“สัพพะทานัง ธัมมะทานัง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง”

(ขุททกนิกาย ธรรมบท–อุทาน)

ขอมอบเป็นธรรมบรรณาการ

แด่ .....

จาก .....

คำกล่าวมอบหนังสือ ก่อนมอบหนังสือเป็นธรรมทานให้กล่าวดังนี้.-
ตั้งนะโม ๓ จบ

“ขอให้สรรพสัตว์ทั้งหลาย ทุกชีวิตจิตวิญญาณ ทุกชั้นภูมิ ทุกหมู่เหล่า... จงได้มีส่วนแห่งบุญนี้ ขอจงมีส่วนแห่งความสว่างไสว ตรงต่อเนื้อหาแห่งพระสัจจธรรม ดับเอง-วางเอง-ว่างเอง-นิพพานอยู่เองแล้ว จงทั่วกันตลอดไปเทอญฯ”

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๒๑
ตอน ปุจฉา-วิสัชชนา รวมข้อธรรมคำสอนในกลุ่มไลน์ ธรรมะกับพระอ.สุวัฒน์ฯ

โดย ผู้เรียบเรียง สุวัฒน์ สุวฑฺฒโน (พิทักษ์วงษ์)
ข้าราชการบำนาญ อดีตนายอำเภอ กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย
ข้าราชการพลเรือนดีเด่นครุฑทองคำ ปีพุทธศักราช ๒๕๔๒

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จำนวนพิมพ์ ๑,๖๐๐ เล่ม
ไม่สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พุทธศักราช ๒๕๓๗

ข้อมูลทางบรรณานุกรม หอสมุดแห่งชาติ
สุวัฒน์ สุวฑฺฒโน (พิทักษ์วงษ์)
มนุษย์...เกิดมาทำไม? ตอน ปุจฉา-วิสัชชนา รวมข้อธรรมคำสอนในกลุ่มไลน์ธรรมะ กับพระอ.สุวัฒน์ฯ
กองทุนนิธิมนุษย์เกิดมาทำไม? พุทธศักราช ๒๕๔๖ จำนวน ๓๖๘ หน้า
ISBN 978-616-413-735-6

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จำนวนพิมพ์ ๑,๖๐๐ เล่ม
ไม่สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พุทธศักราช ๒๕๓๗

จัดพิมพ์เผยแพร่โดย
กองทุนนิธิมนุษย์เกิดมาทำไม? พุทธศักราช ๒๕๔๖
๓๕๕/๑๑๙๙ หมู่บ้านพัฒนา ซอย ๒ ข. (หลังตลาดสี่มุมเมือง) ถ.วิภาวดีรังสิต (ซอยพหลโยธิน ๗๗)
ตำบลคูคต อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๓๐ โทรศัพท์ ๐๒-๕๓๖-๖๕๒๒, ๐๙๒-๒๕๓-๗๔๗๕
www.buddhaanswertolife.com facebook: อุทยานธรรมวิปัสสนามวกเหล็ก
facebook: ธรรมะกับพระ อ.สุวัฒน์ ID: 09259-44279

พิมพ์ที่
บริษัท พิมพ์สวย จำกัด ๕/๔ ถนนเทศบาลรังสฤษฎ์เหนือ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐๒-๙๕๓-๙๖๐๐ โทรสาร ๐๒-๙๕๓-๙๖๐๖
(หมายเหตุ: พิมพ์ด้วยกระดาษถนอมสายตา(Green Read) เพื่อความห่วงใยในสุขภาพต่อท่านผู้อ่าน)

พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

กองทุนนิธิมนุษย์เกิดมาทำไม?
ชมรมมนุษย์เกิดมาทำไม?แห่งประเทศไทย

ผู้ประสงค์บริจาคสนับสนุนเผยแผ่ธรรมทาน

“กองทุนนิธิมนุษย์เกิดมาทำไม?”

โปรดส่งไปรษณีย์ธนาณัติไปที่...

คุณกิ่งกาญจน์ พิทักษ์วงษ์

กองทุนนิธิมนุษย์เกิดมาทำไม? พุทธศักราช ๒๕๔๖
๓๕๕/๑๑๙๙ (ซ.พหลโยธิน ๗๗) หมู่บ้านพัฒนา ซอย ๒ ข.
ถ.วิภาวดีรังสิต ต.คูคต อ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี ๑๒๑๓๐
โทรศัพท์ ๐๒-๕๓๖-๖๕๒๒, ๐๙๒-๒๕๓-๗๔๗๕
(ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ. ๑๒๑๓๑ เท่านั้น)

หรือ โอนเงินเข้าบัญชีกองทุนฯ ธนาคารกรุงไทย สาขาประตูน้ำ
ออมทรัพย์ เลขที่ ๑๖๓-๐-๑๑๕๘๙-๔
ในนามคุณกิ่งกาญจน์ พิทักษ์วงษ์ ประธานกองทุนฯ
แล้วส่งสำเนาใบโอนเงิน
ทางไปรษณีย์ หรือส่ง Fax. ๐๒-๒๕๕๕๒๔๒ เพื่อตอบอนุโมทนา
www.buddhaanswertolife.com
facebook: ธรรมะกับพระ อ.สุวัฒน์ ID: 09259-44279
facebook: อุทยานธรรมวิปัสสนามวกเหล็ก ๐๒-๕๓๖๖๕๒๒

คำนิยม

(สมาชิก : กราบนมัสการท่านอาจารย์ครับ ผมก็ไปปฏิบัติมานานพอสมควรครับ ไปพบหลวงปู่หลายองค์มาก ท่านก็ให้ภาวนา *"พุทโธ"* อย่างเดียว พอดีไปปฏิบัติธรรมกับหลวงปู่ทิวาศิษย์เอกหลวงปู่หลุยที่ปากช่อง พระเอาแผ่นเรื่อง "มนุษย์..เกิดมาทำไม?." ก็เปิดฟังที่บ้านผม ยังไม่เคยมีพระอาจารย์องค์ใดเทศน์เรื่องอย่างนี้มาก่อนเลย เป็นเรื่องที่ท่านพระอาจารย์สอนได้ดีมากเลยครับ อาจพูดได้ว่ายังไม่เคยมีพระอาจารย์องค์ใดในประเทศไทยนี้เทศน์ให้ฟังมาก่อนเลยครับ นับเป็นบุญที่ได้พบท่านอาจารย์ครับ)

สมาชิก B เจ้าค่ะ สักแต่ว่า นี้รวมไว้หมดแล้ว ลูกยืนยันเจ้าค่ะ ลูกใช้แล้ว ใช้จริง ใช้ในชีวิตประจำวันจริงๆ สักแต่ว่าอย่างเดียวจบเลยจริงๆ เจ้าค่ะ จบช้า จบเร็ว อยู่ที่ใจเราว่าคลายช้า หรือ คลายเร็ว แต่คือจบ ลูกได้ *"สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯ แล้วปล่อยไป"* ลูกไม่เอาอะไรอีกแล้วเจ้าค่ะ

สมาชิก B *"สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯแล้วปล่อยไป"* จ้าๆๆไร้ๆๆ นี่ทำแล้ว ไม่เป็นทุกข์เลย จะทุกข์ก็ตอนหลงไปติดจ้าๆๆ รู้แล้วปล่อยอีก ก็ไม่ทุกข์ มันก็คลาย ไม่มีทุกข์กายทุกข์ใจเลย เจ้าค่ะ

ทำแค่นี้ แค่ *"สักแต่ว่า"* ได้ทั้งหมดที่ท่านพระอาจารย์กล่าวมาข้างต้นเลยเจ้าค่ะ

มือใหม่หัดทำ(อย่างลูก) ก็ติดๆ หลุดๆ บ้างก็เป็นธรรมดา ก็ปล่อยไป ก็คลายออก ก็ปล่อยไป ง่ายกว่าที่ลูกเคยผ่านมาเยอะ เจ้าค่ะ ที่สำคัญลูกไม่เป็นทุกข์กายเลยแม้แต่น้อยเจ้าค่ะสาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

สมาชิก B *"สักแต่ว่ารู้ เห็น แล้วปล่อยไป"* สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ผลจริง ถ้าได้ใช้แล้วจริงๆ จะหยุดแสวงหา จบไปเอง(ตอบอาการตามความเป็นจริง) ทำแล้ว เกิดผล จึงตอบ เจ้าค่ะ

ไม่ข้อง ไม่ขัด ไม่คา ไม่ปฏิฆะ ใดๆ เพราะ สักแต่ว่า ปล่อยๆไป เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

สมาชิก B ในชีวิตประจำวันของลูก มีสิ่งกระทบใจมากมาย รวมทั้งความคิดของตัวเองที่กระทบใจตัวเอง จนรู้สึกทุกข์ที่ใจ แต่พอได้ *"ยาขนานเอก"* สักว่าแต่รู้ เห็น ฯลฯ แล้วปล่อยไป ทุกข์ใจที่มีคลายออก จิตคลายออกปล่อยวาง สามารถดับทุกข์ใจในขณะนั้นๆที่ถูกกระทบได้ ช้าบ้างเร็วบ้างก็ธรรมดา ปล่อยไป เจ้าค่ะ (ใช้ได้ผลจริงๆ)

อโหสิ เอาไปใช้ที่บ้านกับคนในบ้าน ๆ ก็ร่มเย็น ที่ทำงาน ที่บน รถเดินทาง ขึ้นเขาลงห้วย ไปทะเล พูดอโหสิไปตลอดทาง ดึกดื่นมืดค่ำ อยู่ระหว่างภัยอันตรายน่าหวาดเสียวหวาดกลัวกันผีดีนัก แต่ต้องต่อด้วย ขอให้มีส่วนบุญข้าทั่วกันทุกชีวิตจิตวิญญาณฯด้วย เทน้ำด้วยยิ่งดี ภูมิต่ำ จะได้รับด้วยน้ำที่หยาด

ธรรมะของท่านพระอาจารย์เป็นธรรมะระดับสูง(วิมุติ) จิตบางจิต ยังเข้าไม่ถึง ยังมีวิบากอยู่ เจ้าค่ะ

สมาชิก B เจ้าค่ะ *"ท่ามกลาง"* สรรพสิ่ง สรรพชีวิตทั้งหลาย แค่ ท่านพระอาจารย์ชี้แนะว่า ท่ามกลางสายฝนนี่ ลูกก็เข้าใจมากขึ้นแล้ว อยู่ ท่ามกลางจักรวาล หลุดโลกไปแล้วเจ้าค่ะ ๕๕๕

สมาชิก B ยึดเอา ถือเอาอะไรไม่ได้สักอย่าง หลงไปวิ่งตาม ยิ่งห่าง ยิ่งไกลออกไป มันไม่มีวันไปถึงได้เจ้าค่ะ หยุดตรงท่ามกลางนี้แหละเจ้าค่ะ

สมาชิก B ธรรมะโดยท่านพระอาจารย์ ทำให้ลูก *"หลุดโลก"* เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

อยู่ท่ามกลาง(จักรวาล) ไม่สามารถเลือกข้างได้ ยึดเอา ถือเอา ข้างใดข้างหนึ่งไม่ได้เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

แต่เมื่อจิตเป็นเอกภาวะจิตคืนสู่ความเป็นอิสระ หลุดพ้นออกไป จากโลก วิมุติหลุดโลก(จ้า) เจ้าค่ะ

สมาชิก B No need to know anything. let's be !!! just it is.

สมาชิก B สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ กราบขอบพระคุณที่เมตตาชี้แนะ ขอน้อมถวายบุญนี้ที่ได้สร้างทำให้แด่คุณครูบาอาจารย์ทั้งหลาย และท่านพระอาจารย์สุวัฒน์ ขอท่านทั้งหลายจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯด้วย เทอญ สาธุ สาธุ สาธุ

สมาชิก B *"สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯแล้วปล่อยวาง"* อนิจจัง ไม่เที่ยง ยึดเอา ถือเอาไม่ได้ ทำใจยอมรับและปล่อยไป เบาๆ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะทุกข์กายทุกข์ใจเป็นเรื่องธรรมดา

จากที่ลูกได้เคยปฏิบัติธรรมมา คือ ครูบาอาจารย์ทางนั้นจะบอกว่าให้อยู่กับปัจจุบัน แต่มาตอนนี้ ท่านพระอาจารย์ได้เมตตาชี้แนะให้ลูกใช้สักแต่ว่า *"พระพาหิยะ ลูกรู้สึกได้เลย"* สักแต่ว่า *"เร็วกว่า ปัจจุบัน เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ"*

สมาชิก G : หลวงพ่อเคยสอนผมว่ารู้มากก็รกมาก ให้มองเลยๆ ไป ทุกวันนี้ผมก็มองเลยๆ ไม่เพ่งไม่โฟกัสครับ สาธุครับ

สมาชิก G : มองคนก็ให้เลยๆ คนไปครับ มองอะไรก็ให้เลยๆ ไปครับ ไม่มีเขาไม่มีเรา ไม่มีสิ่งใดๆครับ แม้ตัวรู้ก็ไม่มีครับ

สมาชิก B สาธุ คลายได้บ้าง ไม่ได้บ้างเจ้าค่ะ เดี๋ยวมันก็ยึด เดี๋ยวมันก็ปล่อย จะไม่ค่อยทันเจ้าค่ะ แต่พอได้รับธรรมทานจากท่าน พระอาจารย์แล้ว ก็เบาๆคลายๆได้บ้างเจ้าค่ะ ยังไม่ค่อยทันสิ่งที่มีกระทบเจ้าค่ะ มันค่อยเบาๆจ้าๆขึ้นเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ปล่อยไปจ้าๆเจ้าค่ะ อ่านทบทวนอยู่สองสามรอบ จิตเริ่มคลายออกได้แล้วเจ้าค่ะคลายเบาๆ ปล่อยไป ไม่ยึด ให้มันเป็นของมันอย่างนั้นเจ้าค่ะ ได้ธรรมเพิ่มเจ้าค่ะ

สมาชิก B เจ้าค่ะ ขออนุญาตตอบอาการตามความเป็นจริงนะเจ้าคะ คือคลายได้เบาๆ แล้วยินดีพอใจ พอรู้สึกว่ายินดี พอใจ ก็คลายความยินดี พอใจ ไปอีก คือ มีอาการคลาย ถึง ๒ ขั้นอะเจ้าค่ะ

แต่คลายแล้วปล่อย แบบแป๊บๆ แล้วก็กลับที่เดิม แล้วก็คลายแล้วปล่อยอยู่อย่างนี้ หลายรอบมากค่ะ

สมาชิก B ปัญญา(วิมุติ)มีได้เพราะครูบาอาจารย์ท่านเมตตาชี้แนะสอนสั่ง ลูกมีตรงนี้ได้เพราะท่านพระอาจารย์เมตตาเจ้าค่ะ สาธุ กราบขอบพระคุณเจ้าค่ะ???

สมาชิก B แสงสว่างได้รับมาจากความเมตตาของครูบาอาจารย์ กราบขอบพระคุณท่านพระอาจารย์เจ้าค่ะสาธุ ลูกเป็นศิษย์ยังไงก็ยังคงเป็นศิษย์ ยังคงเบาด้วยปัญญา(วิมุติ)อยู่ ยังคงต้องได้รับความเมตตาจากท่านพระอาจารย์ช่วยขัดเกลาให้อยู่เนืองเจ้าค่ะ

สมาชิก ภ ครับหลวงพ่อ จบกิจ...ความเข้าใจของผมคือ..ไม่ยึด..ไม่ติด..และไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดอีกครับ

สมาชิก B สักแต่ว่าคือการตัด พอมันจ้ามันแจ้งขึ้นในใจ ก็คือตัดดับ จบไปแล้วหนึ่ง ตัดภพตัดชาติไปได้อีกหนึ่ง ตัดดับได้มากๆเข้าก็หมดกรรม ไม่ต้องมาเกิดอีกเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

สมาชิก B เจ้าค่ะ มันเป็นแบบเซฟทีคัท ตัดได้อัตโนมัติเจ้าค่ะ แต่ลูกยังเป็นแค่นักมวยอยู่ ยังต้องฝึกอยู่ แต่ก็ไม่ได้จ้องจะตัดนะเจ้าคะ อาการเป็นแบบนี้เจ้าค่ะ เกิด รู้แว๊บๆๆ แล้วปล่อยไป คือยังมีตัวรู้อยู่เจ้าค่ะ มันมีแสนล้านรู้เจ้าค่ะ ๕๕๕ สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ

สมาชิก B กรรมทำบ่อยๆ คิดบ่อยๆ นี่แหละเจ้าค่ะ ที่ลูกใช้ *"สักแต่ว่า แล้วปล่อยไป"* ตรงนี้แหละค่ะ ที่ใช้งานจริงๆ และใช้บ่อยเสมอด้วยความคิดที่มาเจ้าค่ะ

กรรมเก่า กรรมใหม่ เป็นยังไง ไม่ใส่ใจ ไม่ข้อง แต่กรรมปัจจุบันที่กำลังคิดอยู่ตอนนี้ เดี๋ยวนี้ ทำยังไงถึงไม่เกิดกรรม ได้รับคาถา *"สักแต่ว่ารู้เห็นฯลฯ แล้วปล่อยไป"* จากท่านพระอาจารย์ไปใช้ คือ ใช่เลยเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

สมาชิก B ในชีวิตประจำวันของลูก มีสิ่งกระทบใจมากมาย รวมทั้งความคิดของตัวเองที่กระทบใจตัวเอง จนรู้สึกทุกข์ที่ใจ แต่พอได้ "ยาขนานเอก" สักว่าแต่รู้ เห็น ฯลฯ แล้วปล่อยไป ทุกข์ใจที่มีคลายออก จิตคลายออกปล่อยวาง สามารถดับทุกข์ใจในขณะนั้นๆที่ถูกกระทบได้ ช้าบ้างเร็วบ้างก็ธรรมดา ปล่อยไป เจ้าค่ะ (ใช้ได้ผลจริงๆ)

สมาชิก ภ. ธรรมะโดย...ท่านพระอาจารย์สุวัฑฒโน ภิกขุ ทำให้กระผม..ได้พบธรรม..(ภพธรรม)

สมาชิก B ธรรมะโดยท่านพระอาจารย์ ทำให้ลูก *"หลุดโลก"* เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

อยู่ท่ามกลาง(จักรวาล) ไม่สามารถเลือกข้างได้ ยึดเอา ถือเอา ข้างใดข้างหนึ่งไม่ได้เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

แต่เมื่อจิตเป็นเอกภาวะจิตคืนสู่ความเป็นอิสระ หลุดพ้นออกไป จากโลก วิมุติหลุดโลก(จ้า) เจ้าค่ะ

สมาชิก B No need to know anything. let's be !!! just it is..

แค่คำว่า "ท่ามกลางสายฝน" ของพระอาจารย์ที่เมตตาชี้แนะ ลูกก็ byebyebye bye bye โลกนี้ไปเลยเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะสาธุ กราบขอบพระคุณที่เมตตา ขัดเกลาให้ลูกอยู่เนื่องๆเจ้าค่ะ

วิบากมีวาระ บุญกุศลผลทานมีวาระ ไม่ควรยึดให้ต้องเป็นทุกข์ เจ้าค่ะ

ปล่อยให้มันเป็นไปของมัน แค่ไม่ยึด ใจก็คลายออกได้กว้างๆเบาๆ ลุ่มลึกอยู่ในอก แล้วก็ปล่อยไปอีกเรื่อยๆเจ้าค่ะ

จากที่ลูกได้เคยปฏิบัติธรรมมา คือ ครูบาอาจารย์ทางนั้นจะบอกว่า ให้อยู่กับปัจจุบัน แต่มาตอนนี้ ท่านพระอาจารย์ได้เมตตาชี้แนะให้ลูกใช้ "สักแต่ว่า *"พระพาหิยะ ลูกรู้สึกได้เลย"* สักแต่ว่า *"เร็วกว่า ปัจจุบัน เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ"*

สาธุค่ะ กำลังทำทุกอย่างที่ท่านบอกค่ะ พอจะคลายๆ บ้าง อ้าว เรื่องนี้มาอีกแล้ว สภาพจิตใจรับไม่ไหวค่ะ

เคยสงสัยไหมว่า ทำไมเวลาเรามีปัญหาเข้ามาในชีวิต มันจะเข้ามาพร้อมๆ กันทุกด้าน เหมือนกับจะให้เราตายลงไปตรงนั้นเลย อันที่จริงการที่ชีวิตส่งปัญหามาแวดล้อมเราทุกด้าน เพื่อบีบให้เราออกทางเดียว ..... ที่ใจเราเอง.....

"ใจที่เข้าไปยึดไปเกาะอะไรปุ๊บ ความทุกข์เกิดทันที"

เพียงเราปล่อยความยึดถือ ความคิด ความต้องการ ความทรงจำ ความเจ็บปวดในอดีตของเราเอง ประตูทางออกทุกประตูจะเปิดให้เราเลือกเดิน

"ทันทีที่เราอยู่กับปัญหาได้อย่างสบายที่สุด ไม่ผลักออกไป ไม่ดึงเข้ามา ปัญหาจึงมีโอกาสคลี่คลาย"

อาจารย์คะ นี่คือสิ่งที่ดีที่สุดที่มอบให้ลูกๆ สาธุๆๆๆค่ะ ขอบารมีของอาจารย์จงประทานพรให้ลูกด้วยเจ้าคะ สาธุๆๆๆคะ

จากใจแอดมิน

....เคยไหมที่รู้สึกอยากตาย ไม่ว่าจะทุกข์มาก ทุกข์น้อย ก็รู้สึกอยากตาย
หากช่วงเวลาใดที่จมดิ่งอยู่กับความคิดของตนเอง จมดิ่งลงไปนานเท่าไหร่
ก็ทุกข์มากขึ้นเท่านั้น ความรู้สึกอยากตายก็ชัดเจนมากขึ้นตามไปด้วย
บางทีไม่มีอะไรทำแล้วรู้สึกว่าตนเองไร้ค่า "เราเกิดมาทำไมนะ"
เกิดมาแล้วก็หนักโลก ตายๆ ไปเสียก็ดี แต่เพราะถูกปลูกฝังว่า
การฆ่าตัวตายมันไม่ดี ก็เลยยังมีชีวิตอยู่ ไม่ตายเสียที...

ขวัญ ได้เข้ามาอยู่ในไลน์กลุ่ม **"ธรรมะกับพระ อ.สุวัฒน์"** ตั้งแต่เดือนธันวาคม ๒๕๕๘ ซึ่งในช่วงแรกๆ ไม่เข้าใจอะไรเลย จะเข้าไปอ่านบ้างไม่อ่านบ้าง ข้ามๆ ในส่วนที่เป็นภาษาบาลี และอ่านเฉพาะที่มีการอธิบายไว้แล้ว แต่ในบางครั้งแม้อธิบายแล้ว ก็ยังไม่ชัดเจน ไม่สามารถเข้าใจได้ในทันที

ซึ่งตอนนั้นต้องการที่จะรู้และเข้าใจให้ได้เดี๋ยวนั้น ก็จะถามกลับในทันที แต่แล้วก็ไม่สามารถเข้าใจได้เลย ทำให้รู้สึกหงุดหงิดและเลิกอ่านไปอยู่ ๑-๒ สัปดาห์ มีสมาชิกท่านหนึ่งได้แนะนำ ให้ขอขมากรรมเสีย อย่าเพิ่งถาม อย่าเพิ่งสงสัย ให้ทำๆ ไปก่อน ขวัญก็ยอมทำ เนื่องเพราะตอนนั้นรู้สึกทุกข์มาก ขวัญเริ่มขอขมากรรม และเข้าไปอ่านในไลน์กลุ่มทุกๆ วัน คนรอบข้างสังเกตได้ว่า ขวัญใจเย็นลง และยึดติดในทุกสิ่งอย่างน้อยลง จนผ่านมาสามเดือนกว่าแล้ว ขวัญแค่รู้ตัวว่า ตนเองทุกข์น้อยลง ความคิดต่างๆ ที่แว้บเข้ามาในหัว ได้ยินอยู่ในหัวเกือบตลอดวันตลอดคืนที่ยังตื่น ขวัญก็จะปล่อยมันออกไป มันเข้ามาแล้วมันก็ผ่านไป หากเมื่อไหร่ที่ทำให้รู้สึกอึดอัด กระวนกระวายกับความคิดเหล่านั้น ขวัญก็จะขอขมากรรมเดี๋ยวนั้นเลย รู้สึกโล่งขึ้น และเมื่อไหร่ที่ยังรู้สึกอึดอัดหรือกระวนกระวาย

อีก ก็ขอขมากรรมอีก

ในระหว่างที่ขอขมากรรม รู้สึกว่าตัวอักษรตัวเล็กมาก ต้องเพ่งหรือต้องซูมภาพเข้าไป รู้สึกไม่ถนัด จึงได้ทำคำกล่าวขอขมากรรมขึ้นมาใหม่ ปรับให้ตัวอักษรตัวใหญ่ขึ้น แม้จะมีหลายหน้ากระดาษ แต่ก็อ่านได้ถนัด คำกล่าวขอขมากรรมที่ทำขึ้นมาเองนี้ ยังไม่ได้ส่งต่อให้ใคร ด้วยคิดว่าคนรอบข้างจะมองว่าเราแปลกไป จนได้มาเห็นพระอาจารย์ copy ข้อความยาวๆ ซ้ำหลายครั้ง เพื่อให้สมาชิกที่เข้ามาใหม่ได้อ่าน ขวัญจึงนำข้อความเหล่านั้น ไปทำเป็นรูปภาพ ตัวอักษรตัวใหญ่ อ่านง่าย เพราะในกลุ่มมีผู้สูงอายุอยู่หลายคน แล้วก็สร้างอัลบั้มขึ้นมาใหม่ จึงได้เป็นจุดเริ่มต้นที่ได้ช่วยงานของพระอาจารย์ และเป็นจุดเริ่มต้นของเพจทั้งในไลน์ และเฟซบุ๊ก ซึ่งมีชื่อเดียวกันกับกลุ่มไลน์ คือ *“ธรรมะกับพระ อ.สุวัฒน์”*

หากจะถามถึง**แรงบันดาลใจ**ในการทำหน้าที่นี้ ขวัญเคยตั้งเป้าหมายชีวิตไว้ว่า ในหนึ่งวัน ขวัญจะต้องทำประโยชน์ให้กับโลกใบนี้ ไม่ว่าจะในด้านใดก็ตามแต่ ไม่ว่าจะกับสิ่งที่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิต ขวัญจะต้องมีเป้าหมายในการทำอะไรบางอย่าง ซึ่งจะไม่ทำให้ตนเองรู้สึกไร้ค่า การเป็นคนกลางที่นำข้อมูล นำข้อความจากพระอาจารย์มาเรียบเรียง ปรับแต่ง ให้เข้าใจง่ายขึ้น ทำให้น่าสนใจมากขึ้น และเข้าถึงได้ง่ายขึ้น นับเป็นเป้าหมายที่ดีพอสำหรับขวัญแล้วค่ะ

ผลพลอยได้จากการทำหน้าที่นี้ ข้อความต่างๆ ที่พระอาจารย์ส่งมาให้ บางครั้งข้อความก็ซ้ำ และวกวนไปมา บางครั้งก็ไม่มีการเว้นวรรค ซึ่งทำให้อ่านเข้าใจยาก ขวัญจึงต้องอ่านทุกตัวอักษรของพระอาจารย์เพื่อนำมาเรียบเรียงใหม่ และปรับแต่งให้เข้าใจง่ายขึ้น บางครั้งก็ไม่เข้าใจจนทำให้เกิดความสงสัยจะถามพระอาจารย์ ถามสมาชิกที่เคยให้คำอธิบายที่ชัดเจน ทำให้ขวัญคลายความสงสัยและสว่างขึ้นอีกนิด หากไม่ได้ทำหน้าที่นี้ คงได้

แต่อ่านผ่านๆ หรือไม่ได้อ่านเลย

หากจะถามถึงว่า สิ่งต่างๆ ที่อยู่ในคำสอนของพระอาจารย์สุวัฒน์ ขวัญจะนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร? *"พึงปล่อยวาง"* คือคำที่พระอาจารย์ใช้อยู่เสมอและตามมาด้วย *"ช่าง"* คือให้ช่างมันในทุกกรณี เข้าใจก็ช่าง ไม่เข้าใจก็ช่าง เคืองโกรธ, เศร้าเสียใจ, ทุกข์ใจก็ช่าง ตื่นเต้น, ดีใจ, มีความสุขก็ให้ช่างเสียด้วย คำสอนของพระอาจารย์เปลี่ยนขวัญจากที่เป็นคนยึดมั่นในความคิดของตนเอง มักจะคิดว่าคนอื่นต้องเป็นในแบบที่เราคิด เราต้องเป็นในแบบที่ต้องการให้ได้ เมื่อขวัญนำมาใช้กับทุกเรื่องที่พบเจอ ใช้กับทุกคนที่พบเจอ และที่ทุกข์ที่สุดคือใช้กับตนเอง เมื่อเป็นดั่งใจเราต้องการไม่ได้ ก็รู้สึกทุกข์จนอยากตายๆ ไปเสีย แต่เมื่อขวัญคลายความยึดติด คลายความยึดมั่นถือมั่น คลายความเป็นตัวเป็นตนของขวัญลงไป อะไรที่ทำได้ก็ทำ ทำไม่ได้ก็ช่างมัน ไม่ต้องไปพยายาม ไปดิ้นรน ไปจมดิ่งอยู่กับมัน ช่างๆ มันไป เมื่อคลายลงได้ทีละอย่าง ขวัญก็รู้สึกทุกข์น้อยลง

"แค่เพียงปล่อยวาง ชีวิตก็ทุกข์น้อยลง"

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณพระอาจารย์สุวัฒน์ ที่สร้างกลุ่มนี้ขึ้นมา ทำให้ได้พบกับกัลยาณมิตรที่ได้ชักนำให้เข้ากลุ่มนี้ และกัลยาณมิตรที่ได้แนะนำให้ขอขมากรรม จนทำให้ขวัญสว่างขึ้น และได้ทำหน้าที่นี้ให้กับพระอาจารย์

ภัทรภร อมตานนท์ (ขวัญ)
(Admin. XiangLing)

คำนำ

ลูกหลานได้ไปกราบหลวงพ่อฯ เกือบทุกสัปดาห์ ท่านจะเห็นพวกเราพูดคุยแชทไลน์สนุกสนาน ท่านก็ดุเอาว่าไม่เป็นประโยชน์ มีแต่เรื่องอกุศลไร้สาระ

วันหนึ่ง หลวงพ่อจึงถามว่า ทำไลน์ให้หลวงพ่อบ้างได้ไหม? หลวงพ่อจะพูดธรรมะใส่ไลน์ พี่น้องจึงได้ช่วยกันรวบรวมเบอร์โทรศัพท์เท่าที่หาได้ตามบันทึก และสมุดโทรศัพท์ เชิญชวนบรรดาญาติมิตรญาติธรรม ได้เพียง๒-๓๐ คน ตั้งชื่อไลน์กลุ่มว่า *"ธรรมะกับพระ อ. สุวัฒน์"* ให้หลวงพ่อเขียนสนทนาธรรมะทางไลน์ เริ่มตั้งแต่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๘ เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน ได้รวบรวมเนื้อหาสนทนาธรรมทางไลน์นี้ ล่วงมาเป็นเวลากว่า ๘ เดือน มีสมาชิกในกลุ่ม ๑๐๙ ท่าน นอกกลุ่ม ๒๑๖ ท่าน และกลุ่มแฟมิลี่แฮปปี้อีก ๑๗ ท่าน เพิ่มเข้าบ้าง และออกบ้าง ตามเหตุการณ์เป็นไป

จึงเห็นว่า เนื้อหาคำสอนที่หลวงพ่อได้ปุจฉา – วิสัชชนาสัจธรรมคำสอน อันเป็นสัจธรรมเนื้อหานิพพานไม่ยึดติด นี้เป็นคำสอนที่หาฟังได้ยาก หากรวบรวมจัดพิมพ์เป็นเล่ม จะเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน กองทุนนิธิมนุษย์เกิดมาทำไม ? จึงได้ดำเนินการเริ่มคัดกรองเนื้อหาเฉพาะที่สำคัญสรุปเพียง ๒ เล่ม ความหนาเล่มละประมาณ ๓๔ ๐ หน้า โดยมี *"สมาชิก B"* (คุณรุจิพัชร นิชิมุระ) มีกุศลจิตแสดงความจำนงบริจาคเงินเป็นค่าจัดพิมพ์เบื้องต้น ๑ แสนบาท ต่อมาจึงได้เชิญชวนบอกบุญไปยังหมู่เพื่อนสมาชิกและศิษย์หลวงพ่อ ได้เงินรวมทั้งสิ้นประมาณ ๒ แสนบาทเศษ

ก่อนที่หนังสือ ทั้ง ๒ เล่ม จะพิมพ์เสร็จ ต่อมาปลายเดือนกุมภา (วันที่ ๒๕) คุณขวัญฯสมาชิกท่านหนึ่งซึ่งทราบภายหลังว่ากำลังเรียนมหาวิทยาลัย-วิศวกรรมชีวการแพทย์ปีสุดท้าย มีความตั้งใจ และมีจิตกุศล

อาสารับทำเพจไลน์ธรรมะ เท่าที่มีเวลาว่างจากการเรียน สรุปเนื้อหาย่อกะทัดรัด สะดวกแก่การศึกษาหาอ่าน

จึงขออนุโมทนาบุญ นับว่าเธอเป็นผู้หนึ่งที่มีอธิวาสนาในระดับต้นๆ ของกลุ่มสมาชิกที่คลายมากแล้ว จึงได้รวบรวมเพจคำสอนธรรมะทั้งหมด จัดทำเป็นเล่มเล็กๆ อีกเล่มหนึ่งต่างหาก

กองทุนนิธิฯ ขอขอบพระคุณทุกท่าน ทั้งที่บริจาคเงินร่วมพิมพ์ และสมาชิกทุกท่าน ที่มีส่วนร่วมสนทนาธรรมปุจฉา–วิสัชชนา จนเกิดเป็นหนังสือ ๓ เล่มนี้ ขอบคุณ คุณขวัญฯ จิตอาสาจัดทำเพจธรรมะคำสอน เพื่อจะได้แจกจ่ายไปยังสมาชิก และจัดส่งให้ห้องสมุดประชาชนทั่วประเทศต่อไป อนึ่ง หนังสือทั้ง ๓ เล่มนี้ มีวางแจกที่ห้องหนังสือ ๔๐๐ แห่งทั่วประเทศ โดยซื้อหนังสือชุดนี้ ๑ เล่ม แจก ๑ เล่ม

ขออนุโมทนาบุญกับท่านผู้อ่าน และผู้ศึกษาธรรมทุกท่าน ขอความไม่ติดขัดข้องคา ขอความสว่างไสวในสัจธรรมพระสัมมาสัมพุทธะจงทั่วกัน - กราบสาธุค่ะ

กิ่งกาญจน์ พิทักษ์วงษ์
ประธานกองทุนนิธิมนุษย์เกิดมาทำไม?
๑๕ เมษายน ๒๕๕๙

การเทน้ำอุทิศบุญที่ได้ผล มีอานิสงส์มาก

วิธีการ เทน้ำอุทิศบุญที่ได้ผล

ให้อยู่ในท่ายืนหรือนั่ง มือขวาถือขวดน้ำพลาสติก มือซ้ายผายออก สายตามองไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไร้ทิศทางและที่หมาย เปิดใจให้กว้าง

มีแววตาการุณย์ต่อสรรพสัตว์ทั้งสังสารวัฏ ปล่อยวางตัวเราให้ว่างลง ด้วยตื่นโพล่งออกไป กว้างขวางไกลไร้ขอบเขต แล้วจึงพูดว่า “อโหสิๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ ขอทุกสรรพสัตว์ทุกชีวิตจิตวิญญาณ จงได้มีส่วนแห่งบุญของข้าฯ จงทั่วกันตลอดไป โสวววววว” ลากเสียงยาวๆว่า “โสวววววว“ พร้อมเทน้ำกับผายมือเป็นสัญญาณให้อย่างหมดตัว หมดตน หมดจิต หมดใจ ไม่มีประมาณ

คลายกรรมด้วยธรรมนูญชีวิตประจำวัน

หลุดพ้นจากมรรค เป็นมรรควิมุติ–ศีล–สมาธิ–ปัญญาวิมุติ

วิมุติ–หลุดพ้นด้วย "ตื่นๆ ตื่นโพล่งโล่งจ้า-กว้างขวางกว้างไกลไร้ขอบเขต-สว่างไสวไร้ขอบเขตคิดนึก" ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้น

นอน-นั่ง ก็ให้ระวังฟ้าหล่น

พึงคลายจิตออกเหมือนดอกไม้บานยามเช้า ร่วงหล่นกลีบละอองเกสรเรณู ไม่เหลืออัตตา

จงทอดสายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไร้ทิศทางและที่หมาย เปิดใจให้กว้าง-มีแววตาการุณย์ต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์สังสารวัฏ ปล่อยวางตัวเราให้ว่างลง

วิมุติหลุดพ้นเสียด้วย *"วิมุติกรรม-อโหสิกรรม"* ด้วยผายมือทั้งสองออกรำพึงเบาๆ ว่า *"โสวอโหสิ-โสวกระหม่อม-โสววิมุติ-โสวหลุด-โสวโล่งโพล่งจ้า-*

โสวนิโรธ-โสวนิพพานฯ-โสว"

คำกล่าวขอขมากรรม

ตั้งนะโม ๓ จบ และกล่าวขอไตรสรณคมน์... พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ฯลฯ ทุติ-ตติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ข้าฯ ทั้งหลาย ทุกชีวิตจิตวิญญาณฯ ขอนอบน้อมองค์คุณพระรัตนตรัย องค์สัมมาสัมพุทธะ องค์มหาพุทธะ พระมหาโพธิสัตว์ พระปัจเจกพุทธะ องค์พระอรหันต์ พุทธสาวก-สาวิกา พระอริยเจ้า-อริยสงฆ์ หมู่เหล่าคุรุ ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย

ข้าฯทั้งหลาย น้อมกราบขอขมากรรม

กรรมอันใด ด้วยกายก็ตาม ด้วยวาจาก็ตาม ด้วยใจก็ตาม เจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม ทุกภพทุกชาติ ทุกพุทธันดรฯ ที่ได้เคยประมาทล่วงเกิน **ต่อพระศาสนา** ต่อหมู่สงฆ์ ต่อพระอริยเจ้า-อริยสงฆ์ ต่อองค์คุณพุทธะ มหาพุทธะ มหาโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ พระปัจเจกพุทธะ พระอรหันต์เจ้าทั้งหลาย หมู่สงฆ์และพุทธบริษัททั้งหลาย

กรรมอันใด ที่ได้เคยประมาทล่วงเกิน **ผิดต่อพุทธโอวาท** พุทธบัญญัติ พระธรรมวินัย เคยเพิกเฉยเมินเฉยต่อการเสียสละ เคยปฏิฆะ ปฏิเสธ ปฏิฆะปรามาส จาบจ้วงล่วงเกิน จ้วงจาบหยาบคาย พร่ำบ่นก่นด่า เคยกีดกันขัดขวางบุคคลมิให้ออกบวช มิให้ฟังพระสัจธรรม มิให้เข้าใกล้พระรัตนตรัย เคยวิพากษ์วิจัย วิจารณ์ ต่อพระสัจธรรมคำสอนฯ

กรรมอันใด ที่ได้เคยทำร้ายทำลาย **ต่อพระศาสนา ต่อหมู่สงฆ์ อริยเจ้า-อริยสงฆ์** วัดวาศาสนา กุฏิวิหาร ลานเจดีย์ เสนาสนะราวป่าทั้งหลาย ตราสัญลักษณ์รูปเหมือน องค์พุทธะปฏิมากร คัมภีร์ใบลาน ตำราพระสัทธรรมคำสอน และกรรมอันใดที่ได้เคยประมาทล่วงเกินต่อของสงฆ์ จนกลายเป็นหนี้สงฆ์และทุกๆ กรณีกรรม หมู่เหล่าข้าฯ ทั้งหลายจะระลึกได้

ระลึกไม่ได้ก็ตาม น้อมกราบขอขมากรรม

และกรรมอันใด ที่ได้เคยประมาทล่วงเกิน **ต่อองค์บุพการี ผู้มีพระคุณ** ผู้มีคุณ บิดา-มารดา ครูอุปัชชาอาจารย์ทั้งหลาย ญาติกาทั้งหลาย ที่ได้เคยดื้อดึง ดื้อรั้น กระด้างหยาบคายทั้งหลาย แม้อารมณ์รู้สึกนึกคิด กุศล-อกุศลก็ตาม ระลึกได้ก็ตาม ระลึกไม่ได้ก็ตาม เจตนาก็ตาม มิได้เจตนาก็ตาม ทุกๆ กรณีกรรม น้อมกราบขอขมากรรม

และกรรมอันใด ที่ได้เคยประมาทล่วงเกิน **ต่อองค์คุณแผ่นดิน** ต่อพระราชามหากษัตริย์ เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ซึ่งเป็น**ภาคส่วนแห่งองค์พระโพธิสัตว์** จนเกิดเป็นหนี้กรรม หนี้ต่อแผ่นดิน ราชการงานเมือง หนี้ต่อส่วนรวม หนี้สังคม หนี้แรงงานเจ้านาย-บ่าวไพร่ก็ตาม หนี้ภาษีอากรก็ตาม ทุกๆ กรณีกรรม น้อมกราบขมากรรม

และกรรมอันใด ที่ได้เคยประมาทล่วงเกิน **ต่อสรรพชีวิตทั้งหลาย** เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย เจ้าบุญนายคุณทั้งหลาย เอาชีวิตผู้อื่นมาเลี้ยงชีวิตตน ได้เคยเบียดเบียนทำร้ายทำลายชีวิต-ร่างกาย เคยผิดต่อทรัพย์ต้องห้าม บุคคลต้องห้าม สามี-ภรรยาผู้อื่น บุตรธิดาผู้อื่น พูดจาทุจริตล่วงเกินทั้งหลาย หยาบกระด้างหยาบคายทั้งหลาย ผิดคุณศีลคุณธรรมทั้งหลาย ทุกภพทุกชาติ ทุกๆ กรณีกรรม ขอน้อมกราบขมากรรม

และหมู่เหล่าข้าฯ ทั้งหลายและบริวารของข้าฯทั้งหลาย และทุกชีวิตจิตวิญญาณ ทุกชั้นทุกภูมิ ทุกหมู่ทุกเหล่า **ขอประกาศสละ-ขอประกาศถอน** โมหะทิฏฐิอวิชชา ตัณหาอุปาทานการยึดติดในสรรพสิ่ง ในของคู่ทวิภาวะทั้งหลาย ขอประกาศสละ-ขอประกาศถอน ความมุ่งหวังตั้งเอามาในรูปเสียงกลิ่นรส สัมผัสกายทั้งหลาย ในกามคุณสุนทรีย์ทั้งหลาย ในลาภยศบริวารสรรเสริญความสุขทั้งหลาย ในความหลงมัวเมา ในการเป็นการอยู่ การหลง

มัวเมาในการหาอยู่หากินทั้งหลาย อันเป็นตัณหาอุปาทาน ทั้งหมดทั้งสิ้น

และ**ขอประกาศสละ-ประกาศถอน** ความมุ่งหวังตั้งเอามา แม้ในทางธรรม การปฏิบัติบำเพ็ญ ในทาน ศีล สมาธิ ในตบะฌานญาณ ในมรรคผลนิพพาน อันเป็นตัณหาอุปาทาน การติดการยึดในสรรพสิ่งทั้งหลาย อันเกิดทุกข์-เกิดโทษ ให้ต้องวกวนอยู่ในวัฏฏะสงสาร ไม่จบไม่สิ้น

และ**ขอประกาศสละ-ขอประกาศถอน** ความลุ่มหลงมัวเมา ห่วงหาอาลัย ในชีวิต-ร่างกาย ในกายธาตุ-จิตธาตุ ทั้งแม้ของตนเอง และของบุคคลอื่น แม้วงศาคณาญาติ ญาติสนิทมิตรสหายก็ตาม

และข้าฯ ทั้งหลาย **ขอประกาศสละ–ขอประกาศถอน** คำมั่นสัญญา คำพันธนาการสัจจะอธิษฐาน คำสาบถสาบาน คำสาปแช่งทั้งหลาย คำบนบาน–ศาลกล่าว ที่ได้เคยให้ไว้กับจิตดวงหนึ่งดวงใด แม้จิตตนเองก็ตาม ของผู้หนึ่งผู้ใดก็ตาม และที่ได้เคยให้ไว้กับสิ่งหนึ่งสิ่งใด ดินแดนแว่นแคว้นใด ข้าฯ ทั้งหลายขอประกาศสละ-ขอประกาศถอนทั้งหมดทั้งสิ้น ขอคืนสู่อิสระ ว่างๆ อันบริสุทธิ์ ของมันเองอยู่แล้ว วางอยู่เองแล้ว ว่างอยู่เองแล้ว ดับอยู่เองแล้ว ตามองค์มหาบารมี องค์พุทธะ มหาพุทธะ พุทธะอรหันต์ ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป

ข้าฯ ทั้งหลาย ทุกชีวิตจิตวิญญาณ ทุกหมู่เหล่า **ขอชดเชยชดใช้** ในหนี้กรรมทั้งหลายด้วยอธิวาสนา บุญญาบารมี และขอให้มีส่วนในการเสียสละ วัดวาศาสนา อุปัฏฐากอุปถัมภ์บำรุงหมู่สงฆ์สามเณร พุทธบริษัททั้งหลาย และขอให้มีส่วนในการบวช-การบรรพชา ของหมู่เหล่าข้าฯ ทั้งหลาย ทุกภพทุกชาติ ทุกพุทธันดร

ขอให้มีส่วน ในความสว่างไสว ในพระสัจธรรม อันพวกข้าฯ ได้เห็นแล้ว จะมากก็ตาม จะน้อยก็ตาม และขอให้มีส่วน ในการโปรด

สรรพสัตว์ให้จบตาม ดับตาม วางตาม ว่างตาม องค์พุทธะ-มหาอรหันต์-มหาโพธิสัตว์ จงทั่วกันทุกท่าน ตลอดไปด้วยเทอญฯ

ขอองค์มหาบารมี องค์พุทธะ มหาพุทธะ มหาโพธิสัตว์ ทุกๆ พระองค์ ทรงได้โปรดเป็นประธาน เมตตายกโทษ ให้ทุกๆ กรณีกรรมของหมู่เหล่าข้าฯ ทั้งหลาย ทุกภพทุกชาติ ทุกพุทธันดร จงเป็นอโหสิกรรมตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไปด้วยเทอญฯ

อโหสิ อโหสิ อโหสิ ! กรรมทุกอย่างอโหสิ ขอให้ทุกชีวิตจิตวิญญาณจงได้มีส่วนแห่งบุญของข้าฯ จงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญฯ

คำกล่าวขอขมากรรมซึ่งกันและกัน

ข้าฯ ทั้งหลาย ทุกชีวิตจิตวิญญาณ ทุกชั้นภูมิ-ทุกหมู่เหล่า ขอนอบน้อมองค์มหาบารมี องค์พุทธะ มหาพุทธะ มหาโพธิสัตว์ ทรงเป็นประธาน

สิ่งใดที่ข้าฯ ทั้งหลาย ได้เคยประมาทล่วงเกิน ทำร้ายทำลายแก่กันและกัน จะเป็นผู้เข้าไปกระทำเองก็ตาม ใช้ให้ผู้อื่นเข้าไปกระทำก็ตาม หรือเป็นผู้ถูกกระทำก็ตาม ทำให้เกิดเป็นหนี้กรรมแก่กันและกัน ผูกพยาบาทอาฆาตจองเวร เบียดเบียนเอาคืนซึ่งกันและกันอยู่ ทำให้จิตเศร้าหมองไม่ผ่องใส ไม่สว่างไสวต่อพระนิพพาน ไม่ตรงต่อพระสัจธรรมคำสอน ข้าฯ ทั้งหลายสำนึกในทุกข์โทษ ในวัฏฏสงสาร บัดนี้ ข้าฯทั้งหลายขอสำนึกด้วยใจจึงขออโหสิกรรม และให้อโหสิกรรมซึ่งกันและกัน ขออโหสิกรรมร่วมกันอย่างหมดจิตหมดใจเพื่อความสว่างไสวในพระสัจธรรม ความไม่ติด-ไม่ขัด-ไม่ข้อง-ไม่คา ขอตรงต่อพระสัจธรรม ขอองค์มหาบารมีทรงโปรดเป็นประธาน กรรมทั้งหลายทั้งปวง หมู่เหล่าข้าฯทั้งหลายขออโหสิกรรมร่วมกันอโหสิกรรมซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ถูกกระทำ และเป็นผู้เข้าไปกระทำ

ก็ตาม ทุกๆ กรณีกรรม ขอให้เป็นอโหสิกรรมร่วมกัน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ด้วยเทอญฯ

อโหสิๆๆ...สาธุ ๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ ๆๆๆ...สาธุๆๆ

(**หมายเหตุ:** คำว่า *"ข้าฯ"* ให้กล่าวคำเต็มว่า *"ข้าพเจ้า"* แล้วหยาดน้ำลงไปกว้างๆ แบบไม่อะไรกับอะไร ย่อมมีอานิสงส์มากแก่สรรพสัตว์ทุกชั้นภูมิ)

สารบัญ

หน้า

คัดย่อ บทสนทนา ข้อธรรม คำสอน

ในกลุ่มไลน์ “ธรรมะกับพระ อ.สุวัฒน์” - เจตนาเป็นกรรมไม่นิพพาน ๑

๒๐๑๕.๐๙.๑๒ วันเสาร์ - ถ้ายังโพล่งโล่งจ้าไม่ได้ ก็วิมุติไม่ได้ ๑๒๕

๒๐๑๕.๐๙.๑๓ วันอาทิตย์ - หลงว่านิพพานเป็นเมือง ๑๓๑

๒๐๑๕.๐๙.๑๔ วันจันทร์ - คิดดี-พูดดี-ทำดี รู้ดีทุกอย่าง แต่ปล่อยวางไม่ได้ ๑๔๕

๒๐๑๕.๐๙.๑๕ วันอังคาร - จิตคุมสติสัมปชัญญะไม่วิมุติญาณทัสสนะ ๑๖๓

๒๐๑๕.๐๙.๑๖ วันพุธ - การเทหรือหยาดน้ำ-กรวดน้ำที่ไม่เป็นกรรม ๑๗๕

๒๐๑๕.๐๙.๑๘ วันศุกร์ - อย่าโทษฤกษ์ยาม แต่ให้เชื่อกฎกรรม ๑๙๕

๒๐๑๕.๐๙.๑๙ วันเสาร์ - ทำใจให้พร้อม ไม่ใช่สัจธรรมนิพพาน ๒๐๖

๒๐๑๕.๐๙.๒๐ วันอาทิตย์ - นิพพานว่างเปล่า ปรารถนาเองไม่ได้ ๒๑๗

๒๐๑๕.๐๙.๒๑ วันจันทร์ - ทรงตรัสเหตุและดับเหตุ-ดับตัวรู้ ๒๒๗

๒๐๑๕.๐๙.๒๒ วันอังคาร - มรรค์องค์ ๘ ก็ให้วาง-ปัญญาวิมุติ ๒๔๙

๒๐๑๕.๐๙.๒๓ วันพุธ - ถ้าจะสอนคนอย่าให้หลง ให้สอนตนก่อน ลงปฏักม้าชั้นหลง ๒๗๗

๒๐๑๕.๐๙.๒๔ วันพฤหัสบดี - ธรรมะวัฏฏะมิจฉาทิฏฐิ โรคห่าลงเมือง ๒๙๕

๒๐๑๕.๐๙.๒๕ วันศุกร์ - พบธรรม ธรรมะหลุดโลก ๓๑๑

๒๐๑๕.๐๙.๒๖ วันเสาร์ - การปฏิบัติเป็นกรรมเอาไปเกิด ๓๒๖

๒๐๑๕.๐๙.๒๗ วันอาทิตย์ - สำรวมเป็นกรรม ไม่ใช่สัจธรรม ๓๓๘

คัดย่อ บทสนทนา ข้อธรรม คำสอน ในกลุ่มไลน์ “ธรรมะกับพระ อ.สุวัฒน์”

เมื่อคืน มีคนเล่านิทานธรรมะเรื่องหนึ่ง ความว่า สามีรำคาญเจ้าแมว จึงวางแผนเอามันไปปล่อย มันก็กลับมาบ้านจนได้ทุกครั้ง ครั้งสุดท้ายวางแผนใหม่อย่างแนบเนียน ให้มันหาทางกลับไม่ถูกให้จงได้ เลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาสลับกันไปมาให้เวียนหัว เสร็จแล้วถึงวันกำหนด ก็นำเอามันไปปล่อยด้วยความยากเย็น เพราะมั่นใจมากว่ามันจะกลับไม่ถูกอย่างแน่นอน

ครั้นปล่อยเสร็จก็ทำกลลวงแอบหลบหนีมันออกมาอีกทาง เพื่อไม่ให้มันเห็น เวลานั้นพลบค่ำพอดีตรงกับวันเดือนมืดเสียด้วย นึกกระหยิ่มยิ้มย่องพลางเดินพลาง เดินมาอยู่พักใหญ่ๆ จนเหนื่อยหอบ เขาจำทางไม่ได้ เพราะเดือนมันมืด เขาหาทางแยกไม่ถูก ไฟฉายก็ไม่ได้เตรียมเอามา

พอดีนึกขึ้นได้ จึงใช้มือถือโทรไปหาภรรยา แล้วถามว่าไอ้เจ้าแมวตัวร้ายของเธอมันยังอยู่ที่บ้านหรือเปล่า ภรรยาตอบว่าอยู่ด้วยกัน กำลังอาบน้ำแปรงขนให้มัน ไม่รู้ว่าไปเที่ยวที่ไหนมาสกปรกเชียว *“...นี่เธอ บอกให้มันมารับฉันหน่อย ฉันกลับบ้านไม่ถูกกกกกก?”*

เรื่องนี้ฟังแล้วก็ขำดี แต่ขอแทรกเนื้อหาที่ตรงต่อสัจธรรมเนื้อหานิพพานสักหน่อย ที่ว่าให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัวน่ะ มันอยู่แล้วอย่างนี้ เป็นกรรมใหม่ ไม่จบ เพราะยิ่งทำยิ่งเป็นกรรม เจตนาเป็นกรรม สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม กรรมแม้เพียงเล็กน้อยที่จะไม่ให้ผลเป็นไม่มี ยิ่งคิดวางแผนงานโครงการกำหนดนัดหมายจริงจังตั้งต้องด้วยแล้ว วิบากกรรมส่งผลมีผลมาก ***“เพราะเจตนาเป็นกรรม”***

ถ้าหากเข้าใจแจ้งใจในพระสัจธรรมเนื้อหานิพพาน คือ เห็น ได้ยิน ฯลฯ นี้เป็นกรรมเก่า *(แมวนี้ต้องมีกรรมพ่วงพันสัมพันธ์กันมาแต่อดีต จึงได้มาพบกันเหมือนเคยได้รู้จักกันมาแต่ก่อนจึงได้มาพบกัน ข้อสอง วิบากนี้*

แก้ไขที่คนอื่นไม่ได้ให้แก้ไขที่ตนเอง) หาอ่านเรื่องธรรมนูญชีวิต ๑๒ มาตรา อโหสิกรรมอุทิศบุญทิพย์ชดเชยชดใช้หนี้วิบากกรรมบ่อยๆ ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก เพราะทำเป็นกรรม กรรมย่อมมีผลเสมอ

"เห็นแมวให้เลยๆ แมวไปได้ไหม? Don't worry, Never mind, No scan, No focus, No interest ปล่อยๆ ช่างๆ มันไป O.K. ???"

(มีสมาชิกโพสต์ : โชคดีที่เกิดมามีพ่อชื่อ "ภูมิพล")

ให้วางอุเบกขาสุญญตาไปนะ อย่ายึด มันไม่มีอะไรยึดได้นะ อโหสิมากๆ ต่อองค์คุณแห่งแผ่นดิน.ซึ่งเป็นภาคส่วนพระโพธิสัตว์ ห่วงหวงสิ่งใดก็ให้เทน้ำอุทิศบุญทิพย์ชดเชยชดใช้ให้ไปนะ อย่ายึด อนิจจังไม่ยั่งยืน ของชั่วคราวยึดไม่ได้นะ ไปยึดเอาในสิ่งที่ยึดเอาไม่ได้มันจะทุกข์นะ ให้เชื่อตถาคตโพธิสัทธาให้มั่นคงนะ จึงจะตรงต่อพระสัจธรรม

มีประเด็นวิสัชชนาต่ออีกหลายเรื่อง: *"ตั้งแต่พบเธอพบแต่สิ่งที่ดีงาม"* วิสัชชนาว่า จะดีงามหรือไม่งาม ก็สักแต่ว่าไป อย่ายึด มันไม่แน่ ขอถามหน่อยเถอะ จะพบกันไปทุกชาติอีกหรือไง? อยากเกิดนักใช่ไหม?

จะสุขจะทุกข์ก็ช่าง แม้สุขก็ยึดไม่ได้นะ เรื่องดีเรื่องชั่วนี่เราไปตีค่าความเห็นความหมาย ตีราคาราคะตัณหาโมหะอวิชชาไปแล้ว จะดีชั่วยึดไม่ได้ ให้ปล่อยวางช่างจ้าๆ ไป ท่ามกลางไม่ตรงอะไร ไม่เลือกอะไร ให้ท่ามกลางวางเฉยอุเบกขาสุญญตาไร้ร่องรอยไป ไร้ขอบเขตคิดนึกไป อย่าไปตัดสินพิพากษาใคร

นิพพานนอกเหนือดีชั่ว นอกเหนือบุญบาป มันจบแล้วจ้าๆ ของมันเองนั่นแหละ

ส่วนเรื่องคิดดีพูดดีทำดีนี่ ก็ดีของโลกียะธรรม แต่เนื้อหาโลกุตรนิพพานไม่เอาดีอะไร เพราะดียังบังนิพพานอยู่ มีอัตตารองรับดีอยู่ จะคิดพูดทำอะไรๆ ให้มันไร้ร่องรอยไป ให้นอกเหนือดีชั่วไป อย่างนี้หมดอัตตา

จึงอนัตตา

อีกประเด็น *"ปัจจัยสี่มีไว้ใช้ถึงวันตาย เป้าหมายมุ่งสู่นิพพาน"* ฟังดูเท่ แต่โมหอวิชชาตัณหาเต็มอัตตาเลย ข้อ ๑. ถ้าใช้สอยปัจจัยสี่ได้จริง นั่นนิพพานแล้ว ขอให้จริงๆ นะ ส่วน *"เป้าหมายมุ่งสู่นิพพาน"* นี่ขอวิสัชชนาว่า เชยแหลกเลย เพราะอะไรหรือ ? ก็เพราะ ๑.นิพพานไม่ใช่สถานที่จะไปให้ถึง นิพพานไม่มีไปไม่มีมา มันจ้าๆ ของมันเองอยู่แล้ว มีอยู่ทุกหนแห่ง นิพพานว่างๆ จะเอาว่างมีว่างเป็นว่างมันไม่ได้ ๒. คำว่า "เป้าหมายมุ่งสู่นิพพาน" นี่มันเจตนาตัณหาเต็มๆ เอาตัณหาไปแสวงหานิพพานได้ยังไง? ตัณหาดับต่างหากจึงนิโรธนิพาน ดับอย่างไรก็ นิพพานก็ช่าง ไม่นิพพานก็ช่างๆไป

ไม่เริ่มไม่จบ จบทันที ไม่ ๑ ไปจนถึง๐ แต่สูญทันที สุญญตา ท่ามกลางอุเบกขา สุญญตาทันที ที่นี่และเดี๋ยวนี้ อย่าแช่ทรงนะนั่นมันตบะ ฌานญาณให้จบทันที จบทุกเส้นทางทุกโลกให้เหนือโลกอย่างนี้

ยังมีอีกท่านนึงแชทเข้ามา "หาเราธาตุ ๔ ขันธ์ ๕ หาไม่เจอ"

วิสัชชนาว่า ท่านเอาอะไรไปหา? **ตัวหานั่นน่ะ มันตัวอะไร?** ไม่ต่างอะไรกับการดูจิตที่ฮิตกันมาก มันไม่ต่างอะไรกันกับดูหนังดูละคร **ตัวดูนั่นมันตัวอะไร?** ไปดูไปรู้มันทำไมเจ้าธาตุขันธ์นี่ รู้แล้วทำอะไรต่อ ก็ไปทำบุญทำบาป ทำฌาน เกิดใน ๓๑ ภูมิ ไม่หลุดวัฏฏะเพราะเอาอัตตาตัวตนเข้าไปดูไปรู้ เจริญสติติดตามดูตามรู้ติดยึดในรู้ ไม่ติดยึดรู้เสียด้วยคลายจิตออกจ้าๆกว้างๆ ไกลๆ ไร้ขอบเขตคิดนึกไปนะ ก่อนรู้มันก็ไม่ได้รู้ใช่ไหม?

อย่ากรรมซ้อนมโนนะ รีบขอขมากรรม ข้อเคยวิพากษ์วิจัยวิจารณ์พระสัจธรรมคำสอน เคยถ่ายทอดความรู้ที่ไม่ตรงพระสัจธรรมคำสอน แล้วเคยกีดกันขัดขวางบุคคลมิให้เข้าใกล้ มิให้ฟังพระสัจธรรมคำสอน เคยล่วงเกินพระอริยเจ้าอริยสงฆ์ ฯลฯ

(เมื่อมีสมาชิกโพสต์/เด็กอายุเพียง ๕ ขวบที่สุดแสนฉลาดและน่ารักมากๆ แล้วท่านจะประทับใจในความสามารถของเธอ)

ดูแล้วไง? ก็ไม่เอ๊ะอ๊ะอะไรมันก็เป็นเช่นนั้น เขาคงจะเคยเล่นร้องรำมาก่อนในอดีตชาติหรือเคยเกิดเป็นเทพธิดาบนสวรรค์ชั้นใดชั้นหนึ่งหมดบุญแล้วมาเกิดเป็นหนูน้อยคนนี้นี่ยังเป็นโลกียะอยู่ พวกเราก็เคยเกิดกันมาแล้วทั้งนั้น ใน ๓๑ ภูมินี่ที่ไม่เคยเกิด ไม่มีทรงตรัสรับรองไว้ในมหาวิภังคสูตรว่าด้วยการจำแนกกรรมของสัตว์โลกแล้วก็หลงวนเวียนวัฏฏไปมาสูงบ้างต่ำบ้างตามแรงกรรมเหวี่ยงไป มาชาตินี้ถึงแล้วซึ่งวาระหลุดพ้นเสียที ขอขมากรรมและสละถอนความหลงมัวเมาในความเป็นความอยู่การหาอยู่หากิน ความหลงในอารมณ์กามคุณสุนทรีย์ ท.(ทั้งหลาย) สละถอนความมุ่งหวังตั้งเอามาทั้งทางโลกและทางธรรมแล้วอุทิศบุญทิพย์ชดใช้กรรมจะคลายออก คำขอขมามีในท้ายเล่ม ๒๐

เรื่องธรรมชาติของจิตเดิมแท้ในเล่ม ๒๐ หน้า ๖๗ นั้น เป็นพื้นฐานของเดิมของจิตของทุกคน ครั้นเกิดตายๆๆๆๆ มากๆ เข้า เจตสิกเดิมแปดเปื้อนเพราะได้ไปคลุกเอากับธุลีโมหอวิชชา ตัณหาอุปาทานห่อหุ้มจิตเดิมจนมืดมิด แต่ก่อนจิตเดิมเขาสว่างไสวอนัตตามาแต่เดิม ดุจ *"ตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้น" แต่ตัวโมหอวิชชาฯ ดุจ "เมฆหมอกเข้าไปเคลือบคลุมหุ้มห่อเสียจนมืดมิด"* แสงตะวันที่เคยเจิดจ้าอยู่แต่เดิมจึงไม่อาจฉายแสงแห่งปัญญาแทงฝ่าทะลุออกมาได้ ธุลีกิเลสอาสวะหรือโมหอวิชชาฯ ที่เปรียบเหมือนเมฆหมอกปิดบังแสงตะวันนี้ได้แก่ *"วิบากกรรม หรือ ผลของกรรมเก่า"* นั่นเอง การกรวดน้ำอุทิศบุญทิพย์ชดใช้หนี้กรรมเก่า ก็เหมือนกับการสลายเมฆหมอกให้เบาบางจางลงมากพอ ที่แสงตะวันจะส่องทะลุลงมาเห็นแจ้งแทงตลอดลุล่วงธรรม จิตเดิมจะคลายตัวออกมาเป็นอิสระจากการห่อหุ้มของกิเลส ที่ให้ *"ตื่นๆ ตื่นโพลงโล่งจ้า กว้างๆไกลๆ ไร้ขอบเขตคิดนึก*

ฯลฯ" นี่มันเป็นอิสระพ้นจากกายจิตพ้นออกไปจากธาตุขันธ์ (เป็นขันธวิมุติ) ไปแล้ว วิมุตินิโรธนิพพานไปแล้ว ไม่ต้องไปดูไปรู้เสียก่อน (ว่าธาตุสี่ขันธ์ห้าไม่มีเราจริงๆ เสียด้วยซี) ไม่ต้องไปรู้ ให้ละเลย ของร้อนทั้งนั้น ให้ปลงปล่อยวางทันที ไม่ต้องไปดูซะก่อน ไปรู้ซะก่อน ไม่ต้องแบกแล้ว ค่อยวาง แต่ให้วางเลย อย่างนี้มันงุ่มง่ามเงื้อง่าราคาแพงนะ!

มีสมาชิกแชทข้อความ ให้ไปสมัคร โครงการออมเงินกับทางราชการ

: ไปสมัครแล้วก็ให้แล้วเลยๆ ไปนะ ว่างๆ ไป ไร้ๆไป นอกเหนือให้ไร้ร่องรอยจริงจังตั้งต้องอะไร ไม่ต้องมุ่งหวังตั้งเอามาด้วยตัณหาอะไรไป

ค่ำนี้ได้ยินโฆษกรัฐบาลแถลงว่ามีนโยบายพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยให้คนมีโอกาสได้เรียนรู้ให้มีทั้งความสามารถและคุณธรรม นี่ก็ถูกของทางฝ่ายโลกียะ คือวนอยู่ในวัฏฏะ๓๑ ซึ่งมีทั้งสุขทุกข์มากน้อยสุดแต่กรรมส่งผล คนในโลกนี้ส่วนมากตกอยู่ในวังวนวัฏฏะของการเกิดทั้งสิ้น ทรงตรัสกับวิสาขามหาอุบาสิกาว่า

"คนทั้งหลายในโลกนี้ ถึงแม้จะแลเห็นอยู่ (ชัดๆ จะๆๆ) ว่า เกิดแล้วต้องแก่ เจ็บ ตาย เช่นเดียวกับที่เด็กเลี้ยงโคถือท่อนไม้ไล่ต้อนฝูงโคไปสู่โรงฆ่า แต่ก็หาคนได้ยากที่ปรารถนาวิวัฏฏะ มีแต่ปรารถนาวัฏฏะ *"ก็คงต้องถามต่อไปว่า ท่านจะเกิดมาอีกทำไม? ทรงตรัสถามภิกษุ ท. ว่า "ชีวิตเที่ยงหรือไม่เที่ยง? ไม่เที่ยงพุทธเจ้าข้า" สิ่งใดไม่เที่ยงมันเป็นสุขหรือเป็นทุกข์"* เป็นทุกข์พระเจ้าข้า *"เมื่อสิ่งทั้งปวงไม่เที่ยงเป็นทุกข์ ควรหรือจะยึดถือว่าเป็นตัวตนของเรา"* ไม่ควรพระเจ้าข้า *"คำว่าอนิจจังไม่เที่ยงคือไม่ยั่งยืน แต่มันชั่วคราว"* สรรพสิ่งในโลกสมบัติพัสถานพร้อมสลายคลายตัวของมันเองอยู่ตลอดเวลา ยึดไม่ได้ มันยึดเอาไว้ไม่อยู่ ยึดเอาไม่ได้สักอย่างเดียว เป็นของชั่วคราว แม้ร่างกายเรานี้ก็ชั่วคราว แต่เพราะความหลง

อันเป็นต้นเหตุให้กระทำกรรมต่างๆ ดีบ้างชั่วบ้าง ผลแห่งวิบากจึงสุขบ้างทุกข์บ้างตามแรงกรรม **ความทุกข์ทั้งปวงเกิดขึ้นมาจากเข้าไปยึดเอาในสิ่งที่ยึดไม่ได้ เพราะสรรพสิ่งชั่วคราวอยู่ไม่ได้นาน ไม่อยู่ในอำนาจ** จึงควรที่สลดสังเวชต่อชีวิตที่ไม่เป็นใหญ่ ไม่อาจเข้าไปบังคับบัญชาให้เป็นไปตามปรารถนาได้ ควรที่น่าจะพ้นออกไปเสียจากวงจรอุบาทวัฏฏะนี้เสีย ดังนั้น **ชีวิตคือการเรียนรู้ที่จะปล่อยวาง** จึงวิวัฏฏะพ้นการเกิดอีก อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ โสวววว

ขออนุโมทนา สาธุโสวแล้ว ขอจงประสบความมีปัญญาสว่างไสวกว้างขวางกว้างไกลไร้ขอบเขตคิดนึกไป ขอความไม่ติดไม่ขัดไม่ข้องคาที่ตาหูจมูกกายใจสว่างไสวเป็นนิจเป็นอกาล

คำว่า *"อกาล"* บาลีว่า อกาลิโก จิตเดิมเขาสว่างไสวเป็นอนัตตาอยู่ตลอดเวลามาแต่เดิม บาลีว่า *"ปภัสรังจิตตัง"* จิตปภัสสรสว่างไสวมาแต่เดิม "อาคันตุเกเสหิฯ ครั้นอาคันตุกะผ่านเข้ามา (คืออารมณ์ ๖ กระทบทวาร ๖ เกิดเห็นได้ยินได้กลิ่นรู้รสรู้หนาวร้อนอ่อนแข็ง และธรรมมารมณ์เรื่องราวคิดนึกที่มโนทวารใจ" อุปกิเลเสหิฯอุปะแปลว่า มีผู้ตามมาคือกิเลส ท.(ทั้งหลาย มีโมหะตัวหลงเข้าไปรับรู้คือโมหเจตสิกในจิต หรือ *"อวิชชา"* ตัวหลงรู้และไม่รู้ว่ามันร้อน คือ *"อาทิตตะปริยายะฯ"* นี้เป็นปฐมเหตุเริ่มแรกก่อกรรมและทำเข็ญลำเค็ญขึ้นมา เกิดตายๆ ไม่รู้ว่าชาติสุดท้ายอยู่ที่ไหน? จะไปเกิดที่ไหน เกิดเป็นอะไร?

ถ้าขณะตายจิตเศร้าหมอง นรกอบายภูมิคือที่ไป ถ้าจิตผ่องใสสุคติโลกสวรรค์คือที่ไป แต่ถ้าจิตตื่นโพล่งจ้าๆกว้างไกลไร้เขตขอบคิดนึกสว่างไสว (จิตเคลื่อนย้ายออกที่กระหม่อมเป็นจิตพุทธะ) นั่นหมายถึงจิตดั้งเดิมแท้เป็นอนัตตาจิต

ตามที่สอนให้จ้าๆ เข้าไว้นี่แหละ ไร้คิดนึกนี่แหละ! มันวิมุติไปแล้ว ขันธวิมุตินิโรธนิพพาน คือขณะนั้นสมุทัยเหตุดับ ทุกข์ดับไปแล้วที่จ้าๆ นั่นแหละ *"จึงให้ระวังท้องฟ้าหลังคาเพดานจะหล่นใส่หัว"* อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ ทุกชีวิตจิตวิญญาณจงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯ มีน้ำก็เทลงไปแบบไม่อะไรกับอะไร จ้าๆ ด้วยนะ

หาอ่านละเอียดเล่ม ๑๘ กับเล่ม ๒๐ มีจำหน่ายและแจกทั้ง MP๓ ที่ห้างหนังสือทั่วประเทศทุกจังหวัด

อโหสิมากๆนะลูก อโหสิทุกคำกรรมหลุดทุกคำ โสววโสวแล้วนะ

อะไรเอ่ย? มันมีอยู่ในทุกคนทุกหนแห่งแต่ไม่รู้จักมัน *"และมันก็ไม่เคยเกิดและมันก็ไม่เคยดับไม่มีใครสรรสร้างมัน"*

(เมื่อสมาชิก/ขอโทษนะคะพระอาจารย์สุวัฒน์อยู่วัดไหนค่ะ? อยากทราบประวัติค่ะ ขอโทษจริงๆ)

จงอย่าพูดทุกครั้งที่คิด แต่จงคิดทุกครั้งที่พูด พูดคิดให้พอเพียง กายกรรมวจีกรรมนี่มันปลายเหตุ *"ต้นปฐมเหตุคือตัวคิด คิดเป็นมโนกรรมแล้ว คิดเป็นทุกข์ แต่ก็ต้องคิด"*

พระพุทธะสอนให้ *"สักว่า"* หมายความว่า "ช่างๆ Never mind , Don't worry คือให้ปล่อยวาง ให้มันผ่านออกไปเสีย อย่าติดขัดคาใจ ให้ลุล่วงไปเช่นนั้นของมันเอง อย่าไปขัดแย้งกับมัน เห็น ได้ยิน ฯลฯ ไม่แตกต่าง อย่าไปตีราคะราคาให้ค่าความหมายมัน มันก็จะของมันเอง จ้าๆ นั้นแหละนิพพานอยู่แล้วๆ เช่นนั้นของมันเอง ตถตาเช่นนั้นของมันเอง มันมีอยู่แล้ว นิพพานอยู่แล้ว โสววนะ

ที่สำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดของชีวิตคือ ตอนเปลี่ยนผ่านระหว่างชีวิตเก่ากับใหม่ อสัญญกรรมขึ้นสู่มโนสัญญวิถีของจิตดวงสุดท้ายดับ ส่งไม้วิ่งผลัดให้จิตดวงต่อไปรับไม้ต่อนี่แหละ! อุปปัชเวทนียกรรมจิตชาติหน้านำเกิดเวร

กรรมชนิดใด จะเป็นกุศลหรืออกุศลกรรมเป็นชนกกรรมนำเอาไปเกิด

แต่ที่ให้จ้าๆกว้างๆไกลไร้ขอบเขตคิดนึกนี่ ตัดกระแสผัสสะเจตสิกในจิตทุกดวงพ้นออกไปจากรูปนามกายจิตเสียแล้ว จิตคืนสู่ความเป็นอิสระจากอุปกิเลสเหฯ และอิสระจากบุญกุศลอิสระจากทุกๆกรรมไปแล้ว พ้นออกไปแล้วทั้งกรรมดำและกรรมขาว ทรงตรัส *"กรรมไม่ดำไม่ขาวย่อมเป็นไปเพื่อความสิ้นกรรมไม่เกิดอีก"*

เห็นสุภาษิตแว๊บๆ ของใครคนนึงว่า *"ปล่อยวาง สุขทุกข์อยู่ที่ใจ"* และอีกคนว่า *"เรามีพลัง เราเชื่อมั่นเราทำได้"* ขออนุโมทนาที่มีความกล้าที่จะแสดงความในใจให้ได้วิสัชชนากันก็จะเป็นสุตะมยะปัญญาจากการได้ฟังไปสู่จินตามยะ และวิปัสสนามยะปัญญาชนิดสติไม่ติดยึดหรือสติตัดตัวรู้ต่อไป

"เรื่องของการปล่อยวาง" ปล่อยวางแล้วต้องว่าง ถ้าปล่อยวางแล้วยังมีสุขมีทุกข์อยู่ที่ใจอยู่อีกแล้วจะว่างได้อย่างไร ทุกข์สุขต่างก็ยึดไม่ติดเกาะไม่อยู่ สุขทุกขเวทนามันอนิจจังไม่ยั่งยืน มันชั่วคราวมันอยู่ได้นานที่ไหน มันผันแปรตลอดเวลา มันอยู่ในอำนาจสั่งการบัญชาของเราเสียที่ไหน ไหนลองบอกซิว่าฉันต้องมีสุขตลอด ฉันจะไม่มีทุกข์ตลอด ถ้ายังมีใจให้รู้สึกว่าสุขว่าทุกข์อยู่ ก็ยังเอาอัตตาตัวตนเข้าไปรับรู้มันอยู่

ทรงตรัสให้ปล่อยวาง ให้สักว่าไป ทุกข์ก็ช่าง สุขก็ให้ช่างเสียด้วยอนัตตาอย่าเอาไปอยู่ที่ใจ มีใจก็มีเกิด มีเกิดก็ยังต้องมีแก่ มีทุกข์มีน้ำตาปล่อยวางลงเสียทั้งสุข-ทุกข์ อย่าให้มีไว้อยู่ที่ใจ จึงว่าง

จึงสอนให้ *"ตื่นๆ ตื่นโพล่งจ้าๆ กว้างขวางกว้างไกล ไร้คิดนึกไปให้ไร้ร่องรอยสุขทุกข์ ให้นอกเหนือไปนะ จึงจะวิวัฏฏะพ้นสุขทุกข์"* ส่วนที่ว่า *"เรามีพลัง เราเชื่อมั่นเราทำได้"* นั้น มีเราคืออัตตาเต็มๆ เหมือนกับคำว่า *"คิดดีพูดดีทำดี"* นั่นแหละ ยังอยู่ในวังวนแห่งวัฏฏะอยู่นะ เรียกว่ายังหลงหาอยู่หากิน หลงอยู่กับความเป็นความอยู่ ความสุขความทุกข์ ยังไม่พ้น

เกิด ให้ขอขมากรรมบ่อยๆ มีคำกล่าวขอขมากรรมอยู่ท้ายเล่ม ๒๐ และที่หน้าต้นๆ ในเล่มนี้

ขอวิวัชชนาต่อเรื่องสุขทุกข์อยู่ที่ใจน่ะ มันไม่ใช่นะ เราไปให้ค่ากับมันว่า อย่างนี้คือสุขอย่างนี้คือทุกข์ คือถ้าได้รับอารมณ์ที่น่าชอบใจก็ว่าสุข ถ้าไม่น่าชอบใจก็ว่าทุกข์ ทรงตรัสรู้ว่ามันมีความจริงเรียกว่าสัจจะหรืออริยสัจ มีสี่ ได้แก่ ทุกข์ เหตุเกิดทุกข์ (สมุทัยตัณหา) กับ นิโรธ และมรรค มีสี่อย่างที่ตรัสรู้ความจริงอันประเสริฐ ไม่มีสุขหรอกมีแต่ทุกข์เท่านั้นที่เกิด ทุกข์เท่านั้นที่ตั้งอยู่ ทุกข์เท่านั้นที่ดับ **สุขมันไม่มี มีแต่ว่า "ทุกข์มันน้อยไปหน่อย"** เราไปให้ค่าราคาราคะตัณหากับมัน ไปให้ความหมายกับมัน ทรงตรัสว่าเห็น ได้ยิน ฯลฯไม่มีความแตกต่าง แต่เราไปให้ค่ากับมัน เจ้าตัวที่เข้าไปให้ความเห็นความหมายนี่ก็คือ "สมุทัยตัณหา ตัวเหตุให้เกิดทุกข์ในองค์ตรัสรู้อริยสัจนี่แหละ ถ้าแทงทะลุปฏิเวธะธรรมตรงนี้ จะไม่ติด ไม่ขัดข้องคาใจกับมันเมื่อเห็น ได้ยินฯ รับรู้รับทราบเรื่องราว ท.อย่างนี้แหละตรัสรู้ สุขทุกข์ก็ช่าง ปล่อยวางให้มันผ่านออกไปอย่าให้มันค้างคาใจ นี้เรียกว่าตรัสรู้ คือ ตัดซะตัวรู้น่ะ-ไม่ติดในรู้

นี่คือวิปัสสนากัมมฐาน สติปัฏฐาน *"ชนิดสติตัดคัตเอ้าท์"* <u>ไม่มีสติติดตาม หรือตามติดตัวรู้ ที่สอนกันอยู่ในปัจจุบันที่สอนให้มีสติตามดูตามรู้ตามเห็นกายเวทนาจิตธรรม นี่สอนกันผิดต่อพุทธโอวาทนะ</u> คนสอนคนทำตามก็มิจฉาทิฏฐิ ทำแล้วไม่นิพพานเพราะทรงตรัสว่าเจตนาเป็นตัวกรรม กรรมคือเกิด เข้าใจนะ ขอขมากรรมมากๆ ข้อที่เคยปฏิเสธมรรคผลนิพพานมาก่อน

สุขทุกข์ให้ปล่อยเลยนะ อย่าเลือกปล่อยแต่ทุกข์ <u>แม้สุขก็ให้ปล่อยเสียด้วย อย่าไปติดมันนะเพราะสุขก็อนิจจังไม่ยั่งยืน มันของชั่วคราว</u> แล้วแต่วิบากเขาส่งผล ยอมรับไปสุขก็ช่าง-ทุกข์ก็ช่าง ทุกข์มากๆ เพราะหนี้กรรมเก่าเขาตามมาทวง หนี้ต้องได้รับการชดใช้ ก็เอาบุญทิพย์ชดใช้เขาไปซิ

จะได้ไม่ต้องเอากายจิตไปชดใช้ให้ต้องขึ้นเขียง หรือเข้าโรงพยาบาล แต่ถ้าจะต้องขึ้นฯ เรื่องของวิบากต้องยอม ไม่ยอมก็ไม่หมดหนี้ ขออโหสิอุทิศไปทั้งวันนั่นแหละ เอ้า โสววแล้วนะ โสวทุกอย่างอโหสิ

(สมาชิกโพสต์ภาพคำสอน คำคม จากหนัง "พระพุทธเจ้า")

ธรรมะของพระพุทธองค์ท่านเปรียบเหมือนโอสถทิพย์รักษาโรคคนถูกยาพิษกำลังจะตาย แต่เพราะกรรมปิดกั้นปิดบัง ได้ยาพระพุทธะมาแล้วมีคนป้อนให้ด้วยแต่คนไข้ไม่ยอมอ้าปากกินยา นี่เพราะอะไร ถ้าไม่ใช่เพราะวิบากกรรมส่งผล จึงได้กล่าวไว้แล้วว่า โอกาสวาสนากรรมวิบากของใครของมันจริงๆ บางคนคิดอกุศลต่อพระพุทธ ต่อพระสัจธรรมคำสอน ต่อพระอริยเจ้าอริยสงฆ์ ปฏิฆะปฏิเสธเป็นกรรมอันหนักตีกลับไกลออกไปอีกความรู้สึกนึกคิดปฏิฆะเป็นมโนกรรมอกุศลมีผลมาก ให้รีบขอขมาเสีย มิฉะนั้นจะไม่มีโอกาสวาสนาได้ดื่มทิพย์โอสถได้เลย เขาจะไม่มีโอกาสได้อ้าปากแม้แต่จะอ้าปากกล่าวคำว่า *"อโหสิ"* อีกด้วย จึงได้ทรงตรัสภายหลังจากที่ทรงตรัสรู้แล้วว่า *"โอ ยากหนอ ยากนักที่สัตว์โลกจะตรัสรู้ตาม"* ท้อพระทัยไม่คิดจะสอนหมู่สัตว์ ร้อนไปถึงพรหมโลก จึงได้เกิดมีคำอาราธนาธรรมที่ว่า *"พรหมาจโลกาฯ"* มาถึงปัจุบัน จึงทรงเปรียบคนไว้มากมายเปรียบเหมือนบัวสี่เหล่าบ้าง ฝนตกฟ้าร้องบ้าง คนเงาลึกตื้นบ้าง คนตกน้ำบ้าง คนตกน้ำ ๗ ประเภท ๑.ตกแล้วจมดิ่ง ๒.ตกจมแล้วทะลึ่งขึ้น ๓.ทะลึ่งขึ้นเหลียวซ้ายมองขวาแล้วจมลง ๔.เหลียวมองแล้วว่ายแล้วจมลง ๕.ว่ายถึงกลางทางแล้วจม ๖.ว่ายถึงชายตลิ่งแล้วขึ้นฝั่งไม่ได้ ๗.ตกน้ำจมลงทะลึ่งขึ้นเหลียวมองไปโดยรอบทั้งซ้ายขวาหน้าหลังมองหาฝั่ง (นิพพาน) รีบว่ายเข้าหาฝั่ง (ในขณะวัยหนุ่มมีกำลัง) แล้วไปยืนอยู่บนฝั่งนี่ถ้าไม่ใช่เพราะกรรมวิบากส่งผลดอกหรือ? จึงให้รีบขอขมากรรมเก่า และ

กรรมใหม่ไม่เพิ่มมาอีกด้วย *"ตื่นๆจ้าๆ.กว้างๆไกลๆไร้ขอบเขตคิดนึก"* นั่นแหละ เอ้า โสวสววโสนะ

สมัยหนึ่ง พระพุทธะทรงบอกให้วัสสการพราหมณ์ขอขมา ขออดโทษต่อพระกัจจายนะอรหันตเถระ ที่ประมาทล่วงเกินเผลอไปคิดอกุศลต่อท่านว่า พระรูปนี้เดินคล้ายลิง แต่วัสสการพราหมณ์หัวดื้อด้วยมีทิฏฐิมานะตัณหาอวิชชาอัตตาตัวตนมาก ไม่ยอมกล่าวคำขอขมา แม้พระองค์จะได้กล่าวเตือนอีกถึงสามครั้งว่าจะต้องไปเกิดเป็นลิงเวฬุวัน วัสสการพรามณ์ก็ไม่ขอขมา ด้วยเหตุอันใดน่ะหรือ? ถ้าไม่ใช่ผลของกรรมปิดกั้นปิดบังปิดปากให้อ้าปากขอขมาไม่ออก แม้จะอยู่ต่อหน้าองค์พุทธะก็ช่วยไม่ได้ต้องอัตตาหิอัตตาโนนาโถช่วยตนของตนเองใครช่วยใครไม่ได้จำไว้ ตัวเองทำเองก่อหนี้เองต้องขอขมาเอง จะให้คนอื่นไปขอแทนไม่ได้แม้พระพุทธะก็ช่วยใครไม่ได้นะ หลักคือใครทำคนนั้นได้ ทำสิ่งใดได้รับสิ่งนั้น คนอื่นรับแทนกันไม่ได้

มีวิปัสสนาจารย์หญิงคนหนึ่งเขียนหนังสือบอกว่าโทรศัพท์ยกบุญของตัวเองทั้งหมดให้ลูกศิษย์คนไข้มะเร็งขั้นสุดท้ายแล้วหายจากโรคมะเร็ง คนอ่านก็มาถามอาตมาตั้งแต่ยังไม่บวชว่า ยกบุญให้กันได้จริงหรือ? อาตมาก็ตอบไปตามที่รู้ว่า ถ้ายกให้กันได้จริง องค์พุทธะคงจะช่วยโมคคัลลานะไม่ให้ถูกโจรทุบ ช่วยไม่ให้วงศาคณาญาติสนิทศิษย์รัก ท. ต้องถูกภัยอันตราย แต่เรื่องของกฎแห่งกรรม *"กัมมวิสัยเป็นอจินไตย"* ไม่ควรคิดลึกยิ่งกว่าลึกที่ปัญญาอย่างเราๆที่ไม่ใช่องค์พุทธะจะหยั่งรู้ได้

(สมาชิกโพสต์ภาพ:เจ้าจงไปนำเมล็ดผักกาดมาจากบ้านสักหลัง ที่ไม่เคยมีการตายเกิดขึ้น)

มีเพื่อนสมาชิกส่งภาพองค์พุทธะทรงสอนผู้หญิงคนนึงลูกตายเสียใจมากเพราะความรักอาลัยมาก คิดว่าจะทำให้ลูกที่ตายฟื้นให้จงได้

ทรงสอนด้วยอุบายอันชาญฉลาดด้วยทรงมีญาณทั้งสิบคือทศพลญาณรู้ด้วยพระญาณแห่งองค์พุทธะ ถ้าหากตอบตรงๆ หญิงผู้นี้ก็คงไม่เชื่อ จึงทรงต้องการสอนให้หาคำตอบด้วยตนเอง โดยให้ไปหาเม็ดพันธุ์ผักกาดจากบ้านที่ไม่มีคนตาย (มันมีที่ไหนในโลกนี้ที่ไม่มีคนตาย) ทรงตรัสต่อมาว่า *"ที่เกิดแล้วไม่ตายไม่มีในโลก"* ทีนี้เรื่องถ้าไม่ประสบกับตัวเองก็ยากจะเข้าใจ เพราะความหลงโมหอวิชชามืดมิดปิดบังปัญญาไม่สว่างไสวไร้ขอบเขตคิดนึกกลับไปยึดติดเอากับสิ่งที่ยึดเอาไว้ไม่ได้ จงยอมรับวิบากว่าเห็นได้ยินนี้เป็นกรรมเก่า ทุกข์ก็จะน้อยลง เรื่องนี้ทรงถามหญิงผู้นี้ต่อไปอีกว่า รู้แล้วว่าทุกบ้านมีแต่คนตายคนที่ไม่ตายไม่มี ถ้าอย่างนั้นแล้วเจ้ากลับมาทำไม? นางตอบว่าองค์พุทธะคงจะต้องมีคำแนะนำให้หลุดพ้นจากทุกข์ได้เป็นแน่

ถ้าหากเข้าใจแจ้งใจพระสัจธรรม อนิจจังนี่แหละคือยึดไม่ได้ เพราะมันผันแปรไม่ยั่งยืน มันเป็นกฎธรรมชาติของโลกธาตุว่า สรรพสิ่งล้วนสลายคลายตัวตลอดเวลา ยึดเอาอะไรไว้ไม่ได้สักสิ่งเดียว มันทุกขังเพราะยึดไม่ติดเกาะไม่อยู่ของกฎไตรลักษณ์จึงเป็นทุกข์ และเพราะไม่เที่ยงเป็นทุกข์นั่นแหละมันจึงอนัตตาจะเอาอัตตาตัวตนเข้าไปเป็นใหญ่บังคับบัญชามันไม่ได้ จึงอย่าไปขัดแย้งกับมัน เมื่อประสบกับสิ่งไม่รักไม่น่าชอบใจก็อย่าสแกนโฟกัสจริงจังตั้งต้องกับมัน อย่าขัดแย้งกับมัน ความไม่เที่ยงขัดแย้งก็ทุกข์ทันที *"พรุ่งนี้กับชาติหน้า อะไรจะมาถึงเราก่อนกันเอ่ย?"*

อึดอัดเอ๊ะอ๊ะปฏิฆะขัดเคืองหงุดหงิดงุ่นง่านคราวใด ให้รู้ไว้เถิดว่าวิบากกรรมอนุสัยคือกิเลสที่นอนตามมาในโมหะเจตะสิกในจิตกำลังส่งผลรีบคลายออกเลย คลายออกจ้าๆกว้างๆไกลๆไร้ขอบเขตคิดนึกออกไป อย่าฟิคอย่าเน้นไม่สแกนไม่โฟกัสไม่ปรุงแต่งขัดแย้ง ปล่อยออก ปล่อยออกผ่านออกระบายออก ผ่านตลอดพาสอเวย์ทุกอารมณ์ ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น ไม่ขัดแย้งกับมัน ไม่ต้องทำอะไรแบบไหน ถ้าทำก็กรรมเอาไปเกิด

การคลายออกนี่ มันไม่ใช่เข้าไปทำนะ *"ระวังท้องฟ้าหลังคาฝ้าเพดานจะหล่นใส่หัว" "ดุจแบกหม้อน้ำมันเนยเต็มหม้อเดินผ่านนางระบำ มีเพชฌฆาตตามหลังเงื้อดาบที่คอพร้อมจะฟันคอถ้าน้ำมันหกราด จ้าๆ ตื่นโพล่งจ้าออกไร้ขอบเขตออกไปให้ไร้คิดนึกออกไป นอกเหนือ ไร้ร่องรอย ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาวฉะนั้นฯ"* ตื่นโพล่ง โล่งให้ดีๆ!

มีภาพโพสต์เข้ามา มีข้อความว่า "คิดถึงกัน"

คิดถึงกันก็ต้อง *"อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ ทุกจิตวิญญาณขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าฯๆตลอดไป จงทั่วกันตลอดไป"*

กัมมสูตร สูตรว่าด้วยเรื่องของกรรม ทรงให้มีกัมมสัทธาเชื่อกฎแห่งกรรม ทรงตรัสว่า *"เห็น ได้ยิน ฯนี้เป็นกรรมเก่า แต่คิดนึกอย่างไรนั้นเป็นกรรมใหม่ กรรมเก่ากับใหม่ต่อกันตรงนี้เอาไปเกิดใหม่ จึงให้ไร้ขอบเขตคิดนึกให้นอกเหนือไป เลยๆ ไป ไม่จดจ้องจดจ่อจริงจังตั้งต้อง อย่าสแกนโฟกัส เห็นคนให้เลยคนไปฯ เห็นภูเขาต้นไม้ให้เลยๆไป ภาษาไตรปิฎกใช้ว่า เห็น ได้ยิน ฯ ให้สักแต่ว่าๆๆ คือให้ปล่อยวาง ให้คลายออก ให้วิมุติหลุดออกพ้นออกไปจากตา หูฯ จากธาตุขันธ์"* ให้หลุดวิมุติจากขันธ์จึง *"ขันธวิมุตินิโรธนิพพาน"* ให้หลุดออกไปเสียจากการรับรู้ญาณทัสสนะที่ทัสสนาจรรู้ไปทั่ว ให้หลุดวิมุติออกไปเสียจากญาณตัวรู้ จึงจะ *"วิมุติญาณทัสสนะนิโรธนิพพาน"*

จะวิมุติหลุดออกหรือไม่? สำคัญมากต่อชีวิตตอนที่จะตายดับจิตนั้น ถ้าจิตเศร้าหมอง (หลงอยู่ในอารมณ์ติดยึด อารมณ์สุขทุกข์) ไปเกิดในภพภูมิต่ำ หลงติดยึดในบุญไปเทวโลกสวรรค์ ทำสมาธิสมถตบะฌานญาณไปพรหมโลก แต่ถ้าตื่นโพล่งโล่งจ้าสว่างไสวไร้ขอบเขตคิดนึกเป็นจิตพุทธะนิพพาน ใกล้จะดับจิตมรณาสันนกาลขึ้นสู่วิถีจิต ถ้าชำนิชำนาญตั้งแต่ยังมี

ชีวิตทุกวันทุกเวลานาที ให้จ้าออกคลายออกหลุดออกอยู่อย่างนี้ จนกระทั่งของมันเองๆ มันจะออโต้อัตโนมัติของมันเอง จิตเศร้าหมองหรือแม้แต่ผ่องใสก็ไม่ปรารถนา เพราะมันท่ามกลางไม่ตรงเอาอะไรอีก ไม่เลือกข้างไหน ไม่เลือกเอาอะไร มันอนัตตาจิตนอกเหนือไร้ร่องรอยไร้ขอบเขตคิดนึก *"ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้น"* จึงให้ชินกับมัน มันมีอยู่ทุกหนแห่งอย่าเอากิเลสเมฆหมอกไปห่อหุ้มปิดกั้นปิดบังสลายคลายออกมาออกมากว้างๆ จ้าๆ เอ้า โสวววว ทุกอย่างอโหสิฯ

มีภาพโพสต์เข้ามา "เชิญนั่งสมาธิก่อนนอน"

ใครไม่รู้ นั่งสมาธิก่อนนอน สมาธิวิมุติสมาธิหลุดของพุทธะนี่เป็นสมาธิตื่นๆโพล่งจ้าๆนะ ไม่จดจ้องจ่อบริกรรมกำหนดอะไร มันเป็นสมาธิโปร่งโล่งกว้างไกลไร้ขอบเขตคิดนึก ไร้คิดนึกด้วยนะ ไร้กรรมเจตนากำหนดบริกรรมด้วยนะ มีแต่คลายออกไม่มีกำเอาไว้ ไม่ห่อหุ้มมืดมิดเอาไว้ไม่เอาอะไรไว้ คลายออกกว้างๆให้หลุดออกมา ตื่นสัก๑ส่วน คลายออกเสีย๓ส่วน คลายออกก็หลุด ก็ไม่ติดยึดอะไรก็หลุดวิมุตินิโรธนิพพาน อย่าไปนั่งหานะหาน่ะไม่หลุด มันยังมีอัตตาตัวคอยหาอยู่

หนังมหาศาสดาโลก ใช้คำที่ตรงต่อเนื้อหาสัจธรรมวิมุตินิโรธนิพพานหลายคำ เช่น คำว่า *"ตื่นรู้"* เราคุ้นกับคำว่า พุทธะ ผู้รู้ผู้ตื่น นี่ก็ยังมีผู้(เมียอยู่นะ) ยังทวิภาวะเป็นของคู่ ไม่นิพพานนะ เพราะนิพพานพ้นภาวะของคู่ มันอิสระออกไปแล้ว มันนอกเหนือ มันไร้ร่องรอยต่อไร้เขตไร้แดนมันเอกะ เอกภาวะ จ้าๆนี่แหละ ตื่นรู้ ไม่เอารู้ เป็นเอกภาวะไม่มีคอกขังอะไร สว่างไสวดุจตะวันไร้เมฆา

มีภาพโพสต์เข้ามาเป็นภาพองค์พุทธะนั่งสมาธิข้อความ "อิสระ"

อีกคำ *"อิสระ"* นี่พุทธะ ทรงอิสระแล้วจากบ่วงมารกิเลสตัณหาทุกข์โศก

อีกคำ *"จุดประทีปให้ตัวเอง"* ประทีปคือแสงสว่าง คงเคยได้ยินคำว่า *"จุดประทีปในที่มืด ท่านทรงเปรียบปัญญาดุจแสงสว่างการบรรลุล่วงธรรมไม่ติดขัดกับ (หลงติดยึดทั้งมั่นและไม่มั่น อย่าแปลอุปาทานว่ายึดมั่นถือมั่น แม้ยึดถือเบาๆ ไม่มั่น ก็อุปาทาน) มันจ้าๆ ออกไปแล้วจากความมืด"*

ความมืดก็คือ ความหลงตัวโมหะอวิชชาตัวหลงเข้าไปรู้โลกทางทวารตาหูนี่แหละรู้เห็นรับทราบแล้วก็เกิดชอบบ้างชังบ้างยึดแล้วว่า มีตนเองในเห็น ในได้ยินทุกครั้ง มีตัวกูเห็นกูได้ยิน ทุกข์จึงเกิดด้วยเหตุนี้ ดังนั้นเห็นได้ยินให้ปล่อย ปล่อยเลย เป็นของร้อนให้รีบวางเลย อย่าไปถือไปยึดไปติดเอาไว้ ไม่ติดก็หลุด หลุดจึงวิมุติ ถ้าไม่หลุดคือติดขัดคาใจ ไม่ลุล่วงไม่บรรลุธรรม ให้อโหสิอุทิศบุญทิพย์ชดใช้หนี้กรรมไป

มีภาพโพสต์เข้ามา "ขอให้สำเร็จสมหวังนะ"

ถ้าหากแม้นอ้อนวอนขอสำเร็จได้ดั่งใจคิด สิ้นชีวิตจะเอาของกองไว้ไหน จักรวาลอันเวิ้งว้างยังแคบไป อกนิษฐพรหมโลกก็ต่ำไปกว่าใจคนฯ

มีสมาชิกโพสต์ : ภาพอวยพรวันสารทจีน)

เรื่องของวันสารท นี่เป็นความเชื่อของแต่ละชาติภาษา เท่าที่ทราบก็คือ ทำบุญให้บรรพบุรุษวงศาคณาญาติผู้มีพระคุณผู้มีคุณ ทรงตรัส *"ที่ไม่เคยเป็นญาติกันไม่มีในโลก"* จึงไม่ควรอุทิศให้เจาะจงเฉพาะญาติ ให้ใช้คำหมายรวมทั้งหมดไม่มีประมาณ เช่นคำว่า *"สรรพสัตว์ท.(ทั้งหลาย)*

หรือสัตว์ทุกชีวิตจิตวิญญาณ" ดังนี้ *"สัตว์ ท .ทุกชิวิตจิตวิญาณ ขอจงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกันตลอดไป อโหสิๆๆๆ กรรมทุกอย่าง อโหสิแล้วเทน้ำลงไปพร้อมกับคำอุทิศแบบไม่อะไรกับอะไร คือกว้างๆ ไร้ๆไปไม่จดไม่จ้องไม่ฟิคเน้นอะไร ว่างๆไป"* สำหรับคนอยู่ยังไม่ตาย ขอบอกว่าอย่าหวังว่าลูกหลานญาติมิตรเขาจะกรวดน้ำอุทิศบุญไปให้ ให้ทำเองด้วยตัวของตัวเองเสียตั้งแต่ขณะยังมีชีวิต เมื่อถึงคราวตาย ตายแล้วก็แล้วเลยจบเลยหลุดเลยให้วิมุติหลุดเลย ไม่ห่วงหวงอะไร ให้ไร้ร่องรอย ให้นอกเหนือดีชั่วไปอย่างนี้นะ นอกบาปเหนือบุญก็จบ ไม่เกิดก็ไม่ตาย อมตะไม่มตะอีกต่อไป

ธรรมะปุจฉา-วิสัชชนา รอสมาชิกเปิดประเด็นอยู่นะ เพื่อความสว่างไสวเกิดปัญญา ปัญญาจะเกิดได้ด้วยการฟังนี้เป็นสุตะมยะปัญญาลุล่วงธรรมได้ แต่ทั้งนี้ต้องมีเหตุปัจจัยเกื้อกูล ต้องมีกรรมสัมพันธ์กันมาก่อน

สาวกภูมิบรรลุล่วงธรรมได้ ต้องได้รับฟังจากครูอาจารย์ท่านใดท่านหนึ่ง ไม่อาจบรรลุธรรมได้โดยไม่มีครูอาจารย์

กรรมหนักประการหนึ่งที่ปิดกั้นปิดบังการบรรลุนั่นก็คือ เคยประมาทล่วงเกินพระรัตนตรัย ได้แก่ องค์พุทธะ มหาพุทธะ มหาโพธิสัตว์ องค์โพธิสัตว์ พระปัจเจกพุทธะ พระอรหันต์ พระอริยเจ้าอริยสงฆ์ องค์คุณเหล่าคุรุครูบาอาจารย์ เคยประมาทล่วงเกินพระสัจธรรมคำสอน ผิดพุทธโอวาท พุทธบัญญัติพระธรรมวินัย เคยปฏิเสธมรรคผลนิพพานมาก่อนและเคยประมาทล่วงเกินองค์คุณบุพการี มีบิดามารดา และครูบาอุปัชชาอาจารย์ องค์คุณทั้งห้านี้ เป็นกรรมหนักจะปิดกั้นปิดบังจนกว่าจะได้กล่าวคำขอขมาบ่อยๆจนกว่ากรรมจะคลายและโอกาสวาสนา อธิวาสนามาถึงจนได้พบกัลยาณมิตร ผู้ชี้แนะพระสัจธรรมให้ อีกอย่างให้หมั่นกรวดน้ำ

อุทิศบุญให้แก่เทวดาที่เป็นญาติมิตรสายโลหิตนำพาให้ได้พบครูบาอาจารย์ในอดีตมาสอนธรรมบรรลุธรรม ทำบ่อยๆ ควบกันกับขอขมา คำกล่าวมีในหนังสือเล่ม ๒๐ มีแจกที่ห้างหนังสือทั่วประเทศ และทุกจังหวัด

มีที่มาในพระบาลีธัมมปทัฏฐกถาว่า พาหิยะเรือแตกว่ายน้ำขึ้นฝั่งไม่นุ่งผ้า ชาวบ้านคิดว่าอรหันต์ให้ลาภ สักการะเรื่อยมา ก็ดีใจหลอกชาวบ้านกินเรื่อยมา ร้อนถึงเทวดาอนาคามีมิตรสาโลหิตในอดีตพุทธันดรก่อนต้องลงมาบอกให้ไปฟังพระอรหันต์ตัวจริง เจ้าไม่ใช่อรหันต์ไม่สมควรหลอกเขากิน พาหิยะเชื่อสหายธรรมอนาคามี ไปเฝ้าพระพุทธะขณะเสด็จบิณฑบาตบรรลุธรรมข้างถนนขณะฟังธรรมมีความว่า “พาหิยะ เธอเห็นได้ยิน ฯลฯ เป็นต้น ให้สักแต่ว่าๆๆ นี่เพราะเหตุญาติมิตรสายโลหิตเกื้อกูลกันมาแต่อดีตชาติในสมัยพุทธะกัสสปพุทธเจ้า พวกเราเกิดกันมานับภพชาติไม่ถ้วน ต้องมีญาติมิตรสายโลหิตกันบ้างแน่นอนที่เป็นพระอริยบุคคลมาเกื้อกูล ให้ทำบ่อยๆ นะ

(สมาชิก: กราบนมัสการท่านอาจารย์ครับ ผมก็ไปปฏิบัติมานานพอสมควรครับ ไปพบหลวงปู่หลายองค์มาก ท่านก็ให้ภาวนา *“พุทโธ”* อย่างเดียว พอดีไปปฏิบัติธรรมกับหลวงปู่ทิวาศิษย์เอกหลวงปู่หลุยที่ปากช่องพระเอาแผ่นเรื่อง “มนุษย์..เกิดมาทำไม?.” ก็เปิดฟังที่บ้านผม ยังไม่เคยมีพระอาจารย์องค์ใดเทศน์เรื่องอย่างนี้มาก่อนเลย เป็นเรื่องที่ท่านพระอาจารย์สอนได้ดีมากเลยครับ อาจพูดได้ว่ายังไม่เคยมีพระอาจารย์องค์ใดในประเทศไทยนี้เทศน์ให้ฟังมาก่อนเลยครับ นับเป็นบุญที่ได้พบท่านอาจารย์ครับ)

นิพพานเนื้อหาแห่งพระสัทธรรมหรือสัจธรรมก็อันเดียวกัน เนื้อหาแห่งความหลุดพ้นหรือวิมุติหลุดพ้นคือ พ้นออกไปเสียจากอาลัยอนาลโยให้วิมุติเสียด้วยความอิสระแล้วจากการเกิดอีก พึงไม่เกิดได้ด้วย *“อนุปาทาโน”* ไม่อุปาทานในขันธ์ ถ้าไม่ติดไม่ยึดในขันธ์เสียแล้ว ไม่ติดมันก็หลุด หลุดก็

อิสระเป็นไทไปแล้วไม่ตกเป็นทาสของอัตตาตัวตนก็อนัตตาก็สิ้นกรรม หมดกิจที่จะต้องทำอีก ไม่ทำก็ไม่กรรมไม่เกิด ไม่กรรมคือไม่กิจกรรมอะไร ทำอะไรก็ทำไปสักแต่ว่าไปไร้ร่องรอยเจตนากรรมไป

ไม่กำเอาอะไร ไม่กำคือแบออก คายออกมาหรือคลายจิตออกมา จ้าๆ ตื่นโพล่งโล่งจ้าออกมานะ อย่าจดจ่อจดจ้องนะนั่นมันตัณหาแล้วมัน ยึดแล้วมันเอาอัตตาเข้าไปยึดแล้วเป็นกรรมไปเกิดแล้ว ทรงตรัส *"เรากล่าวว่าเจตนาเป็นตัวกรรม"* จะมีจะเป็นจะทำอะไรๆ ให้ไร้ตัวจริงจังเจตนาตั้งต้อง อย่าตีกรอบอย่าขีดเส้น (ตาย) ให้ไร้ขอบเขตไร้คอกกักขัง ไม่มีอะไรจะให้ขัง หรือขลังอะไรสีลพตะอะไร เพราะมันไร้อัตตาตัวตนให้ขังแล้วนี่ ให้อิสระอย่างนี้ freedom อย่างนี้ ไร้กำหนดกฎเกณฑ์อย่างนี้ ไร้ขอบเขตคิดนึกอย่างนี้ นิพพานอย่างนี้ ไม่ต้องไปหานิพพานที่ไหน นิพพานไม่ยากไม่ง่าย ไม่ต้องไปหาอีกแล้ว *"มีอยู่ในทุกคนทุกหนแห่งแต่ไม่รู้จัก"*

เรื่องของการอวยพร นั่น อวยกันไปอวยกันมา สรุปแล้วทุกข์ทั้งคู่ เพราะกรรมของใครของมันต้องเชื่อกรรม เชื่อผลของกรรม เชื่อว่าแต่ละตัวสัตว์มีกรรมเป็นของตน (หนี้จะต้องได้รับการชดใช้หนี้ซะบ้าง อุทิศบุญทิพย์ใช้หนี้เขาไปและอโหสิด้วยนะ) และข้อที่สี่ ต้องเชื่อในตถาคตโพธิสัทธา ความตรัสรู้ขององค์พุทธะ คือต้องเป็นสัทธาโลกุตระเท่านั้น คือสัทธาหลุดวิมุติไม่เกิดอีก ถ้าสัทธาพาวนเป็นวัฏฏะนั่นไม่ใช่สัทธาพุทธะนะ สัทธาเป็นบาลี ไทยว่าศรัทธา แปลว่าความเชื่อ ถ้าเชื่อนอกพุทธะก็เกิดตายๆไม่รู้จบสิ้น ทรงให้พ้นการเกิด เพราะเกิดเป็นทุกข์ มันต้องแก่ต้องเจ็บต้องตาย พ้นเกิดพ้นตายนั่นแหละสัทธาวิมุติในสัทธาสี่อย่าง และฯ

(สมาชิกโพสต์ภาพ บุญคือความสุข)

เพื่อนสมาชิกบอก *"บุญคือความสุข"* แต่พระบอกว่า *"บุญบังนิพพาน??? งงไหม?"*

ขอวิสัชชนาว่า *"บุญกุศลความดี คือ อันเดียวกัน"* เมื่อทำบุญทำความดี สาธุแปลว่าดีแล้ว แต่ดีแล้วพอแล้วนะ อย่าเอาดีนะ เพราะถ้าทำเอามันเป็น *"ตัณหา"* ไม่ว่างจากบุญอีกแล้วใช่ไหม?

อย่า งง นะ! งงก็ปล่อยก็ช่างๆ ไปนะ อย่าตัดสินพิพากษ์วิจัยวิจารณ์นะ เดี๋ยวจะเป็นกรรมตีกลับ ฟังแล้วให้ท่ามกลางวางอุเบกขาสุญญตาไปนะ ช่างๆ ไปนะ คือว่า ทำบุญความดี มีผลดีแน่นอน ไม่ขอก็ต้องได้อยู่แล้วแต่ถ้าขอซ้อนเข้าไปอีก ทีนี้เป็นกรรมเป็นตัญหาติดยึด เป็นภพเป็นชาติทันที คำว่า *"ชาติ"* แปลว่าการเกิดแปลว่าทุกข์เข้าใจไหม?

ทำบุญความดีได้ไม่ต้องขอ ไม่ติดยึดความดี เป็นบุญปริสุทธัง บุญบริสุทธิ์มีผลมากและมีผลอยู่แล้วแน่นอน ได้บุญแล้วไปไหนล่ะคราวนี้ ก็ต้องไปเกิดรับบุญ เข้าใจหรือยังล่ะ จึงว่า บุญน่ะบังนิพพานไง???

ได้บุญแล้วไปเกิด เกิดเป็นสุขหรือทุกข์ เป็นทุกข์ใช่ไหม? ดังนั้นที่บอกว่า *"บุญคือความสุข"* ก็ไม่จริงใช่ไหม? ต้องบอกว่า *"บุญคือทุกข์"* เพราะบุญบังนิพพาน บังความพ้นทุกข์ เข้าใจ๋ ??

มีคำถามว่า "ผู้หญิงบรรลุธรรมได้ไหมเจ้าคะ?"

ไม่ว่าชายหรือหญิงสามารถบรรลุธรรมได้ทั้งสิ้น แลอยู่ที่กรรมของใครเบาบาง ใครคลายจิตได้สว่างไสวเร็วกว่ากัน ใครช่างคิดเจ้าคิดเจ้าแค้นน้อยกว่ากัน สรุปคือใครมีกรรมปิดกั้นปิดบังน้อยย่อมบรรลุล่วงธรรมได้ง่าย ดุจตะวันไร้เมฆ คนขยันอโหสิอุทิศบุญย่อมคลายมาก มีโอกาสบรรลุได้มาก

(สมาชิกโพสต์ภาพ : ตัวเรานั้นจะเป็นไปตามสิ่งที่ใจเราคิด)

ภาพข้างบน องค์พุทธะทรงตรัสว่า เราจะเป็นไปตามสิ่งอย่างที่ใจคิด ท่านทรงตรัสรู้แล้ว ว่างแล้ว ท่านปลงปล่อยวางนอกเหนือธาตุขันธ์กาย

จิตออกไปแล้ว ท่านจะคิด พูดทำใดๆ ก็ว่าง จะโปรดสอนใครท่านก็ท่ามกลางวางเฉยกับสรรพสัตว์ ท่านไม่อะไรกับอะไรไปแล้ว ท่านคิดท่านก็สักว่าคิด แล้วก็ปล่อยผ่านไป วางลงไป ไม่ถือไม่ยึดแบกไม่แช่ไม่ทรงเอาไว้ มันก็จบไปๆ นี่เรียกว่าทรงตรัสรู้ก็ได้ คือไม่ติดยึดในรู้ (ตัดซะตัวรู้ตัวเกิดนะ) เรียกว่าจบกิจ

(สมาชิกโพสต์ภาพ : สุขสันต์วันอาทิตย์)

จะอาทิตย์หรือจันทร์ วันไหนๆ? จิตจะใสจะสดหรือเศร้าหมอง สรรพสิ่งทั้งหลายที่หมายปอง ก็คงจะต้องพรากจากกันสักวันเอยฯ พระท่านสอนไม่ให้เอา เพราะถ้าหากได้ทุกอย่างดั่งใจคิด สิ้นชีวิตไม่รู้จะเอาของไปกองไว้ที่ไหน แม้พรหมโลกยังต่ำไป จักรวาลว่ากว้างแล้วไซร้แคบไปเอยฯ

เคยถามพวกเราบ่อยๆว่า *"วันพรุ่งนี้กับชาติหน้า อะไรจะมาถึงเราก่อน"* เคยตอบไปแล้วว่า วันพรุ่งนี้ไม่เคยมี แม้วันนี้ก็ไม่มี ชั่วโมง นาที วินาทีก็ไม่เคยมี เอ้า ลองหันไปมองดูนาฬิกา เข็มวินาทีมันหยุดเดินที่ไหน วินาทีนี้อยู่ตรงไหน มันไม่มีบอกว่าวินาทีนี้อยู่ตรงนี้ พอชี้ไปมันอยู่ไหมที่บอกว่าตรงนี้ มันไปแล้ว มันผ่านไปแล้ว แล้วยึดมันอยู่ได้ไหมล่ะ ไม่ว่าวินาที ชั่วโมงวันเดือนปี ยึดมันอยู่ไหมล่ะ เกิดมาคนละกี่ปี ยึดเอาไว้อยู่ไหมล่ะ ที่มันยึดไม่อยู่ เกาะไว้ไม่ติด มันผันแปรไม่เที่ยงแท้ไม่แน่นอนนี่แหละ มันเป็นธาตุผันแปร เรียกว่า *"ธาตุอนิจจัง"* ที่มันเปลี่ยนแปลงไป มันทนอยู่ไม่ได้นานนี่เรียก *"ทุกขัง"* ทนอยู่ไม่ได้ ที่มันผันแปรเปลี่ยนแปลง ทนอยู่ไม่ได้นาน เพราะว่ามันไม่อยู่ในอำนาจ ไม่เป็นใหญ่จำเพาะ ไม่อาจบังคับบงการบัญชามันได้ นี่แหละ

"อนัตตา" ถ้ามันเป็นอัตตาตัวเราของเรา ก็ต้องบังคับบงการบัญชามันได้ซิ เกิดแล้วมันต้องแก่เจ็บตายไป ร้องไห้น้ำตามากกว่าน้ำในมหาสมุทร

ทั้งสี่ นี่ไม่รู้ว่าร้องกันมาคนละกี่ชาติแล้ว ทรงสอนให้นึกถึงความตายทุกลมหายใจเข้าออก ก็ให้จ้าๆ กว้างๆ ไปนะ เดี๋ยวมันลืมวันลืมคืนไปเองแหละ นั่งทิ้งนอนทิ้ง จ้าๆ ไป ไร้ขอบเขตคิดนึกไป นอกเหนือไปนะ นอกบาปเหนือบุญไงล่ะ บุญกุศลความดีทำได้ก็ดี แต่อย่าเอาดีนะ บุญมันบังนิพพาน

"ผู้ใดพิจารณาไตรลักษณ์อยู่อย่างไม่มีกลางวันกลางคืน" (เสาร์อาทิตย์จันทร์อังคารไม่มีทั้งนั้น) ผู้นั้นได้ถือกุญแจเปิดประตูพระนิพพานไว้ในกำมือแล้ว *"ภัทเทกรัตตสูตร"* สูตรว่าด้วยราตรีเดียวอันงาม ราตรีเดียวอันงาม ประเสริฐกว่าคนมีอายุตั้งร้อยปี *(พระสูตรนี้ เปรียบเทียบว่าใกล้นิพพานมากแล้ว แท้จริงนิพพานไม่ใช่สถานที่ ไม่มีทั้งประตูและกุญแจ-แต่มันว่างๆ)*

ที่สอนให้จ้าๆ นี่ มีคนสงสัย (แต่อย่าเพิ่งปฏิฆะปรามาสนะ เป็นกรรมหนัก) โยมยายเคยใส่บาตร แกไม่รู้จักชื่อ เลยเรียกว่า *"หลวงตาจ้า"* ไม่รู้แกจ้าๆ แล้วหรือยัง บอกกับแกว่า ตอนจะตายถ้าจ้าๆ เข้าไว้ รับรองเรียบร้อยโรงเรียนพุทธะ จะไม่ไปเกิดในนรก ปิดอบายภูมิสนิท จะไม่มีชาติที่แปดเป็นที่สุด แต่จะด้วยสว่างไสวไร้ขอบเขตคิดนึกด้วย คลายออกจนสุดลิ่มทิ่มประตูไร้ขื่อคอกคา ไม่ขัดไม่ติดไม่ข้องคาแย้งขัดอะไรๆ สว่างว่างอย่างนี้แปลว่าวิมุติหลุดพ้นธาตุขันธ์การเกิดอีก

ได้เขียนไว้ในเล่ม ๒๐ ว่า ทำไมต้องจ้าๆ คืออย่างนี้นะ ว่าตามปริยัตินะ ต้องมีมรรคแปดจึงนิโรธนิพพาน ย่อลงมี ๓ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ทีนี้พุทธบริษัทท. ได้ฟังมาอย่างนี้ก็ทำศีลสมาธิปัญญากันใหญ่ จะเอามรรคผลนิพพาน แต่หารู้ไม่ว่า ถ้าเอาตัณหาเข้าไปทำเพื่อมุ่งหวังตั้งเอามา มันเอาอัตตาเข้าไปทำเต็มๆ ทรงสอนว่า เห็น ได้ยินฯ คิดนึกอะไร ท่านให้สักว่าไป คือใช้ธาตุขันธ์แล้วให้ปล่อยให้วาง ไม่หลุดไม่ติด แต่ให้คลายจิตออกมา เมื่อคลายมันก็ไม่ติดไม่ยึดแล้วใช่ไหม? เมื่อไม่ยึดมันก็หลุดซีทีนี้ มันก็พ้นออกไปจากธาตุขันธ์ก็ขันธวิมุติ พ้นออกไปจากวิญญาณขันธ์

อีก ก็วิมุติญาณทัสสนะอีก มีแต่สอนให้หลุดพ้นนะ ไม่ยึดเอาสักอย่าง ให้สมมุติอุปโลกน์ใช้ธาตุขันธ์ญาณแล้วปล่อยวาง แล้วจึงว่าง นิโรธนิพพานจ้าๆนี่แหละ มัคคสมังคีครบแล้วศีล สมาธิ ปัญญา และไร้คิดนึกนี่วิมุติญาณออกไปแล้วนะ ไม่มีใครเขาสอนแบบนี้เพราะคนสอนต้องนิพพานก่อนจึงจะสอนนิพพานได้ ถ้าทำเอาไปหาเอานิพพาน ความว่าง จะหาความว่างหากี่ร้อยกี่พันชาติหาไม่เจอหรอก เจอแต่กรรมวัฏ-วิปากะวัฏ-กิเลสวัฏ!

นั่งนอนอยู่ก็ให้ระวังท้องฟ้าหลังคาฝ้าเพดานจะหล่นใส่หัว ไม่แช่ไม่ทรงนะ นิดเดียวๆ รู้แล้วก็ละก็ปล่อย รู้อีกก็ปล่อยอีก จ้าออกไปไกลๆ ไม่จดจ่อบริกรรมอะไร คลายออกไป คลายออกก็หลุด ไร้คิดนึกออกไปนะ ถ้ามันคิดก็คลายใหม่จ้าๆ ใหม่ จ้าแล้วให้แล้วเลยออกไปนะ อย่าเอา ถ้าเอาเป็นตบะฌานญาณไปเกิดพรหมโลก อดฟังธรรมละทีนี้ อายุกรรมแสนยาวนานเหมือนพวกพรหมหลงนิพพาน พรหมเกือบหลุดสวรรค์อยู่แล้วองค์พุทธะไปเจอเข้าจึงเทศนาให้ฟัง ให้ปล่อยให้คลายออกอย่ายึด คลายออกกว้างๆ จ้าๆ ไป ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ตะวันไม่เลือกข้างแต่ท่ามกลาง ไม่ตรงอะไรไม่จดจ่ออะไร ไม่เลือกอะไร ไม่อะไรกับอะไร แต่ที่มันไม่จ้าไม่ท่ามกลางนี่เพราะอะไร เพราะเมฆหมอกมันมาบดบังมืดมิดปิดกั้นปิดบัง แสงตะวันสาดแสงไม่ออกไม่สว่างไสวไม่ว่างแล้ว เพราะอะไร ก็เพราะวิบากกรรมเก่า “อาคันตุเกเสหิฯวิบากมาเยี่ยมมาทวงหนี้กรรมเก่ามาเอาคืน (ซะบ้าง) ก็อโหสิเทน้ำใช้หนี้กรรมไปนะ อย่ารอเอากายจิตไปขึ้นเขียงเอาบุญทิพย์ใช้แทนให้ไป บุญบวชยิ่งใหญ่ยกใช้หนี้ไป อโหสิทุกครั้ง กรรมหลุดทุกครั้ง จ้าๆ แบบไม่อะไรกับอะไรไป ยอมๆไปนะ

(สมาชิกโพสต์ภาพ:ไม่ว่าท่านจะหว่านอะไร ท่านก็จะได้รับผลอย่างนั้น)

ตามภาพที่สมาชิกส่งเข้ามานี่ก็ดีนะเตือนสติว่าต้องเชื่อมั่นคงในกฎแห่งกรรม แต่องค์พุทธะทรงสอนให้นอกเหนือออกไปอีกขั้น จนกรรมส่ง

ผลไม่ได้อีกต่อไป เพราะนอกเหนือธาตุขันธ์ มัน *"อนัตตา"* แล้วนี่ ไม่มีอัตตาไปรองรับอะไรอีกแล้ว จบแล้ว กิจอื่นที่พึงกระทำยิ่งไปกว่านี้ไม่มีอีก

(สมาชิกโพสต์ภาพ: ความตายก็เหมือนลูกค้า เป็นสิ่งที่เลือกไม่ได้ มาเยือนกันได้ทุกเวลา)

ส่วนอีกภาพบอกว่าความตายเปรียบเหมือนลูกค้า ก็คงหมายเอาว่ามายื้อแย่งเอาจนได้เมื่อไรก็เมื่อนั้น แต่ทรงตรัสว่า เกิดกับตายมาด้วยกันดุจเงา พอเกิดมาก็มีหมายโองการประหารของยมราชเป็นชนักติดมาด้วยเพียงแต่ไม่รู้ว่าเมื่อไรที่ไหน ตายด้วยโรคอะไร และตายแล้วจะไปไหน ถามตัวเองบ่อยๆ นะว่า ตายแล้วจะไปไหน แต่ถ้าหากบอกว่าไม่ไปไหน นั่นคือนิพพาน นิพพานว่างเสียแล้วซึ่งการไปการมา แต่ต้องหมดเหตุปัจจัยจริงๆ นะ ไม่ใช่แต่ปากว่าเท่านั้น ต้องหมดเหตุปัจจัยตัวใหญ่ หรือหัวขบวนหัวหน้าใหญ่ ได้แก่ เจ้าตัวหลง (โมหอวิชชา) ตัวหลงเข้าไปดูไปรู้ไปเห็นไปรับรู้รับทราบคิดนึกนี่แหละ ก็เห็น ได้ยินฯ ทางตาหู นี่แหละ จอมปลวกหกรูนี่แหละ คุมให้อยู่ ทรงสอนว่า *"ให้สักว่า"* ให้ปลงทันที ตาหูฯเป็นของร้อนปล่อยทันที อย่ายึดอย่าถือ มันหนักและเหน็ดเหนื่อย วางทันที วางแล้วว่างนิโรธนิพพาน

สมาชิกโพสต์ข้อความ : การนิ่ง อดทน อดกลั้น ต่อสิ่งไม่พึงประสงค์และพึงประสงค์ เป็นบททดสอบที่สำคัญของผู้นำ

เพื่อนสมาชิก แชทข้อความมาว่า *"การนิ่งอดทนต่อสิ่งที่ไม่น่าพอใจและน่าพอใจเป็นคุณสมบัติของผู้นำ"* ขอวิสัชชนาว่า ฟังดูก็ดีนะ แต่ยังมีผู้-เมียยังมีอัตตาตัวตนอยู่ แต่ถ้าจะให้หมดคุณหมดโทษ-ให้หมดตัวหมดตนไปเลย ไม่ต้องเป็นทั้งผู้นำ-ผู้ตาม อย่าให้มีทั้งผู้และเมีย ให้หมดเกิดหมดตายไม่ดีกว่าหรือ การเป็นผู้นำ-ผู้ตาม ผู้นั้นผู้นี้ผู้โน้นไหนๆ มันยังเป็น

โลกียะอยู่ ทางโลกนับว่าดี แต่ยังปิดวัฏฏะแห่งการเกิดยังไม่ได้ ไม่ใช่เนื้อหาของพระสัจธรรม ไม่นิโรธนิพพาน เรื่องอดทนไม่อดทนนี่มันยังทนยังอด ยังทุกข์อยู่นะ ถ้ายอมรับเสียแต่ทีแรกว่า เห็นได้ยินฯ นี้เป็นกรรมเก่า ยอมรับเอาว่านี่นะวิบากของเรา ยอมรับคือจบตามพุทธโอวาท ยอมรับอย่างนี้สบายใจดีกว่า"ยอมจำนนทนอด อดทนยังทุกข์อยู่นะ ถ้ายอมแล้วจ้าๆ ออกไปแต่แรกเลย ไม่ว่าอารมณ์ไหนเข้ามาพอใจไม่พอใจ ก็สักว่า ช่างๆ ปล่อยเลย รู้แล้วว่าเป็นของร้อนปล่อยเลย อย่าไปอดไปทนร้อนเสียก่อนจึงค่อยปล่อยทีหลังเพราะจำนนแล้วนี่ มันเป็นกรรมไปแล้วนะ รับเวทนาไปแล้ว ภพชาติใหม่เกิดแล้ว จึงให้จบเลย อย่ารับรู้มันเลยดีกว่า ทั้งพอใจ-ไม่พอใจนะ เซฟทีคัดตัดพึ้บเลย ตัดตัวรู้เลยเมื่อเห็นได้ยินฯ *"เห็นคนให้เลยๆคนออกไป-เห็นคน ภูเขาต้นไม้ ก็ให้ไปอยู่ที่เมืองเลยๆ ไป อย่าจริงจังตั้งต้องจะต้องเห็น ก็ให้สักแต่ว่าขององค์พุทธะนี่แหละ ชะงัดดีนัก สงบระงับดับทันที"*

อโหสิทุกอย่างอโหสิ โสวว โสสวแล้ว ทุกจิตวิญญาณทุกชั้นภูมิจิตญาณที่พ่วงพ้นสัมพันธ์บริวารของข้าฯท. จงได้มีส่วนแห่งความสว่างไสวในพระสัจธรรม ไม่ติดขัดไม่ข้องคา ไม่ขัดแย้งจงทั่วกันทุกท่านทุกคนตลอดไปด้วยเทอญฯ

หลายคนกำลังวน (วัฏฏะ) วนแล้วก็ว่าย เรียกว่าว่ายวน ไปๆ มาๆ แล้วก็กลับมาที่เดิมอีก คือว่ายไปภพสูงบ้าง ว่ายลงภพต่ำบ้าง มาเกิดในโลกมนุษย์เวียนว่ายมาที่เดิมอีก ท่านพระยาธรรมิกราชท่านส่งมาให้แก้ตัวใหม่ เป็นมนุษย์มีโอกาสวาสนาหลุดพ้นได้ง่ายกว่าภพภูมิอื่น อบายภูมิทุกข์มีมากเหลือเกิน หลุดยาก สวรรค์พรหมมีสุขมากเกินพอดี ทำให้หลงมาก หลุดยาก ภูมิมนุษย์เป็นภูมิชั้นกลางๆ มีทั้งสุขทุกข์ เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาได้ง่ายกว่าภูมิอื่นๆ *"สัตว์โลก ท. แม้จะเห็นกันอยู่ว่า ความเกิดนำส่งไปสู่สำนักแห่งชราคือความแก่ และพยาธิความเจ็บไข้ พยาธินำส่งไปสู่สำนัก*

แห่งมรณโสกะปริเทวฯ แม้ถึงอย่างนั้น สัตว์ ท. ก็ยังปรารถนาวัฏฏะการเกิดอยู่"

ทรงท้อพระทัยภายหลังที่ทรงตรัสรู้ในสัปดาห์ที่ ๗ ทรงอนุโลมปฏิโลมไปมาถึงองค์ตรัสรู้ อริยสัจ๔ และปัจจยาการ ๑๒ ประการว่ายากนักที่สัตว์ ท.ในโลกจะตรัสรู้ตาม

เพราะเหตุใดจึงยาก เปรียบดังแสงแห่งจันทร์ตะวันเดือน ถูกบดบังด้วยพายุเมฆหมอกห่อหุ้มมืดมิดปิดกั้นปิดบังอยู่ แต่ทรงเห็นว่าบัวยังมี ๔ เหล่า เมฆหมอกเปิดเผยแสงสุริย์สาดฉายให้ดอกบัวบางเหล่าแย้มขยายกลีบคลี่บานยังมีอยู่ ด้วยพระเมตตาคุณมหากรุณาคุณแห่งองค์สัมพุทธะ หมู่เหล่าเราท่าน ท. จึงได้มีโอกาสอธิวาสนาบารมีแห่งอรหันตคุณอนุพุทธะ จึงได้สดับพระสัจธรรมอันแสนยากยิ่งนี้ ควรที่จะเห็นด้วยปัญญาสัมมาทิฏฐิรู้ว่าอะไรคือสาระ (วิวัฏฏะ) อะไรไม่ใช่สาระ (วัฏฏะ) ฉะนั้นอย่าหลงวนกันอยู่เลย ขอขมากรรม อุทิศบุญเทน้ำมากๆ บ่อยๆ เนืองๆ ตลอดทั้งวันทั้งบทเล็กและบทใหญ่ อโหสิทุกอย่างอโหสิ โสวๆๆนะ

"ดอกบัวแดงโกกะนุท ส่งกลิ่นหอม บานแต่เช้า กลิ่นไม่ไปปราศเลย ฉันใด เธอจงแลดูพระอังคีรสพุทธเจ้า ผู้ไพโรจน์อยู่ ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้น"

สมาชิกกล่าวว่า : อยากร่วมทำบุญด้วยคนค่ะ

อยากทำบุญ ก็เป็นตัณหาละเอียด ทานคือการให้ ให้แปลว่า สละออกนะ ถ้าไม่เอาเข้าก็ไม่ตัณหาไปแล้ว ให้แล้วจบไปแล้ว จ้าๆ คลายออกก็วิมุติหลุดไปแล้ว นี่แหละเป็นบุญภาวนามัยยิ่งใหญ่สูงสุดกว่าบุญทั้งหลายจาคะจาโคสละละคลายออก หมายถึงเนื้อหาพุทธะแล้วนะ จาคะจาโค แปลว่านิโรธนิพพานนะ เพราะมันดับตัณหา ไม่เอาอะไรแล้ว บุญก็ไม่เอาแล้ว

ก็ไม่มีบุญมาบังนิพพานอีกแล้ว ให้จ้าๆ หลุดออกไปทุกขณะเวลานาทีนะ นั่นขณิกะวิมุติ ตทังคะวิมุติหลุดออกไปชั่วขณะ นิพพานชั่วขณะ บุญความดีทำได้ แต่อย่าเอานะ ให้ขออโหสิอุทิศบุญให้สรรพสัตว์ไปนะ เอ้าโสววแล้วนะ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ ๆ โสวๆๆๆ

ใดใดในโลกล้วนอนิจจัง เว้นแต่บาปบุญยัง เที่ยงแท้ฯ โคลงโลกนิติบทนี้ ยังจำกันได้ไหม ความหมายก็คือ สรรพสิ่งใดใดในโลกนี้มันไม่หยุดอยู่นิ่ง ไม่ยั่งยืนจีรังไม่นิจจัง มันพร้อมดับสลาย มันพร้อมที่จะคลายตัวของมันเองอยู่ตลอดเวลา ยึดอย่างไรก็ไม่อยู่ ยึดมันไม่ได้ มันของชั่วคราว แม้ร่างกายนี้ ก็ไม่ใช่ตัวกูของกู สมบัติพัสถานคนรักรอบข้างก็ชั่วคราว ทรงสอนว่า อย่ายึดนะ ยึดทีไรทุกข์ทันที ความทุกข์เกิดขึ้นเพราะเราไปขัดแย้งขัดข้องคากับมัน ถ้าลุล่วงเห็นธรรมตรงนี้นี่แหละพ้นออกไปจากทุกข์แล้ว ยึดไม่ได้นะ มีชีวิตธาตุขันธ์ก็ใช้ประโยชน์ ใช้แล้วก็ให้วางเสีย วางแล้วจึงว่าง ธาตุอนิจจังเขาว่างอยู่ตลอดเป็นอกาลิโกนะ จึงให้จ้าๆ เข้าไว้นะ จ้าๆ นั่นน่ะว่างแล้วนะ เอ้าโสวว นะ

ทำบุญก็ได้แต่อย่าเอานะ ทำบุญแบบหมดหนทางเดินและทั้งผู้เดินทางนะ ให้จบทุกเส้นทาง ทั้งพรหมโลก เทวโลก มนุษย์และยมโลก ให้ขอขมากรรม ข้อที่ได้เคยปฏิฆะปฏิเสธมรรคผลนิพพานมาชาติก่อนๆ เอ้าอโหสิกรรมทุกอย่างอโหสิ โสววๆ นะ

"สาธุ" น่ะดีแล้ว เฉยๆ ไปนะ อุเบกขาสุญญตานะ หลุดไปแล้ว ถ้าสาธุเอาก็ไม่ใช่นะ สาธุแล้วก็ปล่อย ปล่อยผ่านตลอด ไม่ติดไม่ขัดตรงไหน มันไร้ไปแล้วนี่ แล้วก็ไม่ต้องไปหามรรคผลนิพพานที่ไหนอีกแล้วนะ จ้าๆไปนะ โสววแล้วนะ ทุกอย่างอโหสิ โสว

เพื่อนสมาชิกส่งดอกไม้มาให้กันว่า Good morning สวัสดียามเช้า แต่องค์พุทธะว่า "สะทาโสตถี ภวันตุเตฯ ขอความสวัสดีทั้งหลายจงมีแก่

ท่านทุกเมื่อๆๆๆๆๆๆ เทอญฯ สวัสดี มาจากบาลีว่า “โสตถี” ทุกเมื่อเชื่อวัน ทุกเวลานาทีไม่ว่าเช้าสายบ่ายเย็นมืดค่ำย่ำรุ่งดึกดื่นค่อนคืน ใช้โสตถีคำนี้คำเดียว เพราะนิพพานเป็นเอกภพ เป็นหนึ่งจ้าๆ นี่แหละเอกภพไร้เขตแดน คิดนึกไปแล้วนะ นิพพานไม่ใช่ทวิภพ หรือทวิภาวะอันเป็นของคู่ ถ้ายังเลือกเอาข้างไหนดี นี้เป็นของคู่เลือกข้างแล้วนะ นิพพานยังไม่ได้ เพราะยังมีเลือกข้างอยู่ ทรงสอนให้เอาอภิชฌาโทมนัสออกจากโลกทวารหก นิพพานไม่ตรงอะไร แต่ท่ามกลางไป ไม่เลือกเอาข้างไหน ท่างกลางวางเฉยอุเบกขานะ ต้องอุเบกขาสุญญตาด้วยนะ จึงจะตรงต่อเนื้อหาพระสัจธรรมนิโรธนิพพาน จ้าๆ เข้าไว้นั่นแหละ แต่ไม่ใช่ทำเอานะ เอ้า โสวนะ ทุกอย่างอโหสิ พูดไปหลายครั้งแล้ว... ทรงสอนว่า ขอให้สำเร็จอย่างนั้นนี้ มีเงินทอง มีความสุขกายสุขใจอะไรไม่รู้

นี่คนไม่รู้สัจธรรมก็จะขอให้กันอย่างนี้ ปรารถนาดีให้กันอย่างนี้ เสร็จแล้ว ทั้งผู้ให้ผู้รับ พากันวนทั้งคู่ จบไม่เป็น สิ่งที่ขอให้กันน่ะมันอนิจจังมันเที่ยงเสียเมื่อไร สุขทุกข์เป็นเวทนา เป็นตัณหา เป็นอุปาทานติดยึด เป็นภพชาติ ทรงบอกว่า เกิดเป็นทุกข์ ก็หามีคนได้ยินไม่ ทรงบอกว่าให้ว่ายขึ้นฝั่งทางนี้ แต่ไม่ได้ยินเสีย กลับว่ายออกทะเล นี่แหละตัวหลง ตัวโมหะ อวิชชา ตัวเจตนาอนิจจังตั้งต้องตัณหาอุปาทาน มันช่างเหนียวแน่นจริงหนอ!

เอ้า! ขอขมากรรมมากๆอโหสิมากๆเทน้ำมากๆ แบบไม่อะไรกับอะไรไปนะ เอ้าทุกอย่างอโหสิ โสวนะ

ถ้าปรารถนาดีต่อกัน อยากให้สิ่งที่ดีๆ ต่อกันทุกวันๆ ถ้าเนื้อหาพระนิพพานเป็นธรรมทายาทลูกพุทธะนะ ต่อไปนี้ ให้พูดว่า *“ขอความไม่ติดไม่ขัดไม่ข้องไม่คา มีปัญญาสว่างไสวลุล่วงในสัจธรรมพระสัมมาสัมพุทธะ จงทุกท่านเทอญฯ”*

"ไม่ติดยึด" มาจากคำบาลีว่า ไม่อุปาทาน

อุปาทาน แปลว่า ยึดติด (ยึดติดที่ทวารหกรู มีตาหูฯลฯ) ในรูป เสียง ฯลฯ เป็นต้น

อย่าแปลว่า ยึดมั่นถือมั่นนะ มันไม่ตรงเนื้อหา ถ้าแปลอย่างนี้ก็จะบอกว่า อ๋อ ฉันไม่ยึดมั่นหรอก ฉันยึดนิดหน่อยเอง เพียงแค่ยึดบุญทาน ศีลสมาธิตบะฌานญาณเท่านั้นเอง ฉันยึดนิพพานหน่อยเดียวเอง (บางคนก็บอกว่าปรารถนานิพพานไม่เป็นตัณหา นี่ก็ผิดเพี้ยนไปแล้วนะ ไม่ตรงต่อเนื้อหาแห่งพระสัจธรรมเสียแล้ว)ตัณหามาจากเกิดผัสสะกระทบกันที่ทวารทั้งหก ใจรับรู้รับทราบก็เกิดเวทนา คือชอบบ้าง ชังบ้าง ก็อภิชฌาโทมนัสในมหาสติปัฏฐานสูตรนั่นแหละฟังยาก ถ้าบอกว่าเกิดชอบชังฟังง่าย พอเกิดชอบชังแล้วตัณหาอยากขึ้นมาทันที ไม่ว่าอยากทำบาปหรือบุญ หรืออยากนั่งสมาธิตบะฌานญาณก็ตาม ตัวอุปาทานเข้าไปยึดทันที ภพชาติชรามรณะโสกะฯ ตามมาเป็นขบวน

ทรงตรัสว่า เมื่อไม่ยึดไม่ติดคลายจิตออก (จ้าๆกว้างๆ ไกลไร้ขอบเขตคิดนึก) หรือให้สักแต่ว่าช่างๆ ไป ปลงไป ปล่อยวางไป ก็วิมุติ ไม่ติดก็คือหลุด หลุดคือวิมุติ วิมุติคือนิโรธนิพพาน เอ้า โสววโสวแล้วนะ ทุกอย่างอโหสิ

สมาชิกโพสต์ : วิธีแก้ปวดคอ ปวดไหล่

เพื่อนสมาชิกอย่างน้อย ๒ ท่าน ส่งข้อความ *"แก้โรคสมองเสื่อมกับปวดหัวปวดไหล่"*

เคยได้ยินมาตั้งแต่เด็กว่า พอมีคนบ่นว่า ปวดหัว หลวงพ่อบอกเองก็ตัดหัวออกซี แล้วจะหายปวดหัว ฟังเล่นๆ ก็ขำ แต่นี่ไม่ใช่ขำนะแต่เป็นเนื้อหาพระนิพพานเลยทีเดียว เพราะว่า มีอะไรก็เป็นทุกข์เพราะอันนั้น มีเกิดก็ต้องมีแก่มีเจ็บไข้ฯ ไม่อยากให้สมองเสื่อมก็อย่าไปมีอัตตา หัวไหล่

ก็ไม่มี อนัตตาๆๆ หมดตัวหมดตนซี ตื่นๆ จ้าๆ ซี กว้างๆ ไปซี หลุดออกไปจากอัตตาชีวิตจิตกายแล้ว อนัตตาไปแล้ว ถ้ายังไม่หมดให้ภาวนาต่อว่า อ๋อ ไอ้ปวดหัวปวดไหล่นี่ไม่ใช่ของกูๆ ก็อโหสิๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ แล้วส่งบุญอุทิศไป ให้ไร้ๆ นอกเจ็บเหนือป่วยไป ไร้ร่องรอยไปอนัตตาหมดตัวหมดตนไปนะ ยอมรับใช้หนี้เขาไปนะเคยกู้หนี้ติดหนี้เขาไว้ เอาบุญทิพย์ใช้ไปโดยเฉพาะบุญบวชมีอานิสงส์มาก เอ้าโสวแล้วนะ ทุกอย่างอโหสิ โสวๆๆๆ

ถ้าเห็นความไม่เที่ยงไม่แน่นอน เห็นความที่สรรพสัตว์ยึดเอาสรรพสิ่งไม่ได้และสิ่งที่แน่นอนคือต้องนอนแน่ๆ เอาอะไรไปไม่ได้เลย โลกก็คือหมู่สัตว์ที่ไม่มีอะไรเป็นของตน จำต้องละต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป แต่ก็นั่นแหละก็ยังแสวงหา อารักขา หวงแหน ทั้งก็รู้อยู่ว่า เอาอะไรไปไม่ได้ *"ชีวิตชั่วคราวดุจเดินหิ้วกระเป๋าเข้าพักแรมที่ห้องพัก"* เสร็จกิจธุระแล้ว ก็จะต้องจากไปแล้ว จะเอาอะไรไปบ้าง

ก็จะมีส่วนมากตอบว่าให้สะสมเสบียงเดินทางเอาไว้มากจะไม่ลำบาก ฟังดูก็น่าจะดีนะ แต่ไม่ตรงเนื้อหาแห่งพระสัทธรรม ที่ทรงสอนให้ปล่อยให้วางเสียทั้งสิ้น ให้วางธาตุขันธ์กายจิต ให้ขันธวิมุติ หลุดพ้นออกไปเสียจากเส้นทางเดิน (วัฏฏะ๓๑ภูมิ) ไม่มีทั้งทางเดิน *"ไม่มีทั้งผู้เดินทางโยชน์ยาวไกลสำหรับคนเดินทางที่แสนเมื่อยล้าฯ"* เพราะเหตุแห่งความไม่รู้แล้วหลงไป ไม่รู้ว่าเป้าหมายปลายทางจะจบลงเมื่อไร

ทรงสอนให้จบทันที (เห็น ได้ยิน ฯลฯ รับรู้รับทราบอะไรๆ ให้จบทันที) เห็น,ได้ยินฯ มันก็ดับของมันไปแล้ว มันไม่มีตัวเองในเห็น ในได้ยิน ไม่มีอัตตาตัวตนในรับรู้รับทราบ ไม่มีความเห็นความหมาย ไม่ตัดสินเลือกข้าง ไม่ตรงอะไร ไม่เลือกอะไร เอกภาวะไป จ้าๆ ไป ท่ามกลางไป อโหสิไป เทน้ำไป ไม่อะไรกับอะไร

เมืองไทยคนไทยมีศาสนาประจำชาติไทย เป็นไทไม่ใช่ทาส กษัตริย์ไทยทรงให้เลิกทาสตั้งแต่ ๒๔๑๑ ผ่านมานานกว่าร้อยปีแล้ว แต่มีไม่น้อย

ที่ยอมเป็นทาส

เป็นทาสของตัณหา!

โลกคือหมู่สัตว์ ไม่อิ่มในกาม เป็นทาสแห่งตัณหา กามคุณอารมณ์ห้าอย่าง ได้แก่ รูป รส กลิ่น เสียงเคียงสัมผัสที่น่าใคร่น่าชอบใจ เข้ามาที่ตาหูฯลฯจะเอาๆ ทันที ตัณหาช่างยิ่งใหญ่มีอำนาจเหนือทั้งเทวดา มาร พรหม มีกล่าวว่า *"แม่น้ำ เสมอด้วยตัณหาไม่มี"* แม่น้ำยังมีวันพร่องและเต็ม แต่ตัณหา หาพร่องและเต็มไม่

แต่องค์พุทธะช่วยได้ มันจะใหญ่แค่ไหนก็ *"ช่าง"* ช่างก็คือปล่อยสักแต่ว่า วางมันไป ปลงมันลงไป ไม่ให้ค่าราคากับมัน มันก็อยู่ไม่ได้ เอาหลวงพ่อช่างไปนะ ศักดิ์สิทธิ์นักแลฯ

ช่างแล้วให้จ้าๆด้วยนะ ดูตัญหากามคุณให้เหมือนกับผู้เฒ่ากำลังดูทารกกำลังเล่นของสกปรกมอมแมม แล้วให้ช่างฯ-สักแต่ว่าฯ จ้าๆ ด้วยอโหสิไปด้วย ตัณหามันกลัวอโหสิ อยู่ไม่ได้เดี๋ยวมันก็เผ่น ที่ไม่เผ่นก็เพราะเราไปจดๆจ้องๆ ให้ท่ามัน ให้ตัดพึ่บฉับพลันทันที (แต่ก็ไม่มีใครตัด มันตัดของมันเอง) อโหสิทันทีเทน้ำทันที

จาคะ จาโค แปลว่า สละ ละ คลาย หมายถึง นิโรธนิพพาน สูงขึ้นมาจากทานการให้ แท้จริง *"การให้"* ก็ไม่ใช่ *"การเอา"* อยู่แล้ว ไม่หวังตอบแทนอย่างนี้เป็นทานปริสุทธัง บริสุทธิ์อยู่แล้ว แต่อานิสงส์ของทานมีอยู่รอทายกผู้ให้ไปเสวยไปรับโดยไม่ต้องขอต้องหวังอยู่แล้ว ของมันเองอยู่แล้วตามกฎของกรรม แต่จาโคจาคะสูงกว่านั้นคือไม่ปรารถนารับผลวิบาก ไม่ขอเกิดอีก ไม่เอาบุญไม่เสวยบุญอีกแล้ว คือนิพพานทันทีที่จาคะ เมื่ออารมณ์กระทบเข้ามา ถ้าบริจาคะหรือบริจาคอารมณ์ออกไปทุกขณะๆ นั่นแหละ นิพพาน ปล่อยมันออกไปนั่นแหละนิพพานแล้ว ไม่ต้องไปหานิพพานที่ไหนอีก มีอยู่ในทุกคนทุกหนแห่ง แต่เราไม่รู้จักมัน มันไม่เคยเกิดและไม่เคยดับ มันไม่มีผู้ให้กำเนิด ไม่มีใครสรรสร้างมันอกาลิโก อกาลคือมันจ้า

ของมันอยู่อย่างนั้น ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้นจงอย่าเอาเมฆหมอกไปปิดไปห่อหุ้มมันนะ เอ้า โสวๆๆๆแล้วนะ ทุกอย่างอโหสิโสว

มีเพื่อนสมาชิกแสดงความเห็นมาว่า คนไม่ได้ศึกษาปริยัติมาก่อน ไม่รู้รูปนามเกิดดับ ไม่ได้ญาณเก้าญาณสิบหกมาก่อน จะบรรลุธรรมได้อย่างไร?

ขอวิสัชชนาว่า ตามที่มีประสบการณ์ที่ผ่านมา ได้เคยศึกษาทั้งปริยัติ และไปปฏิบัติหลายสำนัก ทั้งวิปัสสนาจารย์ที่เป็นสงฆ์และฆราวาส ผลคือ แรกๆ เจริญสมาธิแบบถวายชีวิต ก็เกือบถวายชีวิตจริงๆเหมือนกัน นั่งหานั่งเอาให้ได้มากๆ กี่บรรลังก์ๆ นั่งจนจะเป็นอัมพฤกษ์

ครั้นพอรู้เรื่องวิปัสสนาก็มาปิดวาจาเจริญตัวรู้อยู่เกือบเจ็ดปี ผลคือ คาสติตัวรู้แข็งทื่ออยู่อย่างนั้น จนมาบวชได้สองพรรษาก็คิดว่าตัวเองจบแล้ว แถมมีพระได้ฌานสมาบัติพยากรณ์ว่าอริยะแล้ว แต่ก็ยังรู้ตัวอยู่นะว่าตัวเองหินทับหญ้าอยู่ ยังไม่สมุจเฉทเด็ดขาด กิเลสยังฟูอยู่บางครั้ง จนกระทั่งธุดงค์เข้าป่า ฝึกอยู่กับหลวงพ่อในป่า หนึ่งพรรษาประมาณแปดเดือน (เมษา-สิ้นพฤศจิกา) ฝึกปล่อยฝึกวาง ที่เคยเคร่งก็ลดลงมา ดูเหมือนเราหย่อนไปหรือเปล่า?

ครูอาจารย์แนะนำให้ขอขมากรรม และให้ตรงประเด็น กรรมก็เริ่มคลาย จนแน่ใจว่าไม่มีกิจใดต้องทำอีกแล้ว

คนสนิทๆ ถามว่า *"ท่าน ไม่ปฏิบัติอะไรเลยหรือ?"* อาตมาก็ตอบไปว่า *"ถ้ากินข้าวอิ่มแล้ว จะยังอยากกินอีกไหม?"* มันเฉยแล้ว บางคนเขาเคยฝันถึงและมาบอกว่า สงสัยท่านจะอิ่มแล้วจริงๆ อาตมาก็เฉยๆ ของพรรค์นี้มันมีมันเป็นไม่ได้ มันมีแต่ว่าง แต่ก็มีนะที่ปะทะมืดตื้บเข้ามาปวดหัวมึนตื้บเลย ก็อาศัยอโหสินี่แหละช่วย ครูบาอาจารย์บอกว่าวิบากกรรมมีให้เสวย ตราบที่ยังมีธาตุขันธ์ต้องขอขมาตลอดไป แล้วอุทิศบุญสรรพสัตว์ตลอดไป

จึงขอยืนยันว่า คนไม่ต้องเรียนรู้อะไรมาก่อนเลยก็สามารถจบกิจได้ตราบเท่าที่กรรมเปิดแล้วด้วยการขออโหสิ คนขยันอโหสิกรรมเปิดจบเร็ว แต่คนเรียนมากมีสติปัญญาญาณตัวรู้ขวางกั้นมากก็จบยาก แต่ถ้าขยันสละถอนขอขมาตรงประเด็นก็จบได้ นิพพานไม่ยากไม่ง่าย ถ้าคลายจิตออก!

เอ้า โสวแล้วโสวๆ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ โสวๆ

ความอิ่มความว่างนี่ แต่ละคนไม่เหมือนกันนะ เหมือนจบแพทย์เหมือนกันแต่เอกทางไหน

ครั้งพุทธกาล อสีติมหาสาวกแปดสิบก็เอกไปท่านละทางไม่เหมือนกัน ส่วนสาวกอื่นท่านแบ่งกว้างๆ เป็นสองฝ่าย คือ ปัญญาวิมุติกับ เจโตวิมุติ แต่ครูบาอาจารย์ท่านว่า ถ้าว่างๆ ไร้ๆ ไปมากๆ ก็เจโตได้เหมือนกัน

นักวิปัสสนา ชนิดเจริญสติเอาตัวรู้ จะไม่กล้าปล่อยและไม่ยอมปล่อยตัวรู้ เพราะว่าได้เคยสะสมบารมีทางพหูสูตรมาแล้วหลายชาติ เปรียบเหมือนสะสมทรัพย์สมบัติมามากมายแล้ว จะให้มาละมาปล่อยวาง มาทิ้งตัวรู้ง่ายๆ ก็เกิดความเสียดาย

แต่หารู้ไม่เลยว่า ที่พยายามหอบหิ้วสะสมเอามาน่ะบ้าหอบฟาง มันเป็นทรัพย์ทางโลกนับถือกันนักหนาว่าดี แต่มันเป็นโลกียทรัพย์ ตัวรู้สติปัญญาเป็นเจตสิกในจิต เรียนจบอภิธรรมบัณฑิต “แต่หาเฉลียวใจสักนิดไม่เลยว่า ตัวเองกำลังแบกสติปัญญาขันธ์ อย่างนี้จะขันธวิมุติได้อย่างไร เจริญญาณตัวรู้อยู่ตลอดเวลา อย่างนี้แล้วจะวิมุติญาณทัสสนะได้อย่างไร” เอ้า! อโหสิกรรมทุกอย่างอโหสิ ขอขมาข้อเคยทำผิดต่อพุทธโอวาทพระสัทธรรมคำสอน วิพากษ์วิจัยวิจารณ์คำสอนมาก่อน

เพื่อนสมาชิก โพสต์ :

จิตมีราคะ ก็รู้ว่าจิตมีราคะ หรือจิตปราศจากราคะ ก็รู้ว่าจิตปราศจากราคะ

จิตมีโทสะ ก็รู้ว่าจิตมีโทสะ หรือจิตปราศจากโทสะ ก็รู้ว่าจิตปราศจากโทสะ

จิตมีโมหะ ก็รู้ว่าจิตมีโมหะ หรือจิตปราศจากโมหะ ก็รู้ว่าจิตปราศจากโมหะ

จิตหดหู่ ก็รู้ว่าจิตหดหู่ หรือจิตฟุ้งซ่าน ก็รู้ว่าจิตฟุ้งซ่าน

จิตเป็นมหรรคต ก็รู้ว่าจิตเป็นมหรรคต หรือจิตไม่เป็นมหรรคต จิตมีจิตอื่นยิ่งกว่า ก็รู้ว่าจิตมีจิตอื่นยิ่งกว่า หรือจิตไม่มีจิตอื่น ยิ่งกว่า ก็รู้ว่าจิตไม่มีจิตอื่นยิ่งกว่า

จิตเป็นสมาธิ ก็รู้ว่าจิตเป็นสมาธิ หรือจิตไม่เป็นสมาธิ ก็รู้ว่าจิตไม่เป็นสมาธิ

จิตหลุดพ้น ก็รู้ว่าจิตหลุดพ้น หรือจิตไม่หลุดพ้น ก็รู้ว่าจิตไม่หลุดพ้น *(จากสามัญญผลสูตร ทรงตรัสแก่พระเจ้าอชาตศัตรู)*

จิตจะมีอะไรๆ จะมีราคะโทสะหรือโมหะ ก็ช่างก็ปล่อยไป **ถามว่า *"จะไปรู้มันทำไม ที่เข้าไปรู้น่ะ มันตัวอะไร? รู้แล้วทำอะไรต่อ?"***

ก็ไปทำ *"อภิสังขาร"* อภิสังขารมีสาม คือ ๑.ทำบาปอะปุญญาภิสังขาร ๒. ทำบุญ เรียกปุญญาภิสังขาร ๓.อเนญชาภิสังขาร ทำฌานไปเกิดพรหมโลก ตกจากพรหมลงมาเกิดเป็นนางลูกสุกร(พระนางอุพพรี)

ตัวรู้ คือ ตัวผัสสเจตสิกสังขารขันธ์ ตัววิญญาณขันธ์ มีขันธ์แล้วทำไงต่อ ก็มีอุปาทานขันธ์ ยึดขันธ์ต่อไป ยิ่งเรียนยิ่งรู้ ยิ่งรู้ยิ่งเอา เอาอะไรก็เอาไปเกิดอีก ไม่จบภพชาติชรามรณโสกะฯ ตัวรู้ขวางกั้นนิพพาน!

ทรงสอนให้ปล่อยวาง ให้คลายออก คลายออกก็ไม่ติด ไม่ติดก็หลุด หลุดพ้นออกไปจากขันธ์ ก็ขันธวิมุติ

นิพพาน เป็นผลของการคลายตัวของอนัตตาจิต เป็นผลเกิดจากการคลายตัวของวิญญาณตัวรู้มโนวิญญาณธาตุตัวเอาไปเกิดด้วยวิญญาณาหาร เพราะมีผัสสาหารกับมโนสัญเจตนาหารหล่อเลี้ยงเอาไปเกิดอีก

ไม่จบไม่นิโรธนิพพาน

ตัวรู้ คือตัวเกิด รู้ครั้งหนึ่งเจตสิกประกอบจิตเกิดแล้วทันที มีผัสสะ ชีวิตินทรีย์ มนสิการ เจตนา สัญญา เวทนา เอกัคคตา เกิดนามรูปครบเลย อายตนะ ผัสส เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพชาติฯ เกิดแล้ว ถามตัวเอง จะเกิดกันอีกคนละกี่ชาติ ร้องไห้กันอีกคนละกี่ชาติ? น้ำตามากกว่าน้ำในมหาสมุทรทั้งสี่ท่วมโลกท่วมแล้วท่วมอีก เกิดแล้วเกิดอีก วนวัฏฏะดีหรือ?

ทรงจบสิบแปดศาสตร์ ไม่มีแม้ศาสตร์หนึ่งที่ช่วยให้พ้นทุกข์ได้ ตัดผัสสะซี ตัดเจตสิกทั้งเจ็ดให้มันอ่อนกำลัง เจตนาอย่าจริงจังตั้งต้อง เห็น ได้ยิน ฯลฯ ให้สักแต่ว่าไป ให้เหมือนอย่างที่พระพุทธเจ้าสอนพาหิยะ ขณะที่ทรงบิณฑบาต ไม่ต้องไปนั่งบริกรรมกำอะไรหรอก หนอแหนก็ไม่ต้อง ให้ขิปปาภิญญาอย่างนี้ ที่สอนให้รู้มากๆนี่ให้เป็นพหูสูตรนี่ สอนผิดมิจฉาทิฏฐินะ

ไม่ติดในรู้ ตัดซะตัวรู้นะ ตัดแล้วสักแต่ว่าแล้ว นิโรธนิพพาน

แต่ถ้าติดรู้เกิดอีกแน่ เอ้า อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ

แล้วจิตจะหลุดพ้นไม่หลุดพ้น ก็ไม่ต้องไปรู้มันนะ ว่างนี่มันรู้ไม่ได้หรอก ถ้าเข้าไปรู้ว่าว่าง ก็ไม่ว่างจากตัวรู้ก็จะไปเกิดอีก จ้าๆๆ ช่างๆๆ มันไปนะ อโหสิมากๆ เดี๋ยวก็คลาย คลายดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาวฉะนั้น โสวว

ที่คำโบราณกล่าว *"ยิ่งเรียนยิ่งโง่ฯ"* นี่ถ้าจะจริง เพราะชีวิตทั้งชีวิตนี้เรียนไม่รู้จบหรอก ก็เพราะกรรมนั่นเองทำเอามาปิดกั้นปิดบังเสียจนมืดมิดมืดบอด เรียกว่าหลงมีโมหะเจตสิกในจิต หรืออวิชชาปัจจยการ ๑๒ เป็นหัวขบวน เกิดสัมมาทิฏฐิไม่ได้แล้ว ให้ขอขมากรรมบ่อยๆ นะ

วิบากนี่มันก็ไม่เที่ยงหรอก มันก็อนิจจังของมัน มันมีอายุกรรมของมัน ถ้ากรวดน้ำอุทิศเอาบุญทิพย์ชดใช้หนี้ไปเดี๋ยวก็คลายก็หลุด วาระโอกาสเปิดให้เมื่อไรก็เมื่อนั้น ให้คลายทิฏฐิมานะออกเสีย แล้วรีบตั้ง นะโม

ขออโหสิเสีย พูดอโหสิทุกครั้งกรรมหลุดทุกครั้งถ้าตั้งใจนะ เอ้า อโหสิๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ โสววแล้วนะ

อย่าหลงไปหานิพพานในห้องเรียน ไม่ต้องไปหานิพพานที่ไหนอีกแล้ว ปล่อยๆ วางๆ คลายๆไป เดี๋ยวมันก็จะของมันเอง ตถตาเช่นนั้นของมันเอง จ้าๆกว้างๆออกไปนะ คลายมากๆ ให้เหมือนกับบัวบานยามต้องแสงสุรีย์ฉาย ร่วงหล่นกลีบละอองเกสรไม่เหลือ คลายจนให้หมดตัวหมดตนหมดอัตตาจนอนัตตาสุญญตาว่างๆ เช่นนั้นก็จะของมันเอง จ้าๆ ของมันเอง ตถตาของมันเอง โสววแล้ว

(เพื่อนสมาชิกโพสต์ภาพคำคม: เวลา กับ โอกาสเป็น ๒ อย่างที่ไม่เคยรอเรา ถ้ามันมาแล้วไม่รีบคว้าเอาไว้ จะเป็นการยากที่จะได้พบมันอีกหน)

ต้องตอบโจทย์ให้ได้ว่า จะเอาเวลาและโอกาสที่ว่าไปทำอะไร? ที่ว่าให้รีบคว้าน่ะ เอาไปทำอะไร เอาไปละบาปชั่วไม่ทำนี่แน่นอน ทีนี้ดูเหมือนคำว่า *"ต้องรีบคว้านี่ คงอยากได้อยากดีแน่ๆ เลยใช่ไหม?"* ทุกคนอยากได้ใคร่ดี อยากรวย สวย เด่นดัง มีเกียรติบริวารสรรเสริญเยินยอออออวยกันไปกันมา ล้วนวนอยู่ในวัฏฏะ ๓๑ ภูมิ นั่นไม่พ้นไปจากการหัวเราะและร้องไห้เพราะตัณหาความอยากเสียแล้ว แต่ถ้าหากรีบคว้าวิวัฏฏะขอพ้นเกิดแก่เจ็บตายละก็ ในขั้นต้นต้องขออนุโมทนาไว้ก่อน

แต่เมื่อคว้าเข้ามาได้แล้ว ก็ต้องมาทำความเข้าใจกันก่อนว่า *"การจะพ้นไปจากทุกข์นั้นจะพ้นได้ด้วยรีบคว้า-ไม่รีบคว้า หรือไม่คว้า อย่างไร?"*

ทุกข์น่ะ เกิดเพราะตัวตัณหาอยากในกามคุณอารมณ์ ในรูปรสกลิ่นเสียงเคียงสัมผัสที่น่าชอบน่าพอใจ ถ้าไม่น่าพอใจก็จะผลักไส ถ้าพอใจก็ยึดติดหวงแหนอารักขาไขว่คว้าแสวงหาทั้งสุจริตและทุจริตเพื่อให้ได้ตามตัณหาสั่ง ถ้าไม่ได้ก็ทุกข์ ได้มาแล้วพลัดพรากก็ทุกข์อีก เรียกว่าทั้งขึ้นทั้งล่องทุกข์ตลอด ทุกข์แล้วไปไหนล่ะ โน่น อบายรออยู่ข้างหน้า ควรคิดให้ดี

ว่า *"เวลาโอกาสมาถึงให้รีบคว้าจะเอาไปทำอะไรระหว่าง วัฏฏะกับวิวัฏฏะ?"*

องค์พุทธะทรงตรัสรู้ที่ดับตัวตัณหาความอยาก ทรงแจ้งใจในตัณหาว่าเกิดขึ้นมาเพราะ *"ตัวชอบและชัง"* ชอบชังเกิดขึ้นเพราะ *"ผัสสะ"* ที่อารมณ์เข้ามากระทบทวารหก ตา หู ฯลฯครั้นเห็น ได้ยินฯลฯแล้วรับรู้ก็เลือกข้างเป็นทวิภพทันที

ใจรับรู้แล้วก็ปรุงแต่งแล้วตัณหาเกิด ทุกข์ก็เกิดตามมาทันที ทีนี้คงรู้แล้วใช่ไหมว่า จะดับมันที่ตรงไหน? ทรงตรัสให้ดับที่เหตุ!

สมาชิกโพสต์ : ความจริงเป็นความจริงทุกสิ่งอิงอาศัยซึ่งกันและกันเพราะธรรมพึ่งโลกและโลกพึ่งธรรม ทุกสรรพสิ่งเกิดจากเหตุและปัจจัยโลกคือธรรม เพราะธรรมต้องอยู่กับโลกคือตามจริงขออนุโมทนาบุญสาธุ สาธุ สาธุค่ะ

เหตุอยู่ที่ตัวผัสสะ แต่ผัสสะเกิดพร้อมจิตทุกครั้ง และมีตัวเจตนามนสิการสนับสนุนเป็นกองเชียร์ จึงให้เผินๆ ตัวเจตนาลงไป อย่าจริงจังวิตก อย่าดันเข้าใส่ชีวิต เข้าใจไหมล่ะ เมื่อผัสสะอ่อนกำลัง ตัวชอบชังก็อ่อนกำลัง ตัวตัญหาก็อ่อนกำลังจนหมดแรงแสดงฤทธิ์เดชได้จนดับไปเอง ที่ให้จ้าๆ ออกไป ปล่อยออกไป กว้างๆ ไกลๆ นี่แหละอัตตาตัญหาอุปทานดับทุกข์ดับไปแล้ว..... อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ โสว สาธุโสวแล้วนะ

ทีนี้กลับมาที่ว่า เมื่อเวลาและโอกาสมาถึงให้รีบคว้า ใครจะคว้าอะไร ระหว่าง บุญ และบาป และละวางได้ทั้งบุญและบาปไม่เกิดอีก

สาธุ โสววแล้วนะ เรื่องของบุญและบาป สองอย่างนี้ เชิญไขว่คว้าหาเอาเป็นเอามีเอา **หาเอาได้สุดแต่ตัณหาในหัวใจจะไขว่คว้า ตามสบายของกรรมเขานะ**

แต่ข้อที่ไม่ขอเกิดนี่ ไขว่คว้าปรารถนาเอา เอามีเอาเป็นไม่ได้!

เพราะไม่เกิด คือว่างๆ จะไขว่คว้าหาว่างจากที่ไหน? ได้แต่ปล่อย

อย่างเดียว ละอย่างเดียว อย่าเที่ยวไปคว้าหรือค้นคว้าหาเอานิพพาน ว่างๆ นะ ว่าง หาเอาไม่ได้

แต่ถ้าปล่อย วาง ว่างทันที มันมีอยู่ในทุกคนทุกหนแห่ง แต่ไม่รู้จักมัน แล้วรู้จักมันไม่ได้หรอก ถ้าเข้าไปรู้ว่าง มันก็ยังไม่ว่าง ไม่ว่างจาก *"รู้"* ไง งงไหม? ช่างๆ ไปนะ!

ปล่อยๆ ช่างๆ ไป จ้าๆ ไปนะ อโหสิด้วยนะ เอ้า โสวววแล้วนะ

เพื่อนสมาชิกโพสต์ สติ๊กเกอร์ "บุญรักษา" และภาพ : คิดแต่เรื่องดีๆ ทำแต่เรื่องดีๆ และทำแต่เรื่องดีๆ เดี๋ยวใจจะใสเอง)

เขียนมาว่าบุญรักษา นี่เอาบุญไปรักษาอะไรเอ่ย ถ้ายังต้องรักษาอยู่อีกก็ยังไม่หมดตัวตนที่ต้องรักษาใช่ไหม? อนัตตาๆๆๆๆๆๆๆๆๆไม่มีบุญอะไรไปรักษาอะไร ไร้ร่องรอย ไร้ขอบเขตคิดนึกไป นอกเหนือไปทั้งบุญและบาปนะจ๊ะ เอ้าโสวนะ ทุกอย่าง อโหสิ

เอ้าเขียนมาอีกแล้ว *"คิดดี พูดดี ทำดี"* นี่กรรมทั้งนั้น ไม่รู้กี่กรรม เพิ่งอโหสิไปเมื่อกี้ กรรมอีกแล้ว !!

คิดเป็นมโนกรรม พูด-วจีกรรม ทำ เป็นกายกรรม ครบสามทวาร บานสะพรั่งเอาไปเกิดแน่นอน วนซะไม่มี เอ้าอโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ โสวนะโสวแล้ว

ใครไม่รู้ถามมาอีกแล้ว ถ้าคิดพูดทำเป็นกรรมไปหมด อะไรๆ ก็กรรมไปหมด แล้วจะหมดกรรมไม่เกิดได้อย่างไร?

วิสัชชนาว่า *"คิดพูดทำ ที่ไม่เป็นกรรมมีอยู่"* ทรงสอน *"ให้สักแต่ว่า" "จำได้ไหม ?"* คือ คิดก็ปล่อย วาง ช่างๆ ไป ไม่ต้องไม่ตั้ง ไร้ร่องรอยไป นอกเหนือไป คือ จ้าๆนี่ แหละ กว้างๆ ไป อย่าไปห้ามคิดนะ จิตย่อมคิด คิดเป็นอนุสัยกรรมเก่านอนเนื่องมายาวนาน จ้าๆอโหสิไปบ่อยๆ

อยู่กับจ้าๆซิ ให้จ้าดุจ *"ตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้น"* นอนนั่งระวังท้องฟ้าฝ้าเพดานจะหล่นใส่หัว

"เธอจงมองดูพระอังคีรสพุทธเจ้า ผู้ไพโรจน์อยู่ ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้น"

ชีวิต คือการเรียนรู้ในการใช้ชีวิต การมีและใช้ชีวิตควรเรียนรู้ที่จะมีและใช้ชีวิตที่ปล่อยวาง

"ทำไมจึงต้องปล่อยวางด้วยหรือ?" หลายคนบอกว่า ชีวิตเป็นของเรา เราควรจะใช้มันให้คุ้มค่ามิใช่หรือ เดี๋ยวก็ตายแล้วไปไหนก็ไม่รู้

ใครเอ่ยจะตอบปัญหานี้ให้เพื่อนๆคลายใจได้บ้างเอ่ย?

สมาชิก B ปล่อยวางเพื่อให้จิตที่ยึดมั่นถือมั่นคลายจาง จากทุกข์ ตัวเราไม่ใช่ของเรา ยิ่งยึดว่าเป็นของเราก็ยิ่งทุกข์ *"ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา"* ทุกข์เกิดจากจิตที่มั่นว่าเป็นของตัวของตน เหตุนี้จึงต้องปล่อยวางเจ้าค่ะ สาธุ

พระอาจารย์: มีทีวีอยู่ช่องหนึ่ง เขาประกาศว่า รู้ชีวิตรู้โลกดูทีวีช่องฉัน เสร็จแล้วก็เสนอข่าวทั้งในและนอกประเทศลึกและกว้างไกลทันเหตุการณ์ เอ! ชีวิตเขาเหล่านั้นจะเป็อย่างไรหรือหนอแลฯ?

สมาชิก B เป็นไปตามยถาค่ะ เป็นไปตามเหตุและปัจจัยที่ทำให้เกิดเจ้าค่ะ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมเจ้าค่ะ สาธุ

พระอาจารย์: ขออนุโมทนา สาธุโสวแล้ว อโหสิ เมื่อเป็นไปตามกรรม ก็เอากรรมไปเกิดๆๆๆๆแล้วปล่อยให้เกิดอยู่อย่างนี้เรื่อยๆไปอย่างนั้นหรือ จะไปจบชาติสุดท้ายที่ไหนหรือ ?

สมาชิก B จบที่ใจเจ้าค่ะ ดับที่ใจเจ้าค่ะ ชาติสุดท้ายอยู่ที่นิพพานเจ้าค่ะ รู้แล้วว่างตัดดับในขณะที่จิตรู้เจ้าค่ะ เกิดขึ้นตั้งอยู่แล้วดับลง ตัดดับมากเข้า ก็เป็นตัดแล้วดับ ไม่มีตั้งอยู่ สุดท้ายดับสนิท จิตที่ดับสนิทมีนิพพานเป็นที่ไปค่ะ

พระอาจารย์: มีนิพพานเป็นที่ไปนะ ไปที่ไหนล่ะ ขอไปด้วยที่ไหน?

สมาชิก B ที่ใจเจ้าค่ะ ใจที่ว่างเปล่า ไม่มีอะไร ละทุกข์ละสุขได้เจ้าค่ะ กายเป็นเสาหลักดึงจิตกลับมาที่กาย สุดท้ายจิตตั้งมั่น เหลือแค่จิตเจ้าค่ะ จิตทิ้งรูป ทิ้งทุกข์ทิ้งสุขจิตนั้นมุ่งสู่นิพพานเจ้าค่ะ ดังนั้นนิพพานจึงอยู่ที่จิตเจ้าค่ะ

ขออนุโมทนานะที่กล้าแสดงความคิดเห็น ก็น่าฟังหลายประเด็นจะตรงกันหรือไม่ลองฟังดูนะ

นิพพาน คือว่าง ไม่มีรูปร่างกลิ่นสี ไม่ใช่ธาตุ ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่กรรม ไม่ใช่สถานที่ ที่จะต้องมุ่งไปให้ถึง

นิพพานไม่มีไปมา ไม่มีใครเป็นผู้ให้กำเนิด ไม่มีใครสรรสร้าง มันไม่เคยเกิด และมันก็ไม่เคยดับ และไม่มีอะไรทำอะไรมันได้ มันมีอยู่ในทุกคนทุกหนแห่ง แต่ไม่มีใครรู้จักมัน

นิพพานไม่ได้อยู่ที่จิต ว่างไม่ต้องการที่อยู่ แต่ว่างนั้นพ้นออกไปจากกายจิตธาตุขันธ์ พ้นออกไปจากตัวรู้

นิพพานว่างๆ รู้ว่างไม่ได้ ถ้ารู้ว่างก็ยังไม่ว่างจากตัวรู้ จ้าๆ กว้างไกลไร้คิดนึก ไร้ร่องรอยและขอบเขต

นิพพานเป็นหนึ่งเดียวไม่เลือกข้างไหน ไม่ตรงอะไรไม่เลือกอะไร นอกบุญเหนือบาป นิพพานไม่มีดีไม่มีชั่ว สุญญตาว่าง อนัตตา ไร้ร่องรอยแห่งอัตตาตัวตน ว่าง ไม่อาจรู้ได้ด้วยอายตนะใดๆ ไม่รู้ว่าอยากถามอะไรอีกไหม?

ที่บอกว่านิพพานทิ้งรูปทิ้งนามนั้น มันไม่ต้องเข้าไปทำไปทิ้งมันนะ แต่มันของมันเองน่ะ

สมาชิก B สาธุค่ะ จิตหลุดพ้นด้วยตัวจิตเองใช่มั้ยเจ้าคะ จิตว่างด้วยตัวของจิตเอง ไม่มีตัวรู้

ไปตอนไหนตรงไหนก็ไม่รู้อย่างนี้ถูกต้องมั้ยเจ้าค่ะ คือ มันไม่มีอะไรอย่างนี้ใช่มั้ยเจ้าคะ

ยกตัวอย่างเช่น เห็น ได้ยินฯลฯเป็นต้น แต่เป็นอารมณ์ที่ไม่น่าชอบใจ เรารู้แล้วเชื่อพระพุทธะท่านบอกว่า เห็น ได้ยินฯลฯ นี้เป็นกรรมเก่า แต่เห็น ได้ยินแล้ว คิดนึกอย่างไร? นี้เป็นกรรมใหม่เอาไปเกิด เราเชื่อพระพุทธะ จึง *"สักแต่ว่า"* ช่าง ปลง ปล่อย วาง ท่ามกลาง ไม่พิพากษาตัดสินใคร ผ่านออกไป ไร้ร่องรอยคิดนึกไป

อย่างนี้วิบากเห็น ได้ยิน มันก็ผ่านออกไป *"นี้เรียกว่าของมันเอง"* คือเราไม่ขัดแย้งกับมัน ไม่ติดไม่ขัดข้อง ไม่คาหูไม่คาที่ตาที่ใจ เรียกว่าลุล่วงผ่านพ้น หลุดพ้นออกไป วิมุติหลุด ออกไปแล้วจ้าๆ ลุล่วงไปแล้ว (อโหสิด้วยนะ) บรรลุธรรมไปแล้วชั่วขณะนั้น ถ้าต่อเนื่องทุกอารมณ์ผ่านตลอด นั่นคือ สมุจเฉทนิพพานผ่านตลอดไม่ติดขัดข้องคาตาใจใดๆ ว่างนิโรธนิพพาน

<u>นิพพาน ไม่ขัดแย้งกับอารมณ์ที่กระทบ จะเรียกว่ายอมก็ได้</u> ยอมคือจบ คือจบกิจ กิจอื่นที่พึงกระทำยิ่งไปกว่านี้ไม่มีอีก

สมาชิก B ค่ะ ถ้าอย่างนั้นสิ้นสงสัยแล้วค่ะ เข้าใจแล้วค่ะ ปล่อยผ่าน มันไม่มีอะไร เห็น ได้ยิน ฯลฯแล้วดับ เจ้าค่ะ

ใช่ มันไม่มีอะไรนะ <u>ไม่มีตัวเองในเห็น ในได้ยินฯลฯคือ *"อนัตตา"*</u>

สมาชิก B สาธุเจ้าค่ะ จ้าๆๆๆ สว่างๆๆ ไร้ขอบเขต ได้ปัญญาเพิ่ม ได้อาหารใจเป็นธรรมทานเจ้าค่ะ

สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะสักครู่ที่กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่ได้มีเจตนาเป็นอกุศลนะเจ้าคะ

แต่มีเจตนาอยากให้เกิดธรรมทานที่ได้จากการสนทนาธรรมถามตอบเจ้าค่ะ ห้องสนทนาจะได้ไม่เงียบเจ้าค่ะ ญาติธรรมท่านอื่นส่วนใหญ่จะทำงาน คงไม่ค่อยมีเวลาสนทนาธรรม พอท่านอื่นๆ ทำภาระกิจเสร็จจะได้มาอ่าน ได้ธรรมทานแบบง่ายๆ สบายๆอะเจ้าค่ะ สาธุ ขออโหสิ อีกครั้งเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: คำว่า *"อโหสิ"* เป็นคำรวมครอบจักรวาล ใช้ได้ทุกเหตุการณ์ทุกสถานที่ ทั้งกันและแก้ ทั้งแก่ผู้ที่เข้าไปกระทำและผู้ถูกกระทำได้ทุกกรณี ยามใดที่ประสบกับอารมณ์ที่ไม่น่าพอใจหรือหวาดกลัวภยันตรายที่คับขัน ขอความช่วยเหลือจากชาวทิพย์อมนุษย์ ท. พร้อมกล่าวอุทิศบุญให้ทุกจิตวิญญาณจงทั่วกัน ไร้ร่องรอยสว่างไสวไร้ขอบเขต ให้ไร้คิดนึกไปด้วยนะ

ตัวคิดนึกนี่แหละตัวตัณหาพาเกิด จ้าๆ ไร้คิดนึก อโหสิด้วยไร้ร่องรอยไร้การเกิดอีก สาธุโสวๆๆโสว แล้วนะ ทุกอย่างอโหสิตลอดไป

สมาชิก B สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ ธรรมทานไร้ร่องรอยสว่างไสวไร้ขอบเขต ไร้ตัวนึกคิดเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ชีวิตเกิดแล้วก็ต้องตาย ก่อนตายก็แก่งแย่งแสวงหาสะสมหวงแหนและอารักขา บางทีก็เกินพอดี บางทีก็ไม่พอดี ล้วนเป็นกรรมเอาไปเกิดทั้งสิ้น สัตว์โลกจึงต้องเป็นไปตามกรรม กรรมเอาไปเกิดอีกแล้วๆเล่าๆอยู่อย่างนี้ ควรที่จะเบื่อหน่าย แต่ที่ไม่เบื่อหน่ายก็เพราะยังชดใช้หนี้กรรมยังไม่หมด กรรมไม่หมดก็ต้องไปเกิดใช้กรรมชาติต่อไปอีก อาจไปเกิดในภพภูมิอื่นก็ได้

ตอนใกล้ดับจิตนั้น จิตเศร้าหมองหรือผ่องใส ก็ไปตามนั้น ชีวิตน่าจะมีอะไรที่มากไปกว่านี้ "ควรที่จะจบกันได้หรือยัง จบทั้งทางเดินและผู้เดินทาง จบทุกโลก ทั้งเทวโลก พรหม มนุษย์และยมโลก

"ชีวิตน่าจะมีอะไรที่มากไปกว่านี้!"

สมาชิกโพสต์ภาพสติ๊กเกอร์ : เรามาถึงจุดนี้ได้ไง?

พระอาจารย์: เรามาถึงจุดนี้ได้ไง ? ในพระศาสนา คำว่า "บังเอิญ" กับ "อุบัติเหตุ" ไม่เคยมีนะ สิ่งที่เกิดขึ้นในขณะนี้ก็เคยเกิดขึ้นมาแล้วใน

อดีต ย้อนกลับไปไกลแค่ไหน มีแต่พระทศพลญาณองค์พุทธะเท่านั้นทรงรู้ พระอริยเจ้ารู้บ้างตามกำลังของท่าน แต่ไม่ลึกละเอียดเท่าท่าน คนที่เข้ามาเห็นได้ยินฯขณะนี้ คงจะมีวาสนามีกรรมสัมพันธ์กันมาก่อน แต่ครั้นเห็นได้ยินฯแล้วคิดว่าอย่างไร นี้เป็นกรรมใหม่จะเอาไปเกิดนะ เช่น คิดดีเป็นกุศลผลก็กุศล คิดไม่ดีอกุศลผลก็จะเป็นอย่างนั้น อโหสิมากๆ คำขอขมากรรมมีในเล่ม ๒๐ มีแจกที่ห้างหนังสือ

ส่วนคำว่า *"อุบัติเหตุ"* เรานำมาใช้คนละความหมาย แท้จริงแล้วเป็นเหตุที่ต้องอุบัติ จะห้ามไม่ให้อุบัติคือเกิดขึ้นนั้นห้ามไม่ได้

สมาชิก B สร้างเหตุไว้อย่างไร ย่อมได้ผลอย่างนั้นเจ้าค่ะ เป็นตามยถา เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของมันเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ถามอีกข้อ คำว่าธรรม มีกี่ระดับ ?

สมาชิก B สำหรับหนู หนูคิดว่ามีระดับเดียวค่ะ ข้อนี้ไม่มีความรู้จริงๆ ค่ะ ธรรมคือธรรมชาติ ข้อเดียวโดดๆ เลยค่ะท่าน เป็นทุกข์ ไม่เที่ยง ไม่มีตัวตน

สมาชิกโพสต์ถาม : มีท่านใดพอจะอธิบายคำว่า "เอกายนมรรค" ได้บ้างครับ

คำว่า *"เอกายนมรรค"* แปลว่า ทางสายเอกหรือสติปัฏฐาน ๔ ถูกต้องมั้ยครับ

พระอาจารย์: ตอบประเด็นนี้ก่อนก็ได้ เพื่อจะโยงเข้ามาหาคำตอบที่ว่า ธรรมะมีกี่ระดับ? คำว่า มรรคนี่ ไม่ทราบว่าไปแปลว่า มรรคา แปลว่าทางมีที่มาอย่างไร แล้วมรรคขององค์พุทธะที่ทรงตรัสรู้นี่คือมรรคผลนิพพานหรือเปล่า แต่ที่ในพระไตรฯ ว่ามีองค์แปด ย่อเป็นสาม คือศีลสมาธิและปัญญา ต้องให้มีศีลสมาธิปัญญา บ้างว่าไม่ใช่ ต้องมีปัญญาก่อน

จึงจะมีศีลสมาธิ แต่ในพระสูตรหลายสูตรให้คลายจิตออก ไม่อุปาทานติดยึดก็วิมุตินิโรธนิพพาน (เวสาลีสูตร กถาวัตถุสูตร) และในจูฬ-มหาสาโรปมสูตรว่า ต้องถึงวิมุติญาณทัสสนะ จึงเป็นนิโรธนิพพาน ตัวญาณทัสสนะหรือญาณปัญญายังไม่นิพพาน ดังนั้นมรรคแปดศีลสมาธิปัญญา หรือปัญญาศีลสมาธิองค์มรรคก็ไม่นิพพาน ต้องวิมุติหลุดจากญาณปัญญานั่นแหละจึงนิพพานได้ และทีนี้มาดูอริยสัจสี่ ทุกข์เกิดเพราะตัณหาสมุทัย นิโรธดับตัณหาเหตุดับ ทุกข์จึงดับ

ทำไมสัตว์โลกเกิดแล้วเกิดอีก? ทำไมสัตว์โลกไม่เหมือนกัน รูปร่างอายุ โรคภัยไข้เจ็บ สถานะ สติปัญญาก็ต่างกัน ยศถาบรรดาศักดิ์ก็ไม่เหมือนกัน บ้างเกิดเป็นชาย บ้างเกิดเป็นหญิง สุขทุกข์ก็แตกต่างกันไป

ตอบว่า กรรมจำแนกสัตว์ ทรงตรัสว่า *"สัตว์โลกเป็นไปตามกรรมที่ทำ"* ถามต่อ *"ทำไมสัตว์ทำกรรมไม่เหมือนกัน?"*

สมาชิก M : สัตว์ทำกรรมไม่เหมือนกัน? เพราะอำนาจแห่งจิตเป็นผู้ทำให้สัตว์วิจิตร สัตว์วิจิตรเพราะกำเนิด (วิปาก) วิจิตร กำเนิดวิจิตรเพราะการกระทำทางกายวาจาใจวิจิตร การกระทำทางกายวาจาใจวิจิตรเพราะตัณหาวิจิตร ตัณหาวิจิตรเพราะสัญญาวิจิตร สัญญาวิจิตรเพราะจิตวิจิตร

พระอาจารย์: มาดูมหาหัตถิโทปมสูตร "ผู้ใดเห็นปฏิจจสมุปบาทผู้นั้นบรรลุธรรม มี๑๒ ปัจจัย มีตอนท้ายมีทุกข์อยู่ที่ *"เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพ ชาติ ชรามรณ"* รวม ๖ ปัจจัยนี้เป็นฝ่ายผลคือทุกข์

ส่วนฝ่ายเหตุเริ่มต้นที่ *"อวิชชา สังขาร(เจตนา) วิญญาณ นามรูป อายตนะ ผัสสะ"* ดังนี้ สรุปคือ ดับอวิชชา(ตัวหลง) ทุกปัจจัยดับดับตัวหลง ตัวสังขารเจตนา ๓ ที่จะเอาไปเกิด มโนสัญเจตนา วิญญาณาหารผัสสาหารดับหมด ดับตัวเกิด ก็นิโรธนิพพาน

ที่ยกมายาวก็เพื่อประกอบกันถึงความเป็นไป เข้ากันได้หรือไม่

ทรงตรัส *"เจตนาเป็นตัวกรรม(ตัวเกิด) เอาอัตตาเจตนาไปทำเอาศีลทำสมาธิ ทำเอาปัญญาอีกด้วย และทำด้วยความมุ่งหวังตั้งเอานิพพานด้วยตัณหาจะนิพพานได้อย่างไร?"*

ที่ว่าทำกรรมเอาปัญญานี่แหละมาถึง *"เอกายน มรรค ทางสายเอกแล้ว"* <u>มองออกหรือยัง เอาอัตตา ทำทางและเดินทางด้วยศีลสมาธิเพื่อให้ปัญญาเกิด เจริญสติปัฏฐานเอาสติเอาปัญญาให้เจริญขันธ์สติปัญญาเป็นสังขารขันธ์ เจริญสังขารขันธ์และวิญญาณขันธ์ จะขันธวิมุติญาณทัสสนะได้อย่างไร?</u>

นิพพานพ้นขันธ์แล้ว นิพพานไม่มีสติขันธ์ปัญญาขันธ์ การเจริญสติปัฏฐานเอาขันธ์ไม่ปลงปล่อยละวางขันธ์เช่นนี้คงไม่ใช่เสียแล้ว

ถ้าจะเจริญสติปัฏฐานสี่อย่าง คือกายเวทนาจิตและธรรม ควรเจริญปลงปล่อยวางกายเวทนาจิตธรรมหรือปลงธาตุขันธ์ กายจิตก็สักแต่ว่า-ช่างๆ **ไม่ใช่เจริญสติปัญญาตัวรู้เสียก่อน แล้วค่อยวางทีหลัง** (เข้าไปแบกเสียก่อน แล้วจึงค่อยปล่อยวาง) อย่างนี้น่าจะมีความผิดพลาดคลาดเคลื่อนการจดจารตำราด้วยกาลเวลาที่เนิ่นนาน

และยุคหลังๆนี่อรรถกถาจารย์ฎีกาจารย์อัตตาโนมัติของตนเองอธิบายตามความคิดเห็นตนเองโดยไม่ศึกษาให้รอบคอบ นิพพานเอาตัณหาเข้าไปทำกรรมแล้วไม่นิพพาน *(ขอสงวนเป็นความเห็นส่วนตัวไม่ขอให้เชื่อแต่ให้ขอขมากรรมมากๆ จะเห็นเอง กรรมบัง อโหสิๆๆๆ)*

"ขอสรุปอีกที นิพพานไม่มีทั้งทางเดินและผู้เดินทาง ถ้ายังมีการเดิน นั่นคือกรรมคือเกิด ยังไม่จบ นิพพานไม่มีไปมา นิพพานไปหาเอาไม่ได้ ไม่เริ่มไม่จบ จบทันที ไม่ต้องหนึ่งไปถึงสูญ สูญทันที สุญญตา-ว่างไม่มีผู้เดินทาง อนัตตาๆ"

อาตมาเคยหลงเจริญสติปัฏฐานสี่ สติแข็งทื่ออยู่อย่างนั้น คิดว่าจบแล้ว แต่ไม่เพราะหลงไปตามครูบาอาจารย์วิปัสสนาจารย์สอนอย่างที่ว่านั่นแหละ เพราะคนสอนก็ยังไม่เคยนิพพานมาก่อน ครั้นมาสอนนิพพานก็พาวน วนวัฏฏะ เอ้า..อโหสิ!

มีเพื่อนส่งแชร์หนังพระพุทธเจ้ามหาศาสดาโลกมาแจกเป็นธรรมทาน ส่งมาหลายวันแล้ว ขออนุโมทนา บันทึกไว้ดูเพลินดี มีสาระดี แต่บางบทบางตอนต้องใช้ปัญญาแยกแยะให้ดี เช่นคำว่า *"ตื่นรู้"* นี่ก็เยี่ยม แต่ถ้าเป็น *"ตื่นรู้ปลงปล่อยวางฯ"* จะเยี่ยมกว่า คนจะเข้าใจมากขึ้นว่า ต้องวางตัวรู้ด้วยนะจึงจะ "วิมุติญาณทัสสนะ" ถ้าบอกตื่นรู้เฉยๆ นี่ก็ตรงกับที่ให้เจริญสติเอาเจริญปัญญาเอาๆๆ มุ่งเอาสติปัญญาด้วยตัณหา ก็คาตัวตื่นอยู่ไม่ยอมวิมุติ เจริญ คำนี้ใช้ไม่ถูกนะ นิพพานไม่มีเจริญหรือเสื่อม นี่ยังเลือกข้างยังทวิภาวะอยู่

นิพพาน เอกภพไม่แบ่งแยก จ้าๆ นี่แหละดุจตะวันฯ

ถ้าจะใช้คำว่า เจริญ ควรว่าให้เจริญปล่อยวางสติ <u>ทีนี้ปล่อยวางนี่มันเจริญเอาไม่ได้ เจริญทีไรเป็นกรรมทุกที</u> เห็นไหม? ทรงตรัสว่า *"เจตนาเป็นตัวกรรม"* กรรมก็เอา ไปเกิดน่ะซี เห็นแจ้งหรือยังว่า มีเจริญก็มีเสื่อมๆ เหมือนเจริญฌานฤทธิ์นั่นแหละ นิพพานพ้นออกไปจากเจริญและเสื่อม เอ้า! โสวสาธุโสวแล้วนะ ทุกอย่าง อโหสิๆๆ

หาอ่านพระสูตร ว่าด้วยคนหาแก่นไม้ดูนะ ไปหาแก่นไม้ทั้งที่ไม่รู้จักแก่นไม้ ก็คิดว่า ดอกไม้บ้าง ใบไม้บ้าง เปลือกบ้าง กระพี้บ้าง เนื้อไม้บ้าง หลงว่าเป็นแก่น แก่นนี่วิมุตินะ ส่วนที่หลงนั้นน่ะคือ ทานบ้าง ศีลบ้าง สมาธิบ้าง ปัญญาบ้าง หาใช่แก่นไม่

นักเจริญสติปัฏฐานที่คาตัวรู้คาสติติดสติทั้งหลายทราบเอาไว้ว่า เป็นแค่เนื้อไม้ ไม่ใช่แก่นไม้ ต้มยากินไข้ไม่หาย!

จ้าๆ ไปนะ ไม่แช่ไม่ทรงดู-ทรงรู้ไม่เกิด-ไม่ดับ ไม่เอาอะไรกับอะไร ไม่คาไม่ขัดข้อง ปล่อยออกไป ผ่านจ้าๆกว้างๆออกไปไม่คาสติปัญญา ให้หลุดวิมุติไป

ไม่มีอะไรตั้งอยู่ ไม่มีอะไรดับไปนะ มันจ้าๆ ของมันเองๆ อนัตตาๆ

สติตัดนะ อย่าสติตามดูตามรู้ คารู้ ไม่วิมุติไม่หลุด ถ้าสติติดก็ยึดสติก็อุปาทานติดยึดแล้ว ภพชาติเกิดแล้ว วงจรอุบาทว์เกิดครบ

รู้ปฏิจจ ๑๒ ไหม? รู้ปฏิจจ-ก็รู้นิพพาน แต่นิพพานรู้ไม่ได้นะ (จ้าๆ นี่แหละไม่ต้องไปรู้มัน)

"เอ! ใครก็ไม่รู้ท่านว่า นิพพานหาเอาไม่ได้ในห้องเรียน!"

แต่อาตมาว่า ไม่ว่านอกหรือในห้องหรือที่ไหนๆ ก็รู้ไม่ได้นะนิพพานนี่ว่างๆ ถ้าหลงเข้าไปรู้ว่าง ก็ไม่ว่างเสียแล้ว ยังไม่ว่างจากรู้ ไม่หลุดจากรู้ก็ไม่วิมุติจากขันธ์รู้ จะนิพพานยังไง เอ้า..จ้าๆ นี่แหละนะ แล้วไม่ต้องไปเที่ยวรู้กับมัน ช่างๆ ว่างๆ ปล่อยๆไปนะ

เอ้า ขอสรุปอีกที เอกายนมรรค ทางสายเอกที่มีทางเดียวที่ไปคนเดียวนี้ มันเป็นทางที่ไม่ใช่ทาง และไปคนเดียวก็ไม่ใช่ **เพราะมันอนัตตา ไม่มีใครเดินทางและก็ไม่มีทางเดิน มันสว่างไสวไปแล้วนี่ มันหมดอัตตา** แล้ว แต่ถ้ายังไปเจริญอยู่ มันก็เอาอัตตาไปเจริญ ที่ยังไม่หมดเอ๊ะอ๊ะลังเลนี่ก็มีอัตตามีปฏิจจครบวงจรแล้วนะ แต่ลองจ้าๆดูซิ มันหมดตัวคิดนึกไปแล้ว หมดอัตตาไปแล้ว ดับหมดทั้งแผงเลย๑๒ตัวนั่น ดับอวิชชาตัวหลงรู้ตัวเดียว จ้าเลย

อ้อ! นึกออกแล้ว ท่านพุทธทาสนั่นเอง ท่านบอกหานิพพานในห้องเรียนไม่เจอหรอก ท่านว่า นิพพานต้องที่นี่และเดี๋ยวนี้ ด้วยความเคารพท่านก็เป็นครูบาอาจารย์ อาตมาว่านิพพานไปเที่ยวหาเอาไม่ได้ รู้ไม่ได้ไม่ว่าที่ไหนๆ นิพพานไม่มีที่อยู่ว่า ว่างๆ นี่ไม่ต้องไปหา และเดี๋ยวนี้มันมีซะที่ไหน

อนิจจังมันไม่มีเดี๋ยวนี้ มันผันแปรผ่านตลอด มันไม่หยุดนิ่งเลย วินาทีนี้ก็ไม่หยุดอยู่ มันยึดไม่ติด มันเกาะดึงรั้งเอาไว้ไม่อยู่ มันจึงเป็นอนิจจังผันแปร มันไม่มีกาล มันอกาล เป็นอกาลิโก เราไปสมมุติมัน ติดสมมุติ จึงไม่เห็นวิมุติ เข้าใจหรือยังล่ะ? อย่าให้บัญญัติมาขวางมาขัดปรมัตถ์

สมมุติและบัญญัติ ปิดบังวิมุติปรมัตถ์!

วกกลับไปตอบปัญหาที่ตั้งค้างไว้ ธรรมมี ๓ ได้แก่ ปริยัติสัทธรรม ปฏิบัติสัทธรรม และปฏิเวธสัทธรรม (มรรคผลนิพพาน) ย่อลงเหลือสอง คือปริยัติ ตัวหนังสือตำราเรียน รู้แล้ว นำเอามาปฏิบัติ รวมกันทั้งสองนี้เป็นธรรมระดับวัฏฏะ คือวนเกิด สอนให้เป็นคนดีมีเมตตาให้ทานรักษาศีล เจริญสมาธิสมถตบะ(ตะแบก) ฌานญาณคาญาณตัวรู้ เป็นต้น นี่เป็นธรรมระดับวนวัฏฏะ

ธรรมระดับนี้ เวียนเกิดมีมาแล้วก่อนทรงตรัสรู้หานิพพานไม่เจอ แต่มีคนหลงว่าเป็นนิพพาน เรียกว่า ไกวัล อ้างว่าสำเร็จก่อนองค์พุทธ (สัก ๑๙ ปีกระมัง) ไม่นุ่งผ้าแต่นุ่งลมห่มฟ้า เรียกว่า ทิฆัมภรณ์ คือมีอาภรณ์คือฟ้า นักบวชแก้ผ้าศาสนาเชนยังมีอยู่ให้เห็นที่อินเดียปัจจุบัน

ถ้าเจริญสติปัญญาญาณหลุดวิมุตินิพพาน องค์พุทธะจะลงมาตรัสรู้ทำไม? เพราะโลกว่างจากนิพพานท่านจึงลงมา

ส่วนอีกระดับนั้น เป็นระดับปรมัตถ์สัทธรรม หรือปฏิเวธะสัทธรรม แปลว่าแจ้งแทงตลอด เช่น ปฏิเวธะแทงตลอดใน ปฏิจจ ๑๒ เป็นต้น ระดับนี้ จะเรียก วิวัฏฏะ คือทำบุญกุศลความดีแล้วไม่เอา แต่สละออกละคลายออกเหมือนดอกไม้บานร่วงหล่นโรยเกสร <u>ไร้ร่องรอยไร้ขอบเขตคิดนึกนอกบุญเหนือบาป เหนือธาตุขันธ์เหนือพ้นหลุดออกหมดทุกขันธ์ แม้ฌานสติปัญญาญาณทัสสนะใดๆ</u> ก็ไม่ต้องไม่ตั้งอีก จึงนิพพาน ว่าง ไม่เกิดอีก

โบราณว่า *"รู้มากยากนาน"* นี่คงจริง เพราะรู้จึงรก รู้จึงทุกข์ รู้คือ

ตัวหลง คือเจตนา (กรรมไปเกิด เกิดคือชาติปิทุกขา) คือตัวขันธ์ ไม่พ้นขันธ์

สมาชิก G : หลวงพ่อเคยสอนผมว่ารู้มากก็รกมาก ให้มองเลยๆ ไป ทุกวันนี้ผมก็มองเลยๆ ไม่เพ่งไม่โฟกัสครับ สาธุครับ

พระอาจารย์: รู้ คือ วิญญาณ นามรูป อายตนะตาหูฯ รู้คือตัวผัสสะตัวชนตัวกระทบกระทั่งกระเทือน ที่เรียกว่า “รู้หาเรื่อง” รู้คือตัวเวทนา รัก บ้าง ชังบ้าง รู้ คือตัวตัณหา ทั้งอยากได้ และไม่อยากได้ก็เป็นตัณหาเท่าๆ กัน รู้คือตัวยึดติดอัตตาตัวตน เห็น ได้ยินทีไร มีตัวเองในเห็น มีตัวเองในได้ยินฯ ตลอดเวลา

รู้ครั้งหนึ่ง ภพชาติเกิดขึ้นรอในภพต่อไปแล้วชาติหนึ่ง รู้เป็นต้นเหตุแห่งการเกิด แล้วก็แก่เจ็บตายไป เอากิเลสตัวหลงไปเกิดอีก

เอ้า ที่นี้ จะไม่ให้หลงทำอย่างไร? ใครช่วยตอบทีเป็นธรรมทานนะ ทานทั้งปวง

สมาชิก G : รู้สักแต่ว่ารู้ครับ

พระอาจารย์: นักอภิธรรมบัณฑิตเจ็ดปีครึ่งแปดปีค่อน นักเจริญสติปัฏฐานสี่ ก็จะตอบว่า พิจารณารูปนามปรากฏบ้าง-ให้ดูจิตบ้าง ให้มีสติตามดูตามรู้ในฐานทั้งสี่ กาย เวทนา จิตและธรรม เช่น เกิดเวทนาก็ให้กำหนดภาวนาว่า “เจ็บหนอปวดหนอๆ” เป็นต้น อย่างนี้ใช่ไหม?

แล้วจะต้องหลับตาไหม? ต้องบริกรรมด้วยไหม ต้องตั้งคอไหล่ให้ตรง ต้องอุชุงกายังด้วยไหม-ต้องเพ่งจ้องไหม? ถ้าทำแล้วผลจะเป็นอย่างไร?

มีเพื่อนสมาชิกตอบเข้ามาแล้ว ช่วยขยายความอีกสักหน่อยนะ เพื่อนๆ ยังไม่เข้าใจว่ามันเป็นยังไงนะ เจ้าสักแต่ว่านี่?

สมาชิก G : มองคนก็ให้เลยๆ คนไปครับ มองอะไรก็ให้เลยๆไปครับ ไม่มีเขาไม่มีเรา ไม่มีสิ่งใดๆครับ แม้ตัวรู้ก็ไม่มีครับ

พระอาจารย์: ไม่มีเราที่รู้ ไม่มีเราที่เห็น ไม่มีเราที่ได้ยิน ไม่มีเราในที่ไหนๆ

ทั่วทั้งบ้านทั้งเมืองนี่ เลยไปถึงวัดไทยเมืองนอก เขาสอนเจริญสติปัฏฐานกัน ว่าต้องเอกายนมรรคในมหาสติปัฏฐานสูตร มีผู้ใดไหม จะตอบโจทย์นี้ได้ ขอเชิญแชร์กันเป็นธรรมทานหน่อย เขาเจริญกันอย่างไรจึงนิพพานด้วยสติปัฏฐานนี่ เชิญจ้า แล้วให้จ้าๆ ด้วยนะ

สมาชิก B การมีสติอยู่เนืองๆ อยู่กับกาย

พระอาจารย์: แล้วเอาอะไรไปอยู่จ๊ะ?

สมาชิก B ตัดดับอารมณ์ที่ถูกกระทบ ตัวรู้มันอยู่ค่ะ

เอาอะไรไปตัดดับล่ะ?

สมาชิก B รู้แล้วดับสติ

แล้วสติเป็นอะไร?

สมาชิก B ดับแล้วไม่รู้ปล่อยไปตามธรรมชาติสติคือกุศลจิต

ดับกุศลจิตได้ นิพพาน เพราะไม่มี ไม่รู้ ไม่เห็น ไม่มีอะไรเจ้าค่ะ สาธุค่ะสติคือตัวรู้ รู้ดีรู้ชั่วรู้ควรไม่ควร มีตัวคิด

พระอาจารย์: ขอบอกก่อนนะ นิพพานเป็นเอกภพ ไม่มีทั้งผู้รู้และสิ่งถูกรู้ ถ้ายังมีผู้ดู และสิ่งที่ถูกดู นั้นเป็นทวิภาวะเลือกข้าง มีพอใจไม่พอใจเกิดขึ้นมาแล้ว เวทนาสุขทุกข์เกิดแล้ว ตัณหาอุปาทานการยึดติด ภพชาติเกิดแล้ว ไม่พ้นไปจากทุกข์แล้ว เอาสติมาช่วยหน่อยได้ไหม?

สมาชิก B สติช่วยได้แต่ยังไม่พ้นทุกข์ค่ะยังไม่ถึงนิพพาน ทุกข์ที่ดับสนิทคือไม่รู้ทุกข์ค่ะ มันเป็นของมันอย่างนั้น แบบนั้นไม่มีอะไรเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: นิพพานไม่ต้องการบุญบาป กุศลอกุศล นิพพานไม่ต้องการจิตอะไร ไม่ทั้งจิตกุศลอกุศล

สาธุค่ะได้ธรรมทานเพิ่ม เหมือนได้อาริยะทรัพย์เพิ่มเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ตอบมาว่า เอาสติช่วยไม่ได้ งั้นเขามีสติปัฏฐานไว้ทำไมหรือ?

สมาชิก B บันไดขั้นแรกของการดับทุกข์ค่ะทุกอย่างเป็นตามขั้นตอนของมันค่ะเจริญสติเพื่อให้เกิดปัญญาในการดับทุกข์เจ้าค่ะตามยถาค่ะ

พระอาจารย์: คนหลงในโลกนี้ หลงบาปบ้างบุญบ้าง ต้องไปเกิดสูงบ้างต่ำบ้าง เป็นไปตามกรรม ไม่พ้นทุกข์ คนหลงเหล่านี้นี่ จะเอาอะไรช่วย เอาสติปัฏฐานสี่อย่างมาช่วยได้ไหม?

สมาชิก B ช่วยให้มีปัญญาไม่หลงค่ะไม่หลง แต่ไม่นิพพานเพราะยังมีตัวรู้ว่าหลงหรือไม่หลงค่ะแต่ไปสวรรค์ไปพรหมโลก มีสุคติเป็นที่ไปค่ะแต่ไม่นิพพาน

พระอาจารย์: ใครจะจิตอาสาธรรมทานนี้ช่วยแทงตลอดในธรรมข้อนี้ เอ้าช่วยกันหน่อยสมาชิก ท.

สมาชิก B นิพพานไม่มีอะไรเป็นของมันอยู่อย่างนั้น พรรณนาไม่ได้เจ้าค่ะเพราะยังไม่นิพพานค่ะ ผู้ที่ถึงนิพพานแล้วก็พรรณนาไม่ได้ค่ะถ้าพรรณนาได้คือยังไม่ถึงเจ้าค่ะเพราะว่ามันไม่อะไรทั้งหมดทั้งสิ้นค่ะ

พระอาจารย์: ขอเชิญสักคนมีไหม ว่าจะเอาสติปัฏฐานมาช่วยคนหลงให้พ้นทุกข์ได้หรือไม่ ถ้าได้ ได้อย่างไร ถ้าไม่ได้ ทำไมไม่ได้? ขอเชิญนะ

พระอาจารย์: ทำก็เป็นเอาไปเกิดแล้ว

สมาชิก B ดับทุกข์ทั้งหลายทั้งปวงได้ก็ไม่เกิดแล้วค่ะไม่มีทุกข์ก็ไม่มีกรรม ไม่มีกรรมก็ไม่มีทุกข์ ทุกข์ดับก็ไม่ต้องเกิดเจ้าค่ะไม่มีอะไรเจ้าค่ะถ้ายังมีคือยังเป็นสัตว์โลกผู้ที่เกิดแต่กรรมเจ้าค่ะ

ที่ถามนี่ก็ถามว่าจะดับทุกข์อย่างไร หรือพ้นไปจากทุกข์ได้อย่างไรนี่แหละ เอาสติปัฏฐานช่วยหน่อยได้ไหม ได้อย่างไร ไม่ได้อย่างไร? ช่วยกันฝึกสมองหน่อยจ้า จ้าๆด้วยนะ

สมาชิก B ได้ค่ะเพราะเจริญสติทำให้เกิดปัญญา แต่มีตัวรู้นิพพานต้องไม่มีตัวรู้สติปัฏฐานช่วยให้สัตว์โลกไม่ทุกข์ มีสุขคติเป็นที่ไปค่ะแต่ไม่ช่วยให้พ้นทุกข์หรือดับทุกข์ได้สนิทคำตอบสุดท้าย คือ ไม่ได้เจ้าค่ะ

สาธุค่ะ ขำความโง่ของตัวเองค่ะขยันตอบอยู่คนเดียว

พระอาจารย์: ในมหาสติปัฏฐานสูตร ทรงสอนให้มีสติเอาอภิชฌา (โลภพอใจ)และโทมนัส (โกรธ ไม่พอใจ) ออกจากโลก (ทวารหก ตา หู ฯ) เสียได้ นี่แหละที่ลงกันเข้ากันได้กับคำว่า *"สักแต่ว่า"* ที่มีสมาชิกตอบมาในตอนต้น จึงอยากให้ใครช่วยขยายความอีกสักหน่อย ฟังดีดีนะ ปัญญาจะเกิดจะหลุดที่ตรงนี้ใครช่วยที

สมาชิก B รู้สักแต่ว่ารู้ เห็นสักแต่ว่าเห็น ฯลฯ ปล่อยไปตามยถามันเป็นของมันอย่างนั้น มันไม่มีอะไร ไม่มีถูกไม่มีผิดไม่มีรู้หรือไม่รู้เจ้าค่ะอนัตตา

พระอาจารย์: ในพระสูตรมหาสติฯว่า ให้เอาพอใจ ไม่พอใจ ออกจากเห็น ได้ยินฯเป็นต้น ในเรื่องพระพาหิยะทรงสอนว่า"เห็น ได้ยิน ฯ ให้สักแต่ว่าๆๆสองเรื่องนี้เสมอกันเข้ากันลงกันไม่ขัดแย้งกัน ดังนั้น จึงต้องแปล "สักแต่ว่า" หมายถึงว่าได้เอาชอบ ชังออกจาก เห็น ได้ยินฯ ได้แล้วนี่คือวิมุตินิโรธนิพพานคืออย่างนี้

แล้วทีนี้หันมาดู *"สติปัฏฐานสี่"* ของบ้านเราแปลว่า สักแต่ว่า หรือเอาชอบชังออกจากโลกทวารหกเสียได้แล้วหรือยัง?

การตามดูตามรู้เห็นกายในกาย เวทนาในเวทนา ฯ ตามที่แปลมาสอนกันนั้นลงกันได้เข้ากันได้หรือไม่? การไปเจริญสติปัญญาญาณเก้าญาณสิบหกนี่มันสักแต่ว่าหรือเปล่า? ท่านพระพาหิยะฟังสอนว่าให้สักแต่ว่าๆๆ ท่านก็วิมุติหลุดพ้นนิโรธนิพพาน

ส่วนการตามดูตามรู้ เอาสติติดตามรู้นี่ พระพุทธองค์ตรัสไว้ที่ไหน? ใครรู้ช่วยบอกทีพระสูตรชื่อเล่ม หน้าอะไร? แล้วเจริญสติกันมาคนละกี่ปีแล้ว จบกันบ้างหรือยัง?

สมาชิก B ยังเอาชอบเอาชังออกจากเห็น จากได้ยินไม่ได้ค่ะ ยังเลือกที่ชอบๆอยู่ค่ะ

พระอาจารย์: ว่างๆ กันบ้างหรือยัง หรือยังต้องยกมือพนมว่า นิพพานะปัจจโยโหตุฯ อนาคเตกาเลฯ เสียก่อนแล้วไปรอชาติหน้าเอ้า อโหสิๆๆๆ ทุกอย่างอโหสินะ โสวๆๆ โสวแล้ว

สมาชิก B พระสูตรเล่มไหนหน้าอะไรไม่ทราบเจ้าค่ะ เจริญสติอยู่เนื่องๆเจ้าค่ะ นิพพานะปัจจะโยโหตุ เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ถ้ายังก็ ๑ ขอขมากรรมบ่อยๆ ๒ เห็นได้ยินฯ ให้สักว่าๆ ไป ๓ ขมากรรมแล้วต่อด้วยประกาศสละประกาศถอนเสียด้วย แล้วจึงอุทิศบุญ ให้ทำแบบไม่ทำ ไม่อะไรกับอะไร จ้าๆ ไป

Bee สาธุเจ้าค่ะปัญญาเกิดเจ้าค่ะอนุโมทนา สาธุค่ะ ท่านได้รับทานอันประเสริฐแล้วค่ะ

พระอาจารย์: ขอตอบที่ค้างไว้ที่ถามว่าจะพ้นทุกข์อย่างไร เอาสติปัฏฐานช่วยได้หรือไม่ดังนี้ **๑. ช่วยไม่ได้** ถ้าเป็นสติติดตามดูตามรู้ (แบบที่สอนกันปัจจุบัน) **๒. ช่วยได้** ได้โดยแปลสติปัฏฐานเสียใหม่ให้ลงกันเข้ากันได้กับพระสูตรเรื่องพระพาหิยะ คือให้สักแต่ว่า(ปลงปล่อยวางว่างๆ) กับให้ลงกันได้กับมหาสติปัฏฐานสูตรที่ว่า ให้เอาชอบชังออกจากโลกทวารหกเสียได้ คือมีสติตัดตัวรู้ ให้เป็นสักแต่ว่าๆไปและทั้งหมดนี้ยังลงกันได้กับเวสาลีสูตรที่ทรงสอนให้ไม่ยึดติดไม่ตัณหาอุปาทานก็นิพพาน กถาวัตถุสูตรว่าให้คลายจิตออกจิตก็วิมุติหลุดออกนิโรธนิพพาน และยังลงกันได้กับองค์ตรัสรู้อริยสัจสี่ที่ว่า ดับสมุทัยตัณหา ทุกข์ดับ นิโรธนิพพาน

ดังนั้น คำว่า เอกายนมรรค เอกายโนมัคโค อยัง ภิกขเวฯบทนี้นี่จะต้องแปลว่า สติปัฏฐานสี่ เป็นทางสายเอกสายเดียวที่ต้องไม่มีทางให้เดินอีกทั้งก็ไม่มีผู้ใดเดินทางอีกต่อไปอีกแล้ว ด้วยสติตัดตัวรู้เห็นกายในกาย เวทนา จิต ในธรรม ให้เห็น กาย เวทนาฯ ก็สักแต่ว่า ให้ปลงปล่อยวางไปช่างๆไป ปล่อยมันผ่านออกไป อย่าไปทำอะไรเพิ่มขึ้นมาอีกเพราะถ้าทำก็มีเจตนามีกรรมนำเอาไปเกิดไม่นิพพาน

"รู้มากยากนาน" ดังคำโบราณ และ"ยิ่งเรียนยิ่งโง่ฯ ดังนั้นต่อไปนี้ ๑. จ้าๆกว้างๆ ไกลๆ ไร้ขอบเขตคิดนึกไป ๒. ถ้ายังไม่จ้า ให้กรวดน้ำอุทิศบุญขอขมากรรม คำกล่าวมีในหนังสือเล่ม๑๘ และ๒๐ (เล่ม ๒๐ มีแจกที่ห้างหนังสือใกล้บ้านทุกแห่ง) ๓. เห็น ได้ยินฯ ให้สักแต่ว่า ให้ยอม ให้ปล่อยผ่านออกไป ไม่ขัดแย้งข้องคาอะไร ท่ามกลางออกไป ไม่ต้องเลือกอะไรข้างไหน ๔. ถ้าขณะใดหงุดหงิดงุ่นง่านรำคาญใจ ให้ขมากรรมบทเล็ก แม้ไม่มีอาการอะไร หรือแม้มีอารมณ์สบายใจก็ให้อโหสิด้วย

สมาชิก B สาธุค่ะ

พระอาจารย์: เรื่องของการเอาชอบชังออกจากการเห็น, ได้ยินฯ ได้ยากง่าย แต่ละคนแตกต่างกัน ก็เพราะวิบากกรรมทำมานั่นแหละ จึงได้มีจริตแตกต่างกันหลายจริต บางคนสัทธาจริตเชื่อง่าย ปัญญาจริตเชื่อยาก ราคะจริตหรือโลภะจริตชอบไปทางอารมณ์อ่อนไหวง่ายรักสวยงามจุกจิกจู้จี้ โมหะจริตอะไรก็ได้ตามๆคนอื่นไป วิตกจริตชอบวิตกกังวลคิดแล้วคิดอีก ย้ำคิดย้ำทำ

แต่จะจริตอะไร จะเรียนรู้อะไรมาหรือไม่ ร่ำรวยยากจน ไม่เป็นเหตุในการบรรลุธรรม หากแต่อยู่ที่วิบากกรรมเก่าเปิดหรือไม่ วิบากคือผลที่เกิดแต่เหตุในอดีตส่งผลในปัจจุบัน วิบากจึงเป็นหนี้กรรมเก่าที่จะต้องได้รับการชดใช้ จึงให้หมั่นขยันกรวดน้ำอุทิศบุญขอขมากรรมบ่อยๆ วันละหลายๆ ครั้ง ให้เอาบุญทิพย์ชดใช้หนี้กรรม กรรมบวชบรรพชามีผลมากชดใช้ได้เร็ว

บุญภาวนาสติตัดจ้าๆนี่มีอานิสงส์มาก เมื่อภาวนาพร้อมไปกับการกรวดน้ำอุทิศบุญ หนี้เก่าขอขมาอุทิศบุญให้ไป หนี้ใหม่ไม่สร้างเพิ่มด้วยคำว่า *"สักแต่ว่า" ปลงปล่อย วาง ว่างๆไป ไร้ๆไป* วาระโอกาสจบกิจจะมาถึงเร็ว

อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ โสวแล้วนะโสวๆๆๆๆนะ

ว่างๆ จ้าๆ ไปนะ ไม่อะไรกับอะไรนะ ว่างๆ ก็รำพึงอโหสิเบาๆ ไป สบายใจก็ให้อโหสิด้วย เพราะสุขสบายก็ไม่แน่ เดี๋ยวก็ไม่พอใจหงุดหงิดก็ปล่อย อโหสิๆไปเรื่อยๆไป ปล่อยผ่านให้เหมือนผู้เฒ่านั่งดูเด็กๆเล่นดีบ้างไม่ดีบ้าง ก็ช่างๆไป เท่านี้แหละ เอ้าโสวๆๆ แล้วนะ

มีภาพโพสต์ภาพ กราบสาธุ

พระอาจารย์: กราบแล้วจ้าๆ หรือยัง อโหสิด้วยนะ ทุกอย่างอโหสิ โสวแล้วนะ เรื่องของชีวิตไม่ทุกข์นี่ ถ้าเราไม่ไปขัดแย้งกับมัน มันก็คือธรรม คือธรรมชาติของสรรพสิ่งมันไม่หยุดอยู่นิ่ง มันไม่คงที่ เช่น มันต้องแก่ต้องเจ็บ รักษาได้ก็รักษาไปถ้าไม่ได้มันก็ไม่ได้ เราก็ต้องยอมรับให้ได้

คนรักจะทรยศก็ช่างยอมรับเลยว่านี่ของเรานะ ก็เคยทรยศเขามาก่อน อย่างนี้อย่าไปแก้ที่เขานะ ให้แก้ที่เรา คือยอมรับว่านี้คือกรรมเก่า ให้กรวดน้ำอโหสิไป และไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก เพราะมันจะเป็นกรรมใหม่ แม้ความคิดก็อย่าคิดนะ คิดเป็นกรรมทางมโน มีผลมากกว่าทำพูดมาก ทีนี้ก็ให้มาอยู่ที่จ้าๆนี่แหละ วิมุติหลุดแล้ว จ้าไปทุกอารมณ์ไหนก็จ้าเข้าไว้ ไม่มีทุกข์ข้องคาแล้ว จ้าให้ ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาวนะ เอ้าโสวแล้วนะ ทุกอย่างอโหสิ

จ้าๆนี่ ไม่ทรงไม่แช่นะ ไม่ตบะฌานญาณ แม้ญาณตัวรู้ก็ปล่อย ถ้าไม่ปล่อยก็ติด แล้วจะยึด ภพชาติเกิดทันที อย่าคิดว่าไปเกิดพรหมจะดีนะ อายุยาวหลายเป็นพันหมื่นๆ มหากัลป์ นั่งอยู่ในฌานเสวยปิติสุขติดยึดออกไม่ได้ ฟังธรรมไม่ได้เสียเวลาเสียชาติเกิด แม้ทำบุญให้ทานศีลภาวนา จ้าๆ แล้วก็ให้ปล่อยทิ้งให้หมด คือคลายออกไม่ขอเกิด แต่ว่างๆ จิตพุทธะ ปิด

อบายภูมิได้แล้ว ยังขอเกิดไม่เกิดได้อีก พ้นจากทุกข์โศกออกไป หลุดออกไปวิมุตินิโรธนิพพาน นิพพานไม่ยากไม่ง่ายนะ อยู่ที่คลายกรรมใครทำละทำปลงปล่อยได้มากก็จบกิจเร็ว เอ้าโสวๆๆ ทุกอย่างอโหสิ

ดูทีวี มีด็อกเตอร์คนหนึ่งบอกว่า ไม่มีเวลาปฏิบัติธรรม ต้องอยู่กับอาชีพการงาน จึงขอถามว่า "ปฏิบัติธรรมคืออะไร ?

สมาชิก B ปฏิบัติธรรมคือทำที่ใจทำได้แค่ชั่วลัดนิ้วมือนึงก็ว่าได้ปฏิบัติแล้วค่ะ สาธุค่ะ ปล่อยไปจ้าๆๆเจ้าค่ะ

(สมาชิกส่งข้อความ พร้อมคลิป)

ขอชมเชยผู้ทำคลิบนี้อัจฉริยะจริงๆ

สรุปธรรมะทั้งหมดของพระพุทธเจ้าให้เข้าถึงได้ภายใน ๙ นาที พวกเราชาวพุทธควรจะดูอย่างตั้งใจอย่างน้อย ๑ รอบ ขอเวลา ๙ นาที ดูคลิปนี้ แล้วนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันของเรา ขออนุโมทนา สาธุ สาธุ สาธุ *http://youtu.be/Vgw7moz2BFc*

พระอาจารย์: ถ้าว่ากันตามเนื้อหาพระสัทธรรมแห่งองค์พุทธะ เนื้อหานิพพาน *"สักแต่ว่า"* นี่นะ มัน *"ท่ามกลาง"* ออกไปเลยนะ ลองดูซี *"จ้าๆนี่ๆ ตื่นๆนี่ๆ ให้ตื่นโพล่งโล่งจ้า กว้างขวางกว้างไกล ไร้ขอบเขต สว่างไสวไร้ขอบเขต คิดนึกๆ"* นี่อย่างนี้นี่ มันจบเลยนะ!

พุทธะท่านสอนให้จบเลยนะ ไม่เริ่มไม่จบ แต่ให้จบทันที ถ้ายังเริ่มยังอยากได้อยากดี ยังวนอยู่นะ เรื่องโชคร้ายโชคดีนี่ ถ้ายังสูงยังต่ำอะไรอยู่มันไม่จบนะ ไม่ต้องให้ความคิดความเห็นความหมายอะไรนะ ไม่ตัดสินไม่พิพากษาใครนะ ถ้าเชื่อกฎของกรรมวิบาก และสัตว์โลกเป็นไปตามวิบาก วิบากคือหนี้ หนี้ที่ต้องได้รับการชดใช้ (ซะ บ้าง)ให้ท่ามกลางไป ไม่ต้องตรง

อะไร ไม่เลือกอะไร ไม่สูงไม่ต่ำ ไม่โชคดีโชคร้ายอะไร คำว่าเหตุบังเอิญไม่เคยมีในโลกไม่ใช่หรือ? ไม่ต้องเอาทั้งดีทั้งชั่ว ทั้งสูงต่ำอะไร ให้ท่ามกลางไม่เลือกอะไร ให้นอกเหนือไปทั้งดีร้ายทั้งสูงต่ำมันก็ว่างไปแล้วนะ ที่ยังอยากได้อยากดีนี่ยังเกิดอยู่นะ ยังชาตินี้ชาติหน้าอยู่นะ ให้มันปรมัตถ์ไปนะ ไร้ขอบเขตร่องรอยคิดนึกไปนะ (คิดเป็นทุกข์นะมโนกรรมคือทุกข์ ให้หลุดออกไปจากทุกข์พ้นทุกข์) ให้ไร้ขอบเขตคิดนึกไม่ต้องมีอัตตาตัวตนของใครให้ต้องไปรับสูงต่ำดีร้ายนะ อนัตตาๆนะ เอ้าสาธุโสวนะ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ

เรื่องของวิบากน่ะ เขามาเยี่ยมที่ตาหูฯ (อาคันตุเกเสหิฯมีแขกมาเยี่ยมชั่วคราว) เขามีระยะเวลาของเขา เขามาแล้วเขาก็ไป ไม่ต้องไปรังเกียจหรือดีใจยื้อยุดเอาไว้นะ ปล่อยนะ เจ้าบ้านต้องปล่อยนะ ยอมรับเขานะ อย่าพิพากษาตัดสินแขกนะ แม้ความดีร้ายของแขก เจ้าบ้านก็ไม่พูดนะ ความไม่ดีของคนอื่นไม่พูดถึงเลยนะ ความดีของตนแม้จะถูกถามก็ไม่เล่านะ เล่าแต่ความดีคนอื่นและพูดถึงแต่ความไม่ดีของตนเอง

กิเลสใฝ่ต่ำใฝ่สูงนี่ ไม่ต้องไปฝืนมันนะ ดูมันให้เหมือนกับผู้เฒ่านั่งดูเด็กไร้เดียงสา ไม่ฝืนไม่ไหลตามกับมัน ท่ามกลาง-ช่างๆไป ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น อย่าวิพากษ์วิจารณ์มัน ท่ามกลางวางเฉยอุเบกขาสุญญตาไปนะ

เอ้า สาธุโสวอโหสินะ

ปล่อยให้ ของมันเองๆๆๆว่างๆไร้ๆไปนะ ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก เว้นแต่อโหสิให้รำพึงอย่าให้ขาดนะอุทิศบุญด้วยจะคลายง่าย ผ่านตลอดเอ้า โสว อโหสิๆๆ ขอให้มีส่วนบุญนี้จงทั่วกันตลอดไป

ธรรมมี ๒ ระดับ ระดับวัฏฏะคามินีกุศล คือวนเกิด ชาตินี้ชาติหน้า ให้เกิดมาเป็นคนดีมีสุขลาภยศบริวารสรรเสริญเยินยอ มั่งมีร่ำรวย

สวยหล่อ เกิดมาแล้วก็ไปเกิดอีกสูงบ้างต่ำบ้าง ตามแรงของวิบากกรรม เหวี่ยงไป แล้วๆเล่าๆวนไปเวียนมา ไม่จบ

แต่พุทธะท่านสอนให้จบ ถ้าจบ มันไม่ทุกข์ เรียกว่าจบชาตินี้ชาติหน้าเป็นชาติอย่างยิ่งคือนิพพาน เป็นวิวัฏฏะ ไม่เกิดอีก แต่ก็มีคนน้อยนักที่ปรารถนาไม่ขอเกิด ฝ่ายที่ไม่ขอเกิดนี้ก็ยังมีที่วนหาทางไปปฏิบัติไปทำเอาๆ โดยหารู้ไม่ว่านั่นมันไปทำเอาด้วยตัณหา จึงได้ถามไปว่า *"ปฏิบัติธรรมคืออะไร ?"* เห็นวัดทั้งหมดในบ้านเราสามหมื่นกว่าวัด สอนปฏิบัติทำเอาด้วยตัณหา แล้วจะหานิพพานเจอไหม มีหลายวัดใหญ่ดังๆ สอนให้ไปสวรรค์ นี่พุทธะไม่ได้สอนนะ สอนให้ทำเอาทานศีลภาวนาเอา นั่นท่านไม่ได้สอนให้ทำเอานะ แล้วไปเอาคำสอนนี้มาจากไหน ขอถามหน่อยว่าพุทธะท่านสอนอะไร ทำไมไม่เอาของท่านมาสอน?

สมาชิก B สอนตรงกิเลสคนเจ้าค่ะ หมายถึงถูกกิเลส ถูกใจอะค่ะ คนธรรมดา ยังติดบุญติดกุศล ยังเลือกที่ชอบๆอยู่ค่ะ ยังหลงอยู่เจ้าค่ะ ถ้าสอนถึงนิพพานคือ ว่างๆ ไม่รู้ ไม่เห็น ไม่มีอะไร คนธรรมดาอย่างดิฉันก็จะเข้าได้ว่า มันไม่มีในสิ่งที่ชอบๆ หมายถึงวัดใหญ่ๆที่สอนเรื่องทาน ศีล ภาวนาอะค่ะ พระพุทธองค์สอนให้ดับทุกข์เจ้าค่ะ ปล่อยไปจ้าไปๆ สาธุเจ้าค่ะ อโหสิ แล้ว ปล่อยไป จบไปสาธุ

สมาชิก M ท่านพอทราบความหมายของคำว่า *"มรรคสมังคีหรือมัคคสมังคี"* บ้างครับ

เขียนไว้ในหนังสือ เล่ม๒๐ (มีแจกที่ห้างหนังสือ)

มัค บวกสามัคคี เป็นมัคสมังคี หรือ มรรคสมังคีก็ได้ แปลว่า เกิดครบทั้งแปดองค์ ถ้าบอกอย่างนี้ว่าครบแปดองค์ทำให้เกิดปัญญารู้แจ้งเห็นจริงในพระสัทธรรมตรัสรู้ได้แล้ว ตัวเจตสิกทั้งแปดจะปรากฏต่อไปก็หามิได้

ผลของการสมังคีได้แปรเปลี่ยนเป็นความสลายคลายตัวออกไม่ยึด

ไม่ติดในตัวของมันแล้ว เห็นแจ้งในเนื้อหาพระนิพพานว่า สิ่งทั้งปวงแม้กระทั่งตัวของมันเองก็ไม่ยั่งยืน เป็นอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา ยึดตัวตนอะไรไม่ได้ ไม่เป็นใหญ่ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาได้เลย

ผลของการสมังคีทำให้เกิดการละคลายของจิต ไม่ยึดติดสรรพสิ่งใดๆ ไม่มีสิ่งใดมาขวางกั้นความสว่างไสวของอนัตตาจิตเดิมซึ่งเคยปภัสสรมาแต่เดิมได้อีกโลภะโทสะโมหะเจตสิกไม่อาจยึดติดกับจิตต่อไปได้อีกแล้ว

อนัตตาจิตดั้งเดิมจึงใสสว่างไสวเป็นจิตปภัสสรดังเดิม

แต่ตราบเท่าที่ยังเสวยธาตุขันธ์อยู่ตราบใด อนุสัยกิเลสประจำธาตุขันธ์นอนตามคงมีอยู่มาเยี่ยมเป็นครั้งคราวตามวิบากของเจ้าตัว แต่ก็ทำอะไรจิตที่คลายตัวแล้วนี้ไม่ได้ เขามาแล้วก็ไปตามอายุกรรม ไม่ขัดข้องคาอะไรก็จะปภัสสรดังเดิม

ทีนี้ การสมังคีของมรรคแปดนี่ จะต้องปฏิบัติหรือทำอย่างไร จึงจะสมังคี หรือ ทำอย่างไรจิตจะคลายตัวปภัสสรได้อย่างไร หรือ จะตรัสรู้ จะนิพพานได้อย่างไร?

ชาวพุทธได้ฟังได้ศึกษามาเพียงเท่านี้ ตีความเอาทันทีเลยว่า ต้องทำเอาจึงจะได้ ต้องสั่งสมบารมีให้ครบให้เต็มก่อนจึงตรัสรู้ ในโอวาทปาติโมกข์ ข้อ ๓ แปลออกมาว่า *"ต้องทำจิตให้ผ่องใส"* ก็ตีความว่า ต้องเข้าไปทำจิต วิปัสสนากรรมฐาน สติปัฏฐานสี่ ก็ตีความเอาว่า ต้องเข้าไปเจริญ คือเข้าไปทำกรรม (อีกแล้ว ด้วยหลงเอาอัตตาไปทำกรรมอีกแล้ว)

การเข้าไปกระทำดังที่กล่าวมานั้น ไม่มีใครจะเฉลียวใจสักนิดเลยว่ากระทำเป็นกรรม สัตว์โลกจึงเป็นไปตามกรรมในวัฏฏะ และที่ตรัสว่า เจตนาเป็นตัวกรรมนี้ ครั้งใดที่ปฏิบัติบำเพ็ญ ต่างก็เอาอัตตาเจตนาเข้าไปบำเพ็ญทาน ศีล สมถะ วิปัสสนา ก็ขอด้วยตัณหาถึงนิพพานทุกครั้ง มีเจตนากรรมทุกครั้ง มีวิบากไปเกิดทุกครั้ง จึงไม่จบเพราะเหตุที่เอาตัณหาไปทำเอาทำหา

นิพพาน และยังมีคนเข้าใจกันอีกว่า นิพพานเป็นสถานที่ที่ต้องไปให้ถึง (นิพพานัง นครัง นามะฯ) นี่ก็เป็นเหตุให้หานิพพานสุญญาตาไม่พบ

ทั้งหมดทั้งสิ้นนี้ ปฏิบัติบำเพ็ญปรารถนานิพพานด้วยตัณหาทั้งสิ้น

นิพพานทำเอา หาเอาด้วยตัณหาไม่ได้ ด้วยเหตุที่ไม่เคยมีคนที่นิพพานมาก่อนมาสอน การตีความที่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนอธิบายเป็นอรรถกถาฎีกาจารย์ทั้งหลายก็เอาความเห็นอัตโนมัติของตัวใส่เข้าไปในตำราสอนตามๆกันมาเนิ่นนาน สองพันหกร้อยปีแล้ว พุทธองค์ก็พยากรณ์แล้วมีในอาณีสูตรและพุทธพยากรณ์ ๑๖ ประการก็กล่าวไว้

ความจริงเรื่องนิพพานไม่นิพพานนี่ ถ้าหากปล่อยช่างๆมัน ภาษาอังกฤษว่า no interest , don't worry, nevermind แปลว่าไม่สนใจ ไม่เป็นไร อย่าห่วง ไม่ห่วงไม่สน ช่างเถอะ ฯ อะไรประมาณนี้ มีมาในเรื่องพระพาหิยะบรรลุธรรมฉับพลันขิปปาภิญญา ด้วยคำว่า *"เห็น ได้ยินฯ ให้สักแต่ว่า"* ก็แปลความอันเดียวกัน มีในเวสาลีสูตรก็ทรงตรัส *"ถ้าไม่อุปาทาน ไม่ยึดติดขณะที่เห็น ได้ยิน ฯ ก็น้อมนิพพาน"* นี่ก็ลงกันกับคำว่า *"สักแต่ว่า ยังมีในกถาวัตถุสูตร ถ้าคลายจิตออก ไม่ยึดติด จิตก็คลายออก หลุดออกวิมุตินิโรธนิพพานฯ"* นี่ก็ตรงกัน

คำว่าคลายจิตก็คือ จิตไม่ยึดติดกับอาสวะทั้งปวงไปแล้ว หลุดคือไม่ติดในธาตุขันธ์อีก คลายบ่อยๆ เห็น ได้ยินฯ ให้เผินๆให้ไร้เจตนาเจตสิก อย่าให้ทำงาน มนสิการก็อย่าไปจดจ่อสแกนโฟกัสมัน ให้เลยๆ ไป คำที่ใช้ในเสขปฏิปทาสูตร คำว่า *"ไม่ให้ถือเอานิมิต(รูปร่าง) และ อนุพยัญชนะ"* (รายละเอียด)

การบริกรรม หรือ การดูจิต-เห็นจิต หรือการพิจารณาว่าอะไรกำลังปรากฏ นี่ก็เอาอัตตาเข้าไปถือไปยึดเอารูปร่างและรายละเอียดแล้ว อีกทั้งเป็นทวิภาวะ มีทั้งผู้ดูผู้รู้ และสิ่งถูกดูถูกรู้ มีอัตตาจึงไม่อนัตตา ดังนั้น

นิพพานทำเอาหาเอาด้วยอัตตาเจตนากาย-จิตไม่ได้เลย

นิพพานไม่ยากไม่ง่าย ไม่ต้องไปหานิพพานที่ไหนอีกแล้ว ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก เพราะทำทีไรกรรมเกิดทุกที ปัญหาจึงอยู่ที่ทำอย่างไรจึงไม่เป็นกรรม ก็อย่าให้เจตนาเจตสิกผัสสะมันแรงนัก อย่าดันเข้าใส่กับชีวิต คลายจิตเสียบ้าง-ปล่อยวางให้เผินๆ เมินๆ ไป

"ขณะนี้ ท่านคลายจิตออกแล้วหรือยัง?"

สมาชิก B สาธุ คลายได้บ้าง ไม่ได้บ้างเจ้าค่ะ เดี๋ยวมันก็ยึด เดี๋ยวมันก็ปล่อย จะไม่ค่อยทันเจ้าค่ะ แต่พอได้รับธรรมทานจากท่านพระอาจารย์แล้ว ก็เบาๆคลายๆได้บ้างเจ้าค่ะ ยังไม่ค่อยทันสิ่งที่มีกระทบเจ้าค่ะ มันค่อยเบาๆจ้าๆขึ้นเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ปล่อยไปจ้าๆเจ้าค่ะ อ่านทบทวนอยู่สองสามรอบ จิตเริ่มคลายออกได้แล้วเจ้าค่ะ คลายเบาๆปล่อยไป ไม่ยึด ให้มันเป็นของมันอย่างนั้นเจ้าค่ะ ได้ธรรมเพิ่มเจ้าค่ะ

คลาย แต่ไม่ใช่ทำ คลายก็สักแต่ว่าคลาย ปล่อยๆ ช่างๆ ไป มันจบไปแล้ว แล้วเลยๆ ไม่แช่ และไม่ทรงเอาไว้ แต่ให้คลายออกตื่นโพล่งจ้าๆ ดุจดอกไม้บานยามเช้า ร่วงหล่นโรยเกสรไม่เหลือ-ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาวฉะนั้น-ดุจให้ระวังท้องฟ้าฝ้าเพดานจะหล่นใส่หัว แต่ก็ไม่ใช่กระทำ!

สมาชิก B เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ ปล่อยไปเจ้าค่ะ

เรื่องคลายไม่คลายนี่ มีเหตุปัจจัยสำคัญ คือ กิเลสกรรมวิบาก มันเป็นสังโยชคือตัวผูกมัดอยู่สิบตัว ตัวที่ติดเหนียวแน่นหนึบมากๆ ก็คือ ๑. **โมหะหรืออวิชชาตัวหลง** ๒. **ทิฏฐิ** ความคิดเห็นเข้าข้างตัวเองว่าถูกเสมอ ใจไม่ยอมเปิดรับผู้อื่น (super ego-ขี้คุยโม้ขี้โอ่ มีอัตตาตัวตนสุดโต่ง มีโมหะเป็นเจ้าเรือน ว่าข้าเก่งไม่มีใครเท่าข้า) ๓. **มานะ** ถือดี ชอบเปรียบ

เทียบตนเองว่าแน่ว่าคนอื่น **๓ ตัวนี้ไม่อาจคลายขั้นวิมุติได้เลย** นอกจากพบผู้อุปถัมภ์ในอดีตพาขมากรรม เพราะตัวเองอ้าปากไม่ขึ้นด้วย เจ้า ๓ ตัวมันมัดปากไว้ **ตัวที่๔-๖** คือ **กามราคะ** คือรูป เสียงฯทางตาหูฯ **รูปราคะ** คือรูปฌาน **อรูปราคะ** คือ อรูปฌาน ๓ ตัวกลางก็ผูกมัดให้คลายยากเป็นระดับกลาง **ส่วนตัวที่ ๗-๑๐** คือ **สักกายทิฏฐิ** เห็นยึดว่ามีตัวตน ต่อมาคือ **วิจิกิจฉา** ตัวเอ๊ะอ๊ะลังเล ขี้สงสัย ต่อมาคือ **สีลัพตปรามาส**ประมาทในศีลยึดเครื่องรางของขลัง ๓ ตัวหลังเป็นระดับล่างค่อนข้างคลายง่าย พระอริยบุคคลขั้นต้นคือพระโสดาบัน จะคลายได้ และไม่ไปเกิดในอบายภูมิทั้งสี่ สัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน จะไปเกิดในเทวโลกมนุษย์อีกไม่เกิน ๗ ชาติ

เหตุปัจจัยตัวช่วยให้คลายง่าย คือ ให้ยอมรับชดใช้หนี้กรรมขอขมาอุทิศบุญหาอ่านเรื่องธรรมนูญชีวิต หนังสือเล่ม ๒๐ และเรื่องคลายกรรมด้วยธรรมนูญชีวิตฯ ในเล่ม ๒๑ นี้

สมาชิก B เจ้าค่ะ ขออนุญาตตอบอาการตามความเป็นจริงนะเจ้าคะ คือคลายได้เบาๆ แล้วยินดีพอใจ พอรู้สึกว่ายินดี พอใจ ก็คลายความยินดี พอใจ ไปอีก คือ มีอาการคลาย ถึง ๒ ขั้นอะเจ้าค่ะ

แต่คลายแล้วปล่อย แบบแป๊บๆ แล้วก็กลับที่เดิม แล้วก็คลายแล้วปล่อยอยู่อย่างนี้ หลายรอบมากค่ะ

มีอาการทางกายคือเบาศีรษะ ขนลุกเป็นระยะ เย็นกาย หลับแบบสบายๆ ไป ๒ ชม.เจ้าค่ะ

แต่ไม่มีคำถามเจ้าค่ะเพราะปล่อยให้มันเป็นไปอย่างนั้นเองเจ้าค่ะ สักแต่ว่ารู้ เจ้าค่ะ ขออนุญาตส่งการบ้านแค่นี้เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ เจ้าค่ะ

แล้วจะรีบไปอ่านเรื่องธรรมนูญชีวิต หนังสือเล่ม๒๐เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ถึงขั้นเบากายเบาจิต ไม่อะไรกับอะไร ไม่อธิบายอะไร ปล่อยอย่างเดียว ให้เหมือนผู้เฒ่านั่งดูเด็กไม่เดียงสา ก็ช่างๆไป มันจะคลายไม่คลายก็ไม่มีปัญหากับมัน ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น เดี๋ยวมันก็จะของมันเอง ไม่ติดขัดข้องคาที่ตาที่ใจที่ไหนๆ ลุล่วงไปเรียกว่าลุล่วงธรรม บรรลุธรรม

สมาชิก B สาธุ ขอบพระคุณท่านพระอาจารย์มากๆเจ้าค่ะ ที่เมตตาให้ธรรมทานอยู่เนืองๆ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ปล่อย เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: คำว่าสว่างไสวนี่ ไม่ใช่แสงไฟฟ้าสปอตไลท์นะ light แสงสว่างนี่ แปลว่า เบาก็ได้

สมาชิก B เจ้าค่ะลูกขอน้อมถวายบุญกุศลนี้ที่ลูกได้สร้างได้ทำในครั้งนี้แด่พระอาจารย์ และครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ขอให้ทุกๆท่านเป็นสุขๆ เจ้าค่ะ อนุโมทนาสสาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ เจ้าค่ะ

นิพพาน เป็นผลอันเกิดจากการคลายตัวของอนัตตาจิต การคลายเป็นเหตุ หรือมรรค (มรรคสมังคีนั่นแหละ จ้าๆน่ะแหละคลายแล้ว)

ส่วนวิมุติหลุดนิโรธดับนิพพาน เป็นผล นี่มรรคผลเกิดจากการคลายจิตอย่างนี้ สุข-ทุกข์เอ้า โสวแล้ว ทุกอย่างอโหสิ

สมาชิก B กราบเรียนญาติธรรมในห้องสนทนานี้ทุกท่าน ดิฉันขออนุญาตส่งความปรารถนาดีแด่ทุกคน เรื่องการปฏิบัติธรรม การปฏิบัติธรรมนั้นสามารถทำได้ทุกขณะจิตของเรา ไม่ว่าเราจะยืน เดิน นอน นั่ง ทำกับข้าว หรือ ขับรถ เราสามารถทำได้ค่ะ แค่เราปล่อยให้ใจเรามันเบาๆ คลายๆไป ไม่หาเหตุหาผล ไม่อยากรู้อยากเห็น ปล่อยๆมันแค่นั้นเองค่ะ สาธุค่ะดิฉันปฏิบัติแล้ว ได้ผลจริง จึงขออนุญาตส่งความปรารถนาดีต่อทุกท่านค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ค่ะทุกท่าน

ขอแก้ไข : เจ้ากิเลสผูกมักเหนียวแน่นที่สุดคลายยากอีกตัวได้แก่

"อุทธัจจะ กุกกุจจะนิวรณ์" คือตัวฟุ้ง ตัวนี้ชอบหาเรื่องคิดไปเรื่อยเปื่อย เพราะกรรมวิบากเขาปั่นหัวพาวน ด้วยเคยทำเคยสอนผิดต่อสัจธรรมเอาไว้ (คนที่สอนผิดพุทธโอวาทสัจธรรมสอนคนอื่นพาให้เขาวนตัวเองก็จะถูกกรรมตีกลับทวีคูณ ฉะนั้นตัวยังไม่นิพพานอย่าสอนใครมันอันตราย จงพึงสอนตัวเองให้นิพพานก่อน จึงให้ขอขมาพระธรรมคุณองค์พุทธะมากๆ)

สังโยชตัวผูกมัดไม่ให้จิตคลายได้ ดุจเมฆปิดบังแสงตะวัน ๑๐ ตัวนี้ ย่อลงเหลือ ๕ คือ ๑. กาม ๒. พยาบาท ๓. ง่วงงุนซึมเซา ๔. วิจิกิฉา ขี้สงสัยลังเล ๕. ตัวฟุ้งซ่านรำคาญใจ

ย่อลงอีกเหลือ ๓ ตัวใหญ่ คือ

๑. โมหอวิชชา (หลงเข้าไปรับรู้ทุกเรื่องเก็บกดเอาไว้หมดพวกชอบคิดมาก) **๒. โลภ** อยากได้แสวงหาไม่รู้จักคำว่าพอ พวกหลงกับการหาอยู่หากิน เพลินอยู่กับความเป็นความมีเสพสุขสบาย **๓. โกรธ** ปฏิฆะขัดเคืองกับอารมณ์ที่ไม่น่ารักน่าชอบใจ จะผลักไสไม่ยอมรับวิบากกรรมเก่า จึงตอบโต้ปฏิฆะปฏิเสธ จะล้างละคลายอย่างไรก็เป็นเรื่องของแต่ละตัวสัตว์แล้ว *"สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมฯ"*

ความหลงที่เนียนมาก ได้แก่ ส่งลูกให้เรียนสูงๆ มีเกียรติมีเงินเยอะๆ หาคู่ครองที่สมฐานะ อยู่กับลูกหลานอบอุ่น มีบ้านหลังใหญ่มีแอร์ รถยนต์บัญชีธนาคาร มีเพื่อนคุยไลน์หัวเราะเพลิดเพลินทักทายส่งใจถึงกันทุกวัน นัดกินเที่ยว มีเงินใช้ อยากกินเที่ยวไปไหนไม่ขัดข้อง ไปงานเลี้ยงบวชแต่งงาน นานๆก็ไปงานศพเป็นครั้งคราว ไปโรงพยาบาลหาหมอบ่อยขึ้นเพราะแก่ลงทุกวันๆ

"เท่านี้หรือ..ชีวิต?? ชีวิต น่าจะมีอะไร? ที่มากไปกว่านี้"

ก่อนที่พระโอรสสิทธัตถะออกบวช มีการปฏิบัติบำเพ็ญทานทาน ศีล สมาธิ สมถะตบะฌาน ญาณ กันมาก่อนแล้วแต่ไม่นิพพานทรงค้นหา

ศึกษาถึงหกปีจึงสำเร็จ (เพราะเคยปรามาสพุทธะองค์ก่อนเอาไว้ กรรมพาวน) จนเบื่อหน่าย(ทรงตรัสภายหลังตรัสรู้แล้วว่า นี่แหละ เจตนาเป็นตัวกรรม) ครั้นเบื่อหน่าย ก็ไม่รู้จะทำอะไรแล้ว ก็ช่างเลย วางเลย ไม่ทำอะไรเลย ทรงนั่งพัก (เข้าใจว่านั่งพิจารณา"สักแต่ว่า" อย่างที่ทรงนำมาสอนพาหิยะนั่นเอง) พอพักมันก็เกิด *"ว่างๆ"* ขึ้นมาเท่านี้เอง *"ตื่นรู้"* คือตื่นรู้ปล่อย ตื่นรู้วางตัวรู้ ตัวรู้คือตัวรกรุงรัง คือตัวทุกข์ รู้อะไรก็ทุกข์อันนั้นก็ให้เผินๆเลยๆออกไป สักว่ารู้ไป ช่างๆ ปล่อยวางออกไป อย่าให้ขัดข้องขัดแย้งที่หู ที่ตาที่ใจ ไร้ร่องรอยขอบเขตไป นอกเหนือคิดนึกไป นอกชอบเหนือชัง ท่ามกลางสว่างไสว ไร้ขอบเขตคิดนึกไป

ได้ยินเขาพูดว่า ครูสอนให้เด็กนักเรียนนั่งสมาธิก่อนเข้าห้องเรียนแล้วได้ผลดีมากต่อการเรียน ฟังแล้วก็ดูน่าจะดีนะ

แต่ที่ดีกว่าขึ้นไปมีอยู่อีกคือ ตื่นรู้ปล่อยวางรู้นี่เป็นของแท้ไม่มีใครสอน สมาธิปัญญาน่ะใช้แล้ว ให้ปล่อยให้วาง พระสงฆ์ที่วัดก็สอนให้เอาสมาธิปัญญา ครูโรงเรียนก็สอนให้เอาสมาธิปัญญา ให้มีความรู้มากๆ มหาวิทยาลัยสงฆ์ก็สอนให้เอา ความรู้มากๆ ไม่มีพระวัดไหนสอนให้ปล่อยให้วางบ้างเลยหรือ? เคยได้ยินเหมือนกันที่พระเอาใบลานไปเทศน์หน้าศพคนตายว่าให้ปล่อยวางตอนนั้น แต่ตอนมีชีวิตสอนให้เอาตัณหาไปหาประโยชน์มากๆ ทั้งชาตินี้ชาติหน้าจะได้ไปเกิดดีๆ ถามว่าเกิดดีๆ มันมีไหม?

ประโยชน์ขั้นสูงสุด คือ เอาอะไรไม่ได้เลย คลายออก ปล่อยวางทั้งหมดทั้งสิ้น แม้ร่างกายของตัว แต่ถ้าสอนอย่างนี้คนฟังก็ไม่เอาด้วย สอนให้ไม่เอาอะไรมีที่ไหน? ก็จะบอกว่า มีอยู่ที่องค์พุทธสอนเอาไว้ แต่ไม่เอามาสอน พระก็สอนตามกิเลสพระกับกิเลสโยม สอนเอาใจโยม บ้านเมืองก็ทำเอาด้วยตัณหาอัตตากันทั้งเมือง ทั้งทางโลกและทางธรรมเจริญๆๆ กันทั้งเมือง บ้านเมืองจึงขัดข้องขัดแย้งแย่งกันฆ่ากัน ชาติเดียวกันก็จะฆ่ากัน

นี่ บ้านเมืองมันเอวังด้วยเหตุที่สอนไม่ปล่อยไม่วาง ความรู้สติปัญญาสมาธิ ตบะตะแบกฌานญาณอะไร อย่าแบกเอาไว้ วางซะ วางแล้วว่าง เอ้า อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ

ตื่นๆ ตื่นโพล่งโล่งจ้า กว้างขวาง กว้างไกล สว่างไสวไร้ขอบเขต ไร้ร่องรอย สว่างไสวไร้ขอบเขตคิดนึก **ไร้ร่องรอยคิดนึก**-นอกคิดนึกออกไป ไร้คิดไร้นึก ไร้ความคิดเห็นความหมายใดๆ ก็ไม่ต้องอะไรแบบไหนอีก ไปรู้มันทำไมจิตนะไม่ต้องไปดูจิตไปรู้จิต สติตัวรู้น่ะเป็นสังขารขันธ์ ไปดูมันทำไมจิตน่ะ จิตเป็นวิญญาณขันธ์ เป็นนามรูปอายตนะผัสสเวทนา เป็นตัณหาอุปาทาน เป็นภพชาติ เป็นตัวเกิด เป็นตัวทุกข์ตอนที่เข้าไปดูไปรู้น่ะ เป็นอัตตาตัณหาไปแล้วโดยไม่รู้ตัว คือหลงเข้ารู้ เป็นอวิชชาเต็มๆ

แม้แต่บางสำนักก็สอนว่า *"อะไรกำลังปรากฏ"* ก็ไม่ต้องไปดูไปรู้มัน อะไรจะปรากฏ-ไม่ปรากฏก็ช่าง-ให้สักแต่ว่าไป-ปล่อยวางว่างๆไป-คลายออก ไปให้หมดจิตหมดใจ หมดตัวหมดตน อนัตตาๆ โสวนะ สาธุโสว ทุกอย่างอโหสิ

วันนี้ไปโรงพยาบาลสงฆ์ พบพระองค์หนึ่งกำลังยืนแจกด้ายแดงผูกข้อมือ ได้ยินโยมว่าขอไปฝากหลานอีกเส้น ก็เออหนอ! พระก็วน โยมก็วนซะไม่มีละ ไม่มีวางกันทั้งคู่ ก็ไอ้ที่ผูกไว้อยู่แล้ว๑๐ เส้นสังโยชมาตั้งแต่เกิดก็ยังไม่พอเดี๋ยวตอนจะห่อผ้าขาวใส่โลงคงต้องได้อีกหลายเส้น ก็ไม่รู้จะหลงกันไปถึงไหนกันหนอได้แต่ อโหสิ ทุกจิตวิญญาณมีส่วนบุญของข้าจงทั่วกันๆตลอดไปด้วยเทอญฯ

มาพบหนังสือชื่อ วิสุทธิมรรคแปล ของมหามกุฏฯแปลโดย น.อ. เมฆ อำไพจริต ปธ.๙ แปลไว้ตั้งแต่ พ.ศ ๒๔๘๕ ก่อนอาตมาเกิดสี่ปี ก็ราวๆ ๗๓ปีมาแล้ว คนที่สงสัยว่า เอกายนมรรคโค หมายถึงอะไร คงต้องไปถามท่านนี้ว่าแปลมาอย่างไร แต่ท่านไม่อยู่ให้ถามแล้ว ยังมีอีกหลาย

ตำราเนตติปกรณ์แปล เนตติสารัตถทีปนี โดยคุณารักษ์ นพคุณ ๒๕๔๔ เป็นต้นและอีกมากมายที่แปลกันมา รวมทั้งพระไตรฯด้วย ด้วยความเคารพ อะไรก็ตามที่แปลออกมาแล้วไม่ลงกันกับปล่อยวาง ไม่สักแต่ว่าไม่อนุปาทาโนแล้ว นั่นไม่ใช่พระสัจธรรมขององค์พุทธะ

ยังมีอีกเล่ม มหาสติปัฏฐานสูตร ทางสู่พระนิพพาน ของพระโสภณมหาเถระ(มหาสีสยาดอ) พระคันธสาราภิวงศ์ แปลและเรียบเรียง ใครวน-ไม่วน ใครแท้หรือปฏิรูปแทนของแท้ ขอเชิญพิสูจน์ (เพียงแค่ชื่อที่ใช้ว่า *"ทางสู่นิพพาน"* นี่ก็เริ่มหลงแล้ว ว่านิพพานมีทางเดินไปให้ถึงได้ เนื้อหาข้างในคนหนีไม่พ้นสอนให้เอาอัตตาไปเดินทางกระมัง?)

สมาชิก B หลายวันมานี่ ดิฉันเหนื่อยมากเจ้าค่ะ ป่วยด้วย แต่พอได้ธรรมทานจากท่านพระอาจารย์แล้ว หลับสบายมากขึ้น เลยตื่นสายเจ้าค่ะ ใจมันว่างๆเบาๆ อิ่มๆ แต่ก็ปล่อยมันเจ้าค่ะ ขออนุญาตอ่านข้อธรรมะ ย้อนหลังก่อนนะเจ้าคะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ เจ้าค่ะ

ถามว่า เกิดดีๆมันมีไหม ?? ตอบค่ะ ไม่มีค่ะ มีแต่เกิดแต่กรรม สาธุเจ้าค่ะ ได้อ่านข้อธรรมะแล้วเบาขึ้น แต่ยังคลายไม่ได้ทั้งหมด แต่ปล่อยไปเจ้าค่ะ

(สมาชิกโพสต์ ข้อความ : การเอาชีวิตรอด เมื่อเกิดหัวใจล้มเหลวกระทันหันขณะกำลังอยู่คนเดียว??)

ให้นึกถึงคำสอนพุทธะไว้ จะเป็นหรือไม่เป็น กรรมกำหนดทั้งสิ้น ปล่อยๆ วางๆ ไปเถอะนะ

ทุกอย่างอโหสิ โสวนะ

สมาชิก B ส่งการบ้านเจ้าค่ะ ท่านฯ อาการปล่อยไปเบาๆไปเรื่อยๆ มันทำให้รู้สึกคลายออกได้หมดชั่วขณะนึง หูตาคอจมูกโล่ง เย็น

สบายๆเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ เจ้าค่ะ พอรู้อาการแล้วก็ปล่อยให้มันเป็นไปของมันอย่างนั้น แล้วก็หันไปทำกิจวัตรอย่างอื่นตามปกติเจ้าค่ะ ไม่ข้องเจ้าค่ะ

คลายออก ปล่อยออก แบบไม่อะไรกับอะไร ไม่ชอบไม่ชัง สบายไม่สบาย ก็ไม่อะไรกับอะไร สบาย หรือไม่สบายก็ท่ามกลางไป ไม่เลือกเอาสบาย ไม่เลือกเอาไม่สบาย หรือผลักไสอะไร ไม่ฝืนไม่ไหลตามมัน

สบายก็ปล่อย ไม่สบายก็ปล่อย มันยึดไม่อยู่ ไม่ปล่อยมันก็ต้องผ่านไปตามอายุกรรมของมันเองอยู่แล้ว แต่ก็ไม่ใช่ปล่อยหรือไม่ปล่อย หรือไปคอยปล่อยแต่มันของมันเองๆๆ แล้วพูดรำพึง อโหสิๆๆไปเรื่อยๆ *"ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น"* ไม่แก้ไขขัดแย้งอะไรกับมัน เรียกว่าไม่อะไรกับอะไร ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก (ทำเป็นกรรม แม้แต่คิดก็เป็นกรรม จึงให้จ้าๆไร้นึกคิดไป) อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ สาธุโสวแล้ว

สมาชิก B สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ เจ้าค่ะ ปล่อยไปเบาๆ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: อย่าเข้าไปคอยปล่อยคอยวางมันนะ ไม่ต้องเข้าไปดูมันนะ เดี๋ยวจะมีตัวดูและสิ่งที่ถูกดู ก็มีอัตตาตัวตนตัวดูขึ้นมาอีก ว่างๆไร้ๆ ไร้คิดนึกน่ะ!

สมาชิก B เจ้าค่ะ ขอบพระคุณท่านพระอาจารย์ที่เมตตาเจ้าค่ะ

บางครั้งแค่ *"อืมม..ปล่อยนะ"มันก็คลายไปเองเลยเจ้าค่ะ" มันคลายและมีอาการออกทางกาย เบาศรีษะ คอ บ่า ไหล่ หู ตา คอ จมูก แล้ว ก็ปล่อยไปอีก เป็นอยู่ซ้ำๆอย่างนี้เจ้าค่ะ จะปฏิบัติตามที่ท่านพระอาจารย์เมตตาให้คำชี้แนะเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ ทั้งหมดเจ้าค่ะ

ช่างๆไปนะ อย่าไปคิดไปอธิบาย อย่าวิจารณ์ อย่าตัดสินเลือกข้าง ช่างๆไป ก็สักแต่ว่าแล้ว

ถ้ามีคิดมีนึก ก็ช่างๆมันไปอีก แม้แต่เผลอไป รู้เผลอก็ปล่อยๆ

ช่างๆไปอีก จ้าๆไปนะ มันเบามันไม่เบาก็ปล่อยก็ช่างๆไป อยู่กับจ้าๆนี่แหละแต่ไม่ทรงแช่นะ ถ้าทรงแช่ ก็ช่างก็ปล่อยอีก จ้าๆไว้นะ แต่ไม่แช่ไม่ทรง กว้างๆ ไร้ๆ ไป

สมาชิก B เจ้าค่ะยังคลายออกจากความอิ่มใจ สุขใจ ไม่ค่อยได้เจ้าค่ะ แต่ก็ปล่อยๆมันไป ตามที่ท่านฯชี้แนะ เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

ขอขมากรรมมากๆ ยังติดกรรมอนุสัยของธาตุขันธ์ ก็เบามากแล้ว จบๆไปนะ โสวนะ ทุกอย่างอโหสิ

สมาชิก B สาธุเจ้าค่ะ จบเจ้าค่ะ ทุกอย่างอโหสิเจ้าค่ะ??????

พบเจอกันก็เพราะเหตุกรรมเก่า แต่พบแล้วคิดนึกอย่างไรเป็นกรรมใหม่เอาไปเกิดแล้วนะ อโหสิกรรมทุกอย่างอโหสิ ขอให้ทุกจิตวิญญานมีส่วนแห่งบุญของข้าฯจงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญฯ

สมาชิก B ดับตั้งแต่เห็น อย่าให้มีตัวคิดนึก ปล่อยไปเบาๆ อย่างนั้น ใช่มั้ยเจ้าค่ะ สักแต่ว่าเห็น ตั้งแต่แรกพบ

สัตวโลก ท. เอ๋ย? บัดนี้ อันความมืดปกคลุมอยู่ ใยไม่แสวงหาประทีปเล่า ฯ

สมาชิก B งั้นเบาๆ light light ไป แค่นั้นเอง แค่นี้ก็สว่างแล้ว เจ้าค่ะ

สองคนยลตามช่อง คนนึงมองเห็นโคลนตม คนนึงมองเห็นดาวอยู่พราวพราย?

สมาชิก B เห็นสักแต่ว่าเห็นค่ะจะดาวหรือโคลนก็คือสมมติเจ้าค่ะ ปล่อยไปเบาๆๆ หนูเป็นลูกศิษย์ของท่านพระอาจารย์เจ้าค่ะ เป็นศิษย์ด้วยพระธรรม ไม่มีกรรมเกี่ยวเนื่องในปัจจุบันเจ้าค่ะ ไม่ข้องกรรมเก่า ไม่สร้างกรรมใหม่ ทุกอย่างคือปล่อยให้มันเป็นไปเจ้าค่ะ สาธุ

อโหสิ อโหสิ อโหสิ เจ้าค่ะท่านคนที่เห็นโคลมตมอาจจะเจอเพชรงาม คนที่เห็นดาวพราวพราย ดาวนั้นอาจจะเป็นแค่เศษกระจก ไม่ตัดสิน ไม่เลือกข้าง ไม่แบ่งแยก เบาๆ ไร้ขอบเขต ไม่มีตัวตนเจ้าค่ะ

มีภาพและข้อความโพสต์เข้ามาว่า *"เป็นแม่คนน่ะ...วิเศษ"*

พระอาจารย์: ใครว่า เป็นแม่คนน่ะ วิเศษ รับกรรม รับทุกข์น่ะ ไม่ว่า? จะเป็นอะไร หรือมีอะไร ก็เป็นทุกข์เพราะมี-เพราะเป็นนั่นแหละ ไม่มีไม่เป็นน่ะวิเศษปาฏิหาริย์ที่สุด

ถ้ายังมีอัตตาในวัฏฏะทั้ง ๓๑ ภพภูมินั่นแหละทุกข์ที่สุด ขณะเทวดาจะตกสวรรค์ (จุติหรือเคลื่อน) เทวดาทุกข์มากเสียยิ่งกว่ามนุษย์อีกนะ เพราะพลัดพรากจากทิพยสมบัติของรักของชอบใจที่สุดยังไงล่ะ คนมีสมบัติมาก ไม่ว่าสมบัติอะไรๆ ทั้งหมดย่อมเป็นทุกข์เพราะสมบัตินั้น ทุกข์จึงเกิดเพราะเข้าไปยึดเพราะเหตุนี้นี่แหละคือเหตุของทุกข์

จึงทรงสอนให้ปล่อยคลาย วางลงเสีย คือ อย่ายึด (เพราะว่าอนิจจังมันยึดเอาไว้ไม่อยู่) เป็นแม่เป็นลูกกันวิเศษตรงไหน เกิดมาใช้กรรม ใช้กันไปใช้กันมา ไม่หมดทุกข์ บางทีเพิ่มทุกข์เข้าไปอีก สร้างกรรมให้กันและกันอีก ไปใช้กรรมกันอีก อย่างนี้วนไม่จบ

จึงให้จบภพจบชาติไม่ชาติอีก ด้วยไม่กรรมเสียด้วย การขอขมากรรมอุทิศบุญและ จ้าๆ กว้างๆ ไร้ขอบเขตคิดนึก นี่แหละ จบได้นะเอ้า! โสวแล้วนะ สาธุโสวนะ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิโสวๆๆ

คนสองคน แม้จะแฝดกัน แต่คนนึงไม่อยากจบ คนนึงอยากจบ ว่ายเข้าหาฝั่ง ขึ้นไปยืนบนฝั่ง เพราะอะไร?

จบ คือไม่เริ่ม (ถ้าเริ่มไม่จบใช่ไหม?) ไม่เริ่มคือไม่ต้องไม่ตั้ง ไม่ต้องทำกรรมเจตนาอะไรแบบไหนอีก ก่อนรู้...มันก็ไม่ได้รู้ใช่ไหม? มันมีช่องว่างๆ ของมันอยู่แล้ว ไม่คิดนึกให้เป็นกรรมซ้อนลงมโนอีก ไม่มโน

มีกรรมขึ้นมาอีก ไม่เริ่ม ก็คือ ไร้ๆ ไป ไร้ๆ คือไม่เริ่มไม่จบ แต่จบทันที จบก็คือจ้าๆ กว้างๆ จ้าๆ กว้างๆ ก็คือสว่างไสวไลท์เบากายเบาจิต จนหมดตัวหมดตน อนัตตาไม่มี ไม่เป็นตัวตน ตัวกูของๆ กูอีกต่อไป

ว่ายขึ้นฝั่งไปยืนบนฝั่ง คือ ว่ายแบบไม่ว่าย คือ ว่ายปลง ว่ายปล่อย ว่ายแล้วให้วางเสีย วางแล้ว ว่าง คือจบ

แล้วบางคนไม่ว่าย บางคนว่าย บางคนว่ายแบบไม่ส่าย บางคนว่ายจริงว่ายจังมุ่งหวังตั้งเอา เพราะอะไร ???

เอ้า แล้วก็ธรรมะนี่ เขาแชทกันมาตั้งแต่ อา. ที่ ๒ สิงหา และเขียนธรรมะทุกวัน ถามว่า บางคนอัพ บางคนไม่อัพเดท บางคนอ่าน บางคนไม่อ่านนี่มันเกี่ยวกะว่ายไม่ว่ายขึ้นฝั่ง ตามที่ถามข้างบนด้วยหรือเปล่าเนี่ย?

นาฬิกายังไม่หยุดเดิน เพราะไขลานฉันใด ? ชีวิตที่ไม่หยุดกรรม (ไม่จ้าฯ) ย่อมไม่จบวิมุตินิโรธนิพพาน ฉันนั้น

"ฉันใด ฉันนั้น แล้วก็ฉันเพล" (ฮ่า-ฮ่า-ฮ่า ๕-๕-๕-)

"อาจารย์ๆ อาจารย์ฉันกี่มื้อเจ้าคะ โยมจะได้เตรียมจัดอาหารถวายถูก เออ! มื้อเดียวจ้า มื้อเช้าหรือเพลเจ้าคะ เออะๆ เออ! มื้อหิว จ้าฯ ๕๕๕+ อ่านแล้วจบด้วยล่ะ จ้าๆ นะ!"

จบแล้วหรือยัง คลายหรือยัง ถ้ายังให้ดังๆ ว่า ๕๕๕+

คนที่ไม่อัพเดทน่ะ ให้ขอขมามากๆ นะ กรรมกำลังปิดกั้นปิดบังอยู่นะ เอ้า อโหสิๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ โสวๆๆแล้วนะ โสแล้ว

ฟังพระท่านเทศน์ว่า ให้ละอารมณ์ราคะโทสะโมหะ จะเอากิเลสไว้ทำไม ทำจิตใจให้สงบผ่องใสไม่ดีกว่าหรือ เทศน์เฉียดนิพพานเข้ามาหน่อยแล้ว แต่ตอนท้ายสอนให้ไปวนทำจิตยึดเอาจิตเอาธาตุขันธ์ ยึดเอาอัตตาเข้าไปทำจิตใจ จะเอาความสงบเสียแล้วนี่!

มันจะยึดเอาสุขสงบเอาจิตผ่องใสแล้ว นี่เพราะไม่เข้าใจอนิจจังที่มันไม่ยั่งยืน จึงได้สอนไปอย่างนั้น นี่สอนให้ยึดแล้ว ถ้าสอนว่า เออ สงบ

ไม่สงบน่ะ อนิจจัง-ชั่วคราว อารมณ์นะ ให้ปล่อยเลย จิตผ่องไม่ผ่องให้ปล่อยเลย อย่างนี้ จบ ไม่วน เอ้า! อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ โสวๆ

สมาชิก B สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ เจ้าค่ะ ทำการบ้านเสร็จแล้วเจ้าค่ะ จบแล้วเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามปกติของมัน มันเป็นมายังไงก็ปล่อยให้มันเป็นไปของมันอย่างนั้น รู้คลายก็ปล่อย รู้ปล่อยก็ปล่อย มันจ้าก็ปล่อย ยิ่งปล่อยยิ่งจ้า จ้าเป็นธรรมดาของมันอย่างนั้น ไม่ข้องไม่จ้อง

นี่ก็อีกช่องนึง เทศน์ว่า ชีวิตเกิดมาเพื่อทำความดี นี่ก็สอนให้ยึดทำกรรมเอาอีกแล้ว แต่ไม่สอนต่อให้จบว่าทำดีแล้วอย่ายึดดีนะ อย่างนี้ คือสอนให้จบ นิพพานพ้นดีพ้นชั่วแล้ว เอ้า ทุกอย่างอโหสิ โสวนะ

สมาชิก B ตื่นก็ปล่อย หลับก็ปล่อย มันก็จ้าได้ไม่เลือกเวลา รู้แล้วก็ปล่อยไปอีก ปล่อยไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า แค่ปล่อยมันไปเบาๆไม่ยึดเจ้าค่ะ ปล่อยมันไป ถึงเวลามันจ้าเอง รู้จ้าแล้วก็ปล่อยไปอีก ไม่ยึดเจ้าค่ะ จ้าก็ธรรมดา ไม่จ้าก็ธรรมดา ทุกอย่างเป็นธรรมดา จบแล้วเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ เจ้าค่ะ

แล้วบางคนไม่ว่าย บางคนว่าย บางคนว่ายแบบไม่ส่าย บางคนว่ายจริงว่ายจังมุ่งหวังตั้งเอา เพราะอะไร??? ตอบค่ะ บางคนว่ายเพราะรู้ว่าหลง บางคนไม่ว่ายเพราะไม่รู้ว่าหลง บางคนว่ายแบบไม่ว่าย เพราะปล่อย บางคนว่ายแบบเอาเป็นเอาตาย เพราะยึด สาธุ ตอบแล้ว จบแล้ว อโหสิ อโหสิ อโหสิ เจ้าค่ะ!

บางคนว่ายเพราะรู้ว่าหลง ก็ยังว่ายแบบวนไปวนมา เพราะมีตัวรู้ตัวยึด บางคนว่ายแบบไปตามน้ำ ให้ธรรมชาติพาไป เดี๋ยวถึงฝั่งเอง ไม่ยึดก็ไม่หลง เจ้าค่ะ

บางคนไม่ว่ายเพราะไม่รู้ว่าหลง คือยังมืดอยู่ ยังไม่จ้า ก็ต้องปล่อย

เขา เราเห็นแล้วปล่อย เรารู้แล้วปล่อย ว่ายของเราต่อไปตามธรรมชาติ ถึงก็ชั่งไม่ถึงก็ชั่ง แค่ปล่อยให้มันเป็นไป สาธุ อโหสิ จบ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: อะไรเอ่ย? ทำไมวานรจึงขว้างแก้ว ทำไมไก่จึงเขี่ยพลอยทิ้ง ทำไมคนบาปจึงอ้าปากบอก *"อโหสิ"* ไม่ได้? เอ้า ทุกอย่างอโหสินะ โสวสาธุโสวนะ โสวแล้ว

ถ้าหากอโหสิได้ กรรมก็คลายมืดคลายมิดไม่ปิดไม่กั้นอะไร มันก็จะจ้าๆ กว้างๆ ของมันเอง แล้วทีนี้ พระอริยะเจ้าก็จะเต็มบ้านเต็มเมืองไปหมด เพราะว่าอโหสิติดปากติดจิตติดใจเป็นเนื้อเดียวกันไปหมดแล้ว

แต่ไม่ใช่อย่างนั้น พุทธพยากรณ์ไว้แล้ว นขสิกขสูตร อรหันต์เท่าธุลีปลายนขาเล็บ ส่วนพวกวนเกิดในวัฏฏะเท่ากับธุลีดินบนพื้นปฐพี? อโหสิๆๆๆ ทุกอย่าง อโหสิ โสๆๆๆๆ

สมาชิก B อัตตา มีตัวตน ยึดมั่น ถือมั่น ในตัวตน มีเรา มีเขา ความไม่คลายออก จึงทำให้จิตไม่เปิดปากไม่เปิด กล่าวคำ อโหสิไม่ได้ เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ เจ้าค่ะ มีเราเลยมีเขา ถ้าไม่มีเรา เขาหายโดยเฉียบพลันเลยเจ้าค่ะ ๕๕๕๕๕ ขอติดตลกเบาๆเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: อะไรเอ่ย? ทำไมนกมองไม่เห็นฟ้า ทำไมปลาไม่เห็นน้ำ แลทำไมไส้เดือนไม่เห็นดินที่กินไป และเส้นผมทำไมบังภูเขา อะไรคือภูเขาอะไรคือเส้นผม และอะไรบังวิมุติ อะไรบังปรมัตถ์ เอ้า ลับสมองกันหน่อย จ้าๆไปนะ ทุกอย่างอโหสิ

สมาชิก B กิเลสเจ้าค่ะกิเลสบังตา

พระอาจารย์: และอะไรบังวิมุติ อะไรบังปรมัตถ์

สมาชิก B ภูเขา คือ กว้างใหญ่ไพศาล ไร้ขอบเขต เจ้าค่ะ สมมติ บังวิมุติ ตัวตน บังปรมัติ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ เจ้าค่ะท่านฯ ผิดถูก ช่วยชี้แนะให้ธรรมทานด้วยเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ทำไมคนกลุ้มใจมากจึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย และทำไมคนกลุ้มใจรับอารมณ์ทางตาหูฯเป็นต้นไม่ได้?

สมาชิก B วิบากกรรมนำพาเจ้าค่ะ มืดบอดมองไม่เห็นทางออกเหมือนเส้นผมบังภูเขา กรรมยังไม่ได้รับการอโหสิเจ้าค่ะ จึงเกิดกรรมวนอยู่อย่างนั้นๆ ยึดมั่นว่าเป็นของตัวของตน กรรมเกิดเพราะความยึดความไม่เบาบางจางคลาย ความไม่คลายออกเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ปฏิบัติธรรม คืออะไรเอ่ย ? จะต้องไปที่วัดไหมเอ่ย ต้องนุ่งขาวไปด้วยไหมเอ่ย และต้องสร้างบารมีให้ครบสิบหรือยี่สิบหรือสามสิบเสียก่อน แล้วจึงค่อยๆ ปล่อย ค่อยๆ วางทีหลัง หรือจะปล่อยวางตอนไหนดี องค์พุทธะทรงตรัสสอนว่าอย่างไรหรือ ?

สมาชิก B ปฏิบัติธรรมคือการทำที่ใจ ไม่ต้องไปทำที่ไหน ไม่ต้องนุ่งขาวห่มขาว ไม่ต้องทำอะไรเลย แค่ปล่อยใจเราไปเบาๆ ทำอยู่อย่างนี้ทุกขณะจิต ปล่อยแล้วคลาย คลายแล้วปล่อย คลายแล้วคลาย ปล่อยแล้วปล่อย ทำไปเบาๆไปอย่างนี้ๆ เดี๋ยวมันจบเองเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ ทุกอย่าง จบทุกอย่างเจ้าค่ะทุกขัง อนิจจัง อนัตตา เจ้าค่ะมันเป็นทุกข์ มันไม่เที่ยง มันไม่มีตัวตน เราจึงควรปล่อยให้มันเบาบางจางคลายไปเจ้าค่ะ บุญบารมีเป็นสิ่งที่มีอยู่จริงๆแต่เราไม่ควรไปยึด ไม่ควรไปหลง แค่เราควรปล่อย เราคลาย มหากุศลก็เกิดแล้ว เกิดแล้วรู้แล้ว ก็ปล่อยก็คลายไป

พระอาจารย์: ปฏิบัติ คือ การทำ แล้วการทำคืออะไรเอ่ย ? ทรงตรัส *"เจตนาหัง กัมมัง วทามิ"* แปลว่า วทามิ ตถาคต กล่าวว่า เจตนาหัง กัมมัง คือ เจตนาเป็นกรรม (กรรมแปลว่าอะไรเอ่ย? ต้องมีตัวตนเอาไปรับวิบากไหมเอ่ย?)

สมาชิก B เราสามารถสร้างบุญสร้างบารมีได้จากปล่อย ปล่อยจากกิเลส ปล่อยจากความยึดมั่นถือมั่น ปล่อยจากทุกสิ่งทีมีตัวตนการทำคือ

การทำใจยอมรับว่ามันเป็นของมันอย่างนั้นๆยอมรับว่ามันเป็นธรรมดาเป็นธรรมชาติของมันเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: สร้างบุญคืออะไร สร้างอย่างไร สร้างทำไมกันหรือพระพุทธะสอนให้สร้างหรือ สอนว่าอย่างไรหรือ ?

สมาชิก B เจตนาคือตัวคิด ตัวนึกคิดนึกดี เกิดวิบากดี คิดชั่วเกิดวิบากชั่ว มีตัวตนรองรับ คือคนที่คิดที่นึกเจ้าค่ะเป็นมโนกรรม กรรมที่เกิดแต่ความคิดนึกเจ้าค่ะสร้างบุญด้วยการลดละ ตัดออก ปล่อยออก คลายออกเจ้าค่ะสร้างบุญเช่นนี้ สมควรสร้างไว้เจ้าค่ะ เพื่อความไม่มี เพื่อความจบไปเจ้าค่ะสร้างบุญนี้อย่างไร แค่ละวางมันลง ง่ายๆจบๆไปเจ้าค่ะสาธุ อโหสิทุกอย่าง จบทุกอย่างค่ะ

พระอาจารย์: ก็ยกพระพุทธวจนะให้ฟังแล้วนะ ว่า ทรงตรัสว่า *"เจตนาเป็นตัวกรรม"* ทำอะไรก็กรรมทั้งนั้น ไม่มียกเว้นว่าสร้างบุญบารมีไม่เป็นกรรม แสวงหามรรคผลนิพพานไม่เป็นกรรม อย่างนี้ท่านไม่ได้ยกเว้นนะ อะไรที่ขึ้นชื่อว่า *"ทำ"* ว่า *"ปฏิบัติ"* นี่เป็นกรรมทั้งหมดนะ กรรมเอาไปเกิดไม่นิพพาน

ก่อนตรัสรู้ นักบวช ฤาษีชีไพรทำทั้งนั้นปฏิบัติทั้งนั้นเลยนะ ไม่ตรัสรู้ พระองค์ออกบวชก็ทำตามอย่างเขาครูบาอาจารย์สอนศีลสมาธิสมถะตบะตะแบกฌานญาณ ญาณเก้าญาณสิบหก ทำเอาหมด หกปีกว่าจะตรัสรู้ เข้าใจไหมล่ะ ทรงได้ถึงฌานรูปฌาน อรูปฌาน แต่ก็ไม่จบ เพราะวิบากกรรมพาวน อดีตชาติเคยปรามาสพุทธองค์ก่อน นี่เข้าใจหรือยังภายหลังจึงทรงตรัสว่า เจตนาเป็นกรรม ทำอะไรได้ผลอย่างนั้น นี่ก็ตรัสอีก เข้าใจหรือยังล่ะ เอ้า อโหสิ ทุกอย่าง อโหสิ ขอขมาบ่อยๆนะ อย่าวน!

สมาชิก B เจ้าค่ะ งั้นบุญก็ไม่ต้องมีตัวสร้าง แค่ละไป ปล่อยไปคลายไป ให้มันไร้ตัวตน ของมันอยู่อย่างนั้น เพราะถ้าสร้างมันเกิดกรรม

มันเป็นทุกข์ มันเป็นเครื่องผูกมัด อย่าให้บุญเป็นตัวตนอย่ายึด ปล่อยไปเบาๆ คลายออกไปเบาๆจบๆไปเบาๆ เจ้าค่ะชัดเจนและเบา เจ้าค่ะสาธุ อโหสิ ทุกอย่าง จบทุกอย่าง เจ้าค่ะ

ภายหลังตรัสรู้ เสด็จเวสาลี มีพราหมณ์เข้าไปถามธรรมว่า ทำไมลางคนนิพพาน ทำไมลางคนไม่นิพพาน นี่เวสาลีสูตร ตรัสไว้ที่เมืองเวสาลี ทรงตรัสว่า คนที่ไม่ติดยึด (คือ วิมุติหลุดพ้นออกมาจากตาหูฯแล้ว) ย่อมนิพพาน ส่วนคนที่ติดยึดอุปาทานที่ตาหูฯไม่นิพพาน" นี่ฟังกันหน่อย แล้วเอาไปบอกญาติสนิทมิตรรักสหายรักคนรัก ท.ทั้งโลกด้วยนะ ทุกจิตวิญญาณด้วย ปล่อยๆว่างๆกันบ้าง จะได้จบกันเสียที

ถ้าทำเอาสร้างเอา ก็อย่าหวังเลยนะว่าจะจบ ก็จะวนอยู่อย่างนั้น ก็อย่างที่ทำเอานั่นแหละ ทำอะไรได้อันนั้นไปเกิดอันนั้น ทรงตรัสไว้แล้วนะ เอ้าโสวนะ ทุกอย่างอโหสิ

สมาชิก B สาธุเจ้าค่ะ แค่ไม่ยึดก็จบแล้วเจ้าค่ะอุปทานเป็นตัวยึด ต้องปล่อยต้องคลายมันไปเรื่อยๆ ไร้ขอบเขต เบาๆไป เจ้าค่ะ

I See แปลว่า เข้าใจเจ้าค่ะ แต่ถ้า ICU ไปจบที่โรงพยาบาลแทนเจ้าค่ะ ๕๕๕+ ขำๆเบาๆสมองเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ ทุกอย่าง จบทุกอย่างเจ้าค่ะ

สมาชิก B สาธุ ขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่เมตตาให้ธรรมทานเจ้าค่ะท่านพระอาจารย์เจ้าคะ งั้นธรรมก็ไม่ต้องปฏิบัติ ไม่ต้องทำ เพราะถ้าทำมันเกิดกรรม วนไปเกิด แค่ยอมรับและปล่อยๆไป แบบไร้ขอบเขตไร้ตัวตน แค่นี้จบทุกอย่าง สาธุเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ให้เข้าใจแจ้งใจเข้ากระดูก(ดำ)ไปเลยกับแม่บทคำสอนใหญ่ยิ่งนี้ว่า

"เราตถาคตกล่าวว่าเจตนาเป็นกรรม แล้วสัตว์โลกก็ย่อมเป็นไปตามกรรม" (ไม่จบมันเวียนกรรมเรื่อยไป จนกว่าจะเลิกหรือหยุดกรรม

หรือหยุดไขลานนาฬิกานั่นแหละ)

เรื่องทำบุญกุศลความดีทุกอย่าง ท่านไม่ได้ห้ามทำนะ เข้าใจนะ แต่ให้ทำก็สักแต่ว่าไป ตามที่ทรงสอนพาหิยะไง จำได้ไหม ทรงตรัสว่า รู้เห็นอะไรให้สักแต่ว่าไป ไม่ให้ยึดไม่ให้มุ่งหวังตั้งเอามานะ มันเป็นกรรมเอาไปเกิด เข้าใจหรือยังล่ะ?

สมาชิก B สว่างเจ้าค่ะ รู้สว่างแล้วปล่อยไปอีก เจ้าค่ะ

สมาชิก B สาธุ ทุกอย่างอโหสิ ทุกจิตวิญญาณ จงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯตลอดไป สาธุ ขอบพระคุณเจ้าค่ะ

ทำบุญแล้วไม่ต้องปรารถนาเอา ถึงอย่างไรมันได้อยู่แล้ว ถ้ามุ่งเอามันตัณหามันอุปาทานจิตยึดเอาแล้ว ไปเกิดแล้วเรียบร้อย และไปเกิดไม่เท่ากับทำบุญแล้วก็แล้วไป ทำบุญก็ปล่อย ทำอะไรก็ทำไปในสัมมาอาชีพให้พอดีๆ ไม่โลภไม่อยากได้จนเกินพอดีให้พอแล้วก็ดีแล้ว แต่ถ้าปล่อยเลยอย่างนี้ ว่างๆไม่เป็นกรรมแล้วนะ

สมาชิก B สาธุเจ้าค่ะ สักแต่ว่าทำ ทำแล้วจบ ทำแล้วปล่อย เข้าใจเจ้าค่ะ

ที่สอนให้ตื่นๆจ้าๆกว้างไกลไร้ขอบเขตไร้ร่องรอยนั่น สอนให้ไร้ตัวเจตนากรรมไปแล้วนะ ไร้คิดนึกทางมโนกรรมไปแล้ว จึงไม่ให้เอากรรมไปซ้อนลงมโน ให้จ้าๆไว้ก็ไม่กรรมซ้อนมโน มโนต้องไม่มีกรรม

สมาชิก B เจ้าค่ะ ไม่มีตัวคิดนึก ละไป ปล่อยไป คลายไปเจ้าค่ะ

สาธุ อโหสิทุกอย่าง จบทุกอย่างเจ้าค่ะ

เรื่องของการปฏิบัติธรรมคืออะไร? สรุปได้สั้นๆ คือทำแบบไม่เป็นกรรม(ไร้ร่องรอยอัตตาตัวตน ทำแบบไม่ทำ แบบไม่มีตัวทำ อนัตตาไปแล้ว จบไปแล้วตั้งแต่ว่างไปแล้ว จึงกล่าวว่า ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ไม่ต้องเริ่มต้องจบ จบทันที ที่นี่ และเดี๋ยวนี้

สมาชิก B ถ้ามันมี รู้ว่ามี ก็ปล่อย มันไม่มีก็ปล่อย เจ้าค่ะ สาธุ จบทันที เจ้าค่ะ

ไม่ต้องไปตรวจเช็คมันนะ! อย่าไปรู้ว่ามีหรือไม่มีนะ ถ้าเข้าไปรู้ว่ามี-มันก็มี (คา) ตัวรู้ ไม่ต้องไม่ตั้งนะ จ้าๆ ลูกเดียว แต่ก็ไม่ใช่ทำ ทำแบบไม่ทำ ก็ไม่กรรม ไม่ต้องไปเที่ยวหานิพพานอะไรที่ไหนอีก ไม่ต้องไปรู้มันนะ ถ้าเข้าไปรู้ก็ไม่ว่างแล้ว ช่างๆ ปล่อยๆ ท่ามกลาง ไม่ตัดสิน ไม่เลือกข้าง จ้าๆ ไปนะ อโหสิไปด้วยอุทิศบุญไปด้วย ขอให้มีส่วนบุญของข้าทั่วกัน เอ้า โสวแล้วนะ อโหสิๆ

สมาชิก B ปล่อยปุ๊บ จบปั๊บ ซ้ำไปซ้ำมาอยู่อย่างนี้ ปล่อยไปซ้ำๆ คลายไปซ้ำๆ ค่อยๆเบาๆ ไม่มีตัวรู้เจ้าค่ะ ปล่อยเลยเจ้าค่ะ ตัดตัวรู้ออกเจ้าค่ะ สาธุเจ้าค่ะ อโหสิทุกอย่าง ทุกดวงจิตดวงวิญญาณขอให้มีส่วนในบุญของข้าฯทั่วกัน สาธุ

ถ้าจ้าๆ เสียแล้ว มันก็ไร้แล้ว และก็ไลท์ light-เบา-สว่างโล่งไปแล้ว นิดเดียวๆ แล้วก็จ้าอีกนิดเดียวๆ จบไปๆ ต่อไปก็จะของมันเองๆ ไม่ต้องฝืนอะไร ไม่ไหลตามอะไร มันท่ามกลางวางเฉยของมันไป สุญญตาของมันไป รำพึงอโหสิๆๆ ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าจงทั่วกันๆ

อ่านเล่ม ๒๐ หน้า ๒๗ *"ธรรมชาติเดิมแท้ของจิต"* สักสองสามเที่ยว จะเข้าใจแจ้งใจ เดิมอนัตตาจิตเขาปภัสสรผ่องอยู่เดิม *"ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว"ฯ* นี่เดิม-อนัตตาจิตว่างๆสว่างไสวจิตนิพพานอยู่แต่เดิม ครั้น พออาคันตุกะมาเยี่ยมที่ตาหูฯบ่อยๆเข้า กิเลสตัณหาอุปาทานตัวชอบชังติดยึดก็เข้ามาก่อหุ้มมืดมิดปิดบังแสงตะวัน ดุจเมฆราคะตัณหาลอยมาบังจนมืดมิด

ทรงตรัสให้เอาชอบชังออกจากทวารทั้งหกตาหูฯและที่มโนทวารใจด้วย เอาชอบชังออก กรรมก็ไม่.ซ้อนลงมโน มโนก็ไม่มีกรรม ก็จบกรรม

นี่จึงให้ จ้าๆฯนี้อธิบายได้ ว่าจบกรรม คือ จบ คือ นิพพาน เป็น

นิพพานชั่วขณะ "ตทังควิมุติ หลุดพ้นชั่วขณะ ต่อไปจ้าบ่อยๆ ขณะบ่อยๆ จิตจ้าสว่างบ่อยๆ มันก็จะคุ้นชินของมันเอง

ในทำนองกลับกัน หากเราหลงบ่อยๆไปกับโกรธโลภราคะหรือโมหะบ่อยๆ จิตก็จะคุ้นชินกับนรกบ่อยๆเช่นกัน ก็เคยผ่านนรกกันมาแล้วทุกคนนั่นแหละ จะเอาอีกไหมล่ะ? ไปดัดสันตานะ(สันดาน คือตัวสืบต่อ)

เอ้า! ใครที่เป็นนักเรียนใหม่เพิ่งสมัครเข้ามาเรียนในไลน์ กรุณาอัพเดทบทเรียน ตั้งแต่ ๒ สิงหาถึงปัจจุบันมีทุกวัน อ่านบ่อยๆซ้ำๆ แต่ละวัน ธรรมะไม่เหมือนกัน แต่เหมือนกันที่จบ ไม่เริ่ม-ไม่จบ จบทันที ที่นี่และเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องไม่ตั้ง ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ไม่ต้องไปหานิพพานที่ไหน *"มีอยู่แล้วในทุกคน ทุกหนแห่ง แต่ไม่รู้จักมัน"* (รู้ก็ไม่ใช่ไม่รู้ก็ไม่ใช่) เอ้า ทุกอย่างอโหสิๆๆ โสวแล้วนะโสววๆๆ

สมัยพุทธกาล พระอรหันต์ผู้พี่ชายชื่อมหาปันถก สอนพระน้องชื่อ *"จุลปันถก"* แปลว่า เกิดกลางทางทั้งสองคน ครั้นบวชพระพี่บรรลุธรรมก่อน จึงสอนน้องให้ท่องมนต์จ้าๆนี่แหละ ว่า *"ดอกบัวโกกะนุทแดง"* ส่งกลิ่นหอม บานแต่เช้า กลิ่นไม่ไปปราศเลย ฉันใด เธอพึงมองดูพระอังคีรสพุทธเจ้าผู้ไพโรจน์อยู่ ดุจ *"ตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้น"* นี่สอนให้หลุดพ้นออกไปจากกายจิตแล้ว พ้นออกไปจากธาตุขันธ์แล้ว เป็นขันธวิมุตินิพพานทันที

ก็เหมือนกับที่ทรงสอนพาหิยะ ว่า *"เธอเห็น ได้ยิน ฯ รับรู้รับทราบอะไร"* ก็ให้ *"สักแต่ว่า กับจ้าๆกว้างๆไกลๆไร้ขอบเขตคิดนึกออกไป"* นี่ดุจตะวันส่องสว่างจ้าไปแล้ว ตรงกันทั้งหมดนะ จ้าๆนี่ สมัยหน่อยเหมาะกับสมัย จึงให้เอา *"หลวงพ่อจ้า"* ไปใช้ ให้มันตื่นโพล่งออกไป โพล่งทิ้งโพล่งวะออกไป วะออกไปอีกๆๆๆๆมากๆกว้างๆจนไร้ขอบเขต ไม่ทรงไม่แช่แต่คลายออก วะออกวะทิ้ง คลายทิ้งไป แล้ว อโหสิๆๆ ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกันๆตลอดไป เอ้าโสวนะ ทุกอย่างอโหสิ

สมาชิกแชทธรรมเข้ามา

๒๘-พระพาหิยเถระ เอตทัคคะในทางขิปปาภิญญา

พระพาหิยะ เกิดในวรรณแพศย์ ตระกูลกุฎุมพี แคว้นพาหิยะ คงจะเรียกชื่อท่านตามชื่อแคว้น

เมื่อเจริญวัยขึ้นได้ประกอบอาชีพค้าขายตามบรรพบุรุษ เนื่องจากมีถิ่นฐานอยู่แถบชายฝั่งทะเล

จึงอาศัยเรือเดินทะเลบรรทุกสุวรรณภูมิ อันตั้งอยู่ในแคว้นกัมโพชะ อินเดียตอนเหนือ ท่าจอดเรือรับส่งขนถ่ายสินค้าที่ท่าเรือสุปปารกะ ในอปรันตชนบท เรือแตกแต่รอดตาย

การเดินเรือค้าขายเป็นไปตามปกติตลอดมา แต่วันหนึ่งขณะที่เรือกำลังเล่นอยู่ในทะเล

ใกล้จะถึงท่าสุปปารกะ ได้มีลมพายุเกิดคลื่นใหญ่ซัดเรืออับปางลง ลูกเรือตายทั้งหมด พาหิยะคนเดียวเท่านั้นที่อาศัยเกาะแผ่นกระดาน สามารถพยุงกายมิให้จมน้ำตายเป็นเหยื่อปลาในทะเล

พยายามกระเสือกกระสนประคองกายเข้ามาถึงฝั่งที่ท่าสุปปารกะได้ แต่พาหิยะก็มาถึงท่าเพียงตัวเท่านั้น เสื้อผ้าที่สวมใส่หลุดหายไปในทะเล เหลือแต่ร่างกายที่เปลือยเปล่า

ณ บริเวณท่าเรือสุปปาระกะนั้น มีพ่อค้าประชาชนหนาแน่น เพราะเป็นศูนย์กลางการขนถ่ายสินค้าและการค้าขาย พาหิยะนอนหมดแรงอยู่ที่ชายฝั่งทั้งหิวทั้งเพลีย นอนคิดหาหนทางเพื่อเอาชีวิตรอดต่อไป แต่รู้สึกเขิน อายที่ร่างกายเปลือยเปล่า ไม่มีสิ่งใดปิดบังร่างกายเลย จึงใช้เปลือกไม้บ้างใบไม้บ้าง เท่าที่จะหาได้มาทำเป็นเครื่องปิดบังแทนเครื่องนุ่งห่ม และได้เข้าไปอาศัยร่มเงาที่ศาลเทพารักษ์แห่งหนึ่งใกล้ๆ บริเวณท่าเรือสุปปารกะนั้น พอความเหนื่อยเพลียบรรเทาลงแล้ว จึงถือแผ่นกระเบื้องเที่ยวขออาหารจากชาวบ้าน

อรหันต์เปลือยในยุคสมัยนั้นคำว่า *"พระอรหันต์"* เป็นคำที่ประชาชนกล่าวขานกันทั่วไปว่า มีอยู่ที่โน่นบ้าง มีอยู่ที่นี่บ้าง แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดได้เคยพบพระอรหันต์จริง ๆ เลย พอได้เห็นพาหิยะผู้นุ่ง

เปลือกไม้ มีร่างกายผ่ายผอม ถือแผ่นกระเบื้องเดินมาในลักษณะอย่างนั้น ต่างก็พากันเข้าใจว่า

"นี่แหละ คือ พระอรหันต์" ดังนั้นจึงพากันให้อาหารบริโภคอย่างอุดมสมบูรณ์ พร้อมทั้งเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ทำให้พาหิยะมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงขึ้น แต่พาหิยะปฏิเสธไม่ยอมรับเสื้อผ้ามาสวมใส่ เพราะเกิดความคิดว่า *"ถ้าสวมใส่เสื้อผ้าแล้ว จะทำให้เสื่อมจากลาภสักการะ"* อีกทั้งก็เริ่มเข้าใจผิดคิดว่าตนเป็นพระอรหันต์จริง ๆ จึงดำรงชีวิตและปฏิบัติตนไปตามนั้น ใบไม้และเปลือกไม้ที่แห้งไปก็เปลี่ยนใหม่ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงได้นามต่อท้ายชื่อของท่านว่า *"ทารุจิริยะ"* และเรียกชื่อท่านเต็ม ๆ ว่า *"พาหิยทารุจิริยะ"* ซึ่งแปลว่า พาหิยะผู้มีเปลือกไม้เป็นเครื่องนุ่งห่ม และท่านได้ดำเนินชีวิตโดยทำนองนี้เรื่อยมาเป็นเวลานาน

พระพรหมมาเตือนให้กลับใจ

วันหนึ่ง ได้มีพระพรหม ผู้เคยเป็นสหายเก่าที่เคยปฏิบัติธรรมร่วมกันในอดีตชาติกับพาหิยะ และได้บรรลุธรรมถึงชั้นอนาคามิผล เมื่อตายแล้วได้ไปเกิดในพรหมชั้นสุทธาวาส ได้ติดตามดูพฤติกรรมของพาหิยะมาตลอด เห็นว่าสหายกำลังปฏิบัติผิดทาง ดำเนินชีวิตด้วยการลวงโลก ซึ่งจะทำให้เขาไปเกิดในทุคติอบายภูมิ จึงลงมาเตือนให้สติว่า *"พาหิยะ ท่านไม่ใช่พระอรหันต์ บัดนี้ พระอรหันต์ที่แท้จริงเกิดขึ้นแล้วในโลก ขณะนี้ พระองค์ประทับอยู่ ณ พระเชตะวันมหาวิหาร เมืองสาวัตถีแคว้นโกศล"* เดินทางทั้งวันทั้งคืน

พระหิยะ ได้ฟังคำเตือนของพระพรหมผู้เป็นสหายเก่าแล้วเกิดความสลดใจในการกระทำของตนเอง รู้สึกสำนึกผิดเลิกละการกระทำนั้น และเกิดความปิติยินดีที่ทราบว่า พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นแล้วในโลก จึงรีบออกเดินทางจากท่าเรือสุปปารกะ มุ่งสู่เมืองสาวัตถี ซึ่งมีระยะทางถึง ๑๒๐ โยชน์ (๑๙๒ กม.) ท่านเดินทางทั้งวันทั้งคืนอย่างรีบร้อน เพื่อเข้าเฝ้าพระบรมศาสดาให้เร็วที่สุด เพราะไม่รู้แน่ว่าความตายจะมาถึงเมื่อใด ท่านเดินทางมาถึงเมืองสาวัตถี ในเวลารุ่งเช้าแล้วรีบ ตรงไปยังพระเชตวันมหาวิหาร เมื่อได้ทราบว่า ขณะนี้พระบรมศาสดา เสด็จเข้าไปบิณฑบาตในเมือง จึงรีบติดตามไปในเมืองและได้พบพระผู้มีพระภาคกำลังเสด็จบิณฑบาตอยู่ด้วยความปีติยินดีอย่างที่สุดได้เข้าไปกราบแทบพระบาทแล้ว กราบทูลขอให้ทรงแสดงธรรมให้ฟัง พระพุทธองค์ตรัสห้าวว่า *"พาหิยะ เวลานี้ มิใช่เวลาแสดงธรรม"*

ตรัสรู้เร็วพลัน

พาหิยะ ได้พยายามกราบทูลอ้อนวอนถึง ๓ ครั้ง พระบรมศาสดาจึงทรงแสดงพระธรรมเทศให้ฟัง โดยตรัสสอนให้สำรวมอินทรีย์ *(ไม่ใช่สำรวมนะ สำรวมเป็นกรรม คำนี้แปลผิด น่าจะใช้ สังวรระวัง ที่ไม่ใช่กรรม -พระอาจารย์)* คือ เมื่อเห็นรูปก็สักแต่ว่า เห็น ได้ยินเสียงก็สักแต่ว่าได้ยิน ได้กลิ่นก็สักแต่ว่าได้กลิ่น ลิ้มรสก็สักแต่ว่า ลิ้มรส และสัมผัสสักแต่ว่าสัมผัสเท่านั้น อย่ายินดียินร้ายในสิ่งเหล่านั้น และหมั่นสำเหนียกศึกษาในไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา อยู่เป็นนิตย์ พาหิยะส่งกระแสจิตไปตามกระแสพระธรรมเทศนา ก็ได้บรรลุพระอรหัตผลในทันที ท่านได้กราบทูลขออุปสมบท แต่พระพุทธองค์ทรงทราบด้วยพระญาณว่า ในอดีตชาติท่านพาหิยะ ไม่เคยทำบุญสงเคราะห์พระภิกษุสามเณรด้วยบาตรและจีวรเลย เมื่อบวชแล้วบาตรและจีวรที่จะเกิดด้วยบุญฤทธิ์ก็จะไม่มี จึงรับสั่ง

ให้ท่านไปหาบาตรและจีวรมาให้ครบก่อน และในขณะที่ท่านกำลังแสวงหาบาตรและจีวรอยู่นั้นได้ถูกอมนุษย์ผู้เคยเป็นศัตรูกันมากแต่อดีตชาติ เข้าสิงร่างแม่โคลูกอ่อนวิ่งเข้าขวิดท่านตาย จึงถือว่าท่านนิพพานตั้งแต่ยังไม่ได้บวช พระพุทธองค์เสด็จกลับจากบิณฑบาต ทอดพระเนตรเห็นศพของท่านนอนอยู่ริมทาง จึงรับสั่งให้ภิกษุที่ติดตามเสด็จมา จัดการฌาปนกิจให้ท่าน และทรงยกย่องท่านในตำแหน่งเอตทัคคะ เป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลายในทาง ขิปปาภิญญา คือ ตรัสรู้เร็วพลัน

พระอาจารย์: อยากจ้าๆ ไหม? ลองดูคลิปเด็กๆ ทารกหนึ่งขวบเอามะนาวผ่าซีกใส่ปาก เด็กๆทำหน้าเหยเก แล้วเราก็หัวเราะชอบใจ ชอบใจมากๆ นั่นมันวะคลายออกกว้างๆแล้ว เผลอตัวแว็ปไป ดูให้ทันนะ เอาไว้ใช้จนถึงวันสุดท้ายชีวิต ปิดประตูนรกทันที ไม่แน่อาจสอบผ่านด่านอรหันต์ก็ได้นะ เอ้า โสวนะ ทุกอย่างอโหสิ

ใครมีรูปเด็กอายุประมาณ ๑ ขวบ กำลังทำหน้าเหยเก เพราะกินมะนาวเปรี้ยวปี๋เข้าไป หลายๆคนยิ่งดี ส่งมาดูหน่อย เดี๋ยวจะเฉลยปริศนาให้ฟัง

มีเพื่อนสมาชิกเฉลยให้แล้ว สาธุโสว แต่ถ้าเห็นรูปแล้ว จ้าๆวะๆทันที ถ้าเห็นรูปเคลื่อนไหวยิ่งจ้าวะออกคลายออกกว้างๆนั่นแหละ ใช่เลยให้คลายออก ให้วะวะออกวะทิ้งไป คลายทิ้ง วะทิ้งนะ วะแล้วก็วะอีก กว้างไกลไม่มีขอบเขต วะแล้ววะอีกกว้างอีก กว้างอีกๆๆ จนไร้เขตไร้แดน ไร้คิดนึกไปแล้วนะ นั่นแหละใช่อย่าแช่ทรงนะ วะทิ้ง คลายทิ้ง วะแล้ววะอีกกว้างๆไปๆ ใช่เลยคนเส้นตื้นวะง่ายกว่า

แต่ถ้าอยู่นานนั่นแช่ทรงกลายเป็นฌานไปเป็นพรหม อดนิพพาน!

สมาชิก B สาธุเจ้าค่ะ เป็นพรหม อดนิพพานยังดีเจ้าค่ะ ดีกว่าเป็นพรมเช็ดเท้าเจ้าค่ะ ๕๕๕๕๕

สาธุ อโหสิ ทุกอย่างเจ้าค่ะไม่แช่ ไม่ทรง มันจาง ก็ปล่อย มันมาอีกก็ปล่อย ไม่ทรง ไม่แช่ ปล่อยให้มันคลายออกตามธรรมชาติของมันเจ้าค่ะ สาธุ ขอบพระคุณที่เมตตาชี้แนะเจ้าค่ะ

วะๆ มาก ๆ จิตมันคลาย มันเป็นอิสระไปแล้ว ขณะนั้นก็จะรู้ตัวนะ ไม่ใช่ไม่รู้แต่ให้วะทิ้ง ให้คลายทิ้ง อย่าไปหลงเอาปีติสุขเอกัคคตา มันเป็นองค์ฌาน คนติดกันมากตรงนี้ แล้วละยากเสียด้วย จึงให้วะทิ้งคลายทิ้ง วะแล้ววะอีก ทิ้งออกไปอีก ไปจ้าดุจตะวันนั่นเทียว สาธุโสวๆๆนะ

สมาชิก B เจ้าค่ะ รู้ว่ารู้ แล้วคลายรู้ออก คลายออกที่ละชั้น เหมือนดอกบัวบานที่ละชั้น ค่อยๆคลายไป คลายแล้วปล่อย ปล่อยแล้วคลาย ซ้ำไปซ้ำมา ไร้ขอบเขต กว้างไกล เหมือนจักรวาล ไม่มีจุดเริ่มต้น ไม่มีจุดจบ เพราะมันจบตั้งแต่เราปล่อยออกแล้ว เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิทุกอย่าง เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: คำว่า *"จบตั้งแต่เราปล่อย..."* นี่ก็ยังไม่ใช่นะ ไม่มีใครปล่อย ไม่คอยปล่อย *"แต่มันปล่อยของมันเอง"* สาธุโสวแล้วนะ ทุกอย่างอโหสิ เหมือนดอกไม้บานล่วงหล่นละอองเกสรเรณูไม่มีเหลือ

ทั้งจักรวาลโลกธาตุ มันพร้อมสลายคลายตัวไม่มีสิ่งใดยึดเอาสิ่งใดเอาไว้ได้เลย แม้แต่ตัวจิต ตัวมันเองก็ยึดไม่อยู่เกาะไม่ติด จึงต้องปล่อย มันแจ้งแก่ใจของมันเองว่าตัวของมันเองก็ต้องปล่อย ปล่อยทิ้งเลย จ้าเลย ความตายจึงไม่ใช่สิ่งน่ากลัว แต่กลับเป็นโอกาสคืนสู่โลกธาตุเช่นเดิมอย่างที่มันเคยเป็น ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น ของมันเองๆๆๆ มันปล่อยของมันเอง นี่แหละ เรียกว่า ตถตา ของมันเอง-เช่นนั้นเอง

โสวแล้วนะ สรรพสัตว์ทั้งหลาย ทุกชีวิตจิตวิญญาณ ขอจงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกัน จงทั่วกันตลอดไป อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ โสวๆๆๆ แล้ว

จ้าๆ โพล่งโล่ง โปร่งโล่งคลายออก คลายทิ้ง วะทิ้งวะออก ไร้ไปนะ เอ้าสาธุโสวแล้วนะอโหสิ

เพื่อนแชร์มา จากหนังสือพลังจิต จงเลือกอ่านเอานะ ที่ลงกันได้กับเนื้อหานิพพานที่ให้ละคลายวางว่างนั่นแหละใช่ ถ้าเป็นกรรม เช่น ฝึกตน ฝึกจิตนี่เป็นการกระทำกรรม ฝึกเพื่ออะไร? ฝึกจะเอา หรือฝึกเพื่อจะปล่อย? อย่าฝึกเพื่อจะเอาก่อน แล้วค่อยไปปล่อย อย่างนี้มันหวังตัณหาอนาคต

ปล่อยเดี๋ยวนี้จบเดี๋ยวนี้ ปล่อยเลย ปล่อยทันที ไม่ต้องไปเริ่มเพื่อจบ แต่จบทันที ไม่เริ่มไม่จบ จบทันที ที่นี่และเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องนั่งสมาธิแทะอะไรนะ ตบะตแบกฌานญานอะไรปล่อยออกให้หมด

เอ พระพาหิยะท่านทำสมาธิ ทำนั่งสมาธิข้างทางบิณฑบาตหรือหนอ ?????? เอ้า ทุกกรรมอโหสิ โสวๆๆนะ

สมาชิก B พระพาหิยะ ยังไม่ทันได้ตั้งอะไรเลยเจ้าค่ะ สักแต่ว่าอย่างเดียวเจ้าค่ะ กรรมก็มันตัดรอน เสียชีวิตไปเสียก่อนเจ้าค่ะ พระพาหิยะบรรลุได้ด้วย *"สักแต่ว่า.."* เจ้าค่ะ

สมาชิก M เวลาทำทาน ให้นึกถึงคาถาว่า *"นัตถิ จิตเต ปะสันนัมหิ อัปปะกา นามะ ทักขิณา"* แปลว่า เมื่อจิตเลื่อมใสแล้ว ทิกษิณา (ทาน) ชื่อว่าน้อยไม่มี จะทำให้การทำทานนั้นประกอบด้วยความดีใจ มีใจอาจหาญ ร่างเริง และมีอานิสงส์มาก หากเวลาผ่านไปแล้วกลับมานึกถึงทานนั้นอีกอานิสงส์ก็จะมีเพิ่มขึ้นอีกครับ สาธุ

เพื่อนญาติธรรม ท. จงฟัง แม่บทใหญ่วางรากฐานไว้แล้ว ทรงตรัสว่า เจตนาเป็นกรรม และ สัตว์โลก ก็ต้องเป็นไปตามกรรมเจตนาที่ทำเอาไว้ ทำอะไรได้อันนั้น *"นี่เขียนใส่หน้าผากไว้ส่องกระจกดูทุกวัน"* จำไว้ อย่าให้ใครมาดูถูกปรามาสคำสอนตู่คำสอนพุทธโอวาท เป็นกรรมหนัก แชร์คำสอนใดผิดพระโอวาท คือผิดต่อพระสัจธรรมเท่ากับผิดต่อพระพุทธและพระอริยสงฆ์ด้วย ข้อหาพาเขาวนพาเขาไม่ให้จบ ตัวเองก็จะวนเกิดวัฏฏะไปอีก

นานแสนนาน จนกว่าจะได้ขมากรรม เพราะบ้านเมืองเราสอนตามๆกันมา จากครูอาจารย์ที่ยังไม่มีเนื้อหาพระสัทธรรม ก็เขียนแปลตำราออกมาเรียนต่อๆกันมา ท่านสอนว่าอย่าเพิ่งเชื่อจนกว่าจะได้พิสูจน์รู้แจ้งเห็นจริงก่อน ให้สอนตัวเองก่อนค่อยสอนผู้อื่น ทำอย่างไรสอนอย่างนั้น สอนอย่างไรทำอย่างนั้น ทรงตรัสไว้ เรื่องทำเอาปฏิบัติเอา ฝึกตนฝึกจิต ทำจิต ดูจิต นี่โปรดใช้ปัญญาตรอง ทรงตรัสว่าเป็นกรรมเป็นเกิด ท่านก็ไปฝึกมาแล้วถึงสมาบัติแปดก็ยังไม่จบ แล้วนี่ฝึกกันมาแล้วคนละกี่ชาติ จบกันบ้างหรือยัง? พวกฝึกพวกทำเอานี่คงเก่งกว่าพระพุทธะหรือหนอ? เอ้า อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิๆๆ ทุกชีวิตจิตวิญญาณมีส่วนบุญข้าฯทั่วกันตลอดไป สาธุโส

เวลาทำทาน ให้นึกถึงอะไร? ถามว่าพุทธสอนอย่างไร? ประโยชน์มี ๓ ระดับ ระดับวน คือวนเกิด ได้แก่ ประโยชน์ชาตินี้ และประโยชน์ชาติหน้า นี่ระดับทำเอาด้วยตัณหาขอไปเกิดที่ดีๆ (เคยถามไปแล้วว่าเกิดดีๆ มีที่ไหนบ้างละ?)

ระดับสูงเรียกระดับประโยชน์ปรมัตถ์ วิวัฏฏะ ถอนคืนคลายออกปล่อย-ออก เช่น ทานังปริสุทธังฯ ทำทานแล้วปล่อยวางเลย คลายออกอุทิศให้สรรพสัตว์ ท .ทุกจิตวิญญาน และอโหสิไป ไม่ขอเอา เพราะมีปัญญาสัมมาแล้วว่า ทานเป็นการให้ ไม่ใช่การเอา

ถ้าระดับเกิดเขาแปลของเขาว่าทานเป็นการเอาการสร้างบารมีเพื่ออยากไปเกิดดีๆ นี่ต่างกันตรงนี้!

ทรงตรัส ธรรมทานชนะทานทั้งปวง ด้วยต้องรู้ธรรมก่อน จึงให้ทาน และทานที่ปรมัตถ์สูงสุด คือ อภัยทาน ทานที่ให้ได้ยาก ที่สอนอโหสิก็เพราะเหตุว่าอโหสิทุกครั้ง กรรมหลุดวิมุติเพราะอภัยซึ่งกันและกันไปแล้ว ถ้าเราเป็นผู้ถูกกระทำก็อโหสิให้ไปแล้ว โล่ง โปร่งโพล่งวะ ออกไปแล้ว กรรมน่ะ มีกรรมเท่าไรก็ไม่เหลือ ไม่เหลือก็วิมุติหลุดพ้นการเกิดอีกแล้ว เอ้า โสวนะ ทุกอย่างอโหสิๆ

วันนี้วันพระ วะแล้ววะอีก วะทิ้งวะออก กว้างๆไกลๆไร้เขตไร้แดน ไร้ร่องรอยคิดนึก วะๆ จ้าๆไปนะ เอ้าโสวแล้วนะ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ ขอให้มีส่วนในบุญข้าฯ

พวกที่ถนัดปฏิบัติเอาฝึกเอานี่ ได้จัดให้ไว้ในหนังสือ เล่ม ๑๘ เรื่องมาปฏิบัติไม่กันเถอะ เอาไว้ให้นักเซียนปฏิบัติสักสิบข้อ ลองหาอ่าน มีจำหน่ายที่ห้างหนังสือใกล้บ้าน

จะฝึกจิตสร้างอำนาจจิต จะเอาอำนาจไปทำอะไร ไปสู้กับใคร สู้กับอำนาจกิเลสให้ได้ก่อน ยังไงๆ ก็หนีอำนาจพระยายมไม่พ้น เอ้าอโหสิๆๆๆ ทุกอย่างอโหสิ

นักอ่าน ท. หนังสือชุดมนุษย์ฯ มีทั้งหมด ๒๐ เล่ม แนะให้อ่าน ๒ เล่ม คือ เล่ม ๑๘ กับ ๒๐ เท่านี้พอจบเลย พหูส่งพหูสตรไม่ต้องไปรู้ดีกว่า ทรงตรัสว่า ใบไม้ทั้งป่า (คือคำสอนแปดหมื่นสี่พันธรรมขันธ์) เราเอามาสอนกำมือเดียว (ที่สอนพาหิยะว่า *"ให้สักแต่ว่า"*) อันอื่นหาประโยชน์ไม่

ทรงตรัส *"คำสอนแม้เพียงน้อยนิด แต่ได้ฟังแล้วสงบระงับ (เป็นวิวัฏฏะ) ย่อมประเสริฐกว่า พระคาถาตั้งพัน แต่ไม่เป็นประโยชน์"*

ที่เอามาบอกกันว่าไปฝึกทำไม? ให้ปล่อยเลยปล่อยทันทีนั้นน่ะ ก็ของมันร้อนทั้งนั้น ไม่ปล่อยแล้วจะรอฝึกปล่อยฝึกวางเสียก่อนหรือไง? ให้ปล่อยเลย ปล่อยทันที วางทันทีของมันร้อนรีบวาง ไม่แบก-ไม่วาง แต่ให้วางทันที ไม่ต้องรอไปฝึกปล่อยฝึกวางนะ(จ๊ะ) เอ้า โสวนะ อโหสิๆๆ

ไม่ต้องไปฝึกเสียก่อน ไปดูเสียก่อน ไปรู้เสียก่อนไม่ต้อง ไม่ต้องลีลา (ทำกรรมเพิ่มกรรม) ทำ(กัมมฐาน) อะไรแบบไหนอีก ไม่ต้องไม่ตั้ง ไม่ต้อง แต่ของมันเองๆๆๆ (ไปฝึกไปทำ เป็นกรรมแล้วนะ ไปเกิดแล้วนะ)

สมาชิก B พระพุทธตรัสว่าเวลาทำทานคือให้ละออก สละออกเจ้าค่ะการทำทานคือการละออกจากความโลภเจ้าค่ะ ศีลมีไว้เพื่อไม่ให้หลง ละออกจากหลงเจ้าค่ะภาวนา คือ การละออกจากโกรธเจ้าค่ะ ภาวนาว่าชั่งเถอะ ปล่อยเถอะ สักแต่ว่า เจ้าค่ะ

เดี๋ยวๆโกรธมันก็จางก็คลายไปเองเจ้าค่ะ *"ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา"* เป็นทุกข์ ไม่เที่ยง ไม่มีตัวตน อย่ายึดๆๆ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: อย่าบริกรรมภาวนาว่า-ช่างน่ะ บอกแล้วไง ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก มันช่างของมันเอง วางเลย วางตัวรู้เลย ไม่ต้องรู้ซะก่อน ดูซะก่อนไม่ต้อง วางเลยๆ ของร้อน วางเลย *"ก่อนรู้ มันก็ไม่ได้รู้?"* โสวนะโสวว

สมาชิก B เจ้าค่ะ งั้นปล่อยเจ้าค่ะ ไม่ภาวนาชั่งเจ้าค่ะ เดี๋ยวมันหนักเจ้าค่ะ ๕๕๕ สาธุ อโหสิทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนในบุญแห่งข้าฯเทิด

สาธุๆ โสวนะ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ ขอให้มีส่วนบุญข้าฯจงทั่วกันตลอดไป สาธุ โสวแล้ว พูดอย่างนี้ไปนะ ตลอดเวลานาทีไปนะ นี่กรรมมันวะๆๆ-วะออกทุกคำพูดแล้วนะ ทั้งภาคทิพย์ภาคหยาบหลุดวะๆ ไปแล้วนะ ใครรำพึงอโหสิมาก กรรมหลุดมากจบเร็ว เพราะอะไร? เพราะมันเป็นอภัยทานยิ่งใหญ่สูงสุด เป็นวิมุติกรรมไปแล้ว หลุดไปแล้ว อิสระไปแล้ว จ้าไปแล้ว ของมันเองไปแล้ว อิสระ คือ freedom ฟรีดอม นี่ฝรั่งเขาแปลว่าหลุดพ้นวิมุตินิโรธนิพพาน บางทีฝรั่งใช้ nirvarna นิวารนะ คือนิพพาน แต่คำว่าอิสระฟังดูเหมือนกับว่า ได้รับอิสระ ยังมีผู้ได้รับอิสระอยู่หรือเปล่า? นิพพานมันไร้ผู้ไร้เมียออกไปแล้ว ไร้ร่องรอยแห่งอัตตาตัวตนไปแล้ว ไม่มีใครอิสระไม่อิสระ แต่ว่างๆ ของมันเอง สุญญตา ตถตา อนัตตา นอกเหนือธาตุขันธ์อัตตาตัวตนไปแล้ว เอ้า สาธุโสวนะ ทุกอย่างอโหสิ ขอให้มีส่วนบุญนี้จงทั่วกันๆ ตลอดไป

เรื่องกรวดน้ำ ถ้ามีน้ำสะดวก ให้ใช้น้ำช่วยเป็นสื่อ ภพภูมิล่างๆ เขาได้นิมิตด้วยน้ำ แต่ไม่มีน้ำก็ให้รำพึงขึ้นที่หว่างทรวงอกว่า สรรพสัตว์ทุกชีวิตจิตวิญญาณ จงได้ส่วนบุญของข้าฯจงทั่วกันตลอดไป อโหสิ กรรมทุกอย่างอโหสิฯ อย่างนี้นะ ทุกเวลานาที นั่งทำงาน อาบน้ำ ฉีดน้ำ เทน้ำรด

ต้นไม้ สาดน้ำลงพื้น ล้างมือ ล้างจาน กินข้าว มีเนื้อสัตว์ก็พูดเบาๆ อโหสิ ขอให้มีส่วนบุญข้า อโหสิฯ อย่างนี้นะ ภาคทิพย์มากมายเดี๋ยวจะปัจจัตตัง จะรู้เห็นสัมผัสได้เฉพาะตัวขึ้นมาเองนะ บางทีเหมือนมีอะไรมาดลใจนะ เรียกว่า บุญจัดสรรแล้ว ที่หนักก็จะเบา ที่เบาก็จะสบายๆนะ จะรู้ได้เองนะ ของใครของมัน ให้ทำบ่อยๆ แบบไม่อะไรกับอะไรนะ เอ้า โสวแล้วนะ อโหสิๆๆๆ

มีสมาชิกเปิดประเด็นค้างไว้ เรื่องของทาน ศีล สมถะวิปัสสนา ภาวนา ขอทำความเข้าใจดังนี้ ทาน คือการให้ ให้แล้วให้หลุดวิมุติคือ ให้แล้วปล่อย ไม่ขอเอามาด้วยตัณหา แต่ให้ขอขมากรรมอุทิศบุญส่งให้ สรรพสัตว์โดยเฉพาะเจ้ากรรมนายเวร ห้ามขออย่างอื่นๆเป็นตัณหาทันที แม้ขอถึงพระนิพพานก็เป็นตัณหาจึงห้ามขอ

เรื่องศีล เป็นข้อห้าม ภาษาบาลีคือ วิรตีเจตสิก๓ในองค์มรรค อริยสัจนั่นแหละ ภาษาไทยคือ วิรัติ คือห้ามทุจริตทางกาย๓ คือศีลห้าข้อ ที่๑ถึง๓ ห้ามทุจริตทางวาจา ศีลข้อ๔ ห้ามทุจริตทางใจ๓ ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง รวมเป็กรรมบถ ๑๐ พระอริยบุคคลขั้นโสดาบัน คลายได้ระดับต้น จะไม่ละเมิดศีลห้าข้อ สกทาคามี ละไม่พูดคำหยาบ อนาคามี ละไม่พูดส่อเสียด อรหันต์ ไม่พูดเพ้อเจ้อไร้สาระ

ศีล เป็นเมตตา ได้แก่ อโทสะเจตสิกในจิต ถ้าเมตตาเสียแล้ว ไม่โกรธพยาบาทอาฆาตใครแล้ว ไม่ผิดศีลแล้ว แท้จริงเนื้อหาความไม่ติดยึด สัจธรรมเนื้อหาพระนิพพานนี้ เป็นปาริสุทธิศีล ศีลบริสุทธิ์ไปแล้ว

ส่วนศีลที่นับเป็นข้อๆ ดุจนับโคเข้า-ออกคอก เป็นโคปาลกะศีล เป็นศีลสังคม-โลกียศีล ดังที่ต้องอาราธนาศีล มะยัง ภันเตฯ นั่นแหละ!

ภาวนา มีแปลความหมายของระดับโลกียกุศลวัฏฏะคือ ปฏิบัติ ภาวนาขอเกิด คือทำเอา ทำขึ้น-เจริญขึ้น เช่นนั่งสมาธิหลับตาเอาสงบเป็น องค์ฌานไปพรหม ส่วนระดับสูงโลกุตระคามินีกุศล วิวัฏฏะ ไม่เกิดอีก

ได้แก่ สักแต่ว่า ที่ท่านสอนพระพาหิยะนั่นแหละ หรือ ปฏิบัติทำละ ทำปล่อย ทำวาง หรือ ภาวนาแบบทำคือไม่ทำ ไม่มุ่งเอามาด้วยตัณหา แม้นิพพานก็ไม่ปรารถนา เพราะมีสัมมาปัญญารู้ว่านิพพานคือว่างๆทำเอา หรือทำมีว่าง เป็นว่าง มันทำเอาไม่ได้ จึงทำเหมือนไม่ทำ ทำปล่อยทำแล้ววางวางแล้วว่าง มันว่างของมันเอง

สรุป การปฏิบัติพระศาสนาทุกเรื่อง ให้ลงได้กันกับแม่บทใหญ่ คือ ให้สักแต่ว่า หรือ ทำแบบไม่ทำ หรือ ทำแล้วปล่อยวาง เท่านี้นะ!

แปลพระไตรฯ อย่าให้เพี้ยนไปจากแม่บทใหญ่ *"สักแต่ว่า" นะ ตีให้ถ่องถองให้แตก เคี้ยวให้แหลก แล้วจึงค่อยกลืน"* ถ้าเคี้ยวไม่แหลกแล้วรีบแด...รีบกลืน มันจะติดคอหอยตายดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

เพื่อนสมาชิก ท. *ขณะนี้ท่านคลายวะๆ แล้วหรือยัง?*

ทีนี้ เจ้าทิฏฐิมานะราคาราคะฯปัจจยาการสิบสองจะไม่เกิดไม่ดับได้อย่างไร?

สมเด็จพ่อทรงให้ดับที่ตัวรู้ หรือตัวหลงรู้ (อวิชชา) ที่หลงเข้าไปรู้ทางอายตนะทวารหก อารมณ์หก วิญญาณหก คือตัวอวิชชาหัวหน้าใหญ่คุมผัสสะกระทบ(กระแทกกระทั้นกระเทือนกันไปหมด)และดับเวทนาชอบชังเสียได้ด้วยเอาอภิฌชา-โทมนัสออกจากโลกทวารตา หูฯ เสียได้

นี่ท่านจึงได้ทรงสอนพาหิยะ ว่า เธอเห็น ได้ยิน ฯ เป็นต้น รับรู้รับทราบ ก็ให้ "สักแต่ว่า" นี่เป็นที่มาที่โยงใยไปอีกหลายพระสูตร ที่ทรงสอนให้ปล่อยวาง ให้คลายจิตออก จ้าๆกว้างๆนี่แหละ เอ้า โสวนะ ทุกอย่างอโหสิ

เราคุ้นเคยชินกันพุทธศาสนามาแต่เกิด บรรพบุรุษเป็นพุทธบริษัทของพระองค์สืบสายกันมายาวนาน ครั้นมาได้ยินคนมาว่า พระไตรฯเมืองไทยไม่ได้ถูกต้องไปทั้งหมด ก็หูชาเลือดขึ้นหน้าอยากตะบันหน้า

คนพูด เหมือนหนังพุทธประวัติพระพุทธเจ้ามหาศาสดาโลกที่แขกอินเดียที่กำลังฉายทางทีวีช่องหนึ่ง(วัน) มีหลายเรื่องหลายตอน ไม่ตรงกับตำราของบ้านเราเขียนและเรียนศึกษามา เราก็เกิดปฏิฆะปฏิเสธ เอ๊ะ เฮ้ย ของข้าฯ ถูกต้องกว่า ของแกน่ะผิด

ทีนี้พระจึงว่า สรรพสิ่งในโลกไม่มีถูกผิด แต่อยู่ที่เราถูกสมมุติบัญญัติบังวิมุติปรมัตถ์ต่างหาก เอาราคาราคะตัณหาอุปาทานติดยึดเหนียวแน่นตัวตนอัตตานี่เป็นกรรมอันหนักแล้ว เราเข้าไปให้ราคาค่างวดความเห็นความหมายมัน มันจึงเกิดผิดเกิดถูกขึ้นมาตามแต่กิเลสในใจตนจะบัญชาเมื่อต่างจิตต่างใจกันคิดเห็นไม่ตรงกัน ผิดถูกจึงเกิดขึ้น

ทีนี้ลองจ้าๆ กว้างๆดูซี คลายจิตออก เปิดใจให้กว้างๆ กว้างขวางกว้างไกล ไร้ขอบเขต ไร้ร่องรอยอัตตาตัวตนออกไปดังนี้เสียแล้ว ความผิดความถูกมันไม่มี มันมีแต่ตัวทิฏฐิ มานะ ราคาราคะ อวิชชาตัณหา อุปาทานการติดยึดอัตตาตัวตน ตัวหลง มันมาครบชุดครบเครื่องเรื่องปัจจยาการสิบสองเลยทีเดียว

ที่สอนว่า ไม่ให้ทำ ไม่ต้องปฏิบัติอะไรนี่ ก็เพราะปฏิบัติเป็นกรรมได้เขียนไว้ในหนังสือทั้งสองเล่มสุดท้ายนี่แล้วมีรายละเอียด มีคนสงสัยถามว่า ไม่ทำไม่ปฏิบัติ ไม่สร้างสมอบรมบารมี จะนิพพานได้อย่างไร องค์พุทธะยังสร้างตั้ง ๓๐ ทัศ

ตอบว่า ท่านสร้างจริง เพราะตอนสร้างนี่นะท่านยังไม่รู้ ยังไม่ตรัสรู้ว่า เจตนาเป็นกรรม สัตว์โลกจึงต้อง (เวียนว่าย) เป็นไปตามกรรมที่ได้ทำได้สร้างนั่นแหละ ท่านบอกกับพระญาติ ท.ว่า เราไม่ใช่ลูกหลานนะ เราเป็นพุทธะนะ เราสร้างบำเพ็ญเพียรมายากลำบากแสนเข็ญอย่างนี้ๆ จึงเหาะขึ้นไปบนอากาศโปรยฝุ่นละอองธุลีพระบาทลงมากลายเป็นฝนโบกขรพรรษสีแดง ท่านบอกบำเพ็ญมาแสนยาก แต่ไม่ได้บอกว่าให้ทำตาม ที่ไปเรียน

ได้ฌานสมาบัติแปดมา ท่านก็ไม่เคยได้บอกเลยว่าให้ทำตามให้ต้องไปผ่านคอร์สหลักสูตรนั้นซะก่อนนะ แล้วค่อยมาละมาปล่อยวางทีหลัง ท่านไม่ได้บอกนะ

แต่ท่านสอนว่า อายตนะของร้อน ให้รีบวาง รีบปล่อย รีบละเลย นี่ท่านสอนอย่างนี้จบเลย นิพพานเลย นิพพานต้องที่นี่ และเดี๋ยวนี้ ไม่เริ่ม ไม่จบ จบทันที เอ้าโสวๆๆ แล้วนะ ทุกชีวิตจิตวิญญาณจงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯ จงทั่วๆกันตลอดไป อโหสิๆๆ โสวๆๆ

"อย่าคิดว่าตัวเองถูกเสมอไป พระไตรฯของไทยถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด ???" ถ้าว่าด้วยเนื้อหาพระนิพพานแล้ว สรรพสิ่ง ท. ไม่มีถูกผิด เราหลงสมมุติจนบังวิมุติ หลงบัญญัติจึงบังปรมัตถ์ (อนิจจังถูก บังด้วยสันตติที่จิตเกิดดับเร็วชั่วลัดนิ้วมือหนึ่งตั้งหนึ่งแสนโกฏิขณะคือหนึ่งล้านของล้านครั้ง จึงแสนยากที่จะเข้าใจอนิจจังธาตุผันแปรหรือธาตุไม่จีรังยั่งยืนหรือเรียกว่าธาตุชั่วคราว เช่น รูปนาม เป็นต้น)

"อโหสิๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ ขอทุกชีวิตจิตวิญญาณ จงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯ จงทั่วกันๆตลอดไป อโหสิๆๆ ฯ" โสวนะโสๆ

"ตื่นๆ ตื่นโพล่งโล่งจ้า กว้างขวางกว้างไกล สว่างไสว ไร้ขอบเขตคิดนึก" ตื่นโพล่งทิ้ง วะทิ้ง คลายทิ้ง วะทิ้งวะออกวะกว้าง วะอีก วะกว้าง วะอีก อีก อีก อีก คลายทิ้งกว้างขวางกว้างไกล ไร้เขตไร้แดนไร้ร่องรอย สว่างไสว ไร้ขอบเขตคิดนึกฯ

ให้มันไร้ร่องรอย **ไร้คิดนึกนี่ มันไม่มีกรรมซ้อนลงที่มโนไปแล้ว** มโนไม่มีกรรม ไม่มีกรรม ก็จบกิจ จบกรรม กิจอื่นที่พึงกระทำยิ่งไปกว่านี้ไม่มี เรียว่า จบพรหมจรรย์ จบวิมุตินิโรธนิพพาน ตทังควิมุติ ตทังคนิโรธ ตทังคนิพพานฯ

"เดี๋ยวนี้ ท่านกำลังจ้าๆ กว้างๆ วะออก วะอีกๆๆ แล้วหรือยัง?"

เพื่อนกันสามคน ไปเที่ยวชนบท เห็นน้ำท่วมชาวบ้านเดือดร้อน *"โอ้โฮ แล้วจะอยู่กันยังไงเนี่ย?"* คนที่ ๑ พูด ส่วน ๒ คนเดินผ่านเลยไป ไม่ว่าอะไร เสียงเงียบอยู่สักพักใหญ่ เจ้าคนที่ ๑ แปลกใจ จึงว่า *"เฮ้ย ไม่ตกใจอะไรเลยหรือไงวะ เป็นทองไม่รู้ร้อนเลย.. ไป รีบไปช่วยกัน สงสารเขา"* ถามว่า สามคนนี้ ใครติดใครหลุดกว่ากันเอ่ย ???

สมาชิก B คนที่ ๒ หลุด เพราะว่าสักแต่ว่าเห็น คนที่ ๑ มีตัวรู้ มีตัวเห็น คนที่๓มีตัวรู้ตัวเห็นและโทสะเจ้าค่ะ หลุดออกตามลำดับนี้เจ้าค่ะ คนที่๒ คนที่๑ และสุดท้ายคนที่ ๓ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ผิดถูกอย่างไร ขอท่านพระอาจารย์ช่วยเมตตาชี้แนะและขัดเกลาด้วยเจ้าค่ะ

สาธุค่ะ ขอบพระคุณค่ะ ต้องยกเครดิตให้พระอาจารย์ค่ะ ที่ช่วยเมตตาชี้แนะและขัดเกลาข้อธรรมะให้อยู่เนื่องๆ

เฉลย คนที่เข้าไปรู้ไปเห็นน่ะติดขัดข้องคา ไม่หลุด ส่วนคนที่ "สักแต่ว่า" เฉย ๆ นั่นหลุดไม่ข้องคาอะไรๆ เพราะ *"สักแต่ว่าเห็น"*

ทำบุญ ๓ แบบ ๑ ทำบุญปนบาป ดุจอาบน้ำขุ่น ไปทุคติ ๒ ทำบุญอยากได้บุญ ดุจอาบน้ำหอม ไปโลกสวรรค์ ๓ ทำบุญแต่ไม่ยึดติดบุญ ไม่อยากได้บุญ ไม่ไปไม่มา-ไม่ไปไหนทั้งนั้น ทั้งยมโลก เทวโลก พรหมโลก ไม่ไปสักโลก จบทุกโลก แบบ ๑ กับ๒ เป็นโลกียวัฏฏคามินี แบบ ๓ โลกุตระ (โลก+บวก อุดร ไม่ใช่โลกทางเหนือ แต่เหนือพ้นจากทุกโลก) แบบนี้

ที่ทรงตรัสว่า มีดุจธุลีดินปลายเล็บของเราตถาคต ส่วนแบบ ๑ กับ ๒ มีเท่ากันธุลีดินบนพื้นปฐพี มีให้เลือก?

สมาชิก B สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุ

นึกขึ้นมาได้ มีเพื่อนสมาชิกท่านหนึ่งว่า ไปเกิดพรหมดีกว่าพรมเช็ดเท้า (คารมเสียไม่เมียะ) เอ้า จะวิสัชชนาให้ฟัง

พราหมณ์ชื่อนายธนัญชานีป่วยใกล้ตายอยากฟังธรรม ให้คนใช้ไปนิมนต์พระสารีบุตรอัครสาวกเบื้องขวา พระสารีบุตรเทศน์ให้ฟังพอสมใจอยาก แล้วก็กลับ กลับมายังไม่ทันถึงกุฏิ พระพุทธะให้ภิกษุไปตามให้ไปพบ ครั้นไปถึงก็ทรงถาม *"นี่สารีบุตร เธอไปสอนธนัญชานีอย่างไร บัดนี้ธนัญชานีตายแล้ว ไปเกิดพรหมโลก"* แล้วทรงตรัสต่อ *"พรหมเป็นของอันต่ำ (บางตำราแปลว่าอันต่ำทราม ไม่ใช่ต่ำเฉยๆ) เพราะกิจอื่นที่พึงกระทำคือนิพพาน ยังมีอยู่"*

สมาชิก B เพราะยังมีความอยาก ความพอใจ ความชอบใจ เลือกที่ชอบๆเลือกที่ได้ดั่งใจอยู่ เลยไม่จบเจ้าค่ะสาธุ จบทุกอย่างเจ้าค่ะสาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุ

พระอาจารย์: ทรงพิจารณาว่าจะไปโปรดใครก่อน ก็ทรงระลึกถึงพระอาจารย์ทั้งสองชื่อ อาฬารดาบส และอุทกดาบส ว่า ถ้าได้ฟังพระธรรมแต่เพียงหัวข้อธรรมก็ตรัสรู้ตามได้ เหมือนดอกบัวพ้นน้ำต้องแสงตะวันก็บานทันที แต่ทรงทราบด้วยพระญาณว่า ท่านทั้งสองตายไปเกิดบนพรหมโลกเสียแล้ว ถึงกับทรงอุทานว่า ความฉิบหายอันใหญ่เกิดขึ้นแก่ท่านทั้งสองเสียแล้ว จึงได้เสด็จไปสอนพระปัญจวัคคีย์ทั้งห้า นี่ยกมาให้ฟังสดับปัญญาที่รู้แล้วก็ให้วางเสีย ปัญญาเป็นขันธ์ ให้จ้าๆกว้างๆวะๆออกไปไร้ขอบเขต เอ้าอโหสิ ทุกอย่างอโหสิ โสนะๆๆ โสแล้วนะ

สมาชิก B สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุ

จะสรุปให้ฟังนะไปเกิดที่โลกไหนๆๆๆ อย่าเห็นว่ายมโลกเท่านั้น ที่ต่ำทราม ทุกโลกทรงเปรียบเป็นที่จองจำทั้งสิ้น สุดแต่ว่าเลวหรือประณีตกว่ากันเท่านั้น หมดอายุรกรรมก็เร่ร่อน (ค่ำนี้จะนอนที่ไหนเอยฯ) ไม่เกิดนั่นแหละประเสริฐ!

"ใครบ้างที่ยังอยากวนอยู่บ้างกันเอ่ย? ใครบ้างที่ยังอยากอาบน้ำโคลน หรือน้ำหอม และมีใครบ้างไหมที่ขอแค่น้ำสะอาดบริสุทธิ์เท่านี้ก็พอ(เพียง)?"

สมาชิก B ขอน้ำสะอาดบริสุทธิ์เจ้าค่ะ น้ำแข็งไม่รับเจ้าค่ะ เดี๋ยวเป็นหวัดเจ้าค่ะ??????

จงอย่าลืมพื้นฐานแม่บทใหญ่แห่งเนื้อหาพระสัทธรรมคำสอน *"เจตนาเป็นตัวกรรม"* (ไม่เจตนาคือตื่นๆจ้าๆฯ) กรรมคือตัวเกิด ทำเป็นกรรม ปฏิบัติเอาด้วยตัณหา(ขอถึงพระนิพพาน)เป็นกรรม เป็นกรรมคือ ไปเกิดอีก *"สัตว์โลกจึงเป็นไปตามกรรมยั้วเยี๊ยะไปหมด หลงมาเกิดโลกมนุษย์ ได้ฟังพระธรรมแล้วอย่าให้เสียโอกาสเสียไปอีกหนึ่งชาติเลย จบเถิดนะ"* (จ๊ะจ้าๆ นะจ๊ะ)

สมาชิก B สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุ

กำลังจ้าๆ อยู่ นึกถึง ชายสองคนเป็นสหายรักกัน แต่ *"สองยลตามช่อง คนหนึ่งมองเห็นโคลนตม คนหนึ่งตาแหลมคม มองเห็นดาวอยู่พราวพราย"* คนหนึ่งชอบทำบุญ แต่อีกคนไม่ชอบ ตายด้วยความหลงโน่นไปเกิดเป็นเดรัจฉาน เป็นหนอนในกองขี้ควาย ส่วนเพื่อนทำบุญได้ไปเกิดเป็นเทวดา คิดถึงเพื่อน จึงลงมาชวนให้เพื่อนทำกุศลความดี จะได้เป็นเทวดาอยู่ด้วยกันสบาย มีอาหารทิพย์อยากจะกินอะไรก็นึกเอาด้วยอำนาจฤทธิ์ *"หนอนบอกว่า"* ไม่เห็นต้องลำบากเสกอะไรเลย อยู่ที่นี่สบายกว่ามีของให้กินไม่ต้องลำบากเสกอะไร ข้าไม่ไปหรอก เทวดาเพื่อนก็หน้าเจื่อนกลับวิมานด้วยความสังเวชสลดใจด้วยประการะฉะนี้ฯจบ

ขอให้จบทุกภพชาติทุกจิตวิญญาณจบชาติด้วยกันทุกท่านเทอญฯ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าฯ จงทั่วกัน ทั่วกันตลอดไปเทอญฯ สาธุโสวๆๆ

แท้จริงแล้ว การทำเอานี่นะ ถ้าเข้าใจเนื้อหาที่พระองค์ตรัสรู้ที่ว่า อริยสัจสี่ (ความจริงของพระสัจธรรมอันประเสริฐ) เป็นเหตุให้ตรัสรู้นั้น ถ้าดับตัวตัณหาเสียให้ดับ ไม่ให้ตัณหาเกิดได้อีก ทุกข์ก็ดับ เมื่อทุกข์ดับไปแล้ว ก็นิโรธตรงที่ทุกข์ดับตรงนั้นนั่นแหละ ไม่ใช่ต้องอนาคตหรือชาติหน้า หรือนิพพานะปัจจโยโหตุฯ ก็ไม่ต้อง

นี่ด้วยกาลเวลาอันเนิ่นนานมากว่าสองพันหกร้อยปีจากวันตรัสรู้ ความผิดพลาดคลาดเคลื่อนเป็นไปแล้วตามที่ได้ทรงพยากรณ์ทายความฝันสิบหกประการของพระเจ้าปเสนทิแห่งแคว้นโกศล และยังทรงตรัส *"อาณีสูตร"* ว่าด้วยกลองศึกกษัตริย์แตกเอาเนื้อไม้อื่นตอกเป็นลิ่มปะ บ่อยๆ เข้าก็หาเนื้อเดิมไม่ได้ นักบวชนักแต่งตำราก็ใส่ความคิดความเห็นความหมายตีความแปลความด้วยการให้ทิฏฐิราคาราคะ ตัณหาอุปาทานของตนใส่เข้าไปแทนคำสอนที่แท้จริง ขอให้เอาปัญญาพื้นๆ ไม่ต้องลึกอะไรเลย *"ถ้าเข้าไปกระทำก็เป็นกรรม กรรมก็คือตัณหา เอาตัณหา ไปหานิโรธนิพพานมันใช่หรือไม่?"* คำถามเบบี้มากๆ อย่างนี้ โบราณจึงว่า *"ปลาตายน้ำตื้น"* นั่นเองอะไรก็ช่างๆ ไปเถอะ เอ้าทุกอย่างอโหสิฯ

จึงได้บอกว่า ไม่ต้องทำ (กรรมฐาน) อะไรแบบไหนอีก เพราะทำเป็นกรรม แต่ทำที่ไม่เป็นกรรมนั้นมีอยู่ นั่นคือ ทำละ ทำปลง ทำปล่อย ทำแล้ววาง ใช้สติปัญญาธาตุขันธ์หาอยู่หากินสัมมาอาชีพ ใช้แล้วให้วางว่างๆ พ้นจากกรรมออกไป

ให้ *"สักแต่ว่า"* ไป ช่างๆไป จ้าๆกว้างๆ ให้ไร้ร่องรอยของอัตตาตัวตน ลดอัตตาตัวตนตัวจริงจังตั้งต้องเจตนากรรมลงมา ให้ไร้ขอบเขตคิดนึกไร้อัตตา จ้าๆกว้างๆ วะๆออกไปกว้างๆอีกๆๆ วะทิ้งวะออกอีกก็ทิ้งอีก ไม่เหลืออัตตาตัวตนแล้ว อนัตตาไปแล้ว เดี๋ยวก็จะตถตา-สุญญตา ว่างๆ-ของมันเองๆๆๆ ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ทำเป็นกรรม!

สมาชิก B สาธุ ขอน้อมนำพระธรรม ที่ท่านพระอาจารย์เมตตาให้เป็นธรรมทานนี้ มาใส่ใจ ให้ใจได้ปลดปล่อย เบาบางจางคลาย อยู่เนื่องๆ เจ้าค่ะ

ความทุกข์นี่ มันไม่เลือกเกิดเฉพาะกับแม่กับลูกเท่านั้นหรอกนะ มันจะเกิดเป็นอะไรก็เป็นทุกข์เพราะอันนั้น ทรงตรัสหนึ่งไม่เป็นสองนะ เนื้อหานิพพานเป็นหนึ่งเอกภพเสมอว่า *"ชาติปิ ทุกขา ชราปิทุกขา มรณัมปิ ทุกขัง สังขิตเตนะ ปันจุปาทานักขันโธ ฯ"* แปลความว่า *"เกิดเป็นทุกข์ แก่เป็นทุกข์ ความตายเป็นทุกข์ ว่าโดยย่อ ความยึดติดอัตตาตัวตนธาตุขันธ์ทั้งห้ากองนั่นแหละ ตัวทุกข์ฯ"*

มีอะไร เป็นอะไร ก็ทุกข์เพราะอันนั้น แต่พระองค์สอนให้มีให้เป็นและเป็นให้รู้จักเป็น ว่าโดยย่อ จะมีจะเป็นอะไรก็อย่าไปยึด อย่าไปติดกับมัน ไม่ยึดไม่ติดอะไรๆ เห็น ได้ยิน รับรู้ รับทราบอะไร ก็ปล่อยไป วางไป(จ้าๆวะๆไป) สักแต่ว่าไป ชีวิตก็หลุดเป็นอิสระแล้ว วิมุติหลุดออกไปแล้วจากธาตุขันธ์อัตตาตัวตน ไม่มีตัวเราในเห็น ไม่มีตัวเราในได้ยินฯ ไม่มีตัวเราในความรับรู้รับทราบอะไร *"ให้สักแต่ว่ารู้ว่าเห็น"*

"เห็นคนให้เลยคน เห็นคนภูเขาต้นไม้ ก็ให้เลยๆออกไป ไม่เจตนาจิ้มจ้องจะต้องเห็นฯ อย่างนี้ก็ไร้เจตนาร่องรอยหลุดวิมุติจากกรรมเจตนาไป กรรมเกิดใหม่ไม่มี ส่วนวิบากกรรมเก่า ก็ อโหสิ-กรรมทุกอย่างอโหสิ แล้วอุทิศบุญทิพย์ชดใช้หนี้ไป เท่านี้ไม่นาน กรรมคลายก็จบกรรม ไม่มีชาติปิ ทุกขาให้เกิดอีก เอ้าสาธุ โสวแล้วนะ (มีภาพเด็กยิ้มแซทเข้ามา)

รอยยิ้มก็วะออกวะทิ้งไปนะ เผินๆไปนะ ไม่จ้องไม่สแกนไม่โฟกัสนะ เลยๆไป เผินๆไป จบแล้วๆ"

ขออนุโทนาเพื่อนสมาชิกแชร์ธรรมแท้เนื้อหาพระนิพพานคงสว่างไสวกันขึ้นมากแล้วนะ ค่อยๆกลั่นกรองไปนะ คลายออกจ้าๆ คลาย

ออกคลายทิ้ง ไร้ร่องรอยนะ ขอความไม่ติดไม่ขัดไม่ข้องไม่คา เห็น ได้ยิน ที่ตาที่หูตาไม่ติดขัดข้องคาที่ใจ ให้ลุล่วงไปด้วยกันทุกท่านทุกคนเทอญฯ สาธุโสวแล้วนะ ทุกชีวิตจิตวิญญาณจงได้มีส่วนแห่งบุญของหมู่เหล่าข้าฯ ท. จงทั่วกันตลอดไป อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ

สมาชิก M อยากไปนิพพานแต่ไม่รู้จักนิพพาน ทางที่จะไปก็ไม่รู้จะไปได้มั้ย ขอเชิญฟังคิริมานนทสูตร ทาง https://www.youtube.com/watch?v=Q๔e_Fcji5RQ สาธุครับ

พระอาจารย์: เอ้า! ใครอยากไปนิพพานกับสมาชิก M.ก็ขอเชิญ แต่นิพพานเนื้อหาสัจธรรมไม่ยึดติดแห่งองค์พุทธะไม่มีไป-มา คือ ความว่าง ท่านสอนให้วางให้หมด คิริมานนท์เจ็บไข้ได้ป่วยหรือหาย หรือสุขสบาย ก็ให้วางให้หมด สัญญาสิบยี่สิบสามสิบหรือทะศะบารมี ก็วาง วาง วาง วางแล้วว่าง ไม่อัตตา อนัตตาๆๆๆๆๆๆๆๆ วาง ว่าง นี่ จ้าๆ กว้างๆ วะออกไปนะ วะทิ้งวะออกคลายออก นิพพานว่างๆ ไม่มีไป-มา เอ้า อโหสินะ ทุกจิตวิญญาณมีส่วนบุญโดยทั่วกัน อโหสิๆๆสาธุโสนะ ขอความไม่ขัดไม่ข้อง คาจงทั่วกัน

สมาชิก B สาธุญาติธรรมผู้เจริญ ไม่มีซะแล้วมันจบ ไม่ต้องแสวงหาหรือทำความรู้จัก แค่ปล่อยมันไปตามธรรมชาติ จะเอาอะไรหนักหนา แค่ปล่อยใจเราไป เบาๆๆแค่นี้เอง ไม่ต้องดิ้นรนแสวงหาอะไรอีกแล้ว แค่เข้าใจว่ามันเป็นอย่างนั้นแบบนั้นอยู่อย่างนั้น แค่นี้ก็ลุได้โดยธรรมแล้ว พอแล้ว จบแล้ว สาธุ

สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุ

สาธุ ขอบพระคุณเจ้าค่ะ ท่านพระอาจารย์ที่เมตตาชี้แนะ ขัดเกลาให้อยู่เนื่องๆ สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ

นิพพานไม่มีที่ไป แค่ว่างๆ เราไม่จำเป็นต้องรู้จักทางไปและเราก็ไม่ต้องเดินไป (ไม่ต้อง เหนื่อยเดิน) แค่เรารู้จักที่จะปล่อยวาง และคลายออก แค่นี้เอง ความคลายออกได้เสียแล้ว มันทำให้เราเบากายเบาใจ แต่ไม่เบาด้วยปัญญา(วิมุติ)

สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุนิพพานไม่มีตัวตน เราไม่จำเป็นต้องไป shake hand-หรือจับมือ ทำความรู้จักกับสิ่งนี้เลย แค่เรารู้จักใจเราก็พอ ขุนเขาว่าหนักแล้ว ใจที่ยึดไว้ถือไว้ มันหนักยิ่งกว่า ค่อยๆปล่อยออกไปเบาๆ เพื่อประโยชน์สุขของตัวเองและผู้อื่น สาธุสาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุ

พระอาจารย์: ไม่ขัด(ไม่แย้ง)ไม่ข้อง(ใจ) ไม่คา(ใจ) สว่างไสว(วะๆ วะแล้ววะอีกๆๆๆๆๆๆ)จ้าๆ กว้างไกล ไม่มีที่สุด ไม่มีสิ้นไม่มีสุด ไม่มีประมาณ สว่างไสวโพล่งโล่งจ้า ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้น (จบทุกเส้นทาง นิพพาน ไม่ใช่สถานที่ ไม่มีทางเดิน และไม่มีคนเดินทาง ไม่ต้องไปรู้ไปเห็นไปหานิพพานนะ นิพพานว่างๆ นิพพานหาเอาไม่ได้นะ ถ้าหาได้หามากี่ชาติแล้ว เจอหรือยัง อย่าวนนะ นิพพานรู้ไม่ได้ด้วยอายตนะใดๆ ถ้ารู้ได้ด้วยอายตนะ ก็ไม่หมด ผัสสะ เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพชาติ ชรามรณโสกะฯ โคตรเหง้าปัจจยาการอุบาทว์ ทั้ง ๑๒ ตัวมาครบ ขอขมากรรมมากๆ อย่าวน สัญญาดับ

เวทนาตัณหาดับ ท่านสอนคิริมานนท์อย่างนี้นะ ให้วางให้ทั้งหมด รูปสัญญา นามสัญญา วางให้หมดอัตตาขันธ์ทั้งห้า ให้จ้าๆ จึงจะวิมุติหลุดออกไปนะ อย่าจดจ้องจดจ่อเจตนากรรมนะ โพล่งวะให้หลุด หลุดน่ะเป็นหลุดขันธวิมุติหลุดแล้ว หลุดออกไปจากทางแล้วนะ

อย่ามุ่งหานิพพานนะ เคยปฏิเสธมรรคผลนิพพานมาในชาติก่อน เคยมุ่งหามุ่งหวังตั้งเอามาด้วยตัณหาผิดต่อพุทธโอวาทแล้วนะ

ตีความหมายในคิริมานนทสูตรตีให้แตกนะ อย่ารีบกลืนเดี๋ยวติดคอ ท่านไม่ได้บอกเลยว่าเจ้าจงเดินไปทางนี้จะถึงนิพพาน นี่คนแปลด้วยทิฏฐิมิจฉาอย่าเชื่อนะ เอ้าอโหสิ ๆๆ ทุกอย่างอโหสิ สาธุดีแล้ว ไม่งั้นก็ไม่รู้ว่าหลง-ไม่หลงเป็นอย่างไร ขมากรรมมากๆ โสวนะ

ไม่ต้องไปหานิพพานที่ไหนๆๆๆๆอีกแล้ว ตัวหาตัวกรรมตัณหาอัตตาๆ เอาอัตตาไปหานิพพาน พุทธะท่านให้ไร้ไป ไร้ร่องรอย รอยก็ไม่มี เพราะอนัตตา ไร้อัตตา ไร้ทุกสรรพสิ่งสมมุติ ไม่ติดสมมุติก็วิมุติ ติดบัญญัติก็บังปรมัตถ์ คนเรียนมากรู้มากละวางยาก เพราะแบกหามเอามาเยอะ จะทิ้งปล่อยละวางก็ยาก เพราะเสียดาย ให้ทิ้งให้หมดนะ วะออก วะทิ้ง คลาย ทิ้งนะ ดอกบัวบานร่วงหล่นโรยกลีบละอองเรณูเกสรไม่เหลือไม่เหลือๆๆๆๆๆๆ อัตตา

ทิฏฐิความคิดความเห็นเป็นตัวทุกข์ คิดเป็นมโนกรรม แล้วอย่ากรรมซ้อนมโน มโนจึงไม่มีกรรม ไม่กรรมไม่เกิด คือหลุดด้วยจ้าๆ วะๆ วะ แล้ววะอีกๆๆๆกว้างสุดไม่มีประมาณ ไร้เขตขอบเขตแดนไร้ร่องรอยคิดนึกไป ไร้อัตตาตัวตนไปนะ เอ้าอโหสินะ ทุกอย่างอโหสิ ทุกจิตวิญญาณมีส่วนแห่งบุญข้าฯทั่วกัน ขอความไม่ติดขัดข้องคา ความสว่างไสวในสัจธรรมพระสัมมาจงมีแก่ท่าน ท.จงทั่วกันเทอญฯ อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ โสวๆๆ

ถ้ายังมีความคิดความเห็น มีเอาก็ต้องไปเกิด เพื่อจะไปเอา ยังมีตัวมีตนก็ต้องรักษา ถ้าหมดอัตตาตัวตน ก็ไม่มีอะไรรักษาอะไร เรียกว่า ไม่อะไรกับ อะไร ไม่สุดไปข้างไหน ไม่มีที่จะไป หมดทาง หมดหนทางไปกันเถอะนะ(จ๊ะ ๆ จ้าๆ วะๆนะๆ) เอ้า สาธุ โสวแล้วนะ ทุกอย่างอโหสิ ทุกจิตวิญญาณ จงได้มีส่วนบุญข้าฯ ทั่วกันๆตลอดไปด้วเทอญฯ โสวๆๆๆโสวแล้ว

ไม่ได้ห้ามทำนะ บุญกุศลความดีทั้งหลายนี่ต้องทำ แต่ทำปล่อยทำวางไง ทำดีอย่าติดยึดดี ทำแล้วอย่าเอา ถ้าเอามันต้องไปเกิด เข้าใจ๋?

นี่สอนว่าอย่าวน วนวัฏฏะ วัฏฏะวน ก็เคยวนกันมาแล้วมิใช่หรือ สวรรค์ชั้นไหน ก็เคยไปกันมาแล้วทั้งนั้นนะ พุทธะบอก ในกัมมสูตรกัมมวิภังคสูตร เคยไปสูงบ้างต่ำบ้าง มีมิจฉาทิฏฐิผิดต่อพุทธโอวาทพระธรรมวินัยต่ออริยเจ้าสงฆ์ ต้องลงไปดัดสันตานะใหม่ พอสำนึกขึ้นมาแก้ตัวใหม่แล้วจะวนกันอีกคนละกี่รอบ?

ที่มาได้พบกันนี่ก็ด้วยบุญสัมพันธ์พ่วงพันกันมา แต่พบกันแล้วถ้ามีวาสนาโอกาสเปิดให้ไม่ต้องรอช้านะ รีบจบๆไปเสีย อบายมันไม่สบายนะ สวรรค์ก็ไม่สบายหรอกเดี๋ยวก็ต้องตกสวรรค์จนได้ จ้าๆคลายๆไป อโหสิกรรมไปบ่อยๆ ล้างเมฆหมอกไป เดี๋ยวสว่างไสวไม่รู้ตัวนะ อโหสิไปทั้งวันนั่นแหละจ้าแล้ว เอ้า อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ ขอให้มีส่วนบุญข้าฯ โสวนะ

ทาน คือ การให้ ไม่ใช่ให้แล้วเอา ให้แล้วขอนั่นนี่ นี่เป็นตัณหา ถ้าทานังปริสุทธังฯ นี่คลายออก ยิ่งถ้าให้เสียสละสิ่งของที่หาได้ยากๆมากๆ ยิ่งคลายออกมากจนหมดจิตหมดใจอัตตาตัวตนหมดเลย อนัตตาเลย ว่างเลย นิพพานเลย ที่นั่นเลย เดี๋ยวนั้นขณะนั้นเลย ไม่ต้องไปหาที่ไหนเลย จบเลย เออ อ้าเอ้า สาธุ จบเลย ทุกชีวิตจิตวิญญาณให้จบเลยทุกชีวิตจิตวิญญาณ โสวนะ โสวแล้ว จงทั่วกัน

องค์พุทธะท่านสอนเป็นลำดับ มี ๓ คือ ทาน ศีล ภาวนา ๓ ระดับ นี้จุดจบคือ นิพพาน ว่างๆ เพราะปล่อยวางแล้ว

ด้วยสักแต่ว่าพาหิยะ สักแต่ว่าไปแล้ว

ทีนี้ทรงสอน ๕ ระดับ คือ อนุบุพิกกถา ๕ มี ทาน ศีล สวรรค์ (ยุคนั้นหรือเดี๋ยวนี้ก็ยังมี คนสมัยนั้นเป็นพราหมณ์ ต้องเอาสวรรค์ล่อ

อ้อนวอนเทพศักดิ์สิทธิ์) ระดับ ๔ นี่ท่านสอนโทษของสวรรค์ (สวรรค์ก็คือกามาวจรจิตทั้งแปดดวง) คือโทษของกาม (ทางทวาร ตา หูฯ นี่แหละ เห็นได้ยินฯ เป็นชอบชังไปหมด) และ ๕ สุดท้ายเนกขัมมะ (บวช หมายถึง ละ ปล่อย วาง ให้ว่าง อยู่บ้านกับครอบครัว ครัวมันครอบอยู่ ว่างยาก ก็โกนหัวเข้าป่านุ่งห่มเหลืองบ้างขาวบ้าง คิดว่าตัวเองบวชแล้วสบายแล้ว แต่ไม่ละไม่วางเลยนี่ จะว่าบวชได้ไหม? อยู่ที่ไหนๆ ถ้าละได้วางได้ คือ บวชแล้ว เป็นพระแล้ว เรียกพระอริยะบุคคล สี่คู่ แปดบุคคล)

เรื่องศีล คือ วิรตีเจตสิกในจิต ๓ ดวง แปลว่า วิรัติ คือ ห้าม คือไม่ต้องไม่ตั้ง ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ไม่เอากรรมไปซ้อนลงมโน ก็ไม่มีมโนกรรม กายกรรมวจีกรรมก็เกิดไม่ได้ นี่วิรัติไปทั้งหมด เป็นศีลทั้งหมด

ส่วนภาวนา ก็ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีกเหมือนกัน เพราะพุทธะตรัสว่า ทำเป็นกรรมไปเกิด ไม่ทำไม่เกิด คือจบ

จบข่าวนิพพานสำหรับวันนี้ ขอความไม่ขัดไม่ข้องคาที่ตาที่ใจไหนๆ ก็ไม่ต้องๆไปนะ(จ๊ะ)เอ้า อโหสิโสวแล้วนะ อโหสิ

สรุปอีกที ที่สอนให้ วะๆกว้างๆตื่นๆโพลงโล่งจ้าๆ นี่ ครบหมดแล้ว เรียบร้อยโรงเรียนพุทธะนะ ไม่ว่ามรรคก็สามัคคีครบแปดและวิมุติหลุดไปแล้ว อนุบุพพีกถา๕ ก็อยู่ในนี้ ได้บวชไปแล้ว เป็นพระไปแล้ว อริยะไปแล้ว ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมไปแล้ว ทำปลงทำปล่อย ทำวางไปแล้ว ว่างแล้ว หลุดวิมุตินิโรธนิพพานไปแล้ว

นิพพานไม่ยากไม่ง่าย แต่ให้คลายออก คลายตัวรู้ตัวเห็น ไม่ติดในเห็นในรู้ ตัดตัวรู้ ก็ตรัสรู้ ตามองค์พุทธะ นิพพานตามองค์พุทธะ ด้วยกันทุกท่านเทอญฯ เอ้า โสวๆๆๆทุกชีวิตจิตวิญญาณ มีส่วนแห่งบุญข้าทั่วกันๆ ทุกท่านเทอญฯ สาธุ โสวๆๆๆแล้ว

สมาชิก ธ. แชทภาพคนนอนกางแขน-ขาแผ่หราว่า *"สบาย"*

พระอาจารย์: สบายก็ปล่อย อย่ายึดเอานะ เอ้าโสวแล้วนะ อโหสิ!

มันไม่มีจุดไหน? ไม่มีใครไปถึงไหน มันไม่มีทางเดินและไม่มีใครใครเดิน อนัตตา-มันว่างเปล่า มันของมันเองๆๆ มันจบของมันเอง มันไม่ได้เริ่ม และมันก็ไม่ได้จบ แต่มันจบของมันเองทุกขณะที่ลมหายใจเข้าและออก

มันมีในทุกคนทุกหนแห่ง ไม่ต้องไปหานิพพานที่ไหนอีกแล้ว จ้าๆ ว่างๆกว้างๆ แล้วมันก็จะของมันเอง

ดุจ *"ตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้น"*

เอ้าโสวนะ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ มีส่วนบุญนี้ทั่วๆกันนะ สาธุโสวๆๆ

จ้านี่! เคยบอกแล้ว คำว่า สว่างไสว หรือ light นี้ แปลว่า เบาๆ เย็นๆ แต่ก็ไม่ใช่เอา!

...โสวแล้วนะ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุโสวกับธรรมะ ที่เธอเห็นแล้ว จบแล้ว กิจอื่นยิ่งไปกว่านี้ไม่มีอีก (แต่หน้าที่พระโพธิสัตว์ โปรดสรรพสัตว์ของเธอทั้งหลายยังมีอยู่ ตราบเท่าที่ยังมีสังสารวัฏ ตราบนั้นแต่ก็ไม่อะไรกับอะไรไปนะ ขมากรรมต่อไปอุทิศบุญให้ไปทั่วทั้งจักรวาลโลกธาตุ ช่วยสรรพสัตว์สังสารวัฏไปนะ สาธุโสวแล้ว

การจะปลดล็อครหัสกรรม หมายถึงว่า ถอดรหัสอย่าให้กรรมเกิดระเบิดขึ้น จะถอดรหัสอย่างไรจึงจะเซฟไม่ให้ภพชาติชราฯเกิดขึ้น นั่นหมายความว่าไม่มีการกระทำกรรมเกิดขึ้น

แต่มันเป็นไปไม่ได้เลยใช่ไหมที่จะไม่เกิดมีการกระทำ เพียงแค่คิดก็เกิดกรรมแล้วใช่ไหม? คนเราคิดทั้งวัน ห้ามคิดห้ามไม่ได้ เพราะธรรมชาติของจิตย่อมคิด จะห้ามไม่ให้จิตคิดไม่ได้เลย

แต่ทีนี้มันมีรหัสอยู่ คือ ทรงตรัส *"คิดก็ให้สักแต่ว่า..ฯ ทรงตรัสอีก เจตนาเป็นกรรมฯ (แปลกลับความเสียใหม่ได้ความว่า หากไม่เจตนา*

ก็ไม่เป็นกรรมน่ะซี! ก็ให้ไร้ร่องรอยแห่งเจตนาไปเสีย เสียด้วย สักแต่ว่าฯ ไปเสีย"

ตัวเจตนานี้มันมีพี่น้องมันมาด้วยอีกคือ ๑ มนสิการ ๒ สัญญา ๓ เวทนา ๔ ชีวิตินทรีย์ ๕ เอกัคคตา (แช่ทรงตัวจดจ่อบริกรรม) ๖ ผัสสะ ตัวกระทบตัวต่อเชื่อมเอามาชน เช่น รูปกระทบตาฯ เป็นต้น

อุบายถอดรหัส คือคุมตัวผัสสะที่กระทบชนให้ได้ **โดยถอดชนวนที่ผัสสะ ออกมา โดย "สักแต่ว่า ที่ทรงสอนพาหิยะ และตัวเจตนากับมนสิการ ก็ถอดออกอีก คือมันไม่ทำงาน ไม่จดจ้อง เมินๆเผินๆ เลยออกไป ส่วนตัวเอกัคคตาก็ถอดออกมาอีก ไม่ทรงแช่กับอารมณ์**

ทีนี้ เอาสติตื่นรู้ปล่อยรู้วางมากำกับไม่ให้เกิดฟุ้งซ่าน เมื่อสติมาปัญญาเกิด จะสกดตัวฟุ้งคิดนึก ระงับตัวราคะ โทสะ โมหะตัวหลงไม่ให้ระเบิดกรรมใหม่ขึ้นมาซ้อนลงมโน เมื่อมโนไม่มีกรรม กายวจีกรรมจะมีมาแต่ไหน ศีล-สมาธิ-ปัญญา มันครบและวิมุติ สักแต่ว่าไปแล้ว นี่ปลดล็อคกรรมใหม่ไม่ทำ (ทำได้แต่ไร้เจตนาด้วยพระคาถา *"สักแต่ว่า"*)

ส่วนกรรมเก่าขอขมาให้กลายเป็นอโหสิกรรม ต้องขยันขอขมาเพราะต่างก็ทำกันมานับภพชาติไม่ถ้วน ทรงตรัสว่า *"กรรมไม่ดำไม่ขาว"* ย่อมเป็นไปเพื่อความสิ้นกรรม(คือสิ้นการเกิดอีก)

นิพพานไม่ยากไม่ง่าย แต่ไม่ใช่กรรม ไม่ใช่ทำ แต่ทำก็สักแต่ว่าทำ เช่นทำบุญกุศลความดีก็สักแต่ว่าไป ไม่ต้องเอาดี ทำได้ไหมล่ะ?

ไม่ยากไม่ง่าย แต่ให้คลายให้หลุด ให้วิมุติหลุดจากกรรมก็จบ เป็นวิมุติกรรม โสวนะ ทุกจิตวิญญาณจงมีส่วนแห่งบุญข้าฯตลอดไป สาธุโสวแล้วนะโสวๆๆ

เคล็ดลับสุดยอดที่สำคัญที่สุด คือ ๑. ขยันขอขมากรรม (ขอให้หลุดไม่ยึดติดกัน) ๒. มีสติตัดรู้ด้วยตื่นรู้จ้าๆ ทิ้งจ้าให้ได้ จ้าอย่างไรบอกไว้ในตอนต้นๆ ๓. ขอขมากรรมบทเล็ก *"อโหสิ"* พูดให้ติดปากเป็น

เนื้อเดียวกับชีวิตทั้งวัน ๔. ลดตัวเจตนาจริงจังการดันเข้าใส่ชีวิตอยากได้ใคร่ดีรวยสวยเด่นดังสมบัติพัสถานช่วยอะไรไม่ได้ เดี๋ยวก็จะจากมันไปแล้ว ๕ มีเมตตาการุณย์เกื้อกูลสังสารวัฏต่อทุกชีวิตจิตวิญญาณอย่างไม่มีประมาณ นี้เป็นตัวคลาย คลายมากก็หลุดวิมุติเร็ว คลายความเหนียวแน่นในตัวตนออกกว้างๆ

เอ้าอโหสิ ทุกอย่างอโหสิ โสวนะ ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกัน

สมาชิก B การสนทนาธรรมโดยปกติ มีถามตอบ มีถูกผิดเป็นเรื่องธรรมดา เราควรปล่อยวาง อย่าจ้อง อย่าเพ่งโทษ แต่เราควรจะมองว่าเราได้ประโยชน์อะไรจากการถามตอบข้อธรรมะในแต่ละครั้ง พยามมองให้เห็นตรงนี้ เพราะแต่ละครั้งครูบาอาจารย์ท่านจะเมตตาให้ข้อธรรมะที่ถูกที่ควร ชี้แนะ และขัดเกลา จิตใจเราให้ใสให้สว่างขึ้น ญาติธรรมบางท่านได้สติ บางท่านได้ปัญญา บางท่านก็สามารถบรรลุธรรมได้จากการอ่าน สิ่งเหล่านี้คือ"เมตตาธรรม"ที่เพื่อนมนุษย์พึงมีต่อกัน เราควรอยู่ร่วมกันด้วยความเข้าใจ มีเมตตาจิตที่ดีให้กัน เราไม่ควรละเมิดล่วงเกินผู้อื่นให้เกิดเป็นกรรม ให้เราหมั่นอโหสิให้กันอยู่เนืองๆจะดีกว่า การอโหสิเป็นสิ่งที่ดีสำหรับผู้ให้และผู้รับ เป็นทานที่ยิ่งใหญ่ที่เราไม่ต้องเสียทรัพย์ แต่กลับจะได้เพิ่ม และทรัพย์ที่เราจะได้เพิ่มคือ “อริยทรัพย์” เป็นทรัพย์อันประเสริฐ ประเมินค่าหามิได้ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

สมาชิก ช จ้า มีความหมายไหมคะ?

สมาชิก B ไม่มีค่ะ ปล่อยให้มันจ้าๆๆๆไปอย่างนั้นแหละค่ะ เป็นปัจจตัง ปล่อยไปเรื่อยๆก็จะเข้าใจได้เองนะคะจ้า ไม่มีตัวตน ไม่มีความหมาย ไร้ร่องรอย ไม่มีขอบเขตค่ะ

สมาชิก ช จ้า คงมีความหมายดีๆ กุศลขออนุโมทนาบุญสาธุ

สาธุ สาธุค่ะขออโหสิกรรม อโหสิ อโหสิถ้าล่วงเกินประมาทพลาดพลั้งทั้งวจีกรรม มโนกรรม กายกรรมทั้งเจตนาและไม่เจตนา

ทั้งหมดผ่านมาทุกภพชาติและก่อนหน้านี้สาธุ ขอบคุณสำนึกรู้คุณครูบาอาจารย์ทุกท่านทางโลกทางธรรม

สมาชิก B สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุ อริยสัจ๔

สมาชิก ช สำนึกรู้คุณกัลยาณมิตรที่ดีทุกท่านในชีวิต และขอบคุณสำนึกรู้คุณในพระธรรมแท้ค่ะ ขอบคุณสำนึกรู้คุณธรรมทานข่าวดีทุกข่าวสารทุกการแบ่งปันจากจิตที่ผ่องใสนะค่ะแสงสว่างเจิดจ้า สว่างกลางวันจ้า กลางคืนมีดวงดาวเปล่งประกายในยามมืดสว่างจ้า

สมาชิก ช สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุขอบคุณพระอาจารย์ และขอบคุณกัลยาณมิตรดีมงคลชีวิต ขอบคุณการอโหสิบ่อยๆ และจ้าบ่อยๆ เข้าใจอริยสัจจ้า สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุ

สมาชิก B ขอความพ้นทุกข์จงบังเกิดแด่ท่านทั้งหลายด้วยเทิด สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

พระสัจธรรม นิพพาน-ว่างๆ ตั้งแต่ ๒ สิงหา มาถึงวันนี้ ๙ กันยา น่าจะพอเพียงพอให้สติให้ปัญญา พอจะเป็นจะประโยชน์แก่สังสารวัฏ สมควรรวมเล่มได้อ่านได้กลั่นกรองกันทั่วไป ท่านใด มีสติปัญญาจิตอาสาในธรรมทานพิมพ์แจก จะรับไปดำเนินการ ก็ขออนุโมทนา จบเพียงนี้พอเหมาะพอสม ไม่สั้นไม่ยาวเกินไป จบนะ จบทุกลมหายใจเข้าและออก จบทุกเส้นทาง จบทุกโลก จงมีแก่ท่าน ท. จงทั่วๆกัน ขอความไม่ติดไม่ขัดไม่ข้องไม่คา สว่างไสวในสัจธรรมพระสัมมาจงทั่วกัน ขอทุกชีวิตจิตวิญญาณจงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญฯ สาธุ โสวๆๆๆ

สมาชิก ช **คติธรรม**

“คนชั่วทำชั่วได้ง่าย และ ติดใจไม่ยอมลดละแก้ไขให้ดี

คนดี ทำดีได้ง่าย และติดใจกลายเป็นคนรักธรรมตลอดไป”

:-พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ๙ กันยายน ๒๕๕๘

พระอาจารย์: คนไม่มีดีชั่วนะ ไม่เทพ-ไม่มาร มีแต่หลงโมหะ เนื้อหาพระสัจธรรม นิพพานไม่ดีไม่ชั่ว แต่พ้นหลุดจากดี-ชั่ว นั่นสมมุติให้หลุดเลย คลายออกเลย ถ้ายังแบ่งแยก คติ(ชอบ) อคติ (ชังโทมนัส) นั่นไม่ท่ามกลางแล้ว สักแต่ว่าไปนะ เอ้าอโหสิ!

วิบากกรรม มีทั้งกุศล และอกุศล ทำอะไรก็ต้องไปเกิดอันนั้น ยึดไม่ได้ทั้งสองอย่าง ปล่อยลูกเดียว ดีก็ให้ปล่อยอย่ายึด ยึดแล้วทุกข์ทันที เพราะนั่นเข้าไปขัดไปข้องคาแล้วทุกข์แล้ว ปล่อยจ้าๆ วะๆ ทิ้ง คลายทิ้งเลยนะ เอ้า โสวแล้วนะ

สมาชิก ช โสว แปลว่าไรค่ะท่าน

โสวนี้ มีพลานุภาพแห่งความสำเร็จยิ่งกว่าสาธุ พระโพธิสัตว์ท่านตื่นจ้าสว่างแล้วเท่านั้นที่ใช้ ปุถุชนใช้โสวอย่างไรไม่มีกำลัง จนกว่าจะได้คลายกรรมแล้ว

ฟังธรรมกันมาตั้งแต่ต้น หากใครกระทบกระทั่งกระเทือน ปฏิฆะ ปฏิเสธ หรือความรู้สึกนึกคิดช่วงหนึ่งช่วงใดได้ใช้คติอคติโมหทิฏฐิหลงวิพากวิจัยวิจารหรือขัดแย้งต่อพระสัจธรรม ให้ระลึกนิมิตเห็นองค์พุทธะ พระอริยเจ้าอริยสงฆ์องค์อรหันต์อริยบุคคลท่านนั้นๆแล้วขอขมากรรมเสีย ไม่ต้องไปขอขมาที่ตัวท่านหรอก นิมิตด้วยจิตจ้าๆก็ถึงกันแล้ว เอ้า และท่านใดบุคคลหนึ่งบุคคลใด ดวงจิตวิญญาณใด ที่ได้เคยประมาทล่วงเกินแก่กันและกันไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นผู้ถูกกระทำหรือเป็นผู้เข้าไปกระทำจนเกิดเป็นหนี้กรรมทุกภพชาติพุทธันดร ขอองค์พุทธมหาพุทธจงได้โปรดเมตตาเป็นประธานยกโทษ ขอให้กรรมทั้งหมดทั้งมวลทุกๆกรณีกรรม จงอโหสิกรรม

แก่กันและกัน และหมู่เหล่าข้าพเจ้าทั้งหลายทุกจิตวิญญาณ ขออโหสิกรรมและให้อโหสิกรรมแก่กันและกัน ให้กรรมทั้งหมดทั้งมวล จงเป็นวิมุติกรรมและอโหสิกรรมตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไปด้วยเทอญฯ อโหสิฯฯ กรรมทุกอย่างอโหสิ ทุกจิตวิญญาณพึงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกันฯตลอดไปด้วยเทอญฯ สาธุโสวแล้ว โสวฯฯ

จ้าฯนี่ ไร้ร่องรอย ไร้ทั้งเป้าและที่หมายก็ไม่มีหมาย ไม่มุ่งไม่หมายไม่มุ่งไม่หวังตั้งเอามา ไม่อะไรกับอะไรอีกแล้ว มันจบทันทีเลยนะที่จ้าฯ นี่อัตตา หลุดตัวล่อนจ้อนเลยนะ แม้แต่ตัวตนก็ไม่มีอีก มันอนัตตาไปแล้ว

แล้วยังจะเอาอะไรอีก? ถ้าเอาเป้าเอามุ่งหมายก็ไปเกิดอีกแล้ว อย่างนี้เอาจ้าฯไม่เอาหรือ เอาชนิดเอาให้หมดอัตตาตัวตนน่ะ อย่าให้มีนะตัวตนนะมีมันทุกข์ไม่จบไม่สิ้น สุขก็งั้นฯ เดี๋ยวทุกข์เครียดร้องไห้ร้อนรนอีกแล้ว!

เอาน้ำตาเย็นฯเบาฯไร้ฯดีกว่าไหม เมื่อวานนี้ใครเอ่ยน้ำตาเย็นฯไหลอาบแก้ม วะฯไปนะ ปีติก็อย่าเอานะ เอ้าโสวนะ!

เรื่องของความสุข เดี๋ยวนี้ที่ไหนฯก็โลกียะนะ เวทนาอนิจจา เคยได้ยินนะ สุขทุกขเวทนา มันเที่ยงหรือ? อุเบกขาก็เวทนาอนิจจาอีก(เอกัคคตาเจตสิกในจิต เป็นอุเบกขาองค์ฌานไปเกิดพรหมอันต่ำ ตัวแช่ทรง ตรงกันข้ามกับจ้าฯ)

สุขทุกข์ให้ปล่อยลูกเดียว อนิจจา-มันยึดไม่ติด ถ้าไม่ปล่อยทุกข์แน่

คนที่พูดเอาความสุขนี่ยึดแล้ว เขาไม่เห็นสัจธรรม ว่าสุขทุกขเวทนามันชั่วคราว มันเป็นวิบาก มันมาแล้วก็ต้องพลัดกันไป ไม่ยั่งยืน จึงไม่ให้ยึดเจ้าตัวยึด คือ อวิชชา ตัณหาอุปาทานนี่โคตรเหง้าปัจจยาการ ๑๒ ตัวมาครบ

เนื้อหาพระอริยะ ทรงตรัสรู้ อริยสัจสี่ มีแต่ทุกข์ สุขไม่มี ที่โลกียะปุถุชนแปลว่าคนที่หนาแน่นติดยึดตัวตนตัณหาอุปาทาน ก็จะมีราคาราคะ

ตีราคาความเห็นว่า นี่นะคือความสุขของฉัน นี่ก็เกิดขึ้นเพราะมีเหตุแห่งทุกข์คือตัวสมุทัย คือเจ้าตัวตัณหาเป็นเหตุให้ราคาแก่มันว่านี่นะเป็นความสุขของฉัน ทีนี้ไอ้เจ้าตัวสุขนี่ทรงตรัสว่ามันเป็น *"เวทนา"* อยู่ใน *"ปัจจยาการ ๑๒ ประการ"*

อยู่ในวัฏฏะตัววนตัวเกิด เป็นตัว อวิชชา (โมหะตัวหลง) ตัวเจตนา วิญญาณ นามรูปอายตนะ ผัสสะ เวทนา ตัญหาอุปาทาน ภพชาติชรามรณะ โสกะฯ เกิดขึ้นพรึบเดียวพร้อมทันทีเร็วมากดุจไม่ถึงลัดนิ้ว

พุทธะ ท่านเข้าไปเห็นแจ้งตรงนี้ อ๋อ! ถ้าตัดตัวโมหะอวิชชาตัวหลงเสียตัวเดียวที่เป็นหัวโจกหัวขบวน อ้ายตัวท้ายๆขบวนอยู่ไม่ได้พังครืนเลยจ้าเลย!

นี่ท่านตรัสรู้ตรงที่ตัดเหตุยุติตัวตัณหาหรือโมหอวิชชา!

ทรงตรัส *"ธรรมใดเกิดแต่เหตุ ทรงตรัสเหตุ และความดับเหตุมีปรกติตรัสสอนอย่างนี้เป็นอันมากๆๆๆๆๆๆๆๆ"*

ท่านสอนเท่านี้นะ เรื่องตรัสรู้ คือ อย่าไปยึดติดตัวรู้(ตัวรู้ คือ วิญญาณนามรูปอายตนะผัสสะ)คืออย่ายึดติดเวทนา สุขทุกขเวทนา อย่ายึดติด ปล่อยวางลง แม้อุเบกขาเวทนา *(ไปนั่งสมาธิก่อนนอนหลังนอนนี่พุทธะไม่ได้สอนนะ ท่านมีแต่ว่าไปเรียนสมาบัติแปดมาก็ไม่ตรัสรู้ อาจารย์สององค์ที่สอนก็ไม่ตรัสรู้ ฤาษีชีไพรชฎิลมากมายก่อนพุทธกาล ปฏิบัติเอาเป็นเอาตาย ไม่มีใครตรัสรู้ นี่ท่านบอกอย่างนี้ อย่าติดยึด มันอนิจจังทุกขังอนัตตา มันยึดไม่อยู่!)*

พึงเห็นสุขโดยความเป็นทุกข์ พึงเห็นทุกข์โดยความเป็นลูกศรเสียบแทง พึงเห็นอุเบกขาเวทนา เป็นของไม่เที่ยง*(ไม่ยั่งยืน มันชั่วคราว วิบากสุขทุกข์ก็ชั่วคราวยึดไม่ได้อย่ายึดอย่าเอา สุขก็อย่าเอา ถ้าเอาก็ตัณหาจัด!)*

ขอความปล่อย ความวาง วะๆ ว่างๆ กว้างๆ ไกลๆ ไร้ร่องไร้รอย ไร้เขตไร้แดน ไร้เจริญไร้เสื่อมไปนะ นิพพานว่างๆ ว่างแล้วจากเจริญ

ไม่เจริญ เจริญก็ช่าง-ความว่างๆ ไม่เจริญก็ช่าง

ไม่รู้จะเอาไปทำไม? มันไม่มีอะไรไปหาไปรับไปเอาอะไร

ตะวันส่องแสงจ้า ใครจะรับแสงไม่รับแสง *"ก็ช่าง"* ตะวันก็ไม่เดือดร้อน no interest หมายความอันเดียวกัน กับคำว่า never mind กับคำว่า don't worry ช่างๆไป ปล่อยออกไป วาง ปล่อยออกไป to let ago กับ pass awayแปลว่าจบหรือตายแล้วก็ได้ จิตมันตายด้านก็ได้ มันไม่มีความเห็น ความหมายอะไร มันไม่รู้จะทำอะไรอีก เพราะมันรู้ว่าเจริญ หรือไม่เจริญ ไม่เป็นประโยชน์อะไรกับใคร แม้มันจะเห็นพุทธภาวะพระนิพพานก็ไม่มีประโยชน์ใดๆกับมัน เอ้า อโหสิ โสวนะ

สมาชิก B สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุ

(เพื่อนสมาชิกโพสต์ข้อความ : สี่คนหาม สามคนแห่ สองคนนั่งแคร่ หนึ่งคนพาไป ฯ)

ขออนุโมทนา เพื่อนสมาชิก ที่กรุณาแชร์ธรรมมาเป็นทาน

สี่คนหามคนแห่นี่ เราก็แห่ก็หามกันมาไม่รู้กี่ภพชาติ จนเป็นอเนกชาติมิใช่หนึ่ง นับไม่ได้ ไม่รู้ว่าชาติที่หนึ่งอยู่ที่ไหน? และจะไปสิ้นสุดอยู่ที่ไหน??? *"ชีวิตน่าจะมีอะไรที่มากไปกว่านี้ฯ"* คือให้จบเสียที จบทั้งชีวิตธาตุขันธ์กายจิตและความมีความเป็นอะไรๆก็จบ *"มีอะไรให้สักแต่ว่าเหมือนไม่มี"* ให้มีเหมือนไม่มีนั่นแหละจบ

ไม่มีไปและไม่มีมา เรียกว่าจบ ไม่เริ่มไม่จบ แต่ให้จบทันที จบเหมือนไม่จบ เพราะจบก็สักแต่ว่าจบ ไร้ร่องรอย ไร้เจตนาสังขารธาตุขันธ์อัตตาตัวตน ทิฏฐิความคิดเห็นความหมายใดๆก็ไร้ๆไป(จ้าๆวะๆ ไป) ก็เพราะความที่มันยึดอะไรๆเอาไว้ไม่ได้

อนิจจัง มันพร้อมสลายคลายตัวมันเองตลอดเวลาอยู่แล้ว เราไม่

คลายมัน มันก็ต้องคลายเรา เราไม่ปล่อยเข้าไปยึดมัน มันก็ไม่ให้ยึด เพราะอนิจจังมันชั่วคราว อย่าเข้าใจผิดว่ายั่งยืน ธาตุขันธ์ชั่วคราว

สติขันธ์ปัญญาขันธ์ก็ชั่วคราว ใช้ก็สักแต่ว่าไป ใช้แล้วก็ให้ปล่อยให้วาง ถ้าไม่ปล่อยไม่วาง ไปขัดแย้งกับอนิจจัง ก็ทุกขังทันที เพราะเหตุที่มันไม่เที่ยง เป็นทุกข์นี้แหละ มันเอาอัตตาเข้าไปทำหรือบงการบัญชาดังใจปรารถนาไม่ได้ มันจึงอนัตตา

กฎพระไตรลักษณะทั้งสามนี้ ถ้าเข้าไปขัดแย้งมันปฏิฆะปฏิเสธมันเท่ากับปฏิเสธธรรม ไม่เห็นธรรม ไม่ปล่อยมันก็ไม่ลุล่วงธรรม จึงยึดไม่ได้ต้องปล่อย ปล่อยเลย อย่าปล่อยเพราะจำนนแล้วจึงปล่อย

ให้ปล่อยทันที ของร้อนทั้งนั้น อาทิตตปริยายสูตรว่าด้วยอายตนะของร้อน ธาตุขันธ์กายจิตเป็นของร้อน สติปัญญาก็ยังเป็นของร้อนอยู่ถ้าใช้แล้วไม่ปล่อยไม่วาง

ไม่ต้องมีอะไรๆก็จะไม่มีอะไรให้ต้องร้อน มีอะไรก็ทุกข์ร้อนเพราะอันนั้น

สติตัวรู้แม้จะเป็นสัมมาฝ่ายกุศลโสภณะดีงามก็ตาม แต่นิพพานนี่พ้นนอกเหนือธาตุขันธ์ไปแล้ว นอกดีเหนือชั่ว นอกชอบเหนือชังไปแล้ว ไม่อภิชฌาชอบไม่โทมนัสชังเสียแล้ว ไม่อะไรกับอะไรแล้ว

"นิพพานหลุดพ้นแล้วจากสติตัวรู้"

นิพพานไม่ยากไม่ง่าย แต่ให้คลายจิตออก ปล่อยออก วางลงปลงได้ก็คลายร้อน นิโรธดับ นิพพานเย็น สุญญตา-ว่าง วิมุติหลุดพ้นการเกิดเป็นขันธวิมุติไปแล้ว ไม่เกิดอีกแล้วไม่ทุกข์อีกต่อไปแล้ว

ชีวิตน่าจะมีอะไรที่มากไปกว่าการวนเกิดวนดับ จบคือไม่เกิดไม่ดับ จ้าอยู่อย่างไม่มีกลางวันกลางคืน เป็นอกาล อกาลิโก ไม่มีกาลเวลา จ้าๆ วะๆออกไปไกลๆ ไร้ร่องรอยคิดนึก ไร้เจตนากรรมไปแล้ว

จบอยู่ทุกขณะเวลานาทีที่ถูกอารมณ์ทั้งหก รูป เสียง ฯลฯ กระทบ ตา หูฯ กระทบ ก็ไม่กระทั่งกระเทือนใดๆ ไม่มีอัตตาตัวตนให้กระทบอะไรกับใคร จบทันที ถ้าเริ่มก็ไม่จบนะ

ถ้ายังมีทางให้เดินทาง ก็ยังมีตัวตนไปเดินนะ เอ้า โสวนะ ทุกอย่างอโหสิ ทุกจิตวิญญาณมีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกันๆตลอดไปนะ โสวๆๆๆ

ขอความไม่ติดไม่ขัดไม่ข้องไม่คา จงมีโดยทั่วกัน เพื่อนสมาชิก ท. ท่านที่ยังติด(ยึดอุปาทาโน)นั่งสมาธิ จดจ่อบริกรรมตบะตะแบกฌานญาณ ชอบติดแช่ทรงอุเบกขาเอกัคคตารมณ์ ชอบกดข่มหินทับหญ้า พระอาจารย์เคยผ่านมาแล้วเมื่อหลายปีก่อน ถึงขั้นปิดวาจา เพราะได้รับการสอนมาอย่างนี้ คนสอนไม่นิพพานมาก่อน ทำตามๆกันมา ทั้งๆที่ศึกษาประวัติองค์พุทธะมาว่า ฌานสมาบัติแปดไม่ใช่ทางตรัสรู้!

ต่อมาได้เขียนเล่ม ๑๔ ตอนกรรมฐานลืมตา เมื่อปี ๒๕๕๒ ไปเขียนที่เชียงใหม่จึงกลับมาบวช เคยแนะนำอีกว่า ให้ยกห้องพระมาไว้ที่ใจ บริกรรมทำสมาธิทั้งวัน (เคยไปฝึกยืนสมาธิมาแล้วที่เพชรบุรี เอ! น่าจะมีนอนสมาธิได้นะ ไปอ่านศีลสูตร ว่า *"นอนตื่นอยู่ สบายดีฯ สยายัสส ชาครัสสฯมีคำว่าตื่นด้วยฯ"*)

ต่อมาเลยเลิกไปเอง หันมาเจริญสติเอกายนมรรคสติปัฏฐานสี่อย่างทางสายเอก ก็ติดสติอีก!

***"ดูจิต"* ก็เคย *"อะไรกำลังปรากฏ"* นี่ก็เคย หลงเจริญสติจำแนกแจกรูปนามก็เคย**

ครั้นพอมาพบหลวงพ่อใหญ่ฯในป่าตอนธุดงค์ ตอนออกพรรษาสามแล้วจึงเลิกหมดเลย เรื่องสติสตังนี่เลิกเลย นับว่ามีอธิวาสนากับองค์ท่านเคยเกื้อกูลอุปถัมภ์เป็นครูบากันแต่อดีตชาติ

"ถ้าหากท่านยังนั่งเดินสมาธิอยู่ ตัวนี้ติดปีติสุขในองค์ฌาน ให้ขอประกาศสละ–ประกาศถอนความมุ่งหวังตั้งเอามาในตบะฌานญาณ

หวังเอามรรคผลนิพพานมาก่อน (เคยปฏิบัติฤาษีชีไพรดาบสมาก่อน) แล้วไปอ่าน "สมาธิไม่ยากไม่ง่าย" เขียนไว้เล่ม๒๐ หน้า๒๗ เรียกว่าสมาธิวิมุติหรือสมาธิหลุด (พ้นการเกิด) ก็เรียก มีอยู่ในคนทุกหนแห่งแต่ไม่รู้จักมัน

เอ้า อโหสิ ทุกอย่าง อโหสิ ทุกจิตวิญญาณ มนุษย์ อมนุษย์ ท. ภาคทิพย์ภาค หยาบ ท. จงได้มีส่วนบุญข้าฯโดยทั่วกัน โสวๆๆ

ทุกข์อันเกิดจากตัณหาความอยากนี่ มันไม่มีพิษสงอะไร อย่าไปให้ค่าราคาค่างวดอะไรกับมัน ไอ้ขี้เล็บ แค่เมินเผินไป(สักแต่ว่า) ช่างไปปล่อยๆๆๆๆๆ"

อย่าเอาอัตตาไปรบฆ่าฟันมันนะ ปล่อยให้ไร้อัตตาตัวทำ ปล่อยแบบไม่ปล่อย ไม่ซ้ายไม่ขวา ไม่สูงไม่ต่ำ *"แต่ให้ท่ามกลาง"* ไม่เลือกข้างไหน ไม่ตรงอะไรออกไป จ้าๆวะๆออกไป ยิ่งวะอีกๆๆๆๆๆๆๆๆๆ ยิ่งไร้ (โอ้! *" เบิ้ดคำซิเว้า?"* อโหสิๆๆๆๆ) ไม่รู้จักพูดแล้ว!

นิพพานไม่ใช่สภาวะ รูปร่าง ไม่ใช่ธาตุ ขันธ์ ไม่ใช่วิญญาณขันธ์ นามรูป ไม่ใช่อัตตา-เจตนา ไม่ใช่กรรม และไม่ใช่ธรรม

แต่นิพพานนอกเหนือธรรม-เหนือกรรม-เหนือธาตุ!

นิพพาน โพล่งโล่งจ้าเป็นอกาล ไม่มีกลางวันกลางคืนทุกหนแห่งทุกที่ทั่วทุกตัวตน ปภัสสรัง จิตตังฯ อนัตตาจิตเขาปภัสสรผ่องใสมีอยู่แล้วแต่เดิม

แต่มนุษย์*(ขี้เหม็นเอาตัณหาไปเคี่ยวเข็ญอนัตตาจิตที่เคยผ่องใสอยู่แล้วแต่เดิมจนขุ่นมัว)* ผู้เรียกตัวเองว่ามีใจสูง กลับไปสร้างกรรมให้ใจสูงบ้างต่ำบ้าง อนัตตาจิตเดิมจึงเศร้าหมอง เพราะ เห็น ได้ยินฯคราใด เอาชอบเอาชังเข้าไปใส่ไปซ่อนไว้ที่ในจิต

องค์พุทธะจึงสอน(พาหิยะผู้ฟังแล้วตรัสรู้ที่ข้างทางบิณฑบาต)ว่า **เห็น ได้ยินฯ ให้สักแต่ว่า รับรู้รับทราบก็ให้สักแต่ว่าฯลฯ**

คือ ให้เผินๆไป เสีย อย่าไปจดจ่อจริงจังตั้งต้อง (ลดตัวเจตนาจริงจังลง) เห็นคนให้เลยคน เห็นภูเขาต้นไม้ ให้เลยๆสิ่งที่เห็นไปเสีย

นี่เรียกว่าสักแต่ว่าแล้ว เรียกว่า จบแล้ว ตรัสรู้แล้ว ตรัสรู้ คือ ตัดซะตัวรู้น่ะตัดซะ หรือไม่ติดในรู้ ตัวรู้วิญญาณขันธ์นามรูปก็ไม่ติดไม่ยึดมันก็หลุด หลุดวิมุติหลุดพ้นออกไป จากการเกิด

นิพพานอยู่เองแล้ว ของมันเองอยู่แล้ว จ้าๆวะๆของมันเองอยู่แล้วทุกเวลานาที

แต่มนุษย์ใจสูงบ้างต่ำบ้าง ไม่ยอมคลายออก เอาแต่จะขันเกลียว (นักประพันธ์เขาเขียนว่า *"เกลียวสวาท"* ของนักหลงประโลมโลกโลกีย์) ตัณหามันขันเชนาะ ผูกมัดรัดเอาไว้ นี่พุทธะเรียกสังโยชน์ผูกมัดไว้กับวัฏฏะ มัดหย่อนๆแต่แก้ออกยากเพราะมองไม่เห็น

จึงหาหนทางเพื่อจะแก้ พอพบทางมีคนบอกทาง ก็ต้องเดินทางละซีคราวนี้!

องค์พุทธท่านสอนคำเดียวจบ พาหิยะจ้าเลยสว่างไสวเลย คนไม่จ้าไม่สว่างนี่เพราะเอาอัตตาไปทำอนัตตาจิต ไปขยำขยี้จนมืดมิดปิดบังแสงสว่างปัญญาส่องไม่ถึง จึงให้ขอขมาล้างกรรมเก่าด้วยเอาบุญทิพย์ชดใช้ให้เจ้ากรรมเจ้าเวรเขาไป!

อะไรเอ่ย? ไม่มีผู้ให้กำเนิด มันไม่เคยเกิดและมันก็ไม่เคยดับ ไม่มีใครสรรสร้างมัน มันท่องไปในสังสารวัฏ แต่ไม่มีอะไรทำอะไรมันได้... อะไรเอ่ย?

สมาชิก B มันไม่มีตัวตน ความไม่มีเจ้าค่ะ ไม่สามารถให้คำจำกัดความกับมันได้ค่ะ เพราะมันไม่มีเจ้าค่ะ มันไม่มีอยู่ในมันเจ้าค่ะ มันสว่างเจ้าค่ะ

ทำไมหนอสัตว์โลก ได้ยินคำๆเดียวกัน เช่นคำว่า"สักแต่ว่าฯ แต่เข้าใจความหมายแตกต่างกัน อะไรเอ่ย?

สมาชิก B สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมเจ้าค่ะ กรรมจำแนกสัตว์เจ้าค่ะบางคนมีหูไว้แล้วยึด บางคนมีหูไว้สักแต่ว่ามี มันไม่เที่ยงเจ้าค่ะ ทุกข์ อนิจจัง อนัตตา เจ้า เพราะว่าเป็นกรรมและไม่เที่ยง จึงทำให้ใครกะใคร ไม่เหมือนใคร

สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณ จงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุขอแผ่บุญนี้ไปให้ไพศาลทั่วจักาวาล อนันตจักวาล ขอทุกชีวิต ทุกดวงจิตวิญญาณ จงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯด้วยเทิด สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

พระพุทธองค์ทรงนำแสงสว่างแด่สัตว์โลกทั้งหลาย แต่ที่เหลือก็ *"สุดแต่ใจใครจะไขว่คว้า"* สักแต่ว่ากันไปเจ้าค่ะถูกผิดไม่ล่วงเกินกัน สักแต่ว่า *"กรรมใครก็กรรมใคร"* ปล่อยไปเบาๆเจ้าค่ะ

นิพพาน ว่างๆไม่อะไรกับอะไร นี่คือ ไม่อภิชฌา(รัก) ไม่โทมนัส(ชัง)ค ในมหาสติปัฏฐานสูตร คือ ให้นอกรักเหนือชัง นี่เรียกว่ามันสักแต่ว่าแล้ว

นิพพาน ไม่ใช่ทางสายกลาง แต่นิพพาน คือ *"ท่ามกลาง"* หมายเอาว่า ท่ามกลางไม่ตรงอะไรไป(เลยๆเผินๆไป)

นิพพานไม่เลือกอะไร(ทั้งรักชังก็ไม่เลือก สงบไม่สงบก็ไม่เลือก อย่าไปนั่ง

เลือกเอาความสงบ ไม่เอาความไม่สงบ ท่ามกลาง คือไม่ฝืน (อัตกิลลมถานุโยค ทรมานตน) ไม่ไหลตาม (กามสุขัลลิกานุโยค เพลิดเพลินในกามรูป เสียงฯ)

ท่ามกลาง คือไม่วิพากวิจาร ไม่ตัดสินใครดีหรือชั่วให้ท่ามกลาง คือวางเฉยอุเบกขาสุญญตาไร้ตัวหมดตนไป ว่างๆอยู่แล้ว ไม่ซ้ายไม่ขวา ไม่สูงไม่ต่ำ นิพพานไม่เลือกอะไร ดุจตะวันส่องส่ว่างกลางหาว จะเลือกส่องเฉพาะจ่อจดจ้องนั่นนี่ก็หามิได้

เรื่องเมตตาสัตว์ก็ต้องท่ามกลางด้วยอุเบกขาต้องสุญญตาด้วย อย่าใช้เมตตาอย่างเดียวไม่จบ ถ้าสุญญตา ว่างๆ คือจบ ทุกจิตวิญญาณมีส่วนบุญนี้ทั่วๆกัน อโหสิทุกอย่างอโหสิ

มีอีกคำ *"จาโค จาคะ"* แปลว่า สละออก คลายออก เป็นเหตุให้เกิดมรรคผล คือวิมุตินิพพาน เป็นผล นิพพานเป็นผลจากการคลายตัวของอนัตตาจิต ไม่เหนียวแน่น ก็คลายง่าย ยิ่งสละออกในสิ่งที่สละได้ยากก็ยิ่งคลายมาก จนจ้าเองจ้าของมันเอง นิพพานของมันเองไปเลย

แต่ถ้าแม้จะจาคะมากสละมากแต่มุ่งจะเอาบุญความดีตอบแทนอย่างนี้ไม่คลาย เพราะยึดบุญเสียแล้ว จะวิมุติหลุดไม่ได้ เพราะยังติดขัดข้องคาอยู่ในบุญ ที่เขาเปรียบว่า บุญบังนิพพาน เพราะไม่ว่างต้องไปเกิดเสวยบุญ จึงไม่ว่าง จึงนิพพานไม่ได้ เอ้าโสวนะโสวแล้ว กรรมทุกอย่างอโหสิๆๆๆ

อีกคำ คือ *"มักน้อยสันโดษ"* พอใจตามมี-ยินดีตามได้ ไม่เห่อเหิมทะเยอทะยาน เรียบง่าย กินง่ายอยู่ง่าย ไม่เรื่องมากไม่มากเรื่อง หยวนๆ ช่างๆ วางง่าย ปล่อยง่าย จำพวกนี้คลายออกมาเยอะแล้ว คงจะหลายชาติแล้ว จึงจ้าๆได้ง่าย หลุดง่าย ไม่ยึดติดหวงแหนอะไร แฟนจะไปมีแฟนใหม่ที่ไหน ก็ไม่คิดมาก คิดว่าแล้วแต่วาสนาวิบากกรรมที่ทำมา คิดดีคิดบวกก็คลายง่าย คนอโหสิง่ายคลายง่าย ว่างง่าย นิพพานง่าย!

สมาชิก B โดนใจเจ้าค่ะ แฟนจะไปมีแฟนใหม่ที่ไหน ไม่ยึดติด ไม่หวงแหน ตัวใครก็ตัวมัน ใครทำใครได้

ไอ้คำว่า ใครทำใครได้ มันยังมีใครได้ใครเสียอยู่นะ! วางๆๆ ไม่มีใครเลย อนัตตา ว่างๆ นิพพานอยู่แล้ว ปล่อยเลย อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ อุเบกขา สุญญตาๆๆๆๆหมดตัวหมดตนไปนะ ไร้ๆไปนะ ไร้ร่องรอยคิดนึกไปนะ เอ้า โสวนะโสวแล้ว

สมาชิก B สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุ ไม่มีใครค่ะ ไม่มีเราไม่มีเขาค่ะ ละคลายเบาๆ ละคิดเบาๆ ละตัวตนค่อยๆเบา

ค่อยๆ คลายออกไปเบาๆ นี่ยังไม่สมุจเฉทเด็ดขาดนะ สมุจเฉทวิมุติ สมุจเฉทนิโรธ สมุจเฉทนิพพาน ถ้ายังมีผู้ละผู้คลาย กับ สิ่งถูกละคลาย ก็เลือกข้าง *เอ! มันเหมือนว่า มีใครคนหนึ่งเอาตัวเข้าไปดูไปคอยคลายอยู่หรือเปล่า ว่าค่อยๆคลายนะ คลายช้าๆนะ ค่อยๆนะ เหมือนมีคนเข้าไปบงการบัญชาหรือเปล่า?*

ทีนี้สมเด็จพ่อทรงสอนว่า *"สักแต่ว่า"* นี่อาตมาเคยใช้ภาษาฝรั่ง สักแต่ว่า หรือ *"ช่าง"* ตรงกับคำว่า never mind, no interest don.t worry แปลว่า ไม่เป็นไร ไม่สนใจ อย่าห่วง

ทีนี้ ทรงตรัสว่า ตัวรู้วิญญาณขันธ์ เป็นของร้อน ให้วางทันทีเลย ไม่ต้องคิดเสียก่อนว่าจะวางตรงไหนดี แต่ให้วางเลย วางทันที ทีนี้ค่อยปล่อย ค่อยๆวางนี่มันไม่สมุจเฉทนะ

ทีนี้ไม่ต้องไม่ตั้งนะ ไม่ตั้งท่าวาง ให้วางทันทีนะ จบเลยนะ อย่าไปดูไปรู้มันนะว่ามันวางหรือไม่วาง มันจะวางก็ช่าง มันไม่วางก็ช่าง จ้าๆลูกเดียวนะมรรคสมังคีครบแล้ว วิมุติแล้ว ตัณหาดับแล้ว จบ นิโรธนิพพานทันที

เอ้าทุกอย่างอโหสิ ขอความไม่ติดไม่หลุด ไม่ขัดไม่แย้ง ไม่ฝืนไม่ไหลตาม ไม่ข้องจิตไม่คาใจ จงมีแก่ทุกดวงจิตวิญญาณด้วยเทอญฯ อโหสิๆๆๆ

ส่งข้อความมาว่า *"สาธุ บุญคือความสุข"* เห็นผ่านตาหลายครั้งขึ้น ก็ขอวิสัชชนาให้ฟัง ถ้ายังพึ่งบุญพึ่งสุขก็ต้องไปเกิดรับ เพื่อเสวยวิบากสุขเวทนา เวทนามันเป็นตัณหาอุปาทาน เป็นภพชาติชราฯ นี้เป็นวัฏฏคามินีกุศล ต้องเวียนวนไปเกิดกามาวจรสวรรค์ ตกจากสวรรค์ไปไหนไม่รู้ ก็เป็น

ไปตามกรรมนั่นแหละถ้าไม่อยากเกิดอีก ก็ให้ทำ *"สักแต่ว่าฯ"* ของพาหิยะไป คือทำเหมือนไม่ทำ ไม่เอาอัตตาเจตนากรรมเข้าไปทำ ทำแล้วก็จบแล้วอย่างนี้คลายจ้าเลย วิมุติเลย นิพพานทันทีเลย จึงมีคำกล่าวว่า บุญน่ะบังนิพพานไง

เคยเอาคำว่า *"บุญบังนิพพาน"* นี้ไปสอนญาติโยม เขาไม่เข้าใจเพราะเคยฟังแต่พระอื่นท่านสอนให้ทำบุญแล้วให้ยกทานขึ้นจบว่า *"ทานของข้าพเจ้าขาวดังดอกบัวยกขึ้นเหนือหัวฯลฯ คำว่าอดว่าอยากขออย่าได้มีนิพพานะ ปัจจโยโหตุฯ เคยแต่ทำกันมาอย่างนี้ จนอายุหกเจ็ดสิบแล้วไม่เคยได้ยินคำว่าบุญบังนิพพาน"*

ก็เกือบจะอดเพลเสียแล้ว วันนั้น ฟังแล้ว กลั่นกรองนะ หรือว่าใครจะปุจฉาแย้งมาก็ขอเชิญว่ามีข้อความไว้ตรงไหนที่ทำบุญแล้วให้มุ่งหวังตั้งเอามาด้วยตัณหาเวทนาน่ะ เอ้า อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ

เรื่องของการมุ่งหานิพพานในบ้านเรา ต่างจากธิเบตมหายานอย่างมาก คือตรงกันข้ามไปเลย นี่การสืบต่อคำสอนกันมาอย่างไร พระลามะธิเบตสอนให้ปล่อยวางตั้งแต่เริ่มเข้ารับตัวประกาศตนขอเป็นพุทธมามกะตั้งแต่เด็ก สังเกตุดูการเป็นการอยู่หาอยู่หากิน ร่อนเร่ปลูกกระโจมเลี้ยงโคจามรีแพะม้าย้ายถิ่นไปไม่เป็นที่ทาง ไม่เอาสุขสบายสวยงามอย่างบ้านเรามีแต่ความสงบผาสุก ไม่แก่งแย่งแข่งขันชิงดีเด่นอะไรอย่างบ้านเรา นี่ศาสนาเดียวกันแต่เนื้อหาต่างกัน!

ตามที่ได้ยกเอาบุญทานมาว่า ก็ผิดพลาดแล้วที่ทำเอาด้วยตัณหาไม่ปล่อยไม่วาง ก็ผิดพุทธโอวาทแล้ว สอนให้ทำบุญเอาสวรรค์นี่ พุทธท่านไม่เคยสอนนะ!

ทีนี้เรื่องศีล ถือศีลต้องมีพิธีอีก ทั้งที่อภิธรรมบัณฑิต มหาเปรียญเก้าเต็มบ้านเมือง แต่แปลคำว่า วิรัติ ต้องขอศีลมะยังภัณเตฯ ทั้งที่ก็รู้นั่น

แหละเรียนมาแล้วว่า คำว่า วิรัติ คือ วิรตีเจตสิก แปลว่า ห้ามฆ่า ห้ามลักฯ แต่กลับให้ขอศีล (พระมหาชนกว่ายน้ำกลางมหาสมุทรท่านขอศีลกับใคร)

ทีนี้เรื่องภาวนาก็อีกเหมือนกัน ก็เจริญเอาทำเอาด้วยตัณหา เอาอัตตาตัณหาไปหานิพพานกันอีก ก้มหน้าก้มตาทำบริกรรมกันไป เอาอัตตาทำกรรมไปให้ถึงนิพพาน ทั้งที่ปากก็พูดถูกนะว่า *"เจตนาเป็นกรรม"* ก็ยังเอาเจตนากรรมไปทำเอานิพพาน นี่ พุทธบ้านเราเป็นอย่างนี้

เท่าที่อาตมาเอาสัจธรรมคำสอนเนื้อหานิพพานมาสอนต่างจากพระและครูวิปัสสนาจารย์สอนทั่วบ้านทั่วเมืองนี่ ก็คงจะห้ามไม่ให้มีคนไม่เห็นด้วยปฏิฆะปฏิเสธ วิพากวิจัยวิจารณ์ได้อย่างไร? แต่ถ้าใครทำไปก็เป็นกรรมไปแล้วนะ ปฏิเสธมรรคผลนิพพาน ปฏิบัติผิดพุทธโอวาทนี่กรรมหนักปิดกั้นปิดบังเลยทีเดียว ใครเป็นเช่นที่ว่ามานี้ รีบขอขมากรรมนะ ขอเตือนและขอขมาบ่อยๆ จนกว่ากรรมจะคลายนะ จะรู้ตัวเองนะ มันจะมีอาการหนักหัว มัวตานะแน่นหน้าอกไม่สบายนะก็ขอเตือนมา

เอ้า อโหสิ กรรมทุกอย่างอโหสิ ทุกจิตวิญญาณมีส่วนแห่งบุญข้าฯ ทั่วกัน สาธุโสวนะ

มีเพื่อนสมาชิก ส่งเพลงชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ไปให้ฟัง ก็ดูดีนะในทางโลก ความจงรักภักดี ความกตัญญู เป็นเครื่องหมายของคนดี แต่เนื้อหาพระสัจธรรมอริยสัจนั่นคือทุกข์ สรรพสิ่งสังขาร ท. ย่อมเสื่อมสิ้นไปเป็นธรรมดา ทรงตรัสให้ยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด นี่เป็นพระวาจาสุดท้ายของเราตถาคต

สรรพสิ่งตกอยู่ในกฎแห่งจักรวาล พร้อมสลายคลายตัวตลอดเวลา ต่างก็เป็นธาตุผันแปรชั่วคราว **อนิจจัง** ไม่เที่ยงแท้แน่นอน **ทุกขัง** ตั้งอยู่ไม่นานต้องจากไป **อนัตตา** ไม่มีอะไรเป็นใหญ่ ไม่อยู่ในอำนาจอัตตาตัวตนของใคร บงการบัญชาไม่ได้

สรรพสิ่ง (แม้ร่างกายของเราทุกๆคนนี้ก็เหมือนกัน) ยึดเอาไว้ไม่อยู่ ถ้ายึดก็เป็นทุกข์

จึงทรงสอน ให้ปล่อยวาง (ของร้อน แม้ร่างกายนี้เจ็บไข้ก็รักษากันไปตามสติกำลังกันไป รักษาได้ก็ได้ รักษาไม่ได้เกาะไม่อยู่ก็อย่าฝืนมัน ก็ต้องปล่อยต้องช่างๆไปเหมือนกัน) ให้ท่ามกลางอุเบกขาสุญญตาไป ก็จะได้ไม่ต้องไปทุกข์ สิ้นชาติสิ้นภพ จบทุกชาติภพ (จบทุกชาติทุกภาษาเสียด้วย) อย่าไปเกิดอีกเลย)เอ้าสาธุนะโสวแล้วนะ ทุกอย่างอโหสิ ทุกชีวิตจิตวิญญาณ จงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกันๆ ตลอดไปด้วยเทอญฯ สาธุๆโสว ๆๆๆ

มีโยมมาเล่าว่า ภัยใหญ่จะมาเร็วๆ นี้ พระก็ว่าเออ! ดีแล้ว

ใครๆ ก็รู้กันทั้งนั้น รู้แล้วไม่ตายหรือ? อ๋อ ทรงไม่ให้ประมาท ไม่ประมาททำยังไง? อ๋อ ท่านไม่ให้ทำยังไง ก็ปล่อย รู้ก็ปล่อย ไม่รู้ก็ให้ปล่อยอีกเหมือนกัน เกิดแล้วต้องตาย อย่ากลัวตาย ความตายเป็นโอกาสที่จะได้ปลดปล่อยสังขารร่างกายที่เป็นทุกข์นี้

แท้จริงอารมณ์ กลิ่นรสรูปเสียงเคียงสัมผัส นี่เขากระทบเข้ามาที่ตา หูฯ เขามาแล้วเขาก็ต้องไป เขาเกิด แล้วเขาก็ต้องดับ มองเข้าไปให้เห็นเนื้อหานิพพานที่ตรงนี้ คนเกิดแล้วก็ต้องตาย อารมณ์เกิดแล้วก็ต้องดับเช่นเดียวกัน

เมื่อขณะที่ยังมีชีวิตก็เคยให้ทานบริจาคทรัพย์สิ่งของใช่ไหม? แล้วทำไมเราจึงบริจาคอารมณ์ไม่ได้ละหรือ? บริจาคอารมณ์ ให้เหมือนบริจาคสิ่งของกันเถิด ยิ่งบริจาคอารมณ์ราคะ โทสะ ยากๆ มีอานิสงส์มาก เพราะมันว่างๆเสียจนหลุดวิมุติไปแล้ว ขันธวิมุติไปแล้ว แล้วมันจ้าทันทีของมันเองทันที

"จงมาบริจาคอารมณ์กันเถิดนะ ให้เหมือนที่เคยบริจาคทรัพย์นั่นแหละ"

(บางคนว่า ทรัพย์ฉันก็ยังไม่เคยบริจาคเลย แล้วอารมณ์ฉันก็ยังติดเหนียวแน่นอยู่เลย แล้วจะบริจาคออกไหมเนี่ย? เออๆ ก็สละๆบ้างเน้อ อย่าเหนียวนัก ประกาศสละถอนความมุ่งหวังตั้งเอาตัวตัณหามันแรงตัวยึดมันแน่น ต้องถอนด้วยขมากรรมมากๆนะ)

เอ้า อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ ทุกชีวิตวิญญาณจงมีส่วนแห่งบุญข้าฯ ตลอดไป โสวนะโสวๆ

มีนักบวชนอกศาสนาท่านหนึ่ง ไปถามพระอรหันต์ ว่าใครเป็นครูของท่าน แล้วท่านสอนว่าอย่างไร?

เอ! อาตมาก็เพิ่งบวชไม่รู้จะบอกยังไง ท่านสอนเยอะนะ แต่จะบอกให้เพียงย่อๆว่า

"โดยสรุป ท่านสอนเหตุกับความดับเหตุ มีปรกติทรงตรัสสอนอย่างนี้ฯ" นี่ๆคนฟังเกิดๆดับๆก็คลายเลย หลุดเลยนะ ไปเฝ้าขอบวชกับท่านพุทธะเป็นอัครสาวกเบื้องขวาพุทธะมีปัญญามาก

ทีนี้ ขอลับสมองสมาชิกกันหน่อย ปุจฉาว่า *"อะไรเหตุ และอะไรเป็นความดับเหตุ ทำไมทรงตรัสอย่างนี้ และทำไมคนฟังจึงคลายหลุดวิมุติได้เพราะอะไร?"* ตอบกันหน่อย ใครตอบได้คนนั้นเป็นคนหลุดไม่หลงจ้าๆ

สมาชิกโพสต์ : ชื่นชม น้องผู้หญิงคนนี้สอบได้เปรียญ ๖ หายากในโลก!...

เรื่องราวดีๆในวันนี้ จะมีผู้หญิงวัยนี้สักกี่คนในประเทศไทย ที่ศึกษาธรรมะแบบน้องคนนี้ เป็นตัวอย่างที่ดีแก่เยาวชนมากๆ น้องผู้หญิงคนนี้เธอจบเปรียญธรรม ๖ประโยค เป็นมหาสิกา ขออนุโมทนา.....(เธอถือพัดเปรียญธรรม ๖ ประโยค ซึ่งเป็นพัดสำหรับผู้ที่สำเร็จการศึกษาด้านภาษาบาลี ถือว่าเป็นความรู้ทางธรรมในระดับเปรียญโท ซึ่งแปลกใจมากปกติ การเรียนภาษาบาลีในระดับ เปรียญธรรมนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นพระภิกษุ สามเณรเท่านั้น แต่รายนี้เป็นหญิงสาว หน้าตาดีคนหนึ่ง น่าชื่นชม

และอนุโมทนาจริงๆ ปกติเปรียญธรรม ๖ ประโยค แม้แต่พระภิกษุเองก็สอบได้ยากอยู่แล้ว แต่นี่เป็นอุบาสิกาแท้ๆ กลับสามรถสอบได้ สุดยอดจริงๆ

พระอาจารย์: สอบได้เปรียญฯ ๖ เธอคลายหรือยัง แค่คลายออกพัดเปรียญฯก็ล่วงแล้วนะ (จ๊ะ) จ้าๆหน่อยนะ (จ๊ะ) จ้าๆ ๆๆ ๆๆ

วันนี้วันโกน พระโกนหัว พรุ่งนี้วันพระจะได้ไปทบทวนศีลพระ ๒๒๗ ข้อที่ในโบสถ์ เรียกว่าฟังปาติโมกข์ จึง มีคำถามว่า *"ศีล ควบคุมรักษาอะไร และอะไร ควบคุมรักษาศีล?"*

เมื่อเช้า ได้เชิญชวนให้สมาชิกให้ทานบริจาคอารมณ์ กลิ่นรสรูปเสียงเคียงสัมผัสออกไป ขณะที่เห็น ได้ยินฯลฯ ถามต่อว่า *"ทำไมต้องบริจาครูปเสียงเคียงสัมผัสนั้นน่ะของดีดีทั้งนั้น เอาบริจาคทรัพย์สินเงินทองไปแทนดีกว่า ถามว่าบริจาคอะไรดีกว่ากัน เพราะอะไร?"* เอ้า ช่วยกันตอบหน่อย จ้าๆ

มนุษย์ ..เกิดมาทำไม? เคยถามไว้ที่ชื่อของปกหนังสือเล่มแรกตั้งแต่ ปี ๒๕๔๖ หลังเกษียณราชการ เขียนเรื่อยมาจนกระทั่งบวชเมื่อปี ๒๕๕๓ รวม ๘ ปี มีเล่มที่ ๑๔ ชื่อว่าตอนกรรมฐานลืมตา ต่อมาในพรรษาที่ ๓ หลังจากสอบนักธรรมเอกแล้ว ได้ไปธุดงค์ในป่า ๑ พรรษา (๘ เดือน) กลับมาเขียนพิมพ์เล่ม ๑๘ ก็ถามคำถามใหม่อีกว่า *"มนุษย์ ..เกิดมาอีกทำไม?"* เพิ่มคำว่า *"อีก"* ทำไม? เพราะธรรมะในป่าได้ทำให้จิตคลายตัวจากการยึดติดตัวของมัน จึงได้มีคำถามเช่นนั้นว่า แล้วเราจะเกิดมาอีกทำไม?

ก็แล้วทำไมจึงได้ถามเช่นนั้นเล่า? ก็เพราะสัจธรรมที่เข้าไปเห็นแจ้งแล้วว่า *"มนุษย์ที่เกิดมาแล้ว มนุษย์จะไม่ได้ประโยชน์อะไรไปจากสังสารวัฏนี้เลย นอกจากหลงสร้าง และหลงไปเสวยวิบากกรรม"* (ไม่หยุดหย่อน ไม่

จบไม่สิ้น) แล้วๆเล่าๆ สุดแต่แรงแห่งวิบากกรรมจะเหวี่ยงไป

ท่านอาจเคยเห็นภาพและคำบรรยายข้อความที่ว่า *"นี่หรือ.. ชีวิต"* มีภาพทารกแบเบาะ ภาพต่อมา เป็นเด็กอนุบาล ต่อมาเป็นนักศึกษา-รับปริญญา-เข้าทำงาน-ภาพแต่งงาน-มีลูกจูงหลาน-เข้าโรงพยาบาล-และภาพสุดท้าย ท่านเดาออกใช่ไหม? ถ้าไม่ใช่ภาพงานศพแล้วจะเป็นอะไร

ความตายซ่อนตัวอยู่แล้วตั้งแต่เกิด บางคนอาจไม่ได้เข้าโรงเรียน บางคน อาจไม่ได้แต่งงาน บางคนแต่งแต่อาจไม่มีลูก หรือบางคนอาจเสียชีวิตตั้งแต่แบเบาะ หรือยังหนุ่มสาวก็มี สุดแต่บุญทำกรรมแต่ง เป็นไปต่างๆ กันไป

จึงมีคำอุทานผุดขึ้นกลางทรวงอกว่า *"ชีวิต..น่าจะมีอะไรที่มากไปกว่านี้.?"* เกิดมาแล้วก็ตายทิ้งหาสาระไม่ได้เลย ต่างคนต่างก็ตายใคร-ตายมัน ไปคนละทิศละทาง

ทรงตรัส *"เมื่อความตายมาถึง บุตรทั้งหลาย ญาติสหายรักทั้งหลาย ก็ไม่อาจต้านทานได้"* นี่แหละที่ทรงตรัสว่า สรรพสิ่งยึดไม่ได้ ยึดไม่ติดเกาะรั้งเอาไว้ไม่อยู่

ความทุกข์จึงเกิดขึ้นจากการที่เราเข้าไปยึด เข้าไปยึดในสิ่งที่ยึดเอาไว้ไม่ได้ เพราะเราไปขัดแย้งกับมัน

จึงทรงสอนไม่ให้ยึด ให้ปล่อย ให้วาง วางแล้วชีวิตไม่ยึดติดกับอะไรๆไม่ว่าจะเป็นร่างกาย สิ่งของนอกกาย แม้ลูกเมียสามีคนรักญาติมิตรรอบข้าง ก็ต้องปล่อย ชีวิต.. ชั่วคราว ใช้ให้พอเหมาะพอสมประโยชน์ พอสมหน้าที่ชีวิตประจำวันสัมมาอาชีพ แล้วให้วางเสีย อย่าใช้แบบไม่บันยะบันยัง อย่าจริงจังตั้งต้อง อย่าดันเข้าใส่ชีวิต เมื่อถึงวันที่จะต้องพลัดพรากจากกัน ก็ไม่มีอะไรเป็นของของตน จำต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป

"ชีวิต.. น่าจะมีอะไรที่มากไปกว่านี้ ?"

หรือท่านว่าไง???

สมาชิก B ชีวิตนี้ "อย่าเยอะ" ไปกว่านี้เลย แค่ที่มีอยู่นี้ก็สลัดออกยากมากแล้วเจ้าค่ะแค่นี้ก็หนักกาย หนักใจ มากแล้วเจ้าค่ะ หิวก็ทุกข์ ยืนเดิน นั่งก็ทุกข์ ไม่ได้ดั่งใจก็ทุกข์ โกรธก็ทุกข์ ดีใจเป็นสุขมากแค่ไหนสุดท้ายก็ทุกข์เจ้าค่ะ

"ชีวิตน่าจะมีอะไรที่มากไปกว่านี้" (หมายถึง มากกว่าชีวิตที่เกิดทิ้งตายทิ้งตายเปล่าเน่าสูญ) มากไปกว่าที่เป็นอยู่อย่างปุถุชนคนหนาด้วยกิเลสอย่างทุกวันนี้ ที่ไม่ได้ประโยชน์อะไรไปจากสังสารวัฏนี้เลย นอกจากเกิด เพราะวิบาก และก็ตายเพราะวิบากที่ไปเกิดอีก

ดังที่เคยได้ถามไปก่อนหน้านี้แล้วว่า มนุษย์จะเกิดมาอีกทำไม? น่าจะมีอะไรที่มากกว่านี้ ก็คือการที่ไม่ต้องกลับมาเกิดอีก เพราะเกิดเป็นทุกข์ แก่เจ็บตายก็เป็นทุกข์อีก

แต่จงฟังดีๆ แม้ความตายจะเป็นทุกข์ก็จริงอยู่ *"แต่ในวิกฤตินี้ความตายยังกลายเป็นโอกาสวิเศษ ที่เจ้าของจะได้ใช้ร่างนี้ปลดปล่อยวางธาตุขันธ์ในโอกาสนี้ด้วย โอกาสนี้เท่านั้นที่ขันธ์จะนิพพานได้"* ขันธ์จะนิพพานก็ตอนจิตดวงสุดท้ายดับไม่เหลือเชื้อ

ทีนี้ก็มาถึงคำถามที่ว่า *"ขันธ์จะดับไม่เหลือเชื้อได้อย่างไร?"*

ตอบว่า ขันธ์ดับไม่เหลือเชื้อ คือขันธวิมุติ คือหลุดพ้นออกไปจากขันธ์นามรูปการเกิดอีก และ คือวิมุติญาณทัสสนะ ได้แก่ การหลุดพ้นออกไปจากวิญญาณตัวรับรู้รับทราบทางทวารทั้งหก (ตาหูจมูกลิ้นกายและใจมโนทวาร)

ทีนี้จะวิมุติหลุดพ้นจากธาตุขันธ์และมโนวิญญาณธาตุได้อย่างไร?

นี่รหัสนัยอยู่ตรงนี้ เรารู้กันมาแล้วใช่ไหม กับคำว่าสักแต่ว่า ซึ่งมีความหมายตรงกันกับคำว่า ปลง ปล่อยวาง ทีนี้ การที่เราจะไปปล่อยวาง

เอาตอนที่จะดับจิตดวงสุดท้ายนี่มันง่ายนักหรือ? นักกีฬาถ้าไม่ฝึกซ้อมมาก่อน จะปล่อยจะวางเป็นไหม? ในชีวิตประจำวันเรานี้มีบทเรียน บททดสอบให้ฝึกซ้อมตลอดเวลา อย่าเก่งแต่เฉพาะตอนซ้อมนะ ตอนทีเผลอนี่ถ้าหากเป็นนักมวยชิงแชมเปี้ยนโลกุตระนิพพานนี่ อาจโดนน็อคเอ้าท์เอาง่ายๆ จะต้องหลงไปอีกกี่ชาติก็ไม่มีใครรู้ได้ ท่านรู้รหัสนัยแห่งการปล่อยกันมาพอสมควรแล้ว ถึงเวลาขึ้นสังเวียนชกประจำวัน ที่เรียกว่า ชิงเข้ารอบ ระวังจะโดนน็อคตกรอบแรกเอาง่ายๆ ไม่รู้เน้อ?

สรุปแล้ว การจะหลุดพ้นด้วยวิมุติญาณทัสสนะ (จรรู้ไปทั่วทุกทวาร) และหลุดพ้นจากธาตุขันธ์เป็นขันธวิมุติได้ ก็วนกลับมาที่ *"จ้าๆวะๆ กว้างๆฯ"* ตามสูตรที่รู้มาแล้วนั่นแหละ ขมากรรมอุทิศบุญไป ประกาศสละถอนเสียด้วยทุกวันเช้าเย็นก่อนนอนด้วยบทใหญ่ บทเล็กก็อโหสิให้ไปตลอดทั้งวันเวลาทำกิจการงานไปก็รำพึงไป อโหสิคำหนึ่งกรรมวิมุติหลุดไปครั้งหนึ่งแล้ว จึงให้พูดว่า *"อโหสิฯให้บ่อยๆ เอ้า อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ ทุกชีวิตมีส่วนแห่งบุญข้าฯทั่วกันๆ ตลอดไป สาธุ โสวๆๆๆๆ"*

"จ้าๆ วะๆ กว้างๆ ฯ เป็นยังไงนะ ฯ" มีคำถามเข้ามา ตอบว่า "ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาวฯ ดุจฉัพพรรณรังสีทั้งหก (๖ สีคือ ขาว เขียวแดงเหลือง ปภัสสรเลื่อมพรายและนิล) เปล่งประกายรอบพระวรกายพระอังคีรสพุทธเจ้าฯ หรือ "ให้พึงระวังท้องฟ้าจะหล่นใส่หัว หรือให้ระวังหลังคาฝ้าเพดานจะหล่นใส่หัวฯ หรือ ดุจบุรุษถือหม้อเต็มน้ำเดินผ่านหน้านางฟ้อน มีเพชฌฆาตเงื้อดาบจะฟันที่คอเมื่อมีน้ำหกลงพื้นฯ หรือ *"ตื่นๆ ตื่นโพล่ง โล่งจ้า กว้างขวาง กว้างไกล ไร้ขอบเขต สว่างไสว ไร้ขอบเขต คิดนึกฯ"* คือ *"ตื่นรู้คลาย ตื่นรู้ปลง รู้ปล่อย รู้วางฯ แต่ไม่แช่รู้ ไม่ทรงรู้"* (แช่ทรงเป็นสมาธิตบะฌานญาณ) ตื่นคลายวะออก วะๆ วะแล้ววะอีก.. อีก..อีก ๆๆๆๆๆ จนไร้ขอบเขตแดนแสนโกฏิจักรวาลออกไปฯ วะแล้ว

คลายทิ้งๆๆๆ รู้แล้วทิ้งๆๆ รู้อีกทิ้งอีกๆๆๆ

อยู่กับจ้าๆๆ อย่างนี้ตลอดไป นี่มรรคสามัคคีครบแปดดวงในอริยสัจสี่และวิมุติไปแล้ว นิโรธดับสมุทัยตัณหาไปแล้ว ให้อยู่กับจ้าๆ ทั้งวัน

ใหม่ๆ ค่อยๆเป็นค่อยไป มันเผลอไปคิดนึก ก็กลับมาจ้าๆ ให้ไร้คิดนึกอีก บ่อยๆเข้า ก็จะคุ้นชินไปเอง ต่อไปก็จะของมันเอง นิพพานของมันเอง ว่างๆของมันเอง ก็จะไม่ทุกข์อะไรกับมัน เห็น ได้ยินๆ ก็จ้าๆ เข้าไว้ พูดอโหสิอุทิศบุญไปด้วย จะจ้าเร็ว จะคลายออกเร็วขึ้น เอ้า อโหสิ ทุกอย่าง อโหสิ

จ้าๆๆ นี่ ถ้าขณะดับจิตคลายออกจ้าๆ ได้ระดับต้นๆ จะปิดอบายภูมินรกได้ จะไปเกิดก็แต่กายละเอียดหรือกายทิพย์และมนุษย์ชั้นสูง ถ้าคลายออกได้ถึงระดับสูง เป็นจิตพุทธะ นิโรธนิพพานไม่เกิดอีก สาธุ โสวนะ

๒๐๑๔.๐๙.๑๒ วันเสาร์

วันนี้วันพระ ข้างแรม ๑๔ ค่ำ สิ้นเดือนเก้า พรุ่งนี้จะขึ้น ๑ ค่ำ เดือนสิบ วันพระ หรือบาลีว่าวันธัมมัสสวนะ แปลว่าวันฟังธรรม เรามาฟังธรรมกัน ปุจฉามา ถามมาได้(ถามไปได้) พระพุทธะทรงตรัสสอนอะไร?

ท่านตรัสว่า *"ผู้ใด เห็นปฏิจจสมุปบาท ผู้นั้นเห็นแจ้งธรรม (บรรลุธรรม คือ ลุล่วง ไม่ติดขัดข้องคาที่หูที่ตาที่ใจก็ไม่ติดขัดคาใจ มันลุโล่งโพล่งจ้าวะๆไร้คิดไร้นึก ไร้การปรุงแต่งออกไปจ้าเลย ลุล่วงออกไปเลย)"*

และทรงตรัสอีก *"ผู้ใด เห็นแจ้งธรรม (ปฏิจจฯ) ผู้นั้น เห็นเราตถาคต"*

นี่พุทธะอยู่กับเรานะ พระสัจธรรมโอวาทคำสอนก็อยู่ พระอริยเจ้า

อริยสงฆ์ผู้สว่างไสวในพระสัจธรรมของท่านอยู่ด้วยกันหมดเลย

ทีนี้ เห็นธรรม ก็เห็นปฏิจจฯ เห็นปฏิจจฯ ก็เห็นธรรมด้วย เห็นองค์พุทธะด้วย นั้น เห็นอย่างไร?

จะขยายให้พิสดารออกไป ฟังให้ดีดี ฟังดีเกิดปัญญาวิมุติหลุดได้ ปฏิจจฯ หรือปัจจยาการ ๑๒ คือ ธรรมที่มีเหตุปัจจัยอาศัยกันเกิด เพราะอวิชชามี สังขารเจตนาจึงมีฯ แปลกลับไปก็ได้ความว่า เพราะอวิชชาดับ สังขารเจตนาจึงดับ(เรารู้แล้วใช่ไหม ว่าเจตนาเป็นกรรมฯ นี่เป็นแม่บทใหญ่ที่ทำให้สัตว์เป็นไปตามกรรมเกิดตายๆไม่จบภพไม่จบชาติ

อวิชชา คือตัวหลงเข้าไปรู้ สอดส่าย(เสือกรู้เสือกเห็นทั้งกุศลอกุศล แต่ปุถุชนคนหนาแน่นเหนียวติดยึดจะอยากไปทางอกุศลเสียมากกว่าเพราะการสั่งสมตัวมุ่งหวังตั้งเอามาอัตตาเจตนามีมามากในอดีต)

อวิชชา ได้แก่ โมหะเจตสิกในจิต เกิดร่วมกับโลภะด้วย โทสะเกิดก็เกิดร่วมด้วย โมหอวิชชาจึงเป็นตัวยืนพื้น จะเรียกว่า ตัวหลงก็ได้ เช่น หลงเข้าไปรู้ เห็น ได้ยิน รับรู้รับทราบอะไรมาก็เก็บเอามาคิดนึกปรุงแต่ง

พระองค์ จึงได้ทรงตรัสสอนพระพาหิยะฯ ว่า เห็น ได้ยิน, รับรู้รับทราบ คิดนึกอะไรๆ ก็ตาม ให้สักแต่ว่าๆ ๆ ไปฯ ท่านสอนสั้นๆ เพียงเท่านี้ ขณะกำลังบิณฑบาต จะพูดอะไรกันมาก พาหิยะได้สดับเพียงเท่านี้ ก็สำเร็จ คือ จบเลย จ้าเลย จบภพจบชาติไปเลย

คำว่า สักแต่ว่านี่ มันไร้สังขารเจตนาปรุงแต่งไปแล้ว หลุดออกไปจากธาตุขันธ์ ไปสู่อิสระ ว่างๆ ไปแล้ว ปราศจากเมฆหมอกทะมึน ตะวันสาดแสงจ้า ส่องสว่างกลางหาวไปเลย

ทีนี้ ปฏิจจฯที่เหลือมันหลุดล่วงผลอยออกไปไม่เป็นขบวนเลย **วิญญาณขันธ์**ก็หลุด นามรูป อายตนะตาหูก็หลุด ผัสสะกระทบกระทั่งกระเทือนใจอะไรที่ตรงไหนก็ไม่มี เมื่อ**ผัสสะ**ที่ตาหูฯมันไม่มี เจ้าตัว**เวทนา**

สุขทุกข์ชอบชังก็ไม่มี **ตัณหาอุปาทาน** ตัวยึดตัวติดตัวเอามันจบไปแล้ว **ภพชาติชรามรณ**โสกะฯมันจบไปแล้ว จบเลย นี่ท่านสอนอย่างนี้เท่านี้

ท่านสอน สิ่งใดเกิดแต่เหตุ ท่านให้ดับเหตุฯ ปัญหาทั้งหมดทั้งโลก แม้ตัณหาทั้งโลกก็ทรงให้ดับที่ตัณหา

จะดับตัณหาถึงนิโรธความดับและนิพพานความว่าง ต้องดับที่หัวขบวน คืออวิชชาฯตัวหลง ตัวหลงเข้าไปรู้ รู้อะไรก็สักแต่ว่า จ้าๆวะๆออกไป เห็นคนให้เลยคนไปนะ เอ้า โสวนะ สาธุโสว มีส่วนแห่งบุญข้าฯโดยทั่วกันฯ

มีสมาชิกเชิญชวนว่า *"มารักษาศีลกันเถอะ"* ถามว่า *"รักษาที่ไหน เอาอะไรรักษาศีล ศีลรักษาอะไร?"*

คำว่า รักษา นี่ มันหมายถึงอย่างไรกันเอ่ย แล้วการรักษานี่ จะต้องปัดกวาดเช็ดถูด้วยไหม? แล้วใช้หรือเอาอะไรเข้าไปกวาดเช็ดถูล่ะ? ๒ คำถามแล้วนะ และข้อ ๓ กวาดเช็ดถู ทำอย่างไร ต้องทำด้วยไหม ไม่ทำได้ไหม?

สมมุติว่า มีดวงใจอยู่หนึ่งดวงสกปรกขี้งกขี้เหนียวติดยึดเหนียวแน่นไม่ค่อยจะคลายออกเลยรกรุงรัง เปรียบเหมือนกระจกบานใหญ่สกปรกฝุ่นเกาะเขลอะเลย เราก็เอาผ้าไปเช็ดถูก และจะต้องทำทุกวันๆเว้นไม่ได้เลย ฝุ่นเกาะอีกแล้ว ถ้าอย่างนี้มิต้องเช็ดถูกันไปทุกภพทุกชาติหรือ หรือว่าเช็ดสัก๒หรือ๓หรือ๔หรือ๕ชาติดี หรือเช็ดไปเรื่อยๆสักกี่ชาติดี ?

สมาชิก ส ปุถุชนต้องเช็ดตลอดไป โสดาบัน. เช็ดจำนวนมาก สกิทาคามี เช็ดปานกลาง

อนาคามี เช็ดน้อยมาก อริยบุคคลไม่ต้องเช็ด เช็ดไปตามกรรมของแต่ละคน

สมาชิก B "ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา" จะต้องทำความสะอาดกันไปจนเป็นอนัตตาค่ะท่าน

"ก็เช็ดมันเหนื่อย แล้วจะไปเช็ดมันทำไม?" เจตนาเป็นกรรม ยิ่งเช็ดยิ่งกรรม ยิ่งกรรมยิ่งเกิด

ก็ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ไม่ต้องไม่ตั้ง ไม่ต้องก็ของมันเอง เมื่อกระจกมันไม่มี คนเช็ดถูก็ไม่มี กรรมจะมีมาแต่ที่ไหน? เอ้า สาธุนะ โสวแล้วนะ ขอให้มีส่วนบุญทั่วๆกัน โสวๆๆ

สมาชิก ป ส่วนคำถามเรื่องการรักษา ผมเห็นว่า กายใจมันเป็นไปของมัน มันก็ดีบ้างมันก็ไม่ดีบ้าง บังคับไม่ได้ กวาดกายกวาดใจ ก็เหมือนกวาดบ้าน ยังต้องใช้บ้านอยู่ ฝุ่นมันก็มาอีก ปัดกันไม่จบ จึงเปรียบเข้าเหมือน กายใจ มีก็ยังต้องใช้ไปตามเหตุ มันก็เลยยังมีเหตุให้มีฝุ่นมาเปื้อนกายเปื้อนใจ แต่ถ้าทำไปก็สักแต่ว่า แล้วก็วาง ทำไปตามเหตุ เมื่อเห็นกายใจไม่เอาแล้ว ก็ไม่ต้องกลับมาเอาศีล เอาดี เอาชั่ว เอาสุข เอาทุกข์อะไรอีกต่อไป จึงไม่ต้องมาเช็ดมาถูกันไปอีกกี่ชาติต่อกี่ชาติครับ สาธุโสวๆครับ ขอบคุณพระอาจารย์ที่ถามธรรมะให้ได้ลองพิจารณาธรรมเช้านี้ครับ

พระอาจารย์: ขอสาธุนะ โสวแล้วนะโสวๆ เรื่องของเรื่อง ก็เคยบอกแล้วใช่ไหมว่า จ้าๆวะๆนี่มรรคสมังคีไปแล้ว ศีลสมาธิภาวนาปล่อยวางต้องชนิดปล่อยวางสักแต่ว่าด้วยนะศีลสมาธิปัญญาภาวนานี่ ต้องเป็นชนิดปล่อยวางด้วยนะ เรียกว่า *"มรรควิมุติ"* ถ้าอย่างโลกๆที่สอนกันเวลานี้เป็นอีกชนิดเรียกว่า ชนิดตัณหาพาเอาพาทำพาปฏิบัติเจตนาอัตตากรรมเอามรรคเป็นทางเดินและเดินทางสร้างเหตุ-สมุทัยเสียเอง

"แต่ที่กำลังพูดกันนี่ จ้าๆแล้ว เป็นศีลสมาธิปัญญาภาวนาชนิดหลุดวิมุติหลุดฉับพลันชนิดขิปปาภิญญาพระพาหิยะ" มันหลุดจากธาตุขันธ์ออกไปแล้ว

จะเอาอะไรไปรักษาอะไร ในเมื่อกระจกมันไม่มีให้ต้องเช็ดถู คนเช็ดถูก็ไม่มี นี่แบบจ้าๆโพล่งๆ แบบไม่อะไรกับอะไร แบบไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก *(ถ้าทำเข้าไปรักษาก็เอาอัตตาเจตนาเข้าไปก็เป็นกรรมเต็มๆ)*

จ้าๆนี่ๆดูเหมือนคนขี้เหร่ไม่มีจริตจะก้าน แต่ข้างในตะติ๊งโหน่งนะ เอ้าโสวนะ เธอเข้าใจถูกแล้ว มาช่วยกันโปรดนะ เอาโสวๆ ทุกจิตวิญญาณ มีส่วนบุญทั่วๆกัน โสวๆ

สมาชิก B ยิ่งได้อ่าน ยิ่งสว่าง ชัดเจนขึ้น กราบขอบพระคุณท่านพระอาจารย์และญาติธรรมท่านที่เมตตาให้ธรรมทานค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

ไม่ต้องตั้งท่า ไม่ต้องทำอะไรแบบไหน กรรมฐานแบบไหนก็ไม่ต้อง เพราะทำเป็นกรรมเอาไปเกิด อยากทำอะไรหรือคิดอะไรก็ ให้สักว่าทำ สักว่าคิด ทำแล้วก็วางว่างๆ คิดก็ช่าง ให้มันจ้าๆวะๆเข้าไว้ มันก็จะไร้คิดนึกไปเอง

ถ้ามันมืดมิดปิดบังหนักอกหนักใจ ก็กางหนังสือขมากรรมบทใหญ่ และทั้งวันตื่นจนหลับ ทำงานไปอโหสิบทเล็กให้ตลอดกับจ้าๆด้วย ยิ่งบ่อยมากเท่าไรจะจ้าไว จะคิดนึกน้อยลงๆไปเอง นิพพานหรือวิมุติหลุดพ้นทุกข์ได้ก็ด้วยเกิดจากการคลายตัวของจิต อย่าหดๆหู่ๆคับแคบจดจ่อกับหนังละคร อย่างนี้ไม่คลาย ดูหนังสารคดีโลกกว้าง ภูเขา ป่าไม้ ท้องทะเลฯ ไป อย่างนี้จิตคลายกว่า เลือกฟังเพลงบรรเลงเบาๆที่ไม่รู้เนื้อเพลง เช่นเพลงจีน ฝรั่งบรรเลงเบาๆไม่กระแทกกระทั้น ลองด้วยตัวเอง หนังลครที่ติดดูนี่ ต้องประกาศสละความมุ่งหวังตั้งเอาในรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัส ถอนออกบ่อยๆ ในบทขมากรรมฯเอ้าโสวแล้ว

เรื่องของการฟังธรรมพระสัจธรรม (หมายถึงพระธรรมขั้นปรมัตถธรรมวิมุตินิโรธนิพพานพ้นจากการเกิดอีก) สมัยพุทธกาลก็เคยมี นักบวชนอกศาสนาพวกเดียรถีย์ ปฏิฆะปรามาสองค์พุทธะ ตายไปเกิดอเวจีนรก สมัยเดี๋ยวนี้ ถ้าหากมีก็เป็นกรรม แต่ให้สักแต่ว่าอีกเหมือนกัน แล้วรีบขอขมากรรมเสีย ก็น่าจะปฏิฆะหรอกนะ เพราะบรรพบุรุษนักพรตนักบวช

พระสงฆ์องค์เจ้า ท. ได้สั่งสอนสืบๆ กันมาเนิ่นนานสองพันกว่าปีมาแล้ว ต่างก็สอนให้ทำดี มุ่งหวังตั้งเอามาให้ได้มากๆ เอาความสุข ลาภ ยศ บริวาร สรรเสริญ สมบัติพัสถาน เอาไว้มากๆ ถือว่าเป็นคนเก่งคนดี เช่น กตัญญู เป็นเครื่องหมายของคนดี สอนให้เป็นคนดี แต่ไม่เคยมีใครสอนการปล่อยวางอย่างที่พุทธองค์สอน ทรงสอนให้พ้นจากการยึดติดอันเป็นความทุกข์ และสอนว่า ให้พูดดี ทำดี คิดดี **แต่ไม่สอนต่อให้จบ ว่าทำดีแล้วให้ปล่อยวางดีด้วยนะ** ทำแล้วอย่ามุ่งหวังตอบแทนนะ นี่ไม่มีใครสอน ครั้นมาได้ยินที่ตรงนี้ สอนให้ปล่อยวางๆ ทำดีก็ได้ แต่อย่าเอาดีนะ อย่าติดดีนะ คนฟังก็ไม่เข้าใจ ต่อว่ากลับมา แหม! อะไรๆ ก็ผิดไปหมด พระจึงว่า ธรรมปรมัตถ์ไม่เกิด นี่มันไม่ตรงกับธรรมระดับโลกียะ ซึ่งเป็นสมมุติบัญญัติย่อมปิดบังปรมัตถ์ คนฟังไม่เข้าใจ

ไม่เหมือนกับพาหิยะนักบวชแก้ผ้าขอทานกิน ท่านฟัง *"สักแต่ว่า"* ท่านก็บรรลุ ทีนี้คนสมัยนี้ฟังไม่รู้เรื่องก็เพราะอดีตมุ่งหวังตั้งเอามาด้วยตัณหาและความหลง กรรมวิบากอดีตชาติส่งผลปิดกั้นปิดบัง ดุจเมฆหมอกปิดบังแสงตะวัน

จึงให้หมั่นพูดอโหสิทั้งวัน และขอขมากรรมบทใหญ่ก่อนนอนทุกคืน จะช่วยคลายกรรมวิบาก เอ้า! พุทโธอโหสิ ธัมโมอโหสิ สังโฆอโหสิ มาตาปิตาอโหสิ ครูบาอาจารย์อโหสิ กรรมทุกอย่างอโหสิ ขอให้มีส่วนบุญข้าฯ ทั่วๆ กัน สาธุนะ โสวๆๆ

เมตตานี่ไม่หลุด ไม่วิมุติ เพราะเมตตาเป็นเจตสิกนามขันธ์ในจิตฝ่ายความดี ดังสุภาษิตเมตตาธรรมค้ำจุนโลก แต่ไม่วิมุติไม่หลุดโลก ยังห่วงหาอาลัย ยังค้ำคากันไปๆมาๆอยู่ ต่างผลัดกันค้ำไปค้ำมาคาโลกค้ำโลก มีผลเป็นความทุกข์ต้องใช้คู่กับอุเบกขา และต้องเป็นอุเบกขาชนิดสุญญตามหาสุญญตาอีกด้วย จึงจะวิมุติไม่ทุกข์

ทรงตรัส *"สัตว์โลกต่างมีกรรมเป็นของตัว"* กัมมทายาโท คือ มีกรรมเป็นสมบัติตกทอด (หนี้กรรมวิบากจะต้องได้รับการชดใช้) จึงให้วางเฉยอุเบกขาสุญญตา ว่างๆไป หรือ ให้ท่ามกลางออกไป ไม่ตรงอะไร ไม่เลือกข้างไหนไป จึงวิมุตินิโรธนิพพาน

๒๐๑๔.๐๙.๑๓ วันอาทิตย์

ผู้รู้ท่านกล่าวว่า *"พระพุทธศาสนาเป็นกรรมวาทีฯ"* คือ กล่าวโต้วาทีวาทะสอนว่าด้วยเรื่องของกรรม

กรรมเกิดด้วยเมฆหมอกแห่งอาสวะเรียกว่า *"วิบาก หรือวิบากกรรมเกิดผลเป็น วงจรอุบาทว์ หรือวงจรอุบัติ หรือปัจจัยยาการ หรือวัฏฏะ ๓ อย่าง"* ได้แก่ กรรมวัฏ (พฤติกรรมของสัตว์) วิปากะวัฏ (ผลกรรม หรือวิบากกรรม) และกิเลสวัฏ (ตัวนำเอาไปเกิด กิเลสชั้นดีชั้นประณีตละเอียดที่สุดคือทำบุญทำความดีด้วยตัณหา หวังเอาความสุขเวทนายึดติดในความดีโดยไม่รู้ตัว และไม่มีใครสอนบอกมาก่อนว่า ติดยึดเอาดีอย่างนี้เป็นตัณหาอุปาทานกิเลสชั้นดี แม้ปรารถนานิพพานอธิษฐานขอเอานี่ก็ตัณหาชั้นประณีตสูงสุดจะต้องไปสู่วัฏฏะ)

แต่กลับสอนว่า การอธิษฐานปรารถนานิพพานเป็นความดีควรยึดถือ **นี้สอนไม่ตรงต่อเนื้อหาพระสัทธรรม เป็นปฏิรูปเทียมของแท้** ดุจเนื้อไม้อื่นตอกลิ่มปะเข้าไปแทนเนื้อไม้เดิมแห่งกลองศึกฯ ที่พุทธะทรงตรัสไว้ใน อาณีสูตรว่าด้วยกลองศึกกษัตริย์กรุงทสารหะแตก

จำเนียรกาลผ่านมาเนิ่นนานถึงสองพันหกร้อยปีนับแต่ทรงตรัสรู้ก่อนพุทธศักราช ย้อนขึ้นไปอีกสี่สิบห้าปี ขณะทรงพระชนมายุสามสิบห้าปี ทรงพยากรณ์ไว้ภายหลังตรัสรู้ว่า ห้าร้อยปีแรกพระธรรมหรือศาสนาของ

พระองค์เริ่มเสื่อม (เพราะเหตุเอามาตุคามเข้ามาบวชภิกษุณี) ต่อมาถึงพุทธศักราชหนึ่งพันห้าร้อย คำสอนของพระองค์ก็หมดไปจากชมพูทวีป (ไปอยู่ที่อื่น คือแตกลัทธิออกเป็นสิบแปดนิกาย)

"สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ" คำนี้สุขุมลุ่มลึกอยู่ คือ จิตมันจ้าๆออกไป มันไม่ห่วงไม่หลงยึดเอาอะไร กายจิตธาตุขันธ์ก็ปล่อย ปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้นของมันเอง *"ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น"*

มันจะสงบไม่สงบ ก็ช่าง ก็ปล่อย ไม่ต้องห่วง ด้อนท์วอรี่ เนเวอร์มาย ไม่ต้องแบบไหน ไม่ต้องซ้อนกายซ้อนจิต ไม่กรรมไม่ทำกรรมซ้อนมโน มโนต้องไม่มีกรรม จิตก็จ้าผ่องใสของมันเอง จ้าทุกที จบทุกที

อย่าเอากิเลสไปเจริญจิต อนัตตาจิตมันผ่องของมันอยู่มาแต่เดิม อย่าเอาอะไรไปใส่ไปแต่งไปเติม ไม่ต้องกลัวว่าจะไม่รู้สติน่ะ สติมีอยู่แล้ว ตามธาตุขันธ์ใช้สติปัญญาเมื่อจำเป็นแต่พอดีแล้ว ก็ปล่อยวางเสีย

อย่าหลงเข้าไปซ้อนมัน แต่กรรมอนุสัยจริตเดิมยังตกค้างมีอยู่ก็ให้อโหสิขมากรรมชดใช้หนี้ด้วยบุญทิพย์ให้ไป จิตก็จะไม่ยึดติดแม้บุญกุศลความดี จิตก็สว่างจ้าผ่องของมัน

ดุจ *"ตะวันส่องสว่างกลางหาว"*

จึงอย่าเริ่มด้วยเอา แต่ให้เริ่มด้วยสละออก-ละออก-คลายออกแล้วทิ้ง คลายอีกทิ้งอีก ไม่ติดก็หลุดวิมุติทุกเวลานาที เอ้า อโหสิ ทุกจิตวิญญาณมีส่วนบุญข้าฯทั่วกัน สาธุ โสว

ธาตุอนิจจัง เป็นธาตุผันแปรสลายคลายตัวตลอด เป็นอกาลไม่มีเวลา คือไม่หยุด ไม่มีกลางวันกลางคืน ถ้ามีตัวเข้าไปตั้งเอา ก็เป็นทุกข์ทันที จึงอย่าไปขัดแย้ง ปล่อยลูกเดียว แล้วกรวดน้ำอุทิศให้สัตว์ในสังสารวัฏเป็นญาติทั้งโลก ที่ไม่ใช่ญาติไม่มี เพราะเคยเกิดมาหลายแสนชาติ เคยมีพ่อแม่พี่น้องหลายแสนล้าน สาธุนะ

เมื่อวานนี้ ได้อ่าน *"คิริมานนทสูตร"* เดิมชื่อว่าพระยาธรรมิกสูตร เป็นธรรมที่เป็นใหญ่กว่าธรรมทั้งหลาย ด้วยได้ชื้นรกสวรรค์และนิพพาน และกิเลสตัณหาสิ้นเชิง มีอยู่ตอนหนึ่งน่าฟังไว้

ในหนังสืออธิบาย นิพพานว่า นิพพานัง นครัง นามะฯ อันชื่อว่า เมืองพระนิพพาน ตั้งอยู่ในที่สุดแห่งโลก โลกมีที่สุดเพียงใด นิพพานก็ตั้งอยู่ที่สุดเพียงนั้นฯ เป็นมหานครอันใหญ่ เป็นที่บรมสุขหาที่เปรียบมิได้ฯ ยกเอามาให้ฟัง

นี่ได้มาจากหนังสือที่โยมแจก คำนำหนังสือบอกว่า ต้นฉบับคิริมานนทสูตรนี้ อุบาสิกาทองดำ กับทองย้อย ได้ไปฟังธรรมจากที่วัดทางภาคเหนือ ชอบใจจึงจ้างให้ช่างจารึกเป็นหนังสือแปลร้อยสิบสองผูก (เข้าใจว่าจารึกเป็นใบลานมีเชือกผูกแบบโบราณ) **มอบให้เจ้าคุณอุบาลีๆ ได้แปลจากไทยเหนือเป็นไทยกลาง เมื่อ ๔ พ.ย.๒๕๑๑** เพื่อจะได้ฟังทั่วกันเป็นทางรุ่งเรืองแห่งปัญญาต่อไป

นี่เป็นที่มาของตำราศาสนาบ้านเราสืบๆ กันมาเป็นอย่างนี้ สองพันกว่าปีเป็นอย่างนี้ คัดลอกต่อๆ กันมาอย่างนี้ หากองค์พุทธะยังอยู่ท่านจะว่าอย่างไรหนอ? นิพพานเป็น นครังนามฯ คือมหานครใหญ่ และยังเป็นที่บรมสุขอีกด้วย ลูกหลานเหลนโหลนภายหลังก็ต้องเชื่อท่านเจ้าคุณที่แปลมา สมัยนั้น เพราะมีท่านเท่านั้นที่มีความรู้ความสามารถที่สุดสมัยนั้น

โอ้ เมื่อเชื่อว่า นิพพานเป็นเมือง ต้องไปให้ถึง จึงเริ่มต้นถากถางทางเดิน แล้วก็เริ่มเดินๆๆๆ

และอ๋อ! นิพพานท่านว่าบรมสุขนี่นา งั้นต้องรีบกอบโกยแสวงหาบุญคือความสุขใช่ไหม เอาละ ต้องทำบุญมากๆ ปฏิบัติธรรมมากๆ ศีลสมาธิภาวนาเอามากๆ จะได้ถึงบรมสุขมหานครอันไกลแสนไกลให้จงได้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนั้น ฉันใดก็...(ฉันเพลฯ) จบ ฟังปล่อยๆ จ้าๆ แล้วก็อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ ฯโสวๆๆ

สมาชิก ช แชร์โพสต์ : "ทำไมเรารู้ว่า ควรปล่อยวาง...แต่ยังคิดมาก"

ทำไมเรารู้ว่า ควรนิ่ง ควรฟัง...แต่ยังพูด ทำไมเรารู้ว่า ควรหยุดฟุ้มเฟือย...แต่ไม่เคยทำได้

ทำไมเรารู้ว่า ไม่ควรนินทา...แต่ยังนินทา ทำไมเรารู้ว่า ไม่ควรขี้เกียจ...แต่ยังขี้เกียจ

ทำไมเรารู้ว่า ไม่ควรเหงา...แต่ยังเหงา ทำไมเรารู้ว่า การเปรียบเทียบไม่ดี ...แต่ยังเปรียบเทียบ

ทำไมเราอ่านหนังสือฮาวทูไปแล้วร้อยเล่ม...แต่ยังทำตามไม่ได้

ทำไมเราสร้างแรงบันดาลใจได้แล้ว...แต่สามวันถัดไป จิตใจเราเริ่มเหี่ยว

ทำไมเรารู้ทุกอย่าง แต่...เราทำอะไรไม่ได้สักอย่าง

คำตอบคือ... *"รู้"* มีอยู่สองแบบ !!

หนึ่ง: รู้ด้วยสมอง สอง: รู้ด้วยจิต

การฟัง คิด อ่าน เป็นการฝึกรู้ด้วยสมอง และสมองมีอำนาจน้อยกว่าจิต

จิตเป็นนาย สมองเป็นบ่าว เมื่อควบคุมสมองได้ แต่ควบคุมจิตไม่ได้

ชีวิตย่อมเปลี่ยนแปลงช้า หรือไม่เปลี่ยนเลย

ด้วยเหตุนี้พระพุทธเจ้าจึงมุ่งสอนให้คนฝึกจิต (ภาวนามยปัญญา)

ท่านเน้นย้ำเปลี่ยนคนไปที่กระบวนการของจิต มิใช่สมอง

เมื่อจิตเปลี่ยน ชีวิตเปลี่ยน มีกี่ครั้งในชีวิตที่คุณรู้ดีทุกอย่าง คิดดีทุกอย่าง

แต่บังคับให้ตัวเองทำตามความคิดดีๆไม่ได้สักอย่าง

คนทั่วไปสอนให้เปลี่ยนที่ความคิด แต่พระพุทธเจ้าสอนให้เปลี่ยนที่จิตเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ใครอ่านแล้ว ปุจฉาวิสัชชนากันหน่อย เป็นเครื่องประเทืองปัญญาจ้าๆวะๆ สืบไป ทักทายกันหน่อยธรรมะยามเช้าอาทิตย์วันหยุด

สมาชิก B "ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา" อะไรๆมันก็ไม่เที่ยงเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

ตอบสั้นๆเจ้าค่ะ ก็มันไม่เที่ยง(เพิ่งจะ ๐๙.๐๙ น.) เจ้าค่ะสาธุ อโหสิค่ะ ผ่อนคลายกัน นะคะ อย่าไปซีเรียส วันนี้วันหยุดค่ะ ปล่อยๆๆๆๆ มันไปนะคะ

สมาชิก B สวัสดีค่ะ

สมาชิก ช สาธุ ขอขอบพระคุณในข้อธรรมะที่แบ่งปันมาให้นะคะ today is a light day ค่ะ กราบขอบพระคุณท่านพระอาจารย์ และญาติธรรมทุกท่านที่เมตตาแบ่งปันธรรมทานให้ในทุกๆวันเจ้าค่ะ

สมาชิก M โพสต์ : ขอเชิญรับฟังเรื่องเทวฑูตสูตร เพื่อความไม่ประมาทในชีวิตอีกต่อไปทาง https://www.youtube.com/watch?v=u ONCCrqlIQQ

สมาชิก B สาธุ ขอขอบพระคุณในเมตตาจิตค่ะ ยินดีรับฟังเพื่อความไม่ประมาทนะคะ

พระอาจารย์: ธรรมะ มีอยู่ ๒ ระดับได้แก่ ระดับโลก คือ โลกนี้กับโลกหน้า*(วัฏฏะไปเกิด)*เพราะยังทำดีพูดดีคิดดีทำเอาดี เช่น ต้องฝึกจิต*(เอาอะไรไปฝึก?)*ศีลสมาธิภาวนาปัญญาก็เพื่อให้มีปัญญามากๆจึงดี วิบากนำไปเกิดวัฏฏะดีๆ (เกิดดีน่ะมีไหม? เห็นมีแต่เกิดเป็นทุกข์)

อีกระดับหนึ่งคือ ระดับโลกุตระ เหนือโลก พ้นออกไปจากโลกทั้งโลกนี้และโลกหน้า เป็นโลกปรมัตถ์ พ้นสมมุติพ้นบัญญัติ เหนือบัญญัติ

พ้นแล้วจากจิตดีจิตชั่วออกไปแล้ว พ้นออกไปจากธาตุขันธ์ ขันธวิมุติแล้ว พ้นเหนือโลกทวารหก คือตา หู ฯพ้น เห็น ได้ยิน ฯ เป็น สักแต่

ว่าพระพาหิยะไปแล้ว ปล่อยแล้ว วางแล้ว วิมุติหลุดพ้นการเกิด

ไม่ต้องฝึกปล่อยไม่ต้องฝึกวาง ธาตุขันธ์ กายจิตเป็นของร้อน ให้ปล่อยให้วางทันที ไม่ฝึก ถ้าฝึกเป็นกรรม นำเอาไปเกิด *เรากล่าวว่าเจตนาเป็นกรรม เอาอะไรเข้าไปฝึก มันอัตตาเจตนากรรม โมหะอวิชชา เอาตัณหาเข้าไปฝึก เพราะว่าฝึกเพื่อจะเอาด้วยตัณหา!*

แต่ถ้าฝึกปลง ฝึกปล่อย ฝึกวาง ว่างๆ ไป ไร้ไป แต่ปล่อยวางนี่ไม่ต้องฝึกนะ! ไม่เริ่มไม่จบ แต่จบทันที จบทุกโลก ไม่ว่าโลกไหนๆ โลกนี้ โลกหน้า โลกทวารหก จบทุกโลกมนุษย์สวรรค์มารพรหม ไม่ต้องฝึกนะ ปล่อยเลย จ้าๆวะๆเลย ให้ดุจ *"เธอจงแลดูพระอังคีรสพุทธะเจ้า ผู้ไพโรจน์อยู่ ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาวฯ"*

เอ้า ขณะนี้ เธอ ท. จ้าๆ แล้วหรือยัง? สาธุนะ อโหสิๆๆ กรรมอันใด ที่ได้เคยประมาทพลาดพั้งล่วงเกินซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะถูกกระทำ หรือเป็นผู้เข้าไปกระทำ ก่อให้เกิดพยาบาทอาฆาตจองเวรเอาคืนแก่กันและกันอยู่ ทำให้จิตเศร้าหมอง ไม่ผ่องใส ปิดกั้นปิดบังแสงแห่งพระสัจธรรม ไม่สว่างไสวไม่ปล่อยไม่วาง ไม่ว่างตามพุทธอรหันตสาวก ข้าฯ ท.ทุกชีวิตจิตวิญญาน ขอองค์พุทธะทรงได้โปรดเป็นประธานเมตตา ยกโทษ ให้กรรมทั้งหมดทั้งมวล ของหมู่เหล่าข้าฯท.ทุกชั้นภูมิ ขอจงเป็นโมฆะกรรม อโหสิกรรมและ วิมุติกรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปด้วยเทอญฯ อโหสิๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ ทุกจิตวิญญาณจงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯ ท. จงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญฯ สาธุ โสวๆๆๆๆ

สมาชิก M เจ้ากรรมนายเวร สื่อผ่านเราทางไหนครับ

สมาชิก B อโหสิกรรมก่อนเลยนะคะ แล้วก็สักแต่ว่าไปค่ะ ไม่เปิดรับสื่อใดๆ ไม่ตอบรับ ไม่ตอบโต้ใดๆ อะไรจะเกิดก็เกิด ปล่อยให้มันเกิด เห็น รู้ ได้ยิน สัมผัส กลิ่น รส สักแต่ว่ากันไปค่ะ ไม่เกี่ยว ไม่เหนี่ยว

ไม่ยึด มาใส่ใจนะคะ แล้วใจเราจะเบาๆไปเองค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ขอความหลุดไป พ้นไป จงมีแด่ท่านเทิด สาธุใครจะไปจะมาทางไหนก็ปล่อยไป นะคะ หมั่นขอขมากรรมบ่อยๆตามที่ท่านพระอาจารย์ได้เมตตาชี้แนะอยู่เนื่องๆนะคะ ทุกท่าน

พระอาจารย์: เจ้ากรรมนายเวรสื่อผ่านเราทางไหน? ถามมา ก็ถามกลับว่า "คนเรารับรู้รับทราบได้ทางไหนบ้างล่ะ? ทรงตรัสว่า *"เห็น ได้ยิน ฯลฯ (รู้ไหมว่า ฯลฯ มีอะไรอีก ก็ตาหูจมูกลิ้นกายใจน่ะ รับรู้อะไรได้บ้างล่ะ)*

ทรงตรัสว่า "เห็น ได้ยินฯ นี้เป็นกรรมเก่าฯ" (กรรมเก่าคือวิบากกรรม วิบากกรรมคือกรรมเก่าที่เคยทำเขาเอาไว้) เขาก็มาทวงเอาที่ตา หูฯนี่แหละ รับรู้รับทราบทางใจ อารมณ์คิดนึกทางใจ ดีหรือไม่ดี นี้เป็นวิบากเก่า ห้ามไม่ได้นะ

(จึงให้สักแต่ว่า ช่างๆยังไงล่ะ คือเรื่องของเรื่องมันต้องเกิด วิบากของใครของมันนะ ได้รับไม่เหมือนกันหรอก ยังไงๆมันต้องเกิดห้ามไม่ได้ ไม่มีอุบัติเหตุนะ มีแต่เหตุให้ต้องอุบัติเสมอ ที่กล่าวกันว่า *"โลกนี้ ไม่มีคำว่าบังเอิญ"*)

ส่วน เห็น ได้ยิน ฯรับรู้รับทราบแล้วคิดนึกอย่างไร นี้เป็นกรรมใหม่ (จะเอาไปเกิดด้วยเจ้ากรรมตัวใหม่นี่แหละ ที่ทรงตรัสแม่บทไว้ว่า เจตนาเป็นกรรมแล้วสัตว์ก็เป็นไปตามกรรมที่ตรงนี้เขียนใส่หน้าผากไว้นะส่องกระจกดูทุกวันจะได้อ้อพุทธะสอนอย่างนี้) อโหสิทุกอย่างอโหสิโสวไหม โสวนะสาธุโสวๆๆ

ดังนั้น จึงอย่าเอาอะไรไปใส่จิตเดิม ปล่อยให้อนัตตาจิตเขาใสผ่องของเขาอยู่จ้าๆวะๆอยู่อย่างนั้น อย่าไปฝึกนะ ฝึกหรือปฏิบัตินั่นกรรมซ้อนธรรม กรรมซ้อนมโนแล้ว มโนมีกรรมเกิดเป็นมโนกรรมอันใหม่ขึ้นมาแล้ว กายกรรม วจีกรรม นี่มันปลายเหตุเกิดตามมาแล้ว มันเกิดเพราะมโนกรรม

ใจคิดนึกก่อน แล้วกายวาจาจึงตามมา

<u>จึงดับที่มโนกรรมก่อน ด้วยสักแต่ว่า-ปล่อยวาง-ว่างๆไป อย่านึก อย่าคิด เห็น ได้ยิน ก็ให้เลยๆไป!</u>

ให้สักแต่ว่าพาหิยะไป นี่ขิปปาภิญญาแล้วนะ พุทธะท่านสอนอย่างนี้

หรือจะรอไปฝึกจิตเพื่อจะสักแต่ว่าเสียก่อน พาหิยะไม่ฝึกเพราะพุทธะไม่สอน สักแต่ว่า ก็คือปล่อย หรือจะยึด ต้องไปยึดหัดฝึกเสียก่อน ถ้ายึดก็ไม่หลุด ไม่หลุดก็คือติด ติดขัดข้องคาสังสาราวัฏนะ!

เอ้า ท่าน ท. ปล่อยหรือยัง?

เอ้า เทศน์ต่อ ฉันเสร็จแล้วเทศน์ต่อ มีเรื่องจ้าๆ คลายๆมาเล่า

แม่ชีทำครัว ถวายพระทุกวัน พระก็เช้าเอนเพลนอน บ่ายพักผ่อน เย็นทำวัตร ค่ำซัดมาม่า (อโหสิ) เป็นไปอย่างนี้ตลอดพรรษา ชีก็อยู่สุขสบายดี วันนึงเธอก็บ่นรำพึงขึ้นมาว่า *"เออ พระที่นี่ก็ดีนะ นอนกะฉันทั้งวัดเลย!"* จบแล้วก็ปล่อย (แถ่แล๊มๆๆ) มาต่อกัน

บัวสี่เหล่า นี่ มีคนแปลเหล่าที่สี่ *"ปทปรมะ"* ว่ารังแต่จะเป็นอาหารเต่าและปลา นี่ พระขอค้านนะ คำว่า ปท คือบท ในภาษาไทย บาลีไม่มี บ.ใบไม้ ใช้ ปทะแปลว่าบท คือบทเรียน และ คำว่าปรมะ คือ บรม ในภาษาไทย คือ บทบรม แปลว่า บทมาก คือ ต้องใช้บทเรียนเป็นอันมาก เช่น ขอขมากรรมมากๆ อโหสิมากๆๆๆๆๆๆๆ ให้เป็นเนื้อเดียวกันกับชีวิต ถ้าจะกินดื่มอะไร ถ้ายังไม่พูดอโหสิ อย่าเพิ่งกิน ยิ่งเห็นเนื้อสัตว์เห็นอะไร ชอบหรือไม่ชอบ ก็รำพึงอโหสิๆๆๆ รับรองว่า สว่างจ้าไว

นิพพานไม่ยากไม่ง่าย แต่ให้คลายจิตออก**(อย่าไปดูจิตฝึกจิตนะ ไม่ต้อง ไม่ต้องเอาอะไรไปใส่มัน)**คลายจิตออกก็ ไม่ติด ไม่ติดก็หลุด วิมุติ นิพพาน

จ้านี่! เป็นผลของการคลายตัวของจิต คลายแล้วจ้าเลย

ทำไมเรารู้ว่าควรปล่อยวาง แต่ยังคิดมาก? (ใครก็ได้ช่วยตอบกันหน่อย ระดมสมองกันหน่อย เบรนสตอมมิ่งกันหน่อย จ้าๆ อโหสิด้วยนะเอ้า ขอแรงจิตอาสาบุญที่ไม่ตัณหาสักท่านนึง)

มีตอบมาท่านนึง ตอบว่า ทุกคนมีกรรมเป็นของตัว กรรมของคนคิดมากใช่ไหม บางคนมีกรรมมากก็คิดมาก บางคนคิดน้อยกรรมมีน้อยแล้วสำหรับคนที่มีกรรมมากๆ คิดมากๆนี่ ทำไมล่ะ! บอกว่าให้ปล่อย ให้จ้าๆวะๆกว้างไกลๆไร้ขอบเขตคิดนึกไป แต่ทำไมเขาจึงทำไม่ได้ล่ะ? ตอบต่อหน่อยซิ ใครช่วยที

สมาชิก B จิตไม่เที่ยงเจ้าค่ะยังไม่ทันกะสิ่งที่มากระทบเจ้าค่ะเผลอทิ้งสักแต่ว่าเจ้าค่ะเผลอเพลิดอารมณ์ เผลอไปยึดเจ้าค่ะ

ถามต่ออีก ก็ทำไมไม่ทันสิ่งกระทบ? ทำไมจึงเผลอทิ้งสักแต่ว่าทำไมๆ? ไปเรื่อย เดี๋ยวจะเจอคำตอบ

สมาชิก B ยึดเจ้าค่ะ ไม่ได้ดั่งใจ ไม่ปล่อย ไม่ผ่านเจ้าค่ะ จ่อ จ้อง นึก คิด เจ้าค่ะไปดู ไปรู้ ไปเห็น ไปรับวิบากใหม่เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่เมตตา ขัดเกลา เจ้าค่ะ

ทรงตรัสเหตุกับความดับเหตุ เหตุเกิดที่ไหน ให้ดับเหตุ เหตุเกิดที่ไหนกันจ๊ะหนูๆจ๋า?

สมาชิก B ใจเจ้าค่ะ เหตุเกิดที่ใจ ดับที่ใจเจ้าค่ะ ดับตรงนั้นจบตรงนั้นเจ้าค่ะ

ทรงตรัสเหตุกับความดับเหตุ เหตุเกิดที่ไหน ให้ดับเหตุ เหตุเกิดที่ไหนกันจ๊ะหนูๆจ๋า?

สมาชิก B เกิดที่รู้ ที่เห็น ที่ได้ยิน ที่ได้สัมผัส ที่ได้กลิ่น ที่ได้รสเจ้าค่ะแล้วยึดเหนี่ยวมาใส่ใจเจ้าค่ะสักแต่ว่า แค่นั้นก็จบเจ้าค่ะสาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ เผลอไป ปล่อยไป เจ้าค่ะสาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่างทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุ

ตอบมากว้างมาก ที่ใจน่ะดับอย่างไร? มีท่านนึงตอบมาว่า **ต้องฝึกจิต แต่ไม่บอกว่าฝึกอย่างไร? แต่ก็จะพอเห็นลิ้นไก่ได้ เพราะบอกว่าต้องฝึกจิต ทั้งบ้านทั้งเมืองเขาก็ฝึกกัน!**

มีที่นี่ที่เดียวกับหลวงพ่อที่อยู่ในป่าบอกว่าองค์พุทธะท่านว่า ฝึกเป็นกรรม เพราะเอาอัตตาเอาเจตนาสังขารเข้าไปด้วยตัณหาอุปาทาน *(ไม่รู้ว่าเอาตำราที่ไหนมาอ้างว่าองค์พุทธะสอนให้ฝึกจิต นี่เอาธรรมปฏิรูปยัดใส่พระโอษฐ์เป็นธรรมเนื้องอก มิจฉาทิฏฐิแล้ว กรรมหนักแล้ว)*

"ท่านสอนว่าไง พาหิยะฯ เธอจงไปฝึกจิตเสียก่อนนะ แล้วค่อยนิพพาน สอนหรือ?"

สมาชิก B ท่านสอนให้สักแต่ว่าเจ้าค่ะ ดับที่รู้ เห็น ได้ยิน สัมผัส ได้กลิ่น ได้รส เจ้าค่ะ ดับตรงนั้น จบตรงนั้นเลยเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

พระอาจารย์: ฟังคำถามให้ดี จะเกิดปัญญาจ้าๆนะ คำถามๆว่า *"รู้ทุกอย่าง แต่ทำไมปล่อยวางไม่ได้?"*

สมาชิก B ยึดเจ้าค่ะคำเดียวสั้นๆ *"ยึด"* อโหสิ อโหสิ อโหสิ เจ้าค่ะ

สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณ จงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุยึดอีกก็ปล่อยไปอีก ปล่อยอีกยึดอีก ก็ปล่อยไปอีก ไม่มีอะไรซีเรียสเจ้าค่ะ

เพราะว่ามันไม่เที่ยงเจ้าค่ะ คราวนี้บ่ายแก่ๆ เลยเจ้าค่ะ ๕๕๕

สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณ จงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุ สามารถ พยัคฆ์อรุณ (นักมวย)อ่อนซ้อมเจ้าค่ะ

เอ้า อโหสิ ก็จะวนไปถามไม่จบ เพราะไม่สาวไปหาต้นเหตุต้นเค้าเงื่อนของมัน คนที่ปล่อยวางไม่ได้ ทั้งๆ ที่รู้ดีทุกอย่าง แต่ไม่ยอมปล่อยวาง

อย่างพระพาหิยะฯ เพราะอะไร?

จะวิสัชชนาให้ฟัง แต่ฟังแล้วไม่เชื่อก็เป็นกรรมเพราะต่อไปนี้ เป็นพุทธโอวาท คือว่า รู้แต่ทำไม่ได้ (ทั้งๆ ที่สอนมาเดือนกว่าว่า ไม่ต้องทำแบบไหน เพราะทำเป็นกรรม ก็ยังไม่เข้าใจ)

เหตุทำไม่ได้ เพราะ **๑. ไม่รู้จักตัวเอง** รู้แต่นอกตัวที่เรียกกันว่า "ญาณทัสสนาจร คือจรรู้ไปทั่ว แต่ไม่ยอมปล่อย ไม่ยอมวิมุติญาณทัสสนะ (นิพพาน) รู้จักแต่ฝึกจิตวิญญาณธาตุขันธ์ แต่ไม่รู้จักวางขันธ์หรือขันธวิมุติ (นิพพานก็ไม่รู้จัก) เรียกว่าคนหลง คนหลงจะ**ไม่เชื่อสัทธาตถาคตโพธิ** ไม่เชื่อ พุทธะบอกพาหิยะฯอย่างนี้ๆ ไม่เชื่อ นี่ผิดต่อพุทธโอวาทแล้วนะ **๒. เคยล่วงเกินพระรัตนตรัย** ปฏิเสธคำสอนมรรคผลนิพพานมาก่อน วิบากกำลังส่งผล ๓. เคยสอนคนอื่นให้วกวน **วิบากกำลังออนไลน์ตีกลับ** ๔. ยิ่งฝึกจิตเอากิเลสไปใส่อนัตตาจิตด้วย อัตตาและตัณหาพาทำ ยิ่งทำยิ่งเพิ่มกรรม **กรรมไม่คลาย** ปล่อยวางไม่ได้ ทั้งที่รู้ทุกอย่างแต่ทำไม่ได้ ๕. ไม่ยอมอ้าปากขอขมากรรม ขออโหสิกรรม เพราะขาดสัทธาตามข้อ ๑ และ ๖. ตัวมุ่งหวังตั้งเอาด้วยตัณหาในมรรคผลนิพพานมีมาก ไม่ยอมขอประกาศสละ-ประกาศถอน

เอ้า ทุกอย่างอโหสิ! ทุกจิตวิญญาณจงได้มีส่วนบุญข้าฯทั่วๆกัน อโหสิๆๆสาธุโสวๆๆๆ

สมาชิก B สาธุ สว่างเจ้าค่ะ"สักแต่ว่า ไม่ต้องหาเหตุ จบเลย" เจ้าค่ะ ขอน้อมมาใส่ใจเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: *"สักแต่ว่า"* นี่ฯ คนที่ไม่เข้าใจก็จะไม่เข้าใจ แต่ก็ดีนะ เป็นเหตุปัจจัยให้คนที่ไม่รู้ ได้รู้ได้อ่าน ก็ขอเพื่อนๆ สมาชิกทุกท่านมีส่วนในบุญนี้จงทั่วกัน

ทบทวนข้อธรรมนะ ก่อนองค์พุทธะตรัสรู้ นักบวชดาบสฤาษีชีไพรเข้าไปฝึกจิต เช่น ครูทั้งหกรวมทั้งมหาวีระนิครณห์ต้นศาสดาศาสนาเชน

นักบวชแก้ผ้ามีมาถึงปัจจุบัน และยังมีครูสัญชัยปริพาชกที่พระสารีบุตร โมคัลลานะเคยไปเป็นศิษย์ในตอนแรกด้วย

แม้แต่พระองค์บวชแล้วก็เคยเข้าไปเรียนกับพระอาจารย์ชื่อ อาฬารดาบส แลอุทกดาบส นี่ท่านไปฝึกจิต ไปได้รูปฌานสี่ และอรูปฌานสี่ รวมเรียก สมาบัติแปด **ท่านบอกไม่ใช่ทางพ้นทุกข์ไม่ใช่หนทางตรัสรู้ ใช้ปัญญาตรองดูสักหน่อยเถอะว่า ถ้าฝึกจิตแล้วตรัสรู้ได้จริง นักบวชทั้งหลายแล ครูทั้งหก คงจะตรัสรู้ธรรมกันแล้ว**

"องค์มหาโพธิสัตว์สันดุสิตเทพบุตร จะจุติลงมาโปรดโลกเวไนยสัตว์ ทำไม?"

ภายหลังตรัสรู้ ทรงทบทวนธรรมที่ตรัสรู้ ด้วยอริยสัจสี่ และปัจจยาการสิบสอง(ปฏิจจสมุปบาท)อนุโลมลงไปและปฏิโลมย้อนกลับขึ้นลงๆอยู่อย่างนี้ตลอดอีกเจ็ดวัน ในสัปดาห์ที่เจ็ดที่ทรงเสวยวิมุติสุข

ถึงกับทรงอุทานว่า พระธรรมที่ตรัสรู้นี้ลุ่มลึกสุขุมยิ่งนัก ยากนักที่สัตว์จะตรัสรู้ตามพระองค์ได้

และต่อมายังทรงตรัส พระสูตรชื่อ นขสิกขสูตร ว่าด้วยธุลีปลายเล็บตถาคต ซึ่งสัตว์ที่จะตรัสรู้ตามมีเพียงธุลีปลายเล็บ ส่วนธุลีดินบนพื้นมหาปฐพีรู้ธรรมเห็นธรรมได้ยาก ด้วยตัณหา โมหะอวิชชา พาหลงวนอยู่ดุจคนวิ่งวนขอบสระใหญ่แล้วๆเล่าๆแล้วก็กลับมาที่เดิม

"เห็น ได้ยิน ฯ นี้เป็นกรรมเก่า ที่ได้นำเอามาสนทนาธรรมกันนี้ก็เป็นเช่นนั้น ด้วยกรรมเก่าได้เคยพบทำกันมาแล้ว จากกันไปเล่าเรียนศึกษาฝึกฝนอบรมบ่มเพาะ ต่างก็แยกย้ายกันไป แล้ววันหนึ่งก็วนกลับมาพบกันที่เก่าด้วยวิบากกรรมเก่า และก็จะต้องพลัดพรากกันด้วยวิบากและกรรมใหม่สืบต่อกันไป"

ก็ขอความสวัสดีทั้งหลาย ความสว่างไสวในธรรมพระสัมมาสัมพุทธะ จงบังเกิดมีแก่เพื่อนๆสมาชิกฟังพระสัจธรรมด้วยกันจงทั่วกันทุกท่าน เทอญฯ สาธุโสวๆๆๆ ทุกอย่างอโหสิ โสวๆๆๆ

สมาชิก B สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ กราบพระคุณท่านพระอาจารย์ที่เมตตาอยู่เนืองๆเจ้าค่ะ

ก่อนจะจาก จะจบ ธรรมะมันยังจ้าอยู่ มองไปเห็นข้อความว่า *"ทำงานใหญ่ต้องใช้สติปัญญาให้มากและรอบคอบฯ และต้องมีปัจจัยมากๆ จึงสำเร็จฯ"*

นี่พระเถระมหาเถระครูบาอาจารย์ชั้นพระราชาคณะท่านหนึ่งสอนไม่ปล่อยไม่วางเลย ใช้เจตนาก็เป็นกรรมอยู่แล้ว ยังเอาตัณหามาสอนให้จริงจังตั้งต้องใส่เข้าไปอีก นี่มันตัวมุ่งหวังด้วยความสำเร็จด้วยตัณหาอุปาทานยึดติด ดันเข้าใส่ว่าต้องสำเร็จ ไม่สำเร็จไม่ได้ งานต้องใหญ่ๆ

มิน่าเล่า! พระปฏิมากรใหญ่ๆที่สุดจึงแข่งขันกันเกิดขึ้นมากมาย เมืองไทยมีวัดสองสามหมื่นวัด มีพระสงฆ์สองสามแสนรูป สอนให้ยึดให้ติดด้วยตัณหาสร้างงานโครงการใหญ่ ถามว่าเอาใหญ่ๆเพื่ออะไร?

คนฟังคำสอนก็หลงเชื่อตาม คนในบ้านเมืองยึดตัวความสำเร็จปรารถนามุ่งหวังตั้งเอา คงมีอนุสัยมุ่งปรารถนามุ่งเอามาในอดีต นี่เป็นเรื่องทางโลกโลกียะ

แต่ทางธรรมโลกุตระเนื้อหาพระสัจธรรมจะต้องพูดว่า จะประกอบการงานสัมมาอาชีพใดๆเล็กใหญ่ก็ตาม ใช้ธาตุขันธ์กายจิตแต่พอดี สติปัญญาก็ให้ใช้แต่พอดี ให้สักแต่ว่าไป ใช้แล้วให้วางเสีย จะได้ไม่เป็นทุกข์กับมัน ทำดีเท่าที่ทำได้ ตามยถาสติยถาพลัง สำเร็จกับไม่สำเร็จมันคู่กัน บางทีสำเร็จ บางทีไม่สำเร็จ ก็ตามเหตุปัจจัย ไม่ใช่ต้องใช้สติปัญญาๆ ปัจจัยมากๆ ต้องสำเร็จ อย่างนี้มันทุกข์

"ขอให้เข้าใจนะ ใช้ธาตุขันธ์กายจิตแต่พอดี อย่าดันเข้าใส่ชีวิต การเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิต คือการเรียนรู้ที่จะปล่อยวาง" สาธุนะโสวนะโสวๆ

"ไม่ต้องๆ.. ไม่ต้องทำกรรมอะไรแบบไหนอีก ไม่ต้องแบก ไม่ต้องวาง วางทันทีเลย แต่ก็ไม่ใช่ไปคอยวาง มันวางของมันเองของมันเอง ว่างๆ ของมันเอง นิพพานก็ของมันเอง ของมันเอง ๆ จึงว่า ไม่ต้อง.. แต่ของมันเอง นิพพาน ไม่ยาก ไม่ง่าย แต่ให้คลายจิตออก นิพพานเป็นผลจากการคลายตัวของจิต" (จ้าๆ วะๆ กว้างๆไกลๆไร้ขอบเขตคิดนึกฯ) อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ สาธุโสวๆๆ

ตัวปรารถนา คือตัววิ่งเข้าหาบ่วง บ่วงแห่งตัณหาแห่งสังโยชน์อันเป็นเครื่องร้อยรัดอยู่กับโลก ตัดบ่วงแห่งตัณหาเสียได้ ย่อมอิสระพ้นโลกเหนือโลกทุกโลก

โมหะความหลง หลงสร้างทางเดินและเดินทาง อันมีทั้งป่าเล็กป่าใหญ่และรกชัฏและสัตว์ร้าย ทั้งข้างแรม อันความมืดปกคลุมอยู่ ใยไม่หาประทีปเล่า?

อวิชชาอันว่าความหลงรู้ไปทั่ว ดุจนักทัสสนาจรรู้ไปทั่วทั้งโลกทวารหก เหน็ดเหนื่อยนักก็จรกลับเข้าพำนักถิ่นเดิม จึงรู้ว่าเที่ยวไปสอดแส่ส่ายรู้เห็นนี่เป็นเหตุ ดับเหตุด้วยดับรู้ ตัดรู้ ให้หลุดรู้ จึงหลุดวิมุติญาณฯนิพพานเอยฯ

สมาชิก B สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ กราบพระคุณท่านพระอาจารย์ที่เมตตาอยู่เนื่องๆเจ้าค่ะ

๒๐๑๕.๐๙.๑๔ วันจันทร์

ทำไมคนเราเกิดมาจึงแตกต่างกัน?

หลายคนใช้ร่างกายจิตใจฝึกฝนพากเพียรเพื่อใฝหาความสุข เพลิดเพลินอยู่กับความสุข ทั้งที่ความสุขมันไม่มี แต่หลงไปด้วยโมหะตัณหาอย่างไม่รู้ตัว

หลายคนหลงเข้าไปเรียนเข้าไปรู้เข้าไปฝึกฝนให้เป็นคนเก่งในสังคมมีเกียรติอันจอมปลอมที่สร้างภาพมายาด้วยอวิชชาครอบงำไว้อย่างไม่รู้ตัวคิดว่าดูดี ปั้นหน้าสรรเสริญเยินยออ้อล้อเอาอกเอาใจแทนความจริงใจใส่กันรู้หลบเป็นปีกรู้หลีกเป็นหาง(พวกสัตว์ปีกเดรัจฉาน)

หลายคนแต่งวาทะนักกวีนักปราชญ์ให้ฟังแล้วดูดีเพื่อให้สังคมยอมรับด้วยความทะเยอทะยานอยากของราคะตัณหาที่วิ่งร่านว่าต้องได้ และอ้างเอาว่าได้รับคำสอนมาว่า ไม่ควรสอนให้เปลี่ยนความคิด แต่ควรสอนให้เปลี่ยนที่จิต เมื่อจิตเปลี่ยนชีวิตเปลี่ยน บางคนรู้ดีทุกอย่าง คิดดีทุกอย่าง แต่ทำไม่ได้ จึงย้ำให้เปลี่ยนกระบวนการของจิต

แท้จริงก็ถูกนะที่ว่าให้เปลี่ยนที่จิต นั่นคือ การมีและใช้ชีวิต ควรเปลี่ยนจิตโมหะตัณหาอวิชชาให้สว่างไสวคุมจิตให้ได้ก่อนด้วยดับเหตุแห่งตัณหา หาที่มาของความอยากได้ใคร่ดี ตัววิ่งไขว่คว้าหาแต่ความสุขโลกธรรมแปด(เปื้อนอย่างไม่รู้สึกตัวด้วยโมหะความหลง) เพราะไม่เคยคุมผัสสะสังคม ไม่ยอมดับเวทนา แต่กลับเสาะหาเอาแต่ความสุขมายาอันจอมปลอมประโลมโลก หารู้ไม่เลยว่า สุขกับทุกข์มันคืออันเดียวกัน ทุกข์มันน้อยไปหน่อยจึงหลงว่าเป็นสุข ด้วยตัวราคะมันตีราคาให้ว่าเป็นสุข ครั้นคุมผัสสะไม่ได้ดับเวทนาไม่ได้ ความปรารถนาความอยากได้ใคร่ดีจึงเกิดลุกลามใหญ่โต ต้องใช้สติปัญญาธาตุขันธ์มากๆ งานใหญ่ๆ ต้องมีและ

หาปัจจัยมากๆ ทุกข์ดุจวัวพันหลักไม่รู้ตัว

จึงกล่าวกันว่า *"รู้ดีทุกอย่าง พูดก็ดีทุกอย่าง คิดก็ดีทุกอย่าง แต่ปล่อยวางไม่ได้"* เพราะตลอดเวลาใช้ตัณหาไปแสวงหาแต่ความสุข *"จะเอา"* ย่อมตรงกันข้ามกับ *"ปล่อยวาง"*

จิตกับคิดอยู่ด้วยกันไม่แยกกัน แต่จงควบคุมคิดให้ได้ จิตคิดเป็นทุกข์ จึงให้กว้างๆเข้าไว้ อย่าจดจ่อคับแคบ อย่าจริงจัง อย่าดันเข้าใส่กับชีวิต อย่าเอาอะไรไปใส่จิต ปล่อยจิตให้ว่างๆ วางสุขวางทุกข์ลงเสียบ้าง จะร้อนรนน้อยลง ผาสุกย่อมอยู่เย็นกว่าสุขและสุกที่ร้อนรน

"การเรียนรู้ที่จะมีและใช้ชีวิต คือการเรียนรู้ที่จะปล่อยวาง" **ที่รู้ว่าของร้อนแต่วางไม่ลงปลงไม่ได้เพราะตัณหามันจัดจ้านเพราะดันเข้าใส่จะเอาแต่สุข ทุกข์ผลักไส**

คนเราเกิดมาแตกต่างกันเพราะเจตสิกตัวสำนึกในจิตที่สั่งสมมาแต่อดีตไม่เหมือนกัน

พึงประกาศสละประกาศถอนด้วยเสียงอันดังต่อ องค์พุทธะว่าขอขุดรากถอนโคนตัวมุ่งหวังตั้งเอาความสุขมาด้วยตัณหาโมหะทิฏฐิมานะอวิชชา แล้วหมั่นกรวดน้ำอุทิศบุญขมากรรมองค์คุณพระรัตนตรัยบิดามารดา ครูอาจารย์ทุกวันไป จนกว่าตัวมุ่งหวังตั้งเอา จะเบาบางจางคลาย

นี่แหละสุขที่ไม่เอา สุขก็ช่าง ทุกข์ก็ช่าง ปล่อยๆวางๆ ไป สาธุโสวแล้วนะ ขอทุกจิตวิญญาณจงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกันๆตลอดไปด้วยเทอญฯ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิฯ

"คนดื่มยาพิษ ตกนรกครั้งเดียว แต่คนที่มีความเห็นผิด (มิจฉาทิฏฐิชั่ว) ตกนรกถึงโกฏิกัลป์"

สติปัฏฐาน วิปัสสนาภาวนามยปัญญา สมาธิสมถภาวนาก็ตาม หรืออริยมรรคแปด ศีล สมาธิ ปัญญา เอกายนมรรคก็ตาม ต้องรวมลงสู่

การปลงปล่อยวาง (สักแต่ว่า ฯ)จางคลาย ไม่ยึดติด รวมลงสู่ความหลุดพ้นไม่เกิดอีก และในที่สุดต้องรวมลงสู่ความไม่ติดในรู้(ทางวิญญาณหก เห็น ได้ยิน ฯ)ต้องรวมลงสู่การตัดตัวรู้ (วิญญาณาหาร ตัวนำเกิดใหม่) ตัดรู้ จึงตรัสรู้ ถ้าหากไม่ใช่การปล่อยวางจางคลาย นั่นไม่ใช่คำสอนของพระตถาคตพุทธเจ้า

มีเสียงถามเข้ามา ว่าท่านสอนไม่เห็นเหมือนใคร? อะไรจ้าๆ แจ้ๆ ไปเอามาจากไหน? ได้ยินแต่พระท่านอื่นท่านสอนให้ทำบุญให้อธิษฐานให้ไปเกิดเทวโลกสวรรค์สมบัตินิพพานสมบัติ

อาตมาก็ถูกถามบ่อย ให้พรโยมใส่บาตรก็ไม่เหมือนใคร โยมเขาอยากได้ *"ยถาสัพพีฯ"* ยายทองอินทร์ฯ คนหนองบัวลำภู แกบอกอยากได้ขอยถาสัพพีให้หน่อย แกว่าพระสอนมาว่า ยถานั่นให้ผี ส่วนสัพพีนั้นให้คน

อาตมาก็บอกว่าที่ให้ไปเมื่อกี้นี่น่ะ *"โคตรยถานะ"* แกก็หัวเราะ แล้วพูดให้แกฟังว่า ยถานี่มีคนแต่งภายหลังพระพุทธะ แล้วถามแกกลับไปว่าเคยเห็นคนที่มีอายุมากๆน่ะ วรรโณสุขังพลังมีไหม?

ทีนี้ จะมาตอบคำถามเรื่อง จ้าๆวะๆกว้างๆ ฯ นี่มีที่มาอย่างไร? ตอบว่า *"สรุปโดยย่อคือหลุดวิมุติ วิมุติอย่างไร"*

ทรงตรัส พระสูตรชื่อเสขะปฏิปทา สูตรว่าด้วยบทแห่งการสิกขาหรือศึกษา ศึกษาเรื่องอายตนะหก ตา หูฯ เป็นต้น โดยย่อว่า "เมื่อใดเธอเห็น ได้ยินฯ รับรู้รับทราบ ไม่พึงถือเอา *"นิมิต(รูปร่าง) และอนุพยัญชนะ (รายละเอียด) ย่อมมีความไม่ตกต่ำ ย่อมตรัสรู้เป็นเบื้องหน้าฯ"*

ทีนี้ต้องแปลไทยเป็นไทยอีก เช่น เคยสอนว่า *"เห็นคนให้เลยคน เห็นภูเขาต้นไม้ฯ ให้เลยๆ คนภูเขาต้นไม้ฯ นี่สอนให้ตัดตัวรู้ ไร้เจตนากรรมไร้อัตตา เป็นอนัตตาออกไปแล้ว*

อาตมาสอนไม่เหมือนชาวบ้านชาวช่องเขา แต่สอนเหมือนท่านพุทธเคยสอนพระพาหิยะว่า "สักแต่ว่าฯ" ไงล่ะ!

สอนให้จบนะ ไม่สอนให้วนเอาใจโยม สอนพาออกจากความหลง"

จ้าๆฯ นี่ก็ไม่ยึดติด ตามที่ทรงสอนว่า ถ้าอนุปาทาโน ไม่อุปาทาน ไม่ตัณหา ไม่ยึดติด ย่อมน้อมนิพพานฯ สูตรนี้ชื่อเวสาลีสูตร อีกสูตรหนึ่งชื่อกถาวัตถุสูตร ว่า ถ้าคลายจิต ไม่ยึดติด คลายจิตออก ย่อมวิมุติหลุดออก ถึงขันธวิมุติ นิโรธนิพพานฯ นี่ลงกันได้ทุกพระสูตร ทรงตรัสหนึ่งไม่เป็นสอง

จ้าๆฯ นี่สำคัญนัก ครูของอาตมาอยู่ในป่าสอนให้ ท่านไม่รู้เรื่องพระสูตรพระไตรฯ อะไรหรอก แต่ท่านเทศน์จ้าๆฯ ภาษาง่ายๆ

อาตมาพิเคราะเข้ากับพระสูตรที่เคยเรียนมาก่อนนี่ จึงเรียนกับท่านเป็นศิษย์ท่านอยู่แปดเดือนหนึ่งพรรษา ด้วยมีอธิวาสนาสัมพันธ์พ่วงพันธ์กับท่านมาแต่อดีต

อ้อเล่าต่อ ฟังไว้นะ มีองค์พุทธะเท่านั้นที่ตรัสรู้ได้ด้วยพระองค์เอง นอกนั้นทั้งหมดจะตรัสรู้ตามท่านได้ ต้องมีครูบาอาจารย์ที่เคยเกื้อกูลกันมาก่อนในอดีต เรียกว่าต้องถูกฝาถูกตัวจึงสนิทต้องไม่ผิดฝาผิดตัว ขยันอธิษฐานขอพบครูบาอาจารย์ในอดีตมาสั่งสอน ขมากรรมองค์คุณทั้งห้าให้มาก มีพระรัตนตรัยสาม สี่พ่อแม่ ห้าครูบาอาจารย์ทุกภพชาติพุทธันดร และอภัพพฐานที่หกคือ ไม่มีตถคตโพธิสัทธาปรามาสองค์พุทธะ โดยยกคำสอนนักปราชญ์ราชบัณฑิตเป็นครูอาจารย์แทนองค์พุทธะ

ทั้งหกนี้ถึงฐานะอาภัพห้ามมรรคผลนิพพาน จนกว่าจะได้ขมากรรมให้เป็นอโหสิกรรม วิมุติกรรม

ใครที่หลงจะเอาจ้าๆนี่ หลงไปแล้วนะ ตัณหามันจะเอานะ มันมาหลายหน้าเจ้าตัวเนี๊ยะ แต่มาก็ปล่อย มาก็ช่าง ก็ไม่อะไรกับอะไร ท่ามกลางไปจ้าๆอีกวะอีก ก็ทิ้งอีก ถ้ายังไม่ลุไม่ล่วง ก็อโหสิๆๆ อุทิศบุญไปนะ อโหสิๆๆ โสวๆๆ

มีคำถามต่อ สำรวม คืออะไร? ใช้ตอนไหน? พระอริยเจ้าท่านต้องใช้สำรวมเสมอเลยใช่ไหมจึงจะเป็นอริยะ? สามคำถาม ช่วยกันลับสมองแบบไม่อะไรกับอะไร สาธุ

สมาชิก B ชีวิตนี้น้อยนัก "สักแต่ว่า" ไม่แสวงหาใดๆ ปล่อยเลยหลุดเลย เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ กราบขอบพระคุณเจ้าค่ะสำรวมทวารทั้งหก สำรวมตอนที่รู้ เห็น ฯลฯเจ้าค่ะสำรวม คือ สักแต่ว่าเจ้าค่ะ

สักแต่ว่า ใช้ตอน รู้ เห็น ฯลฯ สักแต่ว่าทำไปตลอดเจ้าค่ะพระพาหิยะ สักแต่ว่า จนหมดลมหายใจ

สรุป สำรวมคือสักแต่ว่า ใช้ตอนที่รู้ เห็น ฯลฯ พระอริยะท่านสำรวม(สักแต่ว่า) จนสิ้นลมหายใจเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

พระอาจารย์: สมาชิกท่านใดจะแชร์ธรรมะเพิ่มเติมบ้างขอเชิญจะรอเฉลยทีหลัง ตอนนี้พูดเรื่องปล่อยคลายต่อ

คนที่เสียสละง่าย ใจคอกว้างขวาง ไม่ขี้เหนียว จะเป็นคนที่คลายง่ายกว่า แต่ทั้งนี้ ยังมีเหตุปัจจัยอื่นเข้ามาร่วมอีก เช่น อกุศลกรรมเบียดหรือตัดรอน ที่กล่าวไว้ในอภัพพฐานหกประการนั่นแหละ วิบากนี้ขวางเลยตราบเท่าที่วิบาก(หนี้)ยังไม่ได้ถูกชดเชยชดใช้ ชดใช้ทางไหน เช่น ขอให้เป็นอโหสิกรรม โดยอ้างเอาบุญทิพย์ชดใช้ให้ ยิ่งอ้างบุญที่ได้เคยอุปสมบทบรรพชาแล้วกรรมวิมุติกรรมได้เร็ว ข้อสอง ถ้าไม่ขอขมากรรม ก็ต้องชดเชยชดใช้หนี้ชีวิตหรือร่างกาย หรือทรัพย์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือ เห็นได้ยินฯเป็นต้น มีแต่เรื่องอกุศลร้อนอกร้อนใจ

สมาชิก B การบวชที่ใจนี่ถือเป็นการอุปสมบทบรรพชาด้วยหรือเปล่าเจ้าคะ ท่านฯ

ทีนี้ ทำไมคนเสียสละง่ายจึงปล่อยวางง่าย ก็เพราะ สละแปลว่าเอาออก ไม่เอาอะไรแล้ว เป็นคนพอแล้ว เป็นอยู่ง่าย กินง่ายนอนง่าย ที่

เรียกว่าใกล้ชิดกับความมักน้อยสันโดษองค์คุณนิพพานไปแล้ว แต่ต้องไม่หวังสิ่งตอบแทนนะ ถ้ายังหวัง (ก็มีทวิภาวะเป็นของคู่ คือ สมหวังกับผิดหวัง ขวางกั้นนิพพานเอกะภาวะ)ก็แสดงถึงว่าสละออกไปแล้วยังขอเอาเข้ามาอีก นี่ยังไม่คลาย

ทำบุญให้ทานทำกุศลความดีโดยไม่ติดยึดกับความดี ไม่เอาดีอย่างนี้คลาย วิมุตินิพพานเดี๋ยวนั้นฉับพลันทันที ดุจ สักแต่ว่าพาหิยะฯ เลยทีเดียว นิพพาน ไม่ยากไม่ง่าย แต่ให้คลายออก

ทำดีแต่ไม่เอาดี ทำได้ไหมล่ะ? สาธุโสวนะ

สมาชิก ช ทำดี เพื่อดี

สมาชิก B ทำดีเพื่อละค่ะ ทำดีเพื่อละชั่ว

สมาชิก ช ขอบคุณพระอาจารย์เจ้าค่ะ ขอบคุณกัลยาณมิตรที่ดี ขอบคุณธรรมะธรรมชาติจัดสรรจ้า

สมาชิก B จิตจะสว่างทันทีที่ละได้ค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสินะคะ ขออนุโมทนาด้วยอีกครั้งค่ะ

สมาชิก ช ถ้าไม่รู้จักดีก็ยากที่จะละ คนเราบุญนำพาวาสนาพาส่ง ต่อให้อยากก็ไม่ได้ ต่อให้ไม่อยากก็ได้ จะดีหรือไม่ดีก็อยู่รู้ตามความจริงมีแบบไม่ยึด...ความจริง มันเป็นของมันเช่นนั้นแล ขออนุโมทนาบุญเจ้าค่ะ นางฟ้า ทำความดี ละเว้นความชั่ว ทำจิตใจผ่องใส

สมาชิก B ละก่อนเลยค่ะ ไม่ต้องรู้จักทั้งดีทั้งชั่ว แค่รู้เผินๆพอค่ะ สักแต่ว่ากันไปนะคะ ละทุกอย่างก่อนที่จะรู้จักมันค่ะ เพราะพอรู้ว่าดี ก็ต้องมีรู้ว่าชั่ว มาคู่กัน

สมาชิก ช ขอให้ทุกวันพบแสงสว่างส่องชีวิตกลางจิตใจพบจุดพลังอำนาจหมั่นทำทาน ศีล ภาวนาเพราะชีวิตเป็นสิ่งที่เป็นของมันเอง ตามความจริงตามเหตุและปัจจัยที่เกิดอิทัปปัจจยตา

สมาชิก B มันจะละยาก ปล่อยยาก มากขึ้น

ทำดีเพื่อละทั้งดีและละทั้งชั่วค่ะ คำตอบสุดท้ายค่ะ

ทำบุญกุศลความดี เช่นทาน ศีล ภาวนา หรือทาน ศีล สมาธิ ภาวนาปัญญา เพื่อดี เพื่อเอาดี นี่ต้องการดี จะต้องไปเกิดเพื่อรับอานิสงส์ความดีนั้นๆ เช่น ไปเกิดบนสวรรค์ พรหม หรือมาเป็นมนุษย์ชั้นสูงราชามหากษัตริย์ฯ แต่พุทธะทรงตรัส เกิดเป็นทุกข์ เป็นเทวดา ราชา ก็ทุกข์อย่างเทวดาราชานั้นแหละ

ครั้งหนึ่งพระอินทร์อับอายด้วยมีรัศมีกายน้อยกว่าเทพผู้มเหสักข์บางองค์ ต้องขวนขวายไปใส่บาตรพระอรหันตเถระฯ นี่ก็ทุกข์ของเทวดา

สมาชิก ช ปัญญา เกิดจากการมีสติทุกสิ่งเป็นความจริงสะสม ไม่รู้จักผิดไม่เข้าใจถูกไม่รู้ดีไม่รู้จักชั่วไม่ขัดแย้ง ไม่สงสัย ไม่ปฏิเสธ ไม่รังเกียจ ทุกสิ่งตามความจริง สิ่งใดเกิดขึ้นสิ่งนั้นดีเสมอ ขอบคุณค่ะ ธรรมทานความจริงมีประโยชน์ให้สติปัญญา ขอบคุณให้ดวงตาเห็นธรรม ขอบคุณเมตตาทุกสิ่ง สาธุ สาธุ สาธุ หากมีสิ่งใดผิดพลาดไม่เหมาะสม ขออโหสิกรรม เป็นอโหสิ อโหสิ อโหสิให้ด้วยนะคะ

คนจะไป ต้องมีฐานแห่งบุญเป็นกำลังการปฏิบัติ ตามความจริง ปริยัติคือการพูด อ่าน เขียน ท่องจำในธรรมอย่างแตกฉาน ปฏิบัติลงมือทำเพราะธรรมไม่แบ่งแยกไม่แตกต่างไม่สูงไม่ต่ำ ปฏิบัติจริง ลงมือทำจริงย่อมเห็นตามจริง ปฏิเวทการทบทวนพิจารณาทำจริงรู้ตามจริงย่อมเห็นผลแท้จริง

สัญญาความจำไม่ใช่ความจริงทุกสิ่งต้องหยั่งสู่จิตที่บริสุทธิ์อย่างแท้จริงไม่ห็นทุกข์ไม่เห็นธรรมถ้าเห็นธรรมจะเห็นพระพุทธเจ้าขออนุโมทนาบุญสาธุ สาธุ สาธุธรรมะคือธรรมชาติผลคือชีวิตในเส้นทางอริยมรรคมีองค์ ๘ ศีล สมาธิ ปัญญา

สมาชิก B สาธุ อโหสิ ต่อกันนะคะ และมีส่วนร่วมในบุญแห่งกันค่ะสาธุ รู้ เห็น ฯลฯอะไรก็ตามแต่ ไม่ว่าดี ไม่ว่าชั่ว ก็สักแต่ว่า รู้ เห็นฯลฯ แล้วไปปล่อยนะคะ แค่ปล่อยก็หลุดค่ะ

สมาชิก ช หมั่นภาวนาบ่อยๆ ทำจิตใจให้ผ่องใสละอัตตาความมีตัวตนทุกสิ่งในธรรมทานพระอาจารย์และกัลยาณมิตรที่ดีเมตตาเป็นความจริงแท้ขออนุโมทนาบุญยิ่งจ้า สาธุ สาธุ สาธุขออโหสิ อโหสิ โหสิและมีส่วนในบุญกุศลทาน ศีล ภาวนาในวันนี้ของข้าพเจ้าทุกท่านค่ะ

สมาชิก B ของอะไรที่มีมาคู่กัน จะเป็นอุปสรรคต่อความเป็นกลางๆท่ามกลางนะคะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ขอความหลุดไป พ้นไปสว่างไสวจงมีแด่ท่านทั้งหลายค่ะ

สมาชิก ช ขอบคุณ ขอบคุณ ขอบคุณโลกและจักรวาลทุกๆ เมตตา และทุกบุญกุศลความดีการให้ธรรมทานเป็นทานสูงสุดสาธุในธรรมจ้า สาธุ รู้ เห็น ฯลฯอะไรก็ตามแต่ ไม่ว่าดี ไม่ว่าชั่ว ก็สักแต่ว่า รู้ เห็นฯลฯ แล้วไปปล่อยนะคะ แค่ปล่อยก็หลุดค่ะ

พระอาจารย์: คำว่า *"คนจะไปต้องมีฐานแห่งบุญเป็นกำลังการปฏิบัติฯ"* ถามว่า คนที่ไหน และไปไหน ทำไมต้องมีฐาน เอาฐานรองรับอะไร เอากำลังไปทำอะไร และปฏิบัติไปทำไม?

ทรงตรัสว่า *"เรากล่าวว่าเจตนาเป็นกรรม สัตว์ย่อมเป็นไปตามกรรม หมายถึงอย่างไร? ท่านเชื่อพระพุทธโอวาทนี้หรือไม่ ถ้าเชื่อ เชื่ออย่างไร ถ้าไม่เชื่อ ผิดต่อพระองค์หรือไม่ ท่านนับถือพระองค์หรือไม่?"*

สมาชิก ช นักบวช ผู้ยังไม่บวช บรรลุธรรมได้หรือไม่ ผู้ปรารถนานิพพานไม่บวช บรรลุไปนิพพานได้จริงไหม?

เพื่อนสมาชิก ขอเชิญแชร์ธรรมะกัน สักแต่ว่าไปนะ เอ้าตอบมาทีคนละสองสามคำ

สมาชิก B คำตอบเดียวเจ้าค่ะ "ปล่อย"

สมาชิก B ทำแล้วเหนื่อยเป็นทุกข์ ปล่อยๆไป ง่ายกว่าค่ะ ชีวิตนี้ไม่มีอะไรซีเรียสนะคะ "สักแต่ว่า"ไว้ ตามครูบาอาจารย์ท่านชี้แนะ เดี๋ยวมันก็ของมันเองค่ะ ใจเย็นๆๆๆ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ต่อทุกท่านนะคะ

สมาชิก M มธุ วา มญฺญตี พาโล ยาว ปาปํ น ปจฺจติ ยทา จ ปจฺจตี ปาปํ อถ ทุกฺขํ นิคจฺฉติ

ตราบเท่าที่บาปยังไม่ให้ผล คนเขลายังเข้าใจว่ามีรสหวาน แต่บาปให้ผลเมื่อใด คนเขลาย่อมประสบทุกข์เมื่อนั้น

สมาชิก ช นั่งสมาธิบ่อยๆ ใจใสๆ ใจสบายๆ นิพพานเป็นความสงบสุขร่มเย็น

พระอาจารย์: เรื่องทำบุญกุศลความดีแล้วจ้าๆ ไม่เอาบุญ ไม่หวังผลนี่ อริยมรรคสมังคี หรือ อริยมรรควิมุติ นี่นะ ครบทุกองค์ประชุมกันรวมลงที่จ้าๆวะๆนั้นเลย ลงสู่ความหลุดวิมุติเลยนะ ขณะนั้นเป็นศีลไปแล้ว สมาธิธรรมชาติหรือสมาธิวิมุติก็ลงมาแล้ว ปัญญาชนิดวิมุติมีครบถ้วนแล้ว สามัคคีกันที่จ้าหลุดจ้าวิมุติ จ้ๆวะๆ

นิพพานทำเอาไม่ได้ ไม่ยากไม่ง่าย แต่คลายจิตออก(จ้าๆ) นิพพานไม่ต้องไม่ตั้ง ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ทำก็เป็นกรรมเอาไปเกิดสูงบ้างต่ำบ้าง ปานกลางบ้าง แตกต่างกันเพราะกรรมจำแนกสัตว์

นิพพานไม่ใช่สถานที่ที่จะให้ไปให้ถึง ไม่มีทางเดิน ไม่มีคนเดิน นิพพานไม่มีไปไม่มีมา

นิพพานไม่ต้องการทั้งบาปและบุญ แต่นอกบุญเหนือบาป นิพพานไม่ต้องการเอากำลังไปนิพพานไม่ได้ และกิเลส ท.ทั้งปวง จะฆ่ามันด้วยกำลังก็ไม่ได้ และก็ไม่มีใครเอากำลังไปฆ่าใคร

กิเลสไม่ต้องฆ่า แค่ *"ปล่อยสักแต่ว่า"* ก็จบแล้ว ไม่ต้องทำอะไร กรรมฐานอะไรก็ไม่ต้อง(ทำเป็นกรรมเกิดอีก) แต่ให้สักแต่ว่าพาหิยะ ก็จะของมันเองๆๆ

สมาชิก ช สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ธรรมเป็นสากลอยู่ที่การใช้การตีความ พระพุทธเจ้าสอนอะไร

สมาชิก B ๔ ประการ "อริยสัจ๔" ไงคะ

สมาชิก ช พระพุทธเจ้าสอนรู้จักทุกข์ สอนความจริง สอนให้รู้ทุกข์ไม่หลงเพลิดเพลินเป็นเหตุก่อทุกข์ แม้แต่ธรรมหรือนิพพาน พระพุทธเจ้าสอนอริยสัจ ๔ หนทางดับทุกข์ วิธีดับทุกข์... เวลามีค่าหาตัวเองให้เจอแล้วลงมือถือสิ่งมีประโยชน์ตนและผู้อื่น <u>นั่งสมาธิบ่อยๆ แล้วจะเข้าใจอย่างเข้าถึงธรรมะ ไม่ใช่คำว่าวาง ว่าง ไม่เอา แล้วได้ธรรม ความจริงคือการลงมือทำให้เห็นธรรม การกระทำสำคัญที่ผล</u> ขอบคุณ ขอบคุณ ขอบคุณธรรมทานทุกการแลกเปลี่ยนนำมาซึ่งสติปัญญาสู่.."ปัญญาญาณ"

พระอาจารย์: นิพพานเป็นที่สงบร่มเย็นไหม? มีคนถามมา ตอบยังไงก็ไม่เข้าใจหรอก เหมือนคนตาบอดถามว่าสวยไหม จะบรรยายว่าไงดี?

ฟังนะ...! นิพพาน ว่างๆ ว่างรู้ไม่ได้ ด้วยอายตนะใดๆ (ในโลกนอกโลกด้วย) ถ้าเข้าไปรู้ว่าง ก็ไม่ว่าง ไม่ว่างจากตัวรู้

จ้าๆดูนะ จ้าแล้วปล่อย วะๆแล้ววะทิ้งนะ ถ้าไม่ทิ้งก็ไม่จ้าไม่วะแล้ว กลายเป็นแช่ทรงตบะตะแบกฌานญาณไปพรหม นิพพานไม่แบกไม่วาง แต่มันวางของมันเอง ไม่ใช่ไปคอยปล่อยคอยวาง มันวางของมันเอง นิพพานจึงไม่ต้อง แต่ของมันเองๆๆๆ

สมาชิก B ครบองค์ ๔ ประการแล้ว ก็จะ *"จ้า"* อย่างที่ท่านพระอาจารย์ท่านชี้แนะค่ะ สาธุ อโหสิ ต่อกัน มีส่วนในบุญแห่งกัน สาธุ ขอความหลุดไป พ้นไป จงมีแด่ทุกท่าน

สมาชิก ช พี่เรียนปริญญาเอกด้านพระพุทธศาสนา มีศรัทธาในคุณพระรัตนตรัย ขออนุโมทนาบุญ ชื่นชมจิตกุศลธรรมทานทุกสิ่งดี หนทางเจริญทุกสิ่งทำจริงได้จริง ลงมือทำ พี่เป็นครูสอนสมาธิเพราะเชื่อมั่นและศรัทธาจากการปฏิบัติเรียนรู้ด้วยตัวเอง การแลกเปลี่ยนคือการเปิดใจ ทุกคนมีความสำคัญ ความแตกต่างไม่เคยนำคนแตกแยก ทุกอย่างเกิดที่จิตใจตั้งอยู่และดับไปเป็นธรรมดาชีวิต ต้องการอะไรหาเป้าหมายแล้วใช้เวลาทำสิ่งนั้น พี่เคยบวชสามเณรีด้วยจิตตั้งมั่นศรัทธาพระรัตนตรัย วันเวลาอย่าให้ล่วงเลยหาความจริงจากกายใจของตนเอง

สมาชิก B สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่าง ทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุ หนูเรียนจบที่ท่านพระอาจารย์นี่แหละค่ะ เรียนง่าย จบง่าย ไม่เสียค่าเทอม จบตรงที่ "สักแต่ว่า"แล้วปล่อยไปค่ะ

สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ กราบขอบพระคุณที่เมตตาชี้แนะ ขอน้อมถวายบุญนี้ที่ได้สร้างทำให้แด่คุณครูบาอาจารย์ทั้งหลาย และท่านพระอาจารย์สุวัฒน์ ขอท่านทั้งหลายจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯด้วยเทอญ สาธุ สาธุ สาธุ

พระอาจารย์: ถามมาว่า ไม่บวชบรรลุธรรมได้ไหม? ตอบว่า ถ้าจ้าๆได้ก็บรรลุได้

วิสาขามหาอุบาสิกาบรรลุธรรมขั้นต้น โสดาบัน คลายเล็กน้อยแต่งงานมีลูกชายหญิงอย่างละสิบคน (ขยันด้วย อโหสิ) แต่ถ้าคลายถึงขั้นอนาคามี ผู้ไม่มีบ้าน(คาม แปลว่า บ้าน มาตุคาม แม่บ้าน) จะต้องไม่มีบ้านอยู่แล้วคือ ต้องจรจากลา เข้าป่าเข้ารกไป พาหิยะ บรรลุอรหัตต์ หาบาตรจีวรไม่ได้บวช อยู่ทางโลกๆ รับธาตุขันธ์พระอริยเจ้าไม่ได้ ต้องนิพพาน ถ้าได้บวชเพศนักบวชจะรองรับธาตุขันธ์ได้ พุทธบิดาสุทโธทนะบรรลุอรหัตตผลในเพศฆราวาสเพราะไม่ได้บวช จึงต้องสวรรคต

สมาชิก B ขอแผ่บุญนี้ไปให้ไพศาล ทั่วจักรวาล อนันตจักรวาล ขอทุกชีวิต ทุกดวงจิตวิญญาณ จงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯด้วยเทิด สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

การบวชที่ใจนี่ถือเป็นการอุปสมบทบรรพชาด้วยหรือเปล่าเจ้าคะท่านฯ

พระอาจารย์: องค์พุทธะทรงตรัสว่า พระองค์สำเร็จถึงสิบแปดศาสตร์ แต่ไม่มีแม้ศาสตร์หนึ่งช่วยให้พ้นจากความทุกข์โสกะได้เลย ออกบวชไปเรียนถึงสมาบัติแปด ก็ตอบโจทก์ในพระทัยของพระองค์ไม่ได้

ถ้าสมาธิบรรลุธรรมได้จริง องค์พุทธะจะลงมาตรัสรู้ทำไมหนอ?

นี่เอาความรู้ระดับอนุบาลมาถามนะ เก่งๆน่าจะตอบได้ละกระมัง เอ้าอโหสิๆ

สมาชิก B ท่านทรงตรัสรู้ เพราะว่า สัตว์โลกไม่สามารถตรัสรู้ด้วยตัวเองเจ้าค่ะ

จะเล่าต่อ ว่าพระองค์คุยกับนายคนฝึกม้าชื่อเกสี ว่า เกสีเธอฝึกม้าอย่างไร คนเลี้ยงม้าว่า ม้าชั้นยอดอาชาไนย ไม่ใช้ปฏักเพียงสะกิดเบาๆซ้ายขวารู้เรื่อง รองลงมาใช้ปฏักเพียงแค่ยกขึ้น รู้เรื่อง ชั้นรองลงมาต้องเอาปฏักจรดผิวหนัง พอสอนได้ แต่ชั้นเลวต้องแทงปฏักถึงเนื้อก็ไม่รู้เรื่อง ต้องฆ่าทิ้ง ทรงตรัสว่า เราก็เช่นนั้นเหมือนกัน *"พระองค์ไม่เป็นบาปหรือพระพุทธเจ้าข้าฯ"* อ๋อ ฆ่าของเรา เราจะไม่สอนฯ ว่าแล้วก็เสด็จผ่านเลยไป ทรงใช้พระเมตตาอุเบกขาสุญญตา *"สัตว์มีกรรมเป็นของตัว มีกรรมเป็นทายาท เป็นเผ่าพันธุ์ เป็นที่พึ่งอาศัย ทำกรรมใดไว้จะต้องได้รับการชดใช้(ซะบ้าง)"*

สมาชิก B *"อริยสัจ ๔"* คือ ธรรมที่ทำให้สัตว์โลกพ้นทุกข์เจ้าค่ะ

สมาชิก ช อริยมรรคมีองค์แปด มีอะไรบ้าง

สมาชิก B พระธรรมที่พระองค์ตรัสรู้นั้น ทำให้พ้นทุกข์ได้จริงเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ เมตตาคู่อุเบกขา(สุญญตา)เจ้าค่ะ

สมาชิก ช ทุกสรรพสิ่งมีวาระกรรม สัมมาอาชีโว หน้าที่ การงาน ชีวิตเป็นธรรมนั่งสมาธิบ่อยๆ

เมตตาคู่อุเบกขา(สุญญตา)เจ้าค่ะ ประสบการณ์ การเรียนรู้ ธรรมะจัดสรร เจตนาที่ดีนำทางสู่ความจริงทุกสิ่งมีวาระกรรมกำหนดตามเหตุและปัจจัยขออนุโมทนาบุญสาธุ สาธุ สาธุขอโหสิกรรม อโหสิกรรม อโหสิกรรม ความรู้กว้าง เรียนรู้ตลอดชีวิต สำคัญรู้จักกายจิตใจตนเอง ขอบคุณ ขอบคุณ ขอบคุณธรรมทานสิ่งดีงามของผู้มีใจใฝ่ธรรมและมีธรรมอย่างแท้จริงสาธุค่ะ

สมาชิก B ท่านทรงตรัสรู้ เพราะว่า สัตว์โลกไม่สามารถตรัสรู้ด้วยตัวเองเจ้าค่ะ สมาธิ ตบะ ญาณ ฌาน ไม่สามารถทำให้พ้นทุกข์ได้จริงเจ้าค่ะ สิ่งที่ทำให้พ้นทุกข์ได้จริงคือ อริยสัจ๔ (ละออก ปล่อยออก คลายออก สักแต่ว่า รู้ เห็น ฯลฯ)

สมาชิก ช ศีล สมาธิ ปัญญาสัมมาสติสัมมาสมาธิสัมมาทิฐิเกิดขึ้นได้จาก?อริยมรรค ๘ ครบ ๘ ประการ

ทุกสิ่งล้วนอิงอาศัยปัจจัยกันและกันเสมอ ฝากไว้นะคะ นั่งสมาธิคือการชำระกิเลสภายในจิตเป็นการสะสมพลังจิตบุญนำพาวาสนาพาส่งสวดมนต์ทุกวันหน้าที่ของทุกคนทำไมพระต้องทำวัตรเช้าวัตรเย็นทุกสิ่งสำคัญ

ท่านทรงตรัสรู้ เพราะว่า สัตว์โลกไม่สามารถตรัสรู้ด้วยตัวเองเจ้าค่ะ สมาธิ ตบะ ญาณ ฌาน ไม่สามารถทำให้พ้นทุกข์ได้จริงเจ้าค่ะ สิ่งที่ทำให้พ้นทุกได้จริงคือ อริยสัจ๔ (ละออก ปล่อยออก คลายออก สักแต่ว่า รู้ เห็น ฯลฯ)คำถามปล่อยออกได้จริงจากอะไร วิธีไหน?

สมาชิก B อวิชชาอันว่าความหลงรู้ไปทั่ว ดุจนักทัสสนาจรรู้ไปทั่วทั้งโลกทวารหก เหน็ดเหนื่อยนักก็จรกลับเข้าพำนักถิ่นเดิม จึงรู้ว่าเที่ยว

ไปสอดแส่ส่ายรู้เห็นนี่เป็นเหตุ ดับเหตุด้วยดับรู้ ตัดรู้ ให้หลุดรู้ จึงหลุดวิมุติญาณฯนิพพานเอย

สาธุค่ะ นิพพานไม่บวชได้ไหม?

(หนูเรียนจบที่ท่านพระอาจารย์นี่แหละค่ะเรียนง่าย จบง่าย ไม่เสียค่าเทอม จบ ตรงที่ *"สักแต่ว่า"* แล้วปล่อยไปค่ะ)

สมาชิก ช การบรรลุธรรมเข้าถึงธรรมไม่ต้องจบอะไร คนมีธรรมไม่ต้องเรียน แต่รู้ธรรมบรรลุธรรม

ที่แนะนำตัวถ้ามีอะไรให้ช่วยได้ยินดีเจ้าค่ะ เพียงจะบอกถึงเพราะศรัทธาจึงนำมาซึ่งการเรียนรู้บนเส้นทางแห่งพระพุทธเจ้าและพบกัลยาณมิตรธรรมที่ดีค่ะ

สมาชิก B ยิ้ม..ยอมรับและปล่อยวาง อะไรจะเกิดก็เกิด สักแต่ว่าให้มันเกิดไป วิบากมาที่ รู้ เห็น ฯลฯ สักแต่ว่า รู้ เห็น ฯลฯ ต่อไปเจ้าค่ะ ชีวิตนี้ไม่มีอะไรซีเรียสค่ะ ท่านพระอาจารย์ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

สมาชิก ช ถามมาว่า ไม่บวชบรรลุธรรมได้ไหม? ตอบว่า ถ้าจ้าๆ ได้ก็บรรลุได้ วิสาขามหาอุบาสิกาบรรลุธรรมขั้นต้น โสดาบัน คลายเล็กน้อย แต่งงานมีลูกชายหญิงอย่างละสิบคน(ขยันด้วย อโหสิ) แต่ถ้าคลายถึงขั้นอนาคามี ผู้ไม่มีบ้าน(คาม แปลว่า บ้าน มาตุคาม แม่บ้าน) จะต้องไม่มีบ้านอยู่แล้วคือ ต้องจรจากลา เข้าป่าเข้ารกไป พาหิยะ บรรลุอรหัตต์ หาบาตรจีวรไม่ได้บวช อยู่ทางโลกๆรับธาตุขันธ์พระอริยเจ้าไม่ได้ ต้องนิพพาน ถ้าได้บวชเพศนักบวชจะรองรับธาตุขันธ์ได้ พุทธบิดาสุทโธทนะบรรลุอรหัตตผลในเพศฆราวาสเพราะไม่ได้บวช

สมาชิก ช คำตอบที่มีคำถามในความจริง ค้นหาจึงค้นพบ เส้นทางแห่งความจริงพระพุทธเจ้าสอนการพิจารณาจึงลด ละ วางจากจิต จิตที่คลายด้วยจิตไม่ใช่สัญญาความจำหมายรู้การยึดสิ่งใดย่อมไม่เห็นความจริง

จากการเลิกยึดแท้จริงธรรมะเป็นธรรมชาติยิ้ม..ยอมรับและปล่อยว่างอะไรจะเกิดก็เกิด สักแต่ว่าให้มันเกิดไป วิบากมาที่ รู้ เห็น ฯลฯ สักแต่ว่า รู้ เห็น ฯลฯ ต่อไป เจ้าค่ะ ชีวิตนี้ไม่มีอะไรซีเรียสค่ะ ท่านพระอาจารย์ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ฝากไว้ทิ้งท้ายนั่งสมาธิบ่อยๆนะค่ะ

จิตใจ ของปุถุชน จะเป็นเหมือนไข่เจียว ผสมปนเปไม่สามารถแยกออกจากกันได้ การปฏิบัติธรรมคือ ไข่เจียว แยกออกเป็น ไข่แดง ไข่ขาว จิตก็คุมสติ ใจก็คุมสัมปชัญญะ สิ่งเดียวกันแยกออกจากกันได้ ก็จะเกิดญาณทัศนะขึ้นครับ. อ่านแล้วดีเลยแบ่งปันค่ะ

ใจที่รู้ชัดจนเป็นสมาธิ เท่านั้นที่สามารถอบรมจิตให้มีมหาสติ เห็นรูปนามทั้งภายในภายนอกตามความเป็นจริง ที่เรียกว่า ปัญญา นั่นเอง. เจโตอนิมิตตสมาธิ ประตูสู่พระนิพพาน. *http://www.dharma-gateway.com/monk/preach/somdej/sd-๐๐๓.htm*

พระอาจารย์: เรื่อง สมาธิไม่ยากไม่ง่าย เขียนไว้ในเล่ม ๒๐ หน้า ๒๗-๓๐ หนังสือขอรับฟรีที่ห้างหนังสือใกล้บ้านโดยซื้อหนังสือเล่มอื่นด้วย ๒ เล่มมีแผ่นซีดีให้ด้วย สมาธิธรรมชาติที่ไม่ใช่ทำ ทำที่ไม่ใช่ทำ ควรหาอ่าน

คนที่คลายถึงระดับจะรู้เองว่าทำอะไรอย่างไร พระอริยะท่านจะไม่มีแผนงานโครงการกำหนด แต่ปล่อย ปล่อยให้ของมันเอง เรียกธรรมะจัดสรรก็ได้ ท่านจะไม่ต้องไม่ตั้งแล้ว มีธาตุขันธ์ก็สมมุติใช้ไป.ใช้แล้วก็แล้วไป ไม่อะไรกับอะไร ไม่มีสำเร็จไม่สำเร็จอะไร นั่งๆนอนๆ นั่งทิ้งนอนทิ้งๆ

สมาชิก B ๕๕๕ นั่งทิ้งนอนทิ้ง นี่งานถนัดเลยเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ ไม่ต้องปวดแข้งปวดขาปวดหลังปวดเท้าปวดไปทั้งตัวแถมปวดหัว เป็นทุกข์อีกต่างหาก ไม่เอาแล้วค่ะ นั่งสมาธิ เดินจงกรม มันยังเป็นทุกข์อยู่เจ้าค่ะ ทุกข์กายทุกข์ใจ "จะเอาๆๆ" จนปวดหัว เครียด เจ้าค่ะ

"สักแต่ว่า" นี่เหมาะมากเลยเจ้าค่ะ สำหรับคนขี้เกียจอย่างลูก มันโล่ง มันเบา มันไม่มีอะไรซีเรียส ไม่มีอะไรให้เอา ไม่ต้องญาณ ๑๖ ไม่ต้องมีฌาน ๔ ไม่ต้องไปเห็นกายเห็นใจ ไม่ต้องไปสู้กับทุกข์ ไม่ต้องลำบากหอบผ้าหอบผ่อนไปนอนไหน ไม่ต้องขับรถไกลๆ ไม่ต้องไปทนกระทบกับใคร เอามัน "สักแต่ว่า" นี่แหละเจ้าค่ะ ท่านพระอาจารย์ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ จบทุกอย่างเจ้าค่ะ

สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ กราบขอบพระคุณที่เมตตาชี้แนะ ขอน้อมถวายบุญนี้ที่ได้สร้างทำให้แด่คุณครูบาอาจารย์ทั้งหลาย และท่านพระอาจารย์สุวัฒน์ ขอท่านทั้งหลายจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯด้วยเทอญ สาธุ สาธุ สาธุ

ขอแผ่บุญนี้ไปให้ไพศาล ทั่วจักรวาล อนันตจักวาล ขอทุกชีวิต ทุกดวงจิตวิญญาณ จงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯด้วยเทิด สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

พระอาจารย์: นั่งๆนอนๆน่ะ อย่าลืมโปรดสัตว์ด้วยนะ ทั้งภาคทิพย์ภาคหยาบ โปรดตลอดชีวิต กรวดน้ำอุทิศบุญ ขมากรรมตลอดชีวิต ส่วนภาคหยาบมนุษย์โปรดยากแต่ไม่มุ่ง โปรดแล้วๆ ไป ไม่อะไรกับอะไร?

สมาชิก B สาธุ น้อมรับมาปฏิบัติตามเจ้าค่ะ ทำแล้วเหนื่อย ไม่ทำเจ้าค่ะ หยุดทำเจ้าค่ะ ปล่อยออกอย่างเดียว ง่ายที่สุดแล้วเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ "ปล่อย" คำเดียวเลยเจ้าค่ะ

สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ กราบขอบพระคุณที่เมตตาชี้แนะ ขอน้อมถวายบุญนี้ที่ได้สร้างทำให้แด่คุณครูบาอาจารย์ทั้งหลาย และท่านพระอาจารย์สุวัฒน์ ขอท่านทั้งหลายจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯด้วยเทอญ สาธุ สาธุ สาธุ

สมาชิก ช ขอบคุณ ขอบคุณ ขอบคุณธรรมทุกข้อสำนึกรู้คุณเสมอคุณพระรัตนตรัยขออนุโมทนาบุญทาน ศีล ภาวนาทุกท่าน ทุกๆวันทุกลมหายใจภาวนาของดีของจริงอยากได้ต้องทำเอาทำจริงได้จริง ขออโหสิ อโหสิ อโหสิจบทั้งหมด สัตว์โลกย่อมล้วนจำแนกตามกรรมสาธุ สาธุ สาธุค่ะ แก้วว่างเปล่าหรือน้ำเต็มแก้วก็มีประโยชน์ตามงานเสมอ ขอแผ่บุญนี้ไปให้ไพศาล ทั่วจักรวาล อนันตจักวาล ขอทุกชีวิต ทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯด้วยเทิด สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิจบทุกอย่างทุกชีวิตทุกดวงจิตวิญญาณจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเทิด สาธุ สาธุ สาธุ

พระอาจารย์: ได้ส่งข้อความปนกันมาให้อ่าน มีที่สมาชิกท่านเขียนมาอยู่สามแผ่น เชิญชวนให้นั่งสมาธิ จะว่าให้ลองเสนอสินค้าชิ้นใหม่มาให้ชม แต่สงวนสิทธิ์ที่จะไม่แนะนำ

ตามที่ได้วิสัชชนาไปแล้ว ว่า จ้าๆ สักแต่ว่า ของพาหิยะ น่ะจบ ไม่เริ่มไม่จบ แต่จบทันที

ผู้เสนอเชิญชวนให้นั่งสมาธิ ท่านจบด็อกเตอร์พุทธศาสน์ดุษฎีบัณฑิต คงได้รับการเรียนการสอนมาตามหลักสูตร เป็นเรื่องโลกๆ หรือโลกบวกธรรม โลกธรรม เช่นปรัชญาต่างๆ อันเป็นรุ่นหลังๆ องค์พุทธะแม้แต่ตำราเมืองไทย เพิ่งจะแปลตำราพระสูตรคิริมานนทสูตร โดยเจ้าคุณอุบาลีคุณูปมาจารย์ เมื่อพ ศ ๒๕๑๑ เพียงสี่สิบเจ็ดปีที่ผ่านมา เนื้อหาแก่นพระสัจธรรมมีอยู่หรือไม่? คัดลอกกันแปลกันมาตามความคิดเห็น

องค์พุทธะได้พยากรณ์ไว้แล้ว สรุปว่า ท่านจ้าๆ ดูนะ ถ้าเบาเนื้อเบาตัว ก็จ้าๆเข้าไว้ ไม่เสียสตางค์ไม่ใช่หรือ เรื่องสมาธินี่พึงเป็นสมาธิธรรมชาติที่ไม่ใช่ทำ หรือสมาธิวิมุติ ซึ่งตรงกันกับจ้าๆเหมือนกัน หาอ่านเพิ่มเติมเป็นปัญญาปล่อย ปัญญาหลุดปัญญาวิมุติเสริมกัน

จะพูดเรื่องสมาธิไม่ยากไม่ง่าย ให้ฟัง!

แบบสมถะตะบะฌานญาณหรือแบบตะบะตะแบก ชนิดนี้ใช้คำบริกรรมจดจ่อคับแคบบังคับกดข่มดุจหินทับหญ้า ได้ปีติสุขด้วยเอกัคคตาเจตสิกในจิตทำหน้าที่แช่ทรงผลคือได้องค์ฌานตายขณะมีอารมณ์นี้ไปพรหม ทรงตรัสว่าเป็นของอันต่ำ เช่น พระนางอุพพรี และธนัญชานีพราหมณ์

ส่วนสมาธิภาวนาแบบธรรมชาติของอนัตตาจิตเดิมแท้ต่างกันมาก คำว่าปภัสสรของจิตดั้งเดิมแท้ นั่นแหละคือสมาธิบริสุทธิ์ ไม่ต้องทำ *"แต่ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น"* อย่าเอาอะไรไปใส่มัน ปล่อยให้มันจ้าดุจดอกบัวบานล่วงหล่นโรยเกสรไม่เหลือ ธรรมชาติของอนัตตาจิตเดิมปภัสสรผ่องใสมีสมาธิอยู่แล้วของมันเอง แต่เรารับอารมณ์แล้วไม่ปล่อยไม่วางไม่คลายออก เก็บเอามาแปดเปื้อนจิตเดิมจนขาดอิสระดังเดิม

จึงว่า ไม่ต้องเอากรรมไปซ้อนลงมโนจิต มโนก็จะไม่มีกรรมมาเปื้อน ปล่อยให้ทุกสิ่งเป็นไปดังธรรมชาติเดิมแท้ของมัน

แต่ปล่อยนี้ก็ไม่ใช่ทำ ไม่คอยปล่อย แต่ให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น ไม่จดจ่อจดจ้อง แต่ให้เปิดตาหูกว้างๆ ออกไป ทอดสายตาออกไปข้างหน้า ให้ท่ามกลางออกไป ไม่เลือกอะไร ไม่ตรงอะไร กว้างๆคล้ายมหาสมุทรกว้างใหญ่ไพศาล เปิดใจออกให้โพล่งโล่งจ้า แววตามีกรุณามากขึ้นต่อทุกสรรพสิ่งแผ่ออกไปให้กว้าง ให้ทุกอย่างไหลไปอย่างอิสระ มีความรู้สึกว่ามีความเป็นเราน้อยลงๆๆๆ จนไร้ร่องรอยขอบเขตคิดนึก จะเกิดสัมปชัญญะสุญญตาตื่นรู้ก้าวพ้นความคิดนึกและรูปแบบ ไปสู่สภาพที่ไร้ศูนย์กลาง ศูนย์กลางได้สูญสลายไป จนไร้ร่องรอยแห่งอัตตาตัวตน สงบและสันติกับทุกสิ่งทุกอย่าง ปล่อยวางทวารอายตนะ ตา หู ฯ ให้เป็นอิสระอย่างที่มันเป็น ไม่ติดยึดกับผัสสะที่มากระทบ ล้วนว่างเปล่าเป็นอิสระ

ความคิดที่ผุดขึ้น มันก็ล้วนว่างเปล่า ดุจคลื่นที่เกิดจากทะเล ก็

กลืนหายกลับไปสู่ทะเลแล้วๆ เล่า ให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น อย่าแก้ไข อย่าตัดสินมัน ไม่ว่าเห็น ได้ยินฯจะแตกต่างกันเพียงใด มันก็ล้วนว่างเปล่า (สักแต่ว่า) ไม่มีทั้งผู้รู้และสิ่งที่ถูกรู้ ล้วนว่างเปล่า ปล่อยให้ธรรมชาติอนัตตาจิตเดิม เขาปภัสสรของเขาอยู่อย่างนี้ ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น ทุกอิริยาบถเป็นสมาธิภาวนา นี้เป็นสมาธิวิมุตินิโรธนิพพานฯ

ลองอ่านซ้ำอีกสักเที่ยวก็ได้นะ นี่ก็จ้าไปแล้ว จ้าไม่หยุดหย่อนของมันเองๆๆๆ!

๒๐๑๕.๐๙.๑๕ วันอังคาร

มีข้อความน่าวิสัชชนา *"การปฏิบัติธรรมคือไข่เจียวที่แยกออกเป็นไข่แดงไข่ขาว จิตก็คุมสติ ใจก็คุมสัมปชัญญะ ฯ ก็จะเกิดญาณทัสสนะขึ้นครับ"*

จึงขอถามว่า เกิดญาณแล้วทำอะไรต่อ ?

ในพระสูตรชื่อ จุฬ-มหาสาโรปมสูตร (อาจจะจำผิด มีคัดไว้ในเล่ม ๒) ทรงเปรียบญาณทัสสนะ คือ เนื้อไม้ คือปัญญา และ วิมุติญาณทัสสนะ คือแก่นไม้ คือนิพพาน สูตรนี้ว่าด้วยอะไรเป็นสาระไม่เป็นสาระ ว่าด้วยคนหาแก่นไม้ บางคนไปคว้าเอาดอกใบ คิดว่าเป็นแก่น บางคนไปหาเปลือกบ้าง กะพี้บ้าง เนื้อไม้บ้าง คิดว่าเป็นแก่น พุทธะท่านเปรียบว่าเป็นทาน ศีล สมาธิ ปัญญา เป็น ดอกใบ เปลือก กะพี้ และเนื้อไม้ หาใช่แก่นไม้ไม่ เมื่อไม่ใช่คนผู้นั้นก็จะไม่ได้ประโยชน์อะไรจากแก่นไม้ (คือคำสอนขององค์พุทธะ)

ปฏิบัติธรรม ทาน ศีลสมาธิ ภาวนามยปัญญา ไม่ใช่แก่นพระศาสนา (ท่านว่าเป็นศาสนาเนื้องอก เป็นความผิดพลาดคลาดเคลื่อนตาม

กาล ดุจไปลอกตำรายาที่วัด) สอนให้ปุถุชนปฏิบัติได้แต่เพียงแค่ปัญญาญาณทัสสนะ แต่ไม่ถึงวิมุติญาณฯ สังคมจึงเดือดร้อนวุ่นวายปัจจุบันนี้

ตัวปัญญาญาณฯเป็นแค่เพียงอภิสังขารเจตนาเท่านั้น ซึ่งมี ๓ อย่าง มีปัญญาญาณฯ แล้วเอาไปทำบาป เรียก อปุญญาภิสังขาร ทำบุญ เรียก ปุญญาภิสังขาร ทำฌาน เรียกอเนญชาภิสังขาร

ปุถุชนได้ญาณทัสสนะอาจไม่ทำบาป แต่ก็หลงไปทำบุญสร้างบารมีสิบยี่สิบทัศ (ชนิดมุ่งเอาด้วยตัณหาขอถึงนิพพาน) แต่ยังกลับไปทำทุจริตโกงบ้านเมืองได้อีก เพราะตัดกิเลสชั่วคราวไม่สมุจเฉทเด็ดขาด

ผู้นำบ้านเมืองอาจสร้างวัดได้ แต่สร้างด้วยอัตตาและตัณหาหวังเพื่อนิพพาน บ้านเมืองจึงเดือดร้อนวุ่นวายทุกวันนี้ เพราะหลักสูตรการเรียนการสอนไม่ได้สอนให้ปล่อยวาง แต่ตรงข้าม สอนให้ขยันหมั่นเพียรทำเอาผลประโยชน์มาใส่ตนและพวกพ้อง

ตัวญาณทัสสนะ นับว่าเป็นปัญญาที่อาจจะวิมุติหลุดพ้นได้ง่าย ถ้าไม่หลง เพราะใกล้แก่นไม้มากแล้ว แต่ใกล้เกลือกลับไปกินด่างก็มีมากด้วย ถ้าเอาไปใช้ทุจริตก็เป็นทุจริตแบบไม่มีใบเสร็จจับไม่ได้ไล่ไม่ทันเชียวละ!

ท่านที่มีกำลังตามยถาสติปัญญายถาพลัง ช่วยกันโปรดสรรพสัตว์เคลียร์ล้างไปทั้งภาคทิพย์และหยาบ(หยาบแม้จะยากก็ขออโหสิเข้าไปช่วยนิมิตพูดใส่หน้า) มาช่วยกันโปรดนะทุกคนๆ อุทิศบุญให้กว้างๆใหญ่ให้ไพศาลให้ครอบบ้านคลุมทั้งเมืองทุกวันเวลาเลยนะ เอ้าสาธุ โสวแล้ว ทุกอย่างอโหสิโสวๆๆๆ

การเผยแผ่ การสอนปฏิบัติ และปฏิบัติธรรมปัจจุบัน ต่างกันกับพุทธประสงค์ ท่านออกบวชเพื่อสละ และเบาคลายความโสกะปริเทวทุกขะโทมนัสอุปายาสะฯ เพื่อดับความเศร้าโศกฯ

แต่ปัจจุบันสอนกันอย่างไรคงทราบกันดี ไม่มีสอนให้ปล่อยวาง

พูดสอน อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แค่ปาก และคอหอยลูกกระเดือก แต่คนสอนยังเขียนคิ้วทาหน้าทาปากแดงดัดทรงผมสลวยสวยงามประบ่า ทั้งที่อายุเจ็ดแปดสิบลูกศิษย์เต็มไปหมด แล้วสอนให้คนหลงเจริญเอาสติปัญญาด้วยตัณหานี่แหละ มีปัญญามากแล้วเอาไปทำอะไร?

คนสอนยังสอนตัวเองไม่ได้ แล้วจะสอนคนอื่นได้อย่างไร พุทธะทรงตรัสว่า *"เราพูดอย่างไร ทำอย่างนั้น เราทำอย่างไรสอนอย่างนั้น"* เอวังก็ด้วยประการฉะนั้น สาธุนะ อโหสิๆๆๆ ทุกอย่างอโหสิ ทุกจิตวิญญาณจงมีส่วนทั่วกัน สาธุโสวๆๆ

การเรียนการสอน การเผยแผ่ปฏิบัติธรรมสมัยนี้ ไม่ตรงพุทธประสงค์ ทรงสอนให้สละละวางไม่หวังตอบแทน แต่สมัยนี้สอนตรงข้าม เพราะไม่เข้าใจคำสอน แล้วคนสอนยังสอนตัวเองไม่ได้ แต่ยังอยากสอนยังอยากได้ลาภยศ บริวาร สรรเสริญ เยินยอ หลงกอบโกยจะเอาแต่ความสุขมากๆ นี้มิจฉาทิฏฐิ ปัญญาตั้งไว้ผิดที่ หวังเอาความสุข เพราะไม่เข้าใจอนิจจัง ไม่เข้าใจ พูดสอนอริยสัจสี่-ปฏิจจะสิบสองถูกต้อง แต่ไม่เข้าใจก็สอนไปตามตำรา ส่งความสุขปรารถนาความสุขให้กันเพลิดเพลินหลงเมาเมาเหล้ายายังมีส่าง แต่หลงผิดมิจฉาทิฏฐิปัญญาผิดนี่ ตกนรกถึงโกฏกัปก็จะพาคนเรียนคนฟังวนเกิดวนตาย กรรมก็ออนไลน์เข้าหาตัวคนสอนก็จะวนทวีคูณ เอ้าท่าน ท. พอมีสติปัญญาน้อยนิดนี้ จงช่วยกันพูดอโหสิไปที่นิมิตหน้าคนนั้นๆ ช่วยโปรดสัตว์ทั้งภาคทิพย์และหยาบด้วย แม้จะยากก็สงเคราะห์อนุเคราะห์ไป แบบแล้วเลยๆ ไม่อะไรกับอะไร ถ้าเตือนได้กระตุกได้ก็อนุเคราะห์เกื้อกูลไปนะ เอ้าอโหสิ ทุกจิตวิญญาณมีส่วนบุญข้าฯ ทั่วๆกัน สาธุ โสวๆๆ

สมาชิก B สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ ขออนุญาตยกคำสอนของครูบาอาจารย์ท่านกล่าวอ้างเจ้าค่ะ

คำว่า *"จ้า"* นี่คือใจกลาง คือแก่น หัวใจของพระพุทธศาสนาคือ *"ทำความดี ละเว้นความชั่ว ทำใจให้ผ่องแผ้ว(สว่าง)"* ถ้าใจเราสว่างเสียแล้ว เราก็ละชั่วได้ ละชั่วได้คือความดี เพราะอย่างนี้ครูบาอาจารย์ท่านจึงเมตตาชี้แนะว่า *"จ้าๆๆเข้าไว้"* คือทำใจเราให้ผ่องแผ้วสว่างเข้าไว้ นั่นเอง *"จ้า"* แล้วไม่เอาชั่ว คือ ดี ดีแล้วก็ปล่อย ให้มัน *"ไร้ๆๆ"* คือ ไร้ตัวตน ไร้ขอบเขต ไร้ซึ่งทุกอย่าง เป็นอนัตตา *"ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา"* ถ้าไร้ตัวตนเสียแล้วก็ไม่มีเที่ยงหรือไม่เที่ยง ไม่มีทุกข์หรือไม่ทุกข์ เป็นท่ามกลาง คือ แก่น *"จ้าๆไร้ๆ"* คือแก่นแท้แล้วเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ ลูกไม่ขอดิ้นรนแสวงหาอะไรอีกแล้วเจ้าค่ะ สาธุ ขอกราบขอบพระคุณที่เมตตา ชี้แนะ ขัดเกลาอยู่เนืองๆจนเข้าใจถึง *"แก่น"* เจ้าค่ะ

"จ้าๆไร้" คือกุญแจไขความเป็นจริง หากท่านใดไขออกได้ ก็จะเข้าใจความเป็นจริง ได้ในเวลาเศษเสี้ยวชั่วลัดนิ้วมือ คือ ใช้เวลาอันแสนสั้นมากๆๆที่จะบรรลุธรรมข้อที่ว่าด้วยความจริง ที่เหลือก็ *"ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน"*

*จ้าๆไร้ๆ คือ กุญแจไขความเป็นจริง หากท่านใด ไขออก ได้จะเข้าใจความเป็นจริงได้ ในเวลาเศษเสี้ยวชั่วลัดนิ้วมือ *"ยถาสติ ยถาพลัง"* ใจเย็นนะคะ ไม่เครียดค่อยๆทำความเข้าใจไปนะคะ

"จ้าๆไร้ๆ" คือกุญแจดอกสำคัญที่ท่านพระอาจารย์ได้เมตตายื่นให้กับทุกท่าน เรารับมาแล้วลองใช้งานดูนะคะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิต่อกันค่ะ ทุกท่าน ขอความหลุดไป พ้นไป จงมีแด่ทุกท่านเทิด สาธุ

สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ กราบขอบพระคุณที่เมตตาชี้แนะ ขอน้อมถวายบุญนี้ที่ได้สร้างทำให้แด่คุณครูบาอาจารย์ทั้งหลาย และท่านพระอาจารย์สุวัฒน์ ขอท่านทั้งหลายจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯด้วยเทอญ สาธุ สาธุ สาธุ

มืดได้ก็สว่างได้ *"จ้าๆไร้ๆ"* ไปเรื่อยๆ เดี๋ยวก็เบา ก็โล่ง ใจเย็นๆค่ะ ชีวิตนี้ไม่มีอะไรซีเรียสนะคะ

ชีวิตนี้ไม่ว่าจะทุกข์หรือจะสุขก็คือ *"ทุกข์"* ไม่สามรถคงทนอยู่สภาพนั้นๆได้ ผันแปรเปลี่ยนแปลงไปเป็น *"อนิจจัง"* ช้าบ้างเร็วบ้าง แต่ไม่ว่าชีวิตนี้จะผันแปรเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร สุดท้ายก็วนมาที่เดิมคือ *"เกิด"* แต่ถ้าเราทำ *"ไร้ๆๆ"* ไป คือ ไร้ตัวตนไปเรื่อยๆนั้น ก็จะไม่มีสิ่งใดๆที่เป็นทุกข์ได้ เพราะไม่มีผู้ถูกกระทำ ไม่มีผู้ที่กระทำ ไม่ว่าใดๆในชีวิตเราจะผันแปรเปลี่ยนแปลงไป หากไร้ตัวตนเสียก็ไม่ต้องวนไป *"เกิด"* สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ต่อกันทุกท่านเถิด

ถ้าเราเข้าใจความเป็นจริงนั้นแล้ว เราจะมีชีวิตอยู่กับทุกข์ได้อย่างไม่ทุกข์ สาธุ อโหสิ ต่อกันทุกท่านค่ะ

"สักแต่ว่า" กับชีวิตที่มีอยู่นี่ไปเรื่อยๆ ทุกข์ ก็จะเบาบางจางคลาย และ ไร้ตัวตนไปเองนะคะทุกท่าน สาธุ เป็นกำลังใจให้ทุกท่านค่ะ

ทุกข์เบาบางจางคลายได้คือสว่างกายสว่างใจ แต่ถ้าเรา *"จ้าๆไป"* เสียก่อน เราก็จะสว่างกายสว่างใจก่อนที่เราจะทุกข์ คือ เราดับทุกข์ได้ก่อนที่จะทุกข์นะคะทุกท่าน สาธุ อโหสิ อโหสิ **อโหสิต่อกันทุกท่านค่ะ**

คำชี้แนะของครูบาอาจารย์ ของท่านพระอาจารย์ที่ได้กล่าวไว้นั้น *"เป็นความจริง"* ค่ะ

"จ้าๆไร้ๆ" คือ คาถาครอบจักรวาล ศักดิ์สิทธิ์จริง ใช้งานได้จริง และได้ผลจริง สาธุ ขอความหลุดไป พ้นไป จงมีแต่ทุกท่านเถิด **อโหสิต่อกันนะคะ**

สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ กราบขอบพระคุณที่เมตตาชี้แนะ ขอน้อมถวายบุญนี้ที่ได้สร้างทำให้แด่คุณครูบาอาจารย์ทั้งหลาย และท่านพระอาจารย์สุวัฒน์ ขอท่านทั้งหลายจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯด้วยเทอญ สาธุ สาธุ สาธุ

ขอแผ่บุญนี้ไปให้ไพศาล ทั้งจักรวาล อนันตจักรวาล ขอทุกชีวิต ทุกดวงจิตวิญญาณ จงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯด้วยเทิด สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

"จ้าๆไร้ๆ" คือ นะ เมตตาครอบจักรวาล มีครบทุกประการอยู่ในนี้ มีไว้"ไม่เสื่อม"เพราะ ไม่มีอะไรให้เสื่อม จึง ไม่เสื่อม ค่ะ สาธุ **อโหสิต่อกันทุกท่านนะคะ** *มีไว้"ไม่เสื่อม"

"จ้าๆไร้ๆ" คือ นิโรธ เราอยู่กับ *"จ้าๆไร้"* ไป เราก็ไม่ทุกข์ เมื่อเราไม่ทุกข์ ก็ไม่จำเป็นต้องไปหาเหตุแห่งทุกข์ให้ต้องเป็นทุกข์ *"จ้าๆไร้ๆ"* ไปแล้ว ทำละ ทำวาง ทำปล่อย ทำที่สักแต่ว่าทำ นั้นก็เป็นมรรควิมุติไปแล้ว (กระทำชอบโดยธรรม) แค่นี้ก็จบแล้วทุกอย่างค่ะ **สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ค่ะ**

พระอาจารย์: อาตมาก็เคยเรียนอภิธรรมโชติกะ ก็สอนว่า เจริญสติ

พุทธะท่านเคยตรัสนะว่า เราไปไหนไปคนเดียว วิเวกอยู่คนเดียว สบายดี ไม่ต้องระวังทั้งข้างหน้าและข้างหลัง แม้แต่อุจจาระและปัสสาวะ นี่นะ *"อิสระ"* นี่ตรงกับคำว่า freedom แปลว่า นิพพานว่างๆ คือนิพพาน ปล่อยจิตให้ว่างๆ นิพพาน

เอ้า! ขณะนี้ท่านจ้าๆ แล้วหรือยังฯ สาธุนะ อโหสิฯ

เมื่อวานค้างตอบคำถามไว้อันนึง ว่าสำรวมคืออะไรอย่างไร? พระอริยะท่านใช้หรือไม่อย่างไร? ในบางแห่งของพระไตรฯ ก็ใช้คำนี้มาแปล เช่นในเสขปฏิปทาสูตร ว่า เมื่อใดเธอ *"สำรวมอินทรีย์ทวารหกฯ"* อ่านแล้วดูสับสนว่าแปลมาถูกหรือไม่

เพราะสำรวมเป็นมโนกรรม <u>กรรมเกิดแล้วทุกครั้งที่สำรวม คนศึกษาตำราอ่านแล้วก็คิดว่าสำรวมต้องดีแน่ ในพระสูตรที่อ้างก็ว่า ถ้าสำรวมอินทรีย์จะตรัสรู้เป็นเบื้องหน้า นี่คนก็เอามาสอน *"เอ้า นั่งสมาธิสำรวมอินทรีย์กันนะ-หลับตานะ"* เป็นต้น นี่คือที่มานั่งสมาธิหลับตา เพื่อต้องการสำรวมตามตำราที่ผิดพลาดคลาดเคลื่อน</u>

เมื่อคืนนี้ ได้เขียนสมาธิธรรมดาธรรมชาติของอนัตตาจิตดั้งเดิมแท้ให้ฟังไปแล้ว

เข้าใจหรือยังล่ะว่า? *"อนัตตาจิตดั้งเดิมนี่นะเขาจ้าๆของเขา อยู่แล้ว อย่าเข้าไปทำอะไรเขา"* ปล่อยลูกเดียว ปล่อยให้เขาใสๆจ้าๆอยู่ อย่างนั้น อย่าไปบังคับกดข่มแม้น้อมว่าจะปล่อยก็ไม่ต้อง *"ไม่ต้องไปคอยปล่อย"* แต่มันของมันเอง ถ้าเข้าไปทำก็เป็นกรรม

"ปล่อยให้อนัตตาจิตเดิมเป็นอย่างที่มันเป็น!"

เอ! ฟังภาษาไทยกันไม่รู้ภาษาหรือไงว่า *"เจตนาเป็นตัวกรรม"* ฟังภาษาบาลีหน่อยไหม? ท่านว่า *"เจตนาหัง กัมมัง วทามิฯ"* คนเรียนสูงๆ เปรียญธรรม-อภิธรรมบัณฑิตหลายปริญญา น่าจะฟังรู้บ้างละกระมัง อย่าเข้าตำรา ยิ่งเรียนยิ่งโง่ ยิ่งโต ยิ่งเซ่อ โบราณมีนิทานอีสปเล่าไว้!

ขอเตือนนักสอนชอบสอนๆให้ตรงพุทธประสงค์หน่อย จะได้ไม่มืด จึงให้ขอขมาท่านด้วยที่สอนผิดต่อพุทธะ ต่อธรรมะคำสอน ผิดต่อสงฆ์ สาวกสาวิกาไปแล้วนะ!

สมาชิก B "mind" มีหลายความหมายให้เลือกใช้ ตามแต่ละสถานการณ์ ใจเราก็เช่นกัน ควรปล่อยวาง ควรเพิกเฉย หรือ ควรใส่ใจ ควรสังเกต ก็ขึ้นอยู่กับเหตุอันสมควร สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ค่ะ (ใช้ทางโลก)

พระอาจารย์: อย่าไปรักษา ไปดู ไปรู้ ไปสังเกตุมันนะ ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น ถามว่า ท่านเอาอะไรไปรักษาอะไร เมื่อกระจกก็ไม่มี คนรักษาเช็ดถูก็ไม่มีจะรักษาอะไร ปล่อย แต่ก็ไม่คอยปล่อย มันปล่อยของมันเอง ของมันเองๆๆๆๆๆๆๆ

สมาชิก B ส่วนทางธรรมคือปล่อยวางๆอย่างเดียวค่ะสาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ พิมพ์ช้ากว่าท่านพระอาจารย์ไปนิดนึงเจ้าค่ะ๕๕๕๕

ท่ามกลาง ไม่เลือกอะไร ใจฉลาด ใจโง่ ไม่มี ถ้ามีก็ไม่ว่าง ว่างๆ ต้องไม่มี จึงว่าง แต่ก็ไม่ไปรู้ว่างกับมัน โนอินเทอเรสท์ เนเวอร์มายด์"

..ไม่เคยมีใจ (ให้แก่เธอ) แม้ชั่วลมหายใจฯจ้าๆ(นะจ๊ะ)

ทางโลกสมมุติใช้จำเป็น ไม่จำเป็นก็เปลือง ก็มาจบลงที่วาง นั่นแหละจบ!

พระโพธิสัตว์ ท่านยอมเปลือง เปลืองคือไม่เปลือง (เหมือนขาดทุนคือกำไร) ถ้าจำเป็นก็ยอมเปลืองยอมสอนยอมโปรดเกื้อกูลสงเคราะห์สังสารวัฏ ยอมทนต่อทิฏฐิมานะโมหะของสัตว์

สมาชิก B I have never mind for anything forever more...ไม่เคยมีใจ(ให้แก่เธอ)แม้ชั่วลมหายใจ อีกแล้ว จบแล้วเจ้าค่ะ สาธุเจ้าค่ะ เป็นลูกศิษย์ยังไงก็ยังเขลาอยู่ดี เจ้าค่ะ ท่านพระอาจารย์ สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณที่เมตตาเจ้าค่ะ

สมาชิก M ขอเชิญชวนท่านทั้งหลายฟังพระธรรมเทศนาของท่านอุรุปัตติ จรณธัมโม เกี่ยวกับพระธรรมเสนาบดีสารีบุตร ทาง *http://www.puthakun.org/puthakun/index.php?option=com_sectionex&view=category&id=๑๔&Itemid=๙๕ สาธุครับ*

สมาชิก B ปัญญา(วิมุติ)มีได้เพราะครูบาอาจารย์ท่านเมตตาชี้แนะสอนสั่ง ลูกมีตรงนี้ได้เพราะท่านพระอาจารย์เมตตาเจ้าค่ะ สาธุ กราบขอบพระคุณเจ้าค่ะ???

"ปภัสรังจิตตังฯ" อนัตตาจิตดั้งเดิมแท้ มันไม่อะไรกับอะไร มันไม่รับรู้รับทราบความเห็น ความหมายอะไร ใครที่ไหน ทำไมอย่างไร โนอิเทอเรสท์ มันไม่สนใจอะไร

แต่เจ้าตัวอัตตามันเข้าไปบอกว่า ต้องสังเกตุเสียก่อน ต้องดู รู้เสียก่อนเจ้าจึงจะฉลาด นี่ตัวโมหะอวิชชาหลงเข้าไปรู้ ไปเห็นแล้ว จิตเดิมอินโนเซ้นท์บริสุทธิ์ เนเวอร์มายด์ ว่างบริสุทธิ์ อย่าเอาอะไรไปใส่ให้มันเดี๋ยวมันจะรวน

อย่าใช้ว่า เรามาถึงจุดนั้นจุดนี้ สมมุติทางโลกก็ใช่ ยังมีจุดมีเราอยู่ อาจใช้ว่า *"โอ อธิวาสนา พุทโธ อโหสิ ธัมโมอโหสิ สังโฆอโหสิฯ ขอจงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกันๆตลอดไป"* (เพราะพระพุทธองค์ท่านจึงเห็นธรรมจ้าๆเลยฯ) ไร้ร่องรอยไปนะ

ปีติเป็นตัวขวาง ก็ต้องปล่อย ไร้ๆไป หมดตัวหมดตน-อนัตตา

ปีติจะเกิดบ่อยๆเป็นระยะ โอ! เราหนอๆๆ ยังมีเราหนออยู่เรื่อยๆ มีอีกก็ปล่อยอีก!

อนัตตาจิตเดิมมันไม่เคยจ้าๆ มันหลงมาหลายภพชาติ มันคุ้นแต่มืดๆ พอมาเจอสว่างจ้าเข้า ปีติก็ท่วมท้น บางทีถึงกับน้ำตาไหล ก็ปล่อยอีกจ้าอีก อุทิศบุญอีก บุญเกิดมากอย่าเก็บ รีบระบายบ่อยๆจะไม่อั้น จะเบาภาคทิพย์มาขอเยอะอาจมีขนลุกขนชันก็ให้เทน้ำบ่อยๆ

ชีวิตคือการปล่อยวาง แม้สุข (ปีติสุขเอกัคคตามาพร้อมกันเป็นองค์ฌาน) ก็ให้ปล่อยเสียด้วย อย่าปล่อยแต่ทุกข์และแม้อุเบกขาก็ไร้ร่องรอยด้วยอุเบกขาสุญญตาจ้าๆให้สักแต่ว่า ก็ของมันเอง ๆ ๆๆไร้ร่องรอยคิดนึกจ้า ทั้งชีวิตก็เท่านี้ ที่เหลือก็เผื่อแผ่สรรพสัตว์สังสารวัฏ(ที่ไม่ใช่ญาติไม่มีในโลก)

"การมีและใช้ชีวิต ก็คือ การเรียนรู้ที่จะมีและใช้ชีวิตที่ปล่อยวาง"

"มนุษย์จะไม่ได้ประโยชน์อะไรไปจากสังสารวัฏนี้เลย นอกจากการหลง (โมหะอวิชชา) สร้างและหลงเสวยวิบากกรรม (ชาติแล้วชาติเล่าแล้วๆเล่าๆ)

ชีวิตน่าจะมีอะไรที่มากไปกว่านี้!"

สมาชิก B แสงสว่างได้รับมาจากความเมตตาของครูบาอาจารย์ กราบขอบพระคุณท่านพระอาจารย์เจ้าค่ะสาธุ ลูกเป็นศิษย์ยังไงก็ยังคงเป็นศิษย์ ยังคงเบาด้วยปัญญา(วิมุติ)อยู่ ยังคงต้องได้รับความเมตตาจากท่านพระอาจารย์ช่วยขัดเกลาให้อยู่เนืองเจ้าค่ะ

นิพพาน คนต่างเสาะแสวง ต่างค้นหา ต่างก็หารู้ไม่ ว่า นิพพานนั้นไม่มี จะไปค้นไปหาของที่ไม่มีได้อย่างไร?

นิพพานเป็นความว่าง ความว่างมันมีที่ไหน?

อ้อ! ในหนังสือที่ยกมาอ้างเมื่อวันวาน เรื่องคิริมานนทสูตร ได้มีเนื้อหาแห่งรหัสนัยไว้ว่า *"นิพพานนั้น มีอยู่ในที่สุดแห่งโลกฯ"*

มีความพิสดารขยายออกไปว่า โลกคืออากาศโลก(หรือโอกาศโลกก็มีเรียก) ซึ่งใต้พื้นมหาปฐพีพื้นดินลึกลงไปแปดหมื่นสี่พันโยชน์ (บางตำราว่าเก้าหมื่นสี่พันโยชน์) มีหินรองรับดิน มีน้ำรองรับหิน ต่อลงไปมีลมรองรับน้ำหนาอย่างละเท่าๆกันกับพื้นดิน และพ้นออกไปจากลมเป็นอากาศและอวกาศ คือ ว่างๆหรือที่เรียกว่าเป็นที่สุดแห่งโลก กำลังมนุษย์และเครื่องยนต์ไม่อาจไปถึงได้ ไม่อาจรู้ได้ด้วยอายตนะใดๆ

ส่วนอีกรหัสนัย กล่าวไว้ว่า ที่สุดแห่งโลก คือ โลกทวารหก(ตาหูฯ ถ้าไม่มีตา หูฯ ไม่ชื่อว่าโลก) ซึ่งนัยยะนี้ ลงกันได้กับหลายๆพระสูตรคำสอน ดังเช่น สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ และ เสขะปฏิปทาสูตรว่าด้วยอินทรีย์ทวารหก (ตา หูฯ) และทรงสอนด้วยอินทรีย์ทวารหก หรือ อายตนะหกนี้มีสอนไว้หลายแห่งมากมาย พุทธสาวกพุทธสาวิกาก็จบเพราะบทนี้มากมาย เช่น พระปุณณะ ในปุณโณวาทสูตร และพระนางมหาปชาบดีโคตมีพระแม่น้ำพร้อมด้วยภิกษุณีทั้งห้าร้อย ได้ฟังพระนันทกะอรหันตเถระเทศน์สอนเรื่องอายตนะหก ตา หู ฯ อยู่สองวัน วันแรกคลายระดับต้น วันที่สองบรรลุอรหัตตผลพร้อมกันทั้งห้าร้อยกับพระแม่น้านี่ด้วยอานิสงส์ของที่สุดแห่งโลกตา หู ฯโลกทวารหก เป็นอันว่านัยยะหลังนี้มีคำสอนรองรับชัดเจนเป็นไปได้มาก

ดังนั้น สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ หรือจ้าๆวะๆฯ ไร้ขอบเขตคิดนึกฯ นี่คงจะนำเอาไปดับทุกข์แก่ผู้มีวาสนา-อธิวาสนากับองค์พุทธะถึงซึ่งพุทธสาวก-พุทธสาวิกาทั้งหลาย ดังที่ได้สดับกันมาแล้ว และโปรดนำไปโปรด

สรรพสัตว์ญาติมิตรสหายรักต่อไปจนตราบเท่าเข้าสู่ขันธนิพพานด้วยเทอญฯสาธุโสว อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ ทุกชีวิตจิตวิญาณจงได้มีส่วนแห่งบุญนี้จงทั่วกันสาธุโสวๆๆ

ส่วนนิพพานอีกนัยยะหนึ่ง คือ ขอให้ถึงเมืองแก้ว นั้นคือ *"นิพพานังนครัง นามะฯ"* ซึ่งมีผู้แปลว่า เป็นมหานครใหญ่ มีที่ตั้งอยู่ที่สุดแห่งโลก (อากาศโลก นัยยะนี้ มีพระบาลีรับรองว่า เอกายนะมรรค คือ ทางสายเอก ทางสายเดียวคือ อริยมรรค เอาอริยมรรคแปดองค์ ย่อลงเป็น ๓ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ไปสร้างทางทำทางเดิน ให้ผู้ปรารถนานิพพานเดินไปให้ถึงนิพพานังนครังนครใหญ่ อันเป็นเมืองแก้วเมืองฟ้าตั้งอยู่ที่สุดของอากาศโลก)

ตามนัยยะนี้ กำลังเป็นที่นิยมปฏิบัติกันในเมืองๆหนึ่งเป็นเมืองฟ้าอมรรัตนะโกสินทร์ฯปัจจุบัน ซึ่งอุดมสถานสำนักและวัดวาอารามกว่าสามหมื่นแห่ง และนักบวชบริษัทห่มเหลืองห่มขาว ถิ่นการขาว พรั่งพร้อมด้วยบรรดานักปราชญ์ราชบัณฑิต มหาบัณฑิตนักอภิธรรม-นักมหาเปรียญธรรมและคับคั่งด้วยอาจารย์ วิปัสสนาจารย์มากกว่าสามแสน และปริญญาพุทธศาสน์บัณฑิต มหาบัณฑิตอีกนับไม่ถ้วน ช่วยกันเผยแผ่ตามนัยยะนี้คงกำลังเดินทางกันอยู่อย่างขมักเขม้นไปเรื่อยๆ อย่างทรหดอดทนไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรคใดๆละกระมัง?

ท่านใดไปถึงและพบเห็นเมืองนิพพานนี้ช่วยบอกพิกัด ด้วยนะเผื่อมีผู้เดินทางรุ่นหลังๆจะไปได้สะดวกขึ้น สาธุนะ อโหสิๆๆ ใครสนใจนัยยะนี้ก็ขอเชิญนะ(จ๊ะ)

สมาชิก B นิพพานไม่สามารถแชร์โลเคชั่นได้เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ

Navigator หรือ google ก็หาพิกัดของนิพพานไม่เจอเจ้าค่ะ เพราะว่า ไร้ๆๆ เจ้าค่ะ

สมาชิก ว หลวงพ่อครับ คนที่อายุยืนมากๆ เกินไปถือว่ามีบุญมาก หรือต้องอยู่ชดใช้กรรมมากครับ

สมาชิก B การมีขันธ์ห้านั้นเป็นทุกข์ ส่วนจะเป็นบุญหรือกรรมขึ้นอยู่กับเหตุและปัจจัยที่ได้สร้างไว้

สักแต่ว่ารู้ เห็นฯแล้วปล่อยวาง อย่าไปสงสัยอยากรู้เหตุ เพราะจะเป็นมโนกรรมทำให้นำไปคิดไปนึก ปล่อยวาง ละๆ ไปค่ะ ตัวคิดตัวนึกทำให้สว่างได้ยาก ละ วาง ปล่อย คลายจากความสงสัยเถิดค่ะ สาธุ อโหสิต่อกันค่ะ

พระอาจารย์: ถามมาว่า *"คนอายุยืน เพราะมีบุญหรือมีกรรม"* ตอบว่า มีทั้งสองอย่างนั่นแหละ

ทรงตรัสว่า *"มนุษย์ จะไม่ได้ประโยชน์อันใดไปจากสังสารวัฏนี้เลย นอกจากหลงสร้าง(ทั้งบุญและบาป) และหลงไปเสวยวิบาก(เสวยวิบากทั้งบุญและบาป) ตามกรรมที่ทำเอาไว้)ขึ้นสวรรค์บ้าง ลงนรกบ้าง มาเกิดเป็นมนุษย์อายุยืนเพราะไม่ปาณาติบาต"*

ระหว่างที่ยังไม่ตายก็ต้องรับอารมณ์ทวารหกไปตามวิบากกรรมซึ่งทรงตรัสว่า เห็น ได้ยินฯ นี้เป็นกรรมเก่า(ซึ่งมีทั้งบุญและบาปตามกรรมที่ทำเอาไว้)จะว่าอายุยืนเป็นบุญก็ได้ ถ้าสุขสบาย อยู่ไม่สุขสบายจะว่าเพราะกรรมเก่าเคยทำไว้ก็ได้ ก็ท่ามกลางวางอุเบกขาสุญญตาไปนะ

จ้าๆนี่แหละ ไม่อะไรกับอะไรนะ นอกสุขเหนือทุกข์ ไร้ร่องรอยคิดนึกนะจะจ้าเร็ว อย่าตัดสินใคร ท่ามกลางไปนะ ทุกคนต่างก็มีกรรมเป็นของตัวต่างๆกันไปตามกรรมที่ได้ทำนั่นแหละ

ทีนี้เอาประโยชน์จากคำสอนของท่านซี ท่านพุทธะท่านสอนว่า *"คนอายุร้อยปีแต่ไม่เห็นธรรม ประเสริฐสู้คนเห็นธรรมมีอายุราตรีเดียวประเสริฐกว่า"* เห็นธรรมจ้าๆวะๆไร้ร่องรอยคิดนึกไป นี่หมดกรรมเร็ว ถ้าจ้า ๆได้อยู่ร้อยปีก็ช่าง ไม่ถึงร้อยปีก็ช่าง อายุเท่าไรๆก็ช่างทุกข์ก็ช่างและสุขก็ให้ช่างเสียด้วย

เออ! ถามดีนะ เป็นประโยชน์ทางธรรมตรงประเด็น สาธุนะอโหสิโสวๆนะ

ขันธ์ห้าเป็นทุกข์ ทั้งบุญและบาปต้องไปเกิด เกิดก็ทุกข์อีกเพราะมีขันธ์อีก ทุกข์อีก

พ้นเกิด พ้นขันธ์ นั่นแหละพ้นทุกข์!

จ้าๆ นั่นแหละพ้นเกิดพระพาหิยะขิปปาภิญญาเพราะจ้าๆ พ้นเกิดนี่แหละ ถ้าจ้าๆน้อยหน่อยก็พอจะปิดหลุมนรกได้แล้วนะต่อไปๆ ก็จะของมันเองๆ หยุดเกิดเลยนะ สาธุโสวแล้ว

๒๐๑๕.๐๙.๑๖ วันพุธ

ถ้าแปลโอวาทะปาติโมกข์ ควรแปลให้ถูกตรงพุทธประสงค์ ว่าละเว้นชั่ว ๑ (ศีลไม่ต้องไปขอไปรับกับใคร แต่ขอรับกับตัวเองว่าไม่ติดยึดสรรพสิ่ง) ทำบุญทานกุศลความดี ๑ (โดยไม่ติดยึด ความดี เสียสละไม่หวังตอบแทน) และปล่อยวางคลายจิตออก ๑ (ตื่นรู้สว่างไสวไร้ขอบเขตคิดนึก) ย่อเหลือ *"นอกชั่วเหนือดี ไม่ติดยึดดี ตื่นรู้(จ้าวะ)สว่างไสวไร้ขอบเขตคิดนึกฯ"*

การเรียนรู้ที่จะมีชีวิต คือการเรียนรู้ที่จะปล่อยวาง

การเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิต คือ การใช้ชีวิตด้วยการปล่อยวาง

การไม่ดันเข้าใส่กับชีวิต นั่นแหละปล่อยวาง

ชีวิตเป็นอยู่เรียบง่าย นั่นแหละปล่อยวาง ชีวิตเรียบยากอยู่ยากก็ยึดติด-ไม่ปล่อยวาง

นิพพานไม่ต้องไปหาที่ไหน(อีกแล้ว)ในโลก แต่นิพพานคือที่สุดโลกทวารหก ตา หูฯ ต่างหาก

"นอกชั่ว เหนือดี ตื่นรู้สว่างไสว ไร้ขอบเขตคิดนึกฯ"

"ตื่นโพล่งโล่งจ้า กว้างไกลสว่างไสว ไร้ขอบเขตคิดนึกฯ"

นิพพาน ไม่ต้องไปหาที่ไหนอีกแล้วในโลก แต่นิพพานเป็นที่สุดแห่งโลก(ทวารหก ตา หูฯ)

การคลายจิตที่แสนวิเศษ คือ การโปรดสรรพสัตว์สังสารวัฏไม่เลือกข้าง-ท่ามกลางวางไป

ก่อนนอนคืนนี้ ท่านโปรดสังสารวัฏแล้วหรือยัง? เทน้ำด้วยนะ!

จ้าๆ วะๆ ไร้ขอบเขตคิดนึก *"ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้น"*

สรรพสัตว์ทั้งหลาย-เทวดาทั้งหลาย จงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกันตลอดไป สัพพะเทวะตานัง อนุโมทันตุฯ

สัพพะสัตตานัง อนุโมทันตุฯ อโหสิๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ

จะตื่นก็ตาม หลับก็ตาม ตื่นโพล่งจ้าสว่างไสวไร้คิดนึกฯนอนตื่นอยู่ผู้สาวกพุทธเจ้าตลอดเป็นอกาลฯ

อโหสิๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ อโหสิทุกครั้ง กรรมหลุดทุกครั้งเป็นวิมุติกรรมทุกครั้ง สาธุโสวนะ

วันนี้ คุณอโหสิเทน้ำโปรดสัตว์ แล้วหรือยัง? สาธุ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ มีส่วนบุญข้าฯจงทั่วกัน

จ้าๆ นิโรธ เป็นประธาน จาคะสละละคลาย เป็นการดับสมุทัยไม่กรรมซ้อนมโนเป็นมรรควิมุติ ความไม่เกิดทุกข์ เป็นผล

"ถ้า ทาน ศีล ภาวนาทำเอาเพื่อทำให้มากขึ้น เจริญขึ้น ก็เป็นโลภะในจิต เป็นสมุทัยตัณหาในจิต นำทุกข์เติมจิต

ดังนั้น จึงไม่ให้เอาอะไรไปใส่อนัตตาจิตดั้งเดิมแท้ ปล่อย..ๆ ปล่อยให้มันผ่องใสอย่างเดิมที่มันเคยเป็น เป็นอย่างที่มันเป็น ของมันเองๆ ๆๆๆๆๆๆ"

ทาน ศีล ภาวนา ทำเหมือนไม่ทำ สักแต่ว่าทำ ทำละ ทำวาง ทำปล่อย ทำคลายออกไป หลุดไป ผ่านออกไป แต่ใช่ไปคอยปล่อย มันปล่อย

ของมันเองๆๆๆๆๆๆๆ

ทำบุญความดีก็ได้ ทำดีแล้ว อย่าติดดี ไม่เอาดี ดีขวางนิพพาน

ไม่เอาดี ไม่ติดดี ก็นิพพานทันที ไม่ต้องรอชาติหน้า แต่นิพพานที่นี่และเดี๋ยวนี้

นั่งอยู่...แลดูต้นไม้ฯ ก็ให้เลยๆต้นไม้ไป นั่งอยู่ในห้อง...ก็แลดูให้ทะลุกำแพงฝาบ้านไป กว้างๆ มันก็จะจ้า ของมันเอง อโหสิไปด้วย ให้บุญไปด้วย ก็เท่านั้นฯ

นิพพาน ความว่างสว่างจ้าๆๆ ไม่เจริญ ไม่เสื่อม มันจ้าเป็นอกาลิโก ไม่เคยมีกาลเวลาของมัน มันไม่เคยเกิด มันไม่เคยดับ นอกเจริญเหนือเสื่อม(แต่โลกธรรมมีทั้งสองเป็นทวิ เป็นของคู่ไม่นิพพาน) ดุจ *"แสงตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาวฯ"* มีอยู่ทุกหนแห่ง แต่ไม่รู้จักมัน (รู้ก็ไม่ใช่-ไม่รู้ก็ไม่ใช่) มันของมันเองๆๆๆๆๆๆๆ!

ธรรมะคำสอนองค์พุทธะ ไม่เคยขัดแย้งกับโลก แต่โลกขัดแย้งกับเราตถาคต

โลกขัดแย้ง ติดขัดข้องคากับ *"อนิจจัง"* ความสลายคลายตัวตลอดเวลา แต่ไม่ยอมรับมัน

จึงทุกข์เพราะเข้าไปยึดเอา ในสิ่งที่ยึดเอาไว้ไม่ได้!

ถ้าเข้าใจแจ้งแก่ใจว่า *"วิบากก็ตกอยู่ภายใต้อนิจจังธาตุผันแปรชั่วคราว ดุจอาคันตุเกเสหิฯมาเยี่ยมชั่วคราว แล้วก็จากไป จะช้าหรือเร็วก็ต้องสลายคลายตัวของมันไป ห้ามวิบากห้ามไม่ได้ (วิบากจิต๑๘ เกิดขึ้นปัจจุบันโดยไม่ต้องอาศัยเหตุ แต่เกิดเพราะกรรมทำเหตุมาแต่อดีต) จึงให้ยอม (ยอมรับแขกที่มาเยี่ยมที่ตา หูฯ ว่านี้ของเราๆๆ)*

ถ้าไม่ยอม นั่นสมุทัยเกิดแล้ว ทุกข์เกิดแล้ว จึงให้ดับเป็นนิโรธเสียด้วย ยอม ปลง ปล่อย วาง

พึงวางใจเสียด้วย ปล่อยวางวิบากมันเสีย ปล่อยให้วิบากมันผ่าน

ออกไปของมันเอง อย่าไปขัดแย้งกับมัน มันก็จะของมันเองๆๆๆๆ ทุกเวลานาที จ้าๆนี่แหละดับแล้ว นิโรธแล้ว ของมันเองไปแล้ว อย่าไปทักท้วงมัน เดี๋ยวแขกมันไม่ยอมกลับ มันจะอยู่ยาว (เฉพาะแขกอกุศล แต่ถ้าเป็นแขกกุศล เช่นกำลังเสวยสุขอยู่ ถ้าไปทักดึงเอาไว้ แขกนี้จะรีบจากไปทันที)

จึงให้ปล่อย ทุกข์ก็ปล่อย แม้สุขก็ให้ปล่อยเสียด้วย ด้วย "อโหสิๆๆๆ ขอให้มีส่วนบุญข้าๆจงทั่วๆกันๆ" ให้ทำอย่างนี้ ทำแบบไม่อะไรกับอะไรด้วยนะ ไม่นอกไม่ใน เอ้าสาธุ โสวแล้ว

เรื่องวิบากจิต เขียนไว้ละเอียด ในเล่ม ๑๘ มีที่ห้างหนังสือใกล้บ้าน อ่านหน่อยก็ดี แต่อ่านตรงนี้จบ ก็ไม่ต้องๆอะไรแบบไหนอีก วิบากจิต เป็นทั้งหมดของอภิธรรมมหาบัณฑิตเจ็ดปีครึ่ง คือเหนือธรรมเป็นเนื้อหายิ่งกว่าธรรม จิตเจตสิกรูปนิพพานว่างๆก็อยู่ที่ตรงนี้ วิบากมีเพราะกรรมมี กรรมมีเพราะกิเลสมี กิเลสโลภะเจตสิกเกิดในจิต หลงสร้างทั้งกุศลและอกุศลกรรม กิเลสเกิดกรรม กรรมเกิดวิบาก วนเป็นวัฏฏะสามอยู่ในภูมิ ๓๑ ไม่จบ

จึงกล่าวว่า *"มนุษย์จะไม่ได้ประโยชน์จากสงสารวัฏนี้ ด้วยหลงสร้างแล้วไปรับผลเสวยผลที่สร้าง วนอยู่ไม่จบ"*

จึงว่า อย่าไปขัดแย้งกับวิบาก อย่าเอากรรมไปซ้อนลงที่มโน เมื่อมโนไม่มีกรรม เกิดมโนกรรมไม่ได้ กายวจีกรรม ก็เกิดไม่ได้ เป็นศีลวิมุติไปแล้ว เป็นวิบากจะมีมาแต่ที่ไหน ที่ให้จ้าๆๆ ไร้คิดนึกนี่ มโนมันไม่มีกรรมไปใส่ไปซ้อนมันแล้ว มันก็ใสจ้า อนัตตาจิตประภัสสรของมันเองๆๆๆ อยู่อย่างนั้น ปล่อยอย่างเดียว อ้อ มีอีกอย่างนึงให้พึงแผ่บุญโปรดสรรพสัตว์สังสารวัฏ เทน้ำอโหสิไป นี่จบ-นิพพาน ยิ่งกว่าธรรม-อภิธรรมหลวงตาจ้าไม่มีบัณฑิต เพราะมันจ้าๆ อนัตตาจิตไปแล้ว ไม่รู้จะเอาอะไรไปรับอะไร

เอ้า โสวนะ เรียนเจ็ดอึดใจก็พอนะ ถ้าจบไม่ต้องเริ่ม ถ้าเริ่มไม่จบ แต่ให้จบทันทีที่จ้าๆ นี่จบเลย!

ต่ออีกนิด กรรมนี่ เกิดจาก**โมหะหรืออวิชชา** คือตัวหลงเข้าไปรู้(ที่ตา หูฯ) และ**เจตนาจริงจัง**ตั้งต้องมาด้วยกัน ตัวหลงเข้าไปรู้ คือตัวจิต หรือมโนวิญญาณธาตุ หรือ**วิญญาณขันธ์** นามรูปอายตนะผัสสะฯมาพร้อมทันที **เวทนา**พอใจไม่พอใจปรุงแต่งทันที **ตัณหา**อยากได้ใคร่ดีไปหมดเช่น ต้องเรียนปริญญามากพหูสูตรมากคนกราบไหว้มาก นี่**โมหอวิชชา**ตัวหลงมันบอก **อุปาทาน**ว่าฉันจบปริญญานั่นนี่มันยึด**ภพชาติ**อัตตาตัวตนเกิดครบไปเกิดใหม่ก็กลับมาเรียนใหม่แล้วๆเล่าๆ เป็นอเนก มิใช่หนึ่งชาติ ไม่จบแต่ให้จบเดี๋ยวนี้ ที่นี่และเดี๋ยวนี้ อโหสิๆๆๆทุกอย่าง อโหสิ ทุกจิตวิญญาณมีส่วนบุญข้าฯโดยทั่วๆกัน สาธุโสวๆๆ

"เดี๋ยวนี้ ท่านจ้าๆหรือยัง?"

อ้อ! ลืมยกตัวอย่างอีกอันนึง ตัวอย่างนี้เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มวัดมหาวิทยาลัยสงฆ์ก็เต็มไปหมด เช่น สอนฝึกปฏิบัติกัมมฐาน(ทำฐานรองรับกรรมไว้เรียบร้อยโรงเรียนบุญหลงวิทยา) สอน ทาน-ศีล-ภาวนา เพื่อมรรคผลนิพพานกันอย่างเอาเป็นเอาตาย!

ปิดวาจางดพูดมูควัตรใบ้เดียรถีย์นอกศาสนาก็พาทำกันว่า นี้คือหลักสูตรเข้ม (กรรมเข้มมากๆ)ด้วยมีตัวโมหะอวิชชาตัวหลงรู้บัญชาการนี่แหละ กระตุกคนหลงเสียหน่อย

เขียนเตือนไว้ทุกเล่ม คงจะกระตุก สติสัมมาได้บ้างหรือไม่ก็ไม่อะไรกับอะไร มีพุทธพยากรณ์ไว้แล้ว ก็จะโปรดสงเคราะห์เกื้อกูลไปอย่างนี้แหละ ทั้งภาคหยาบละเอียดขอจงมีส่วนบุญข้าฯจงทั่วๆกัน สาธุโสวๆๆ

สมาชิก B ความไม่มีเป็นอิสระ สิ่งใดไม่อิสระ สิ่งนั้นไม่ใช่ความไม่มีเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ สักแต่ว่ารู้ เห็นฯ แล้วปล่อยวาง แค่นี้ก็เป็นอิสระแล้วเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: อวิชชาอันว่าความหลงรู้ไปทั่ว ดุจนักทัสสนาจรรู้ไปทั่วทั้งโลกทวารหก เหน็ดเหนื่อยนักก็จรกลับเข้าพักที่พำนักถิ่นเดิม

(อนัตตาจิตปภัสสร) จึงรู้ว่าเที่ยวไปสอดแส่ส่ายรู้เห็นนี่จึงเป็นเหตุ ดับเหตุด้วยดับรู้ -ตัดรู้-ให้หลุดรู้-จึงหลุดวิมุติญาณฯนิพพานเอยฯ

สมาชิก B ถ้าแม้แต่ว่าวาจายังถูกปิดกั้น ทางนั้นไม่ใช่ทางที่สว่าง (หลงทาง)เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: การเทหยาดน้ำ ที่เรียกกรวดน้ำในปัจจุบันนี้ เป็นแบบอะไรกับอะไร คือจดจ่อคับแคบตั้งต้องจริงจัง กรวดอย่างนี้ไม่คลายออก เพราะคนกรวดจะสำรวมกรรมจดจ้องอยู่กับตัวเอง ขอนั่นนี่มากมายด้วยความจะเอา

<u>แต่ที่ให้ใช้คำว่าหยาดน้ำหรือเทน้ำนี่ เป็นแบบไม่อะไรกับอะไร ไม่ต้องสำรวม ไม่เป็นกรรม ไม่รวบรวม แต่ให้แผ่ออกคลี่ออก คลายจิตออกจ้าๆกว้างๆ ไม่ต้องมองดูน้ำดูดิน ไม่ต้องเอาอะไรมารอง เทลงไปที่พื้นไหนๆก็ได้ มองออกไปข้างหน้าไกลแสนไกลไร้ทิศทางที่หมาย ให้ทะลุฝาฝ้าเพดานออกไป ให้ทั่วฟ้าจักรวาลโลกธาตุ ดุจตะวันกลางหาวนั่นแหละ ใช้เทแบบไม่อะไรกับอะไร ถ้าน้ำมีน้อยก็หยาดน้อยๆ น้ำมากใช้เท ให้จบพร้อมหรือหลังคำกล่าวนิดหน่อย ให้พอดีจังหวะของมันจะสัมพันธ์กัน</u>

อย่าสำรวมกรรม ถ้าสำรวมอุทิศออกน้อย ถ้าคลายจ้าๆจะมีพลังจิตแรงกว้างขวาง ไกลกว่า คำกล่าวอโหสิ ใช้ได้ทุกกรณีไม่ยกเว้นแม้จะนั่งถ่ายปัสาวะอุจจาระ ยามคับขันหวาดกลัวภัย ประสบอันตราย แม้ใกล้ดับจิตบาดเจ็บทุกขเวทนา ใช้อโหสิอุทิศบุญทิพย์ชดใช้หนี้ไป

มีคำถามเข้ามาว่า *"เลยกึ่งพุทธกาลมาแล้ว มรรคผลนิพพานยังมีอยู่หรือ?"*

ใครดูหนังมหาศาสดาโลกที่จบไปเมื่ออาทิตย์ก่อนบ้าง ขณะที่พุทธะใกล้ปรินิพพาน มีพราหมณ์ชื่อสุภัททะ เข้าไปทูลถามเรื่องใครเป็นพระอรหันต์บ้างไหมเช่นครูทั้งหกสมัยนั้นก็อ้างตัวเป็นอรหันต์ทั้งสิ้น ทรงไม่ตอบ แต่

ทรงตรัสว่า *"ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม มรรคผลนิพพานก็คงมีอยู่ตราบนั้นฯ"* รุ่นหลังมีผู้รู้เขียนตำราว่า หลังพุทธปรินิพพานพันปีแรกอรหันต์หมดไป พันปีที่สองอนาคามีหมดไป พันปีที่สามสกทาคามีหมดไป เป็นต้น จนปลายศาสนาห้าพันปี ผ้าเหลืองห้อยหูก็เป็นสงฆ์ทำมาหากินค้าขายทำไร่ไถนาได้แต่องค์ท่านไม่ได้ตรัสอย่างนั้น

ทรงตรัสว่า *"ผู้ใดเห็นปฏิจจฯ ผู้นั้นเห็นธรรม(บรรลุธรรม)ฯ"* และได้ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม คือปฏิบัติเป็นไปตามธรรมไม่ขัดแย้งข้อธรรมกัน ลงกันได้คล้อยตามกันไม่ขัดกัน ยกตัวอย่างเช่น ทรงตรัสว่า *"เจตนาเป็นตัวกรรมฯ เป็นตัวทุกข์ตัวนำเกิด สิ่งใดที่ไม่ปฏิบัติก็ไม่กรรม หรือปฏิบัติก็ให้สักแต่ว่ากรรมก็ไม่เกิด*

ทรงตรัสอีกว่า *กรรมดำกรรมขาว มี วิบากดำ วิบากขาว คือไปเกิดทั้งดำทั้งขาว กรรมไม่ดำไม่ขาว มีวิบากไม่ดำไม่ขาวย่อมเป็นไปเพื่อความสิ้นกรรม"*

นี่ชัดเจน สิ้นกรรมก็สิ้นเกิด มรรค ผล นิพพาน จึงคงมีอยู่ตราบเท่าที่ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติที่ ไม่เจตนาคือไม่ปฏิบัติหรือทำคือไม่ทำหรือตรงกับ "สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ" นั่นเอง

ทำบุญทานศีล ภาวนา ก็สักแต่ว่าๆๆๆ อย่างนี้ ไม่ทำด้วยตัณหาขอสิ่งตอบแทน อย่างนี้เรียกว่า สมควรแก่ธรรม มรรคผลนิพพานยังคงมีอยู่ สาธุนะโสวๆๆ

สมาชิก B โอ อธิวาสนา พุทโธอโหสิ ธัมโมอโหสิ สังโฆอโหสิฯขอจงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกันๆตลอดไป สาธุเจ้าค่ะระวังใจในที่นี่คือสักแต่ว่า รู้ เห็น ฯลฯ ไม่รับเอามาใส่ใจแค่นั้นเองค่ะ ทุกข์มีไว้เพื่อคลาย

พระอาจารย์: พุทธะท่านเคยตรัสนะว่า เราไปไหนไปคนเดียว วิเวกอยู่คนเดียว สบายดี ไม่ต้องระวังทั้งข้างหน้าและข้างหลัง แม้แต่อุจจาระ

และปัสสาวะ นี่นะ"อิสระนี่ตรงกับคำว่า freedom แปลว่า นิพพานว่างๆคือ นิพพาน ปล่อยจิตให้ว่างๆนิพพาน เอ้า ขณะนี้ท่านจ้าๆแล้วหรือยัง ฯ สาธุ นะ อโหสิฯ

จ้าๆ นิโรธ **เป็นประธาน** จาคะสละละคลาย เป็นการดับสมุทัย ไม่กรรมซ้อนมโน**เป็นมรรควิมุติ** ความไม่เกิดทุกข์ **เป็นผล**

สักว่าทำ ทำละ ทำวาง ทำปล่อย ทำคลายออไป หลุดไป ผ่านออกไป แต่ใช่ไปคอยปล่อย มันปล่อยของมันเองๆๆๆๆๆๆๆ

สมาชิก B สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ อนุญาตนำคำสอนของพระอาจารย์มากล่าวอ้าง กล่าวซ้ำเจ้าค่ะ??????

พระอาจารย์: *"ทุกข์ไม่เลือกเวลาสถานที่ ถ้าไม่ระวังใจตัวเองก็ทุกข์ได้ทุกเมื่อ?"* ถ้าจ้าๆซี จ้าๆให้หลุดใจไปเลย เลยๆ เลยให้หมดใจไปเลย เลยไปนะ แล้วจะไม่มีใจ never mind *"ฉันเป็นคนไม่เคยมีใจ"* ไม่เคยให้ใจกับใคร มันไม่มีใจ ฉันวิมุติหลุดโลกไปแล้ว

มันไม่เคยมีใจ ใจวิญญาณรับรู้ มันด้านชา มันสักว่ารู้ว่าเห็น มันเหมือนไม่มีหัวใจ?

ขอจงไม่มีหัวใจให้กับใคร กับสรรพสิ่งใดๆในโลกจักรวาลนี้อีกเลย สาธุโสวแล้วนะ โสวๆๆ

สมาชิก B โอ อธิวาสนา พุทโธอโหสิ ธัมโมอโหสิ สังโฆอโหสิฯ ขอจงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯ จงทั่วกันๆ ตลอดไป สาธุเจ้าค่ะ "การไม่ดันเข้าใส่กับชีวิต นั่นแหละปล่อยวาง" สาธุเจ้าค่ะ

ฉันไม่เคยมีใจ แต่มันตื่นนอกตื่นใน ตื่นสมุจเฉทเด็ดขาดทุกคราไป *เพราะมันเมินเลยๆไป ทุกสรรพสิ่งมันก็สักแต่ว่าไป ใจมันไม่มีสำหรับใครฯ โอ พุทโธ ธัมโม สังโฆ อโหสิๆๆๆ

never mind ไม่เป็นไร ช่างเถอะนะไม่เป็นไร ปล่อยมันไปๆ เมื่อ

มันไม่เคยมีใจ มันจึงไม่ต้องเจ็บหัวใจ กับสรรพสิ่งใดๆ มันก็สักแต่ว่าไปๆๆ สว่างไสวที่ไร้ใจดูแลฯ

สมาชิก B "ไร้ใจ ไร้ญาติ วิเวก ว่างเปล่า" สาธุ กราบขอบพระคุณเจ้าค่ะ

คราใดที่ยังมีใจ เพราะไม่สักแต่ว่าไป มันจึงต้องทุกข์ใจ นอนรักษาแผลใจ เพราะว่าเผลอใจ ไม่สักแต่ว่าไป จึงต้องปวดใจ ต่อแต่นี้ไป จะไม่มีใจให้กับสรรพสิ่งใดๆ จะสักแต่ว่าทุกคราไป จะได้ไม่มีใจให้เจ็บอีกต่อไป คนไร้ใจ-ไร้ๆด้อนท์วอรี่ตลอดไป ไม่มีชาติเกิดใหม่ ไม่มีฉันอีกเอยฯ

สมาชิก B ระวังใจในที่นี่คือ "สักแต่ว่า รู้ เห็น ฯลฯ ไม่รับเอามาใส่ใจ ขอแก้ไขเป็น" สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ ผ่านแล้วผ่านเลย ไม่มีใจให้กับสรรพสิ่งใดๆ" สาธุ อโหสิ เจ้า เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

***"สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ ผ่านแล้วผ่านเลย ไม่มีใจให้กับสรรพสิ่งใดๆ หรือใครๆสาธุ อโหสิ เจ้า"* เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ**

ถ้าเธอไม่อยากเจ็บหัวใจ เธอจงตื่นโพล่งออกไป จงตื่นนอกตื่นในจงทำเหมือนสักแต่ว่าไป ทำเหมือนคนไม่มีใจ เธอจงอย่าสนใจ ไม่อะไรกับอะไรไป แล้วจะไร้หัวใจ อโหสิให้ทุกสรรพสิ่งไป แล้วจะไม่เกิดใหม่ให้ต้องมาเจ็บหัวใจ ก็จะสว่างไสว ไม่เกิดใหม่อีกเอยฯ

คำว่า *"สักแต่ว่า"* นี่มันไม่มุ่ง มันไม่หวัง มันไม่ยึด มันไม่ติดกับอะไรๆ ไม่ผูกกับอะไร ไม่ให้อะไรมาผูก มันสละคลายออกไป แต่ไม่ใช่ไปคอยทำมัน มันละมันคลายของมันเอง แต่เรามักจะเผลอไปคอยจะ..คอยจะอยู่เรื่อย

ถ้าเป็นนักฟุตบอล ก็คอยจะออฟไซด์ คือล้ำหน้าอยู่เรื่อย คอยจะล้ำหน้าถูกเป่านกหวีดฟาวล์อยู่เรื่อย เอากรรมไปใส่ซ้อนมโนอยู่เรื่อย ไปเกิดบ่อยๆ อยู่เรื่อยฯ

ลองนั่งดูก้อนเมฆ ต้นไม้ภูเขาไกลๆกว้างๆ มันพร้อมสลายคลายตัวของมันอยู่ตลอดเวลาอย่างไม่เคยมีกาลเวลา ที่เรียกว่าอกาลิโก หรืออะกาล คือไม่มีกาลเวลากลางวันกลางคืน

ร่างกายจิตใจเราก็เช่นเดียวกัน ญาติมิตรสหายรอบข้าง สมบัติพัสถาน ก็ตกอยู่ในสภาพเป็นของชั่วคราวเหมือนกัน ล้วนตกอยู่ภายใต้กฎแห่งอนิจจังผันแปรทั้งสิ้น ยึดไม่อยู่ เกาะไม่ติด มันพร้อมสลายคลายตัวอยู่ตลอดเวลา ห้ามไม่ได้

วิบากสุขทุกข์ที่ผ่านเข้ามา มันก็พร้อมสลายคลายตัวของมันเช่นเดียวกับธรรมชาติและสรรพสิ่ง ห้ามไม่ได้ ยึดไม่ติด เกาะไม่อยู่

ถ้าไม่ยอมรับ เข้าไปแทรกแซงขัดแย้งกับมัน ก็เท่ากับไม่ยอมรับสัจธรรมความจริงที่ทรงได้ตรัสรู้ก็จะทุกข์

จึงทรงให้ยอมรับ ยอมปล่อยยอมวางมัน คือไม่เข้าไปขัดแย้ง ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น อย่าแทรกแซงมัน ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ไม่ตั้งเป้าหมาย ไม่มุ่งหวังตั้งเอามา ปล่อยให้มันปล่อยของมันเองไม่ซะเองๆ ๆ

อารมณ์ที่ผ่านเข้ามา ทางตาหู ไม่แตกต่าง ล้วนว่างเปล่า อย่าให้ค่าราคากับมัน ไม่ตัดสินมัน มันไม่มีอะไรแตกต่าง ที่แตกต่างเพราะกิเลสมันบอกต่างหาก จึงอย่าจริงจัง อย่าดันเข้าใส่ชีวิต ชีวิตที่ไร้เป้าหมายโครงการชีวิต คือชีวิตอิสระ ไม่ต้องการก้าวหน้าก้าวหลัง เป็นชีวิตเรียบง่ายไม่ยุ่งยากแต่ผ่อนคลายและเบิกบานตลอดเวลา

ปล่อยให้ของมันเองๆๆๆๆๆ สรรพสิ่งล้วนว่างเปล่า!

ชีวิตมนุษย์นี้สุดจะคิด แต่ละชีวิตไม่ผิดนาวา จะลอยถอยหลังหรือเหิรเดินหน้า สุดวาสนาสร้างมาแต่หลัง เรือมนุษย์สุดลำบากมากล้น ต่างคนดิ้นรนข้ามพ้นให้ถึงฝั่ง บางเวลาพายุโหมโถมประดัง แทบเป็นบ้าคลั่งชีวิต

เกือบอาสัญ ถึงคราวลมว่าวพัดผ่าวพราวใจ เรือก็โลดแล่นไปคล้ายอยู่ในสวรรค์ ขึ้นเหนือลงใต้ไปได้ดังฝัน พอลมหยุดพลัน สวรรค์คืออเวจีฯ

การใช้ชีวิต จงอย่าหลงกับชีวิต อย่ามัวหลงเพลิดเพลินกับการหาอยู่หากิน อย่ามัวหลงเพลิดเพลินกับความเป็นความอยู่ สรรพสิ่งล้วนชั่วคราว ชีวิตชั่วคราว คนรักญาติสนิทมิตรสหายรัก สมบัติพัสถาน ล้วนชั่วคราว

ชีวิตดุจนักเดินทางหิ้วกระเป๋าเข้าพักแรม ชั่วคราว ไม่นานเดี๋ยวก็จะต้องเดินทางกลับ และต้องไปแต่ลำพังตัวคนเดียวและไปแต่ตัวเปล่าๆ เอาอะไรไปไม่ได้เลย

วันพรุ่งนี้กับชาติหน้า อะไรจะมาถึงเราก่อน?

ก่อนเข้านอนคืนนี้ ท่านกรวดน้ำอุทิศบุญแล้วหรือยัง?

สมาชิก B ลมหายใจ อึดใจที่แล้วก็เป็นชาติที่แล้ว อึดใจนี้คือชาตินี้ อีกอึดใจข้างหน้าก็คือชาติหน้าเจ้าค่ะ

วันพรุ่งนี้กะชาติหน้ามาพร้อมกันเจ้าค่ะ

สักแต่ว่ากันไปทุกขณะจิต ลืมก็ปล่อย เอาใหม่สักแต่ว่าใหม่ ทำๆ ไปจนกว่าจะหมดลมหายใจเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ

ทำละ ทำวาง ทำปล่อย ทำๆไป สักแต่ว่าทำๆไป เดี๋ยวก็ชินไปเองเจ้าค่ะ ลืมไป เผลอไป หลงไป ก็สักแต่ว่าลืมไปเผลอไป หลงไป ปล่อยมัน มันเป็นธรรมดา มันไม่เที่ยงเจ้าค่ะ

ตัว *"ญาณทัสสนะ"* นี้ คือตัวรู้ ตัวคิดนึก ที่ละวางยาก ปล่อยวางยาก เป็นขั้นสุดท้ายสุดที่จะปลดปล่อยอัตตาให้พ้นออกไป ให้หลุดออกไปสู่อิสระ ที่ให้จ้าให้วะโล่งออกจากสรรพสิ่ง ให้วิมุติหลุดออกไป จุดนี้แหละที่จะออกจากอัตตาตัวตนนั้นมันแสนยาก ที่เรียกว่าปล่อยวางยาก

ที่ว่ารู้ทุกอย่างแต่ทำไม่ได้ สักแต่ว่าพาหิยะไม่ได้สักที ยิ่งสอนให้

บำเพ็ญทานศีลสมาธิภาวนาชนิดเอาสติเอาปัญญาด้วยแล้ว ก็จะยิ่งละสติปัญญายากยิ่งขึ้นไปอีก เพราะสวนทางกับการปล่อยวาง

ตัวญาณ คือตัวรู้ ต้องตัดตัวรู้ ไม่ติดในรู้จึงวิมุติหลุดรู้ จึงปล่อยได้วางได้ด้วยพ้นออกไปซะเจ้าตัวรู้นี่

จึงทรงตรัสสอน *"สักแต่ว่า"* นะพาหิยะฯ คือรู้เห็นอะไรๆ ให้เผินๆ ออกไป เลยๆ ออกไป ตัวรู้ ตัวเจตนาอัตตาทิฏฐิมานะอวิชชาขาดผึงทันที ขณะฟังว่าสักแต่ว่า คือ ขาดผึงทันทีที่จ้าๆวะๆออกนั้นแหละ มรรคสมังคีรวมศีลสมาธิปัญญาสัมมาประชุม วิมุติหลุดลงทิ้งตัวรู้เจตนาจริงจังลงทันทีเจ้าเจตสิกเจ็ดดวงมีผัสสะฯ เป็นต้น คลายทันทีที่จ้าๆวะๆ วะแล้ววะอีกๆ ๆๆๆกว้างไกลนี่แหละวิญญาณหลุดเป็นอิสระฟรีด้อมวิมุตินิโรธนิพพานทันที ขิปปาภิญญาทันทีของพาหิยะทันที

ไม่ต้องไปรู้อะไร ตัวรู้ (ตัวญาณทัสสนะ) ตัวจดจ่อคับแคบตัวทรงฌานตะบะฌานญาณเอกัคคาตารมณ์ เป็นตัวติดยึดเหนียวแน่นที่ละยากปีติสุขละวางยาก มันครบองค์ของมันทั้งหวงแหนแน่นหนา ด้วยตัวหลงเข้าไปรู้

ปัจจุบันนี้ก็หลงว่า ถ้าเจริญสติตัวรู้ปัจจุบันให้สติอยู่กับปัจจุบันก็จะละอวิชชาตัวหลงได้ จึงให้หลบไปอยู่กับปัจจุบัน นี่ยิ่งหลงซ้อนหลงกำลังสอง

ก็ไม่มันซะเลย ไม่ต้องอะไรแบบไหนอีก อนิจจังนี่ไม่ใช่สงบนะสงบหรือไม่สงบ สุขหรือทุกข์? มันอนิจจัง มันผันแปร จะเอาแต่สงบไม่ได้มันชั่วคราวยึดไม่ได้

รู้หรือวิญญาณตัวรู้ ตัวญาณเก้า-ญาณสิบสองสิบหก สารพัดญาณเป็นญาณทัสสนาจร จรรู้ไปทั่ว นี่ตัวทุกข์ (ปฏิจจฯสิบสองมาพร้อมกันครบเป็นขบวน อวิชชาตัณหาอุปาทาน ภพชาติฯ อยู่กับตัวหลงรู้ญาณตัวนี้

ทรงสอนให้สักแต่ว่า แต่อาตมาใช้คำว่า จ้าๆวะๆ *"ตื่นๆ ตื่นโพล่งโล่งวะๆๆ"* ตื่นรู้ปลงปล่อยวางตัวรู้โดยจ้าๆ นี่แหละ วิมุติหลุดที่จ้าๆ นี่นะ แต่ถ้าไม่จ้าหรือหลุดยาก ต้องอโหสิอุทิศบุญมากๆเป็นอเนก จึงให้ *"ตัดซะตัวรู้"* จึงตรัสรู้ ไม่ติดในรู้ก็หลุด หลุดเป็นผลจากการคลายตัวของจิต เท่านี้ก็จบ จบทุกโลก

คนที่ชอบนั่งสมาธิ ชอบเอาอัตตาเข้าไปทรงแช่ ขอให้ไปทำสมาธิธรรมชาติ อ่านในเล่ม ๒๐ หน้า ๒๗ ไม่ต้องนั่งสมาธิตบะฌาน นี่ไม่ใช่สัจธรรมคำสอนนะ ใช้สมาธิคลาย คลายจิตออกกว้างๆ นะ

จบปฏิบัติก็จบกรรม จบมรรคจบทางเดิน จบมรรคก็จบผล จบทุกเส้นทาง จบเดินทางจบปฏิบัติ วางก็ว่าง ไม่ยึดติดก็หลุดวิมุตินิโรธนิพพาน

จะเป็น ego หรือ supper ego จะอีโก้ขนาดหนาอัตตาเรียกพ่อ ปล่อยทันที อัตตาหลุดทันที วิมุติทันทีที่นี่เดี๋ยวนี้ทันที อนัตตาทันที!

รุ่งเช้านี้ ท่านอโหสิอุทิศบุญแล้วหรือยัง?

สว่างก็ปล่อย ไม่สว่างก็ปล่อย ก็สักแต่ว่าของมัน นิพพานมันเป็นอย่างนี้ของมัน ของมันเอง ปล่อยให้ของมันเอง นิพพานของมันเอง ของมันเองๆๆๆๆตลอดทุกเวลานาทีจนจบชีวิต อโหสิเข้าไป อุทิศบุญออกไปนะกว้างๆทั่วโลกธาตุ

องค์ตรัสรู้เรียก *"โพธิปักขิยธรรมมี ๓๗"* ให้รวมลงสู่วิมุติให้ทั้งหมด จึงตรัสรู้ให้เป็นโลกุตระให้หมด. มิเช่นนั้นจะเป็นโลกียโลกธรรม ตัดกิเลสไม่สมุจเฉท เสื่อมได้เช่นองค์ฌาน เป็นต้น (ฤาษีอดเหาะหาอ่านนะ)

รวมลงสู่ วิมุติคืออย่างไร?

"ก็ปล่อยยังไงล่ะ! สักแต่ว่าพาหิยะไง!" ใช้ครอบจักรวาลนะ พระคาถานี้ศักดิ์สิทธิ์นักแลฯ ไม่ต้องรู้ทั้งเล่มตำรา ให้สักแต่ว่าเลยนะ เช่น ศรัทธาห้าพละห้า มีสัทธาวิริยะสติสมาธิปัญญา ให้รวมลงสู่วิมุติให้หมด ให้เป็นสัทธาวิมุติ วิริยาวิมุติ สติวิมุติ ปัญญาวิมุติ อย่างนี้ ฯลฯ เป็นต้น

รวมลงวิมุติต้องทำอย่างไร?

"อ๋อไม่ต้องทำ(ทำเป็นกรรม) อะไรแบบไหนอีก ให้วางเลยทั้งห้าตัว เมื่อตะกี้นี้ ให้วางให้หมด จะ๓๗ หรือ ๑๐๘ วางทั้งหมด ขันธ์ ๕ อายตนะ ๑๒ ธาตุ๑๘ อินทรีย์๒๒ วางให้หมดทุกธาตุทุกขันธ์"

การปฏิเสธต่อการปลงการวาง ปฏิเสธต่อพระสัจธรรมคำสอน ปฏิเสธต่อพระอริยเจ้าอริยสงฆ์เป็นการขัดขวางปิดกั้นปิดบังมรรคผลนิพพาน จนกว่าจะได้ขอขมากรรมด้วยใจรวมถึงองค์คุณบุพการีพ่อแม่ครูอาจารย์และภาคส่วนแห่งองค์พระโพธิสัตว์-มหาโพธิสัตว์ นี้เป็นกรรมหนักเป็นมิฉาทิฏฐิ จะไปเกิดในอเวจีนรกห้อยโหนอยู่ปลายขอบจักรวาล มืดมิดไม่พบแสงสว่างจนกว่าองค์พุทธะอุบัติจึงเกิดแสงสว่างขึ้นชั่วลัดนิ้วมือเดียว เป็นสัตว์นรกอยู่เช่นนั้นถึงแสนกัปนรก มาเกิดเป็นมนุษย์ก็จะโง่เขลาเบาปัญญาพิกลพิการไม่อาจได้รับฟังพระสัจธรรมไปอีกนับแสนชาติ จนกว่าจะได้มีวาสนาพบกัลยาณมิตรแนะนำ จึงไม่ควรประมาทในองค์คุณทั้งหลายเหล่านั้นให้จงหนัก ให้หมั่นเทน้ำขออโหสิอุทิศบุญบ่อยๆ เนืองๆอโหสิกรรมทุกอย่างอโหสิมีส่วนบุญข้าทั่วๆกัน

สมาชิก B *"จ้าๆไร้ๆ สักแต่ว่า.."* คือ คาถาครอบจักรวาล ศักดิ์สิทธิ์จริง ใช้งานได้จริง และได้ผลจริง สาธุ ขอความหลุดไป พ้นไป จงมีแด่ทุกท่านเถิด อโหสิต่อกันนะคะ

สมาชิก B "เมตตาอุเบกขาสุญญตา" ทำแล้วละ ทำแล้ววาง ทำแล้วปล่อย ทำแล้ว แล้วเลยผ่าน ทำแล้ว ไม่เป็นทุกข์เพราะเป็น *"เมตตาอุเบกขาสุญญตา"* สาธุ อโหสิต่อกันทุกท่าน ขอความหลุดไป พ้นไป สว่างไสว จงมีแด่ทุกท่านทั้งหลายเถิด สาธุค่ะ

สมาชิก B คำชี้แนะ บอก สอน ของครูบาอาจารย์ และของท่านพระอาจารย์เป็น *"ความจริง"* ทุกประการ น้อมรับและฝึกฝนใช้ก็จะเข้าใจทุกอย่างตามความเป็นจริง สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ต่อกันทุกท่านเถิด

สมาชิก B พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า "สัตว์โลกไม่สามารถตรัสรู้เองได้" ต้องครูบาอาจารย์คอยสอนสั่ง ชี้แนะ สาธุ สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯ แล้วละ เลยผ่าน จ้าๆไร้ๆ ไปเรื่อยๆเถิดทุกท่าน สาธุ อโหสิต่อกันค่ะ

มีเพื่อนแชร์เข้ามาบอกว่า *"สมาธิก่อให้เกิดปัญญาในการฟาดฟันย่ำยีเชือดเฉือนกิเลสให้เบาบางหมดสิ้น เหมือนจับศาสตราอันคมกริบถางป่าฯ"*

คนแชร์เข้ามาคงจะไม่ได้ศึกษาพุทธประวัติตอนท่านทรงเสด็จไปเรียนสมาธิได้สมาบัติแปด ท่านตรัสว่าอย่างไร? ท่านบอกท่านยังไม่สามารถตรัสรู้ แล้วที่เอามาแชร์นี่เป็นสมาธิวิเศษกว่าที่ท่านไปเรียนสมาบัติแปดใช่ไหม? เรียนกันมาคนละกี่ชาติแล้ว จะตรัสรู้ชาติไหนเก่งกว่าพุทธะนะนี่

ที่ว่า สมาธิเกิดปัญญาฆ่ากิเลสนี่เก่งกว่าพระพุทธเจ้า. แต่ที่เอามาบอกว่าสักแต่ว่าพาหิยะไปเลยจบทันทีเลย ปล่อยเลยวางเลย ไม่ต้องทำกรรม(ฐาน)อะไรแบบไหนอีกทำเป็นกรรม แต่กลับไปสนใจสมาธิเอาปัญญา เอาไปรบราฆ่าฟันกิเลส ถามว่าเอาอะไรไปฆ่า?

นี่มันหลงเอาอัตตาเจตนากรรมเข้าไปทำกรรมแล้วมันเป็นกรรมไปแล้ว แล้วเมื่อไรจะสิ้นกรรม? หยุดกรรมเสียเถิดนะจะได้หยุดเกิด นะจ๊ะ (จ้าๆ นะจ๊ะ) เอ้า ทุกอย่างอโหสิ!

สอนกันอย่างไร? เผยแผ่อย่างไร? ก็เพราะสอนให้ทำเอาๆด้วยอัตตาตัณหานี่แหละ จึงเอาทุกข์ออกไม่ได้ เพราะยิ่งทำเอาก็ยิ่งสร้างสมุทัยกลับไปเจริญเหตุเสียเอง มันจึงเจริญทุกข์ ตัณหาเป็นเหตุ ทุกข์เป็นผลให้ดับที่เหตุ อย่าไปทำเอาด้วยตัณหา แต่ให้ปล่อยวาง

ทำศีลสมาธิภาวนาอะไรก็ทำไป- บุญทานการกุศลก็ทำไปอย่าติดยึด แต่ให้คลายออก ให้ทำปลงทำปล่อยทำวาง แต่ปลงปล่อยวางก็ไม่ใช่ทำ แต่มันปลงปล่อยวางของมันเอง

"ขอแต่ว่าอย่าเอากรรมไปซ้อนมโน!"

แท้จริง ตรงที่ไม่ทำอะไรไม่ยึดติดนี่น่ะมันเป็นศีลสมาธิปัญญาของมันเองอยู่แล้ว

เพียงแต่ให้แจ้งใจว่าอนิจจังนี่นะมันยึดเอาไม่ได้ สมาธิสงบหรือไม่สงบเลือกเอาไม่ได้ ไม่ต้องไปหาความสงบ มันไม่มี มันอนิจจังมันชั่วคราวชั่วคราวคือไม่มีโดยปรมัตถ์ไม่ยั่งยืน จึงไม่ให้ยึดติดแต่ให้ปล่อย แม้สมาธิก็ยึดไม่อยู่–เกาะไม่ติด จึงไม่ให้ติดยึด

สมาชิก B ไม่มี(ภาชนะ) เป็นเครื่องรองรับ รับแล้วไหลเลยผ่านจึงรับได้อย่างไม่สิ้นสุด สาธุ ขอบพระคุณค่ะ อโหสิต่อกันนะคะ

จับน้ำด้วยมือเปล่า ต้องใช้มือประคองเบาๆ จึงจะได้ประโยชน์สูงสุด ธรรมะก็เช่นกันต้องใช้ *"ใจเบาๆ"* ในการศึกษาเรียนรู้และฝึกฝน หากจะเอาๆๆวักเอา จ้วงเอา จะเอาให้ได้ สุดท้ายแล้วคือเหนื่อยเปล่า

สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ กราบขอบพระคุณที่เมตตาชี้แนะ ขอน้อมถวายบุญนี้ที่ได้สร้างทำให้แด่คุณครูบาอาจารย์ทั้งหลาย และท่านพระอาจารย์สุวัฒน์ ขอท่านทั้งหลายจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯด้วยเทอญ สาธุ สาธุ สาธุ

มนุษย์มีความหลงเป็นแดนเกิด หลงว่ามีความมั่นคงนี่ก็หลง หลงทั้งลูกศิษย์อาจารย์ พากันเดินไปแล้วก็วนไปวนมาก็วนกลับมาเกิดอีก อนิจจังมันร้องบอกว่าไม่มีอะไรเลยที่ยั่งยืน ไม่มีสักสิ่งเดียวที่มั่นคง. แต่คนหลงหูอื้อตาลายเสียแล้ว เข้าไปยึดเอาสิ่งที่มันยึดเอาไว้ไม่ได้มองไม่เห็นความสิ้นสลายคลายตัวของสรรพสิ่งอยู่ตลอดเป็นอกาลอย่างไม่มีกลางวันและกลางคืนเป็นอิสระไร้รูปแบบแม้แต่สุขทุกข์ก็ตกอยู่ในอำนาจความไม่เที่ยงแท้แน่นอน สรรพสิ่งยึดไม่ติดเกาะไม่อยู่ สมเด็จพ่อพุทธะจึงทรงสอนให้ปล่อยวางว่า "พาหิยะฯเธอเห็นได้ยินฯลฯรับรู้รับทราบอันใด ก็ให้สักแต่ว่า..ฯ เธอก็จะถึงวามสิ้นกรรมไม่เกิดอีกฯ.

"มนุษย์จะไม่ได้ประโยชน์อันใดไปจากสังสารวัฏนี้เลย นอกจากหลงสร้างและหลงไปเสวย วิบากกรรมฯ"

คงไม่แปลกใจใช่ไหม? ทำไมคนหลงจึงมีมากกว่าคนไม่หลง (ทายาทลูกศิษย์พระพาหิยะฯ)

ทรงตรัสว่า. *"คนที่ไปทุคติมากเท่ากับธุลีดินพื้นมหาปฐพี ส่วนคนที่ไปสุคติมีเพียงธุลีปลายเล็บตถาคต" (นขสิกขสูตร)*

มีผู้กล่าวว่า *"ถ้าอยู่ในสถานที่สงบ จะทำให้จิตใจสงบได้โดยง่าย"*

หลวงพ่อครับ *ทำไมไม่กลับไปอยู่ที่ป่าอีกเล่าครับ?*

ถามว่า ถ้าท่านเป็นหลวงพ่อจะตอบอย่างไร?

ต้องตอบให้ธรรมะแก่ผู้ถาม โปรดเขาไปด้วยว่า ที่ป่าสงบจริงไหม? และคนที่จะไปกำหนดเอาเองได้ไหม?

ใครกำหนด? เคยเขียนในเล่ม๑๔ ตอนกรรมฐานลืมตาตอนนึงว่า ให้ยกเอาห้องพระมาไว้ที่ใจได้ไหม? อยากทำอะไรก็ให้มาทำที่ใจ ตั้งแต่นั้นมาก็ถ้าไม่มีเหตุจำเป็นอะไร ก็ไม่ได้เข้าห้องพระอีกเลย. บวชแล้วที่กุฏิ ก็ไม่คิดทำที่ไหว้พระ *นี้เป็นเพราะเหตุใด?*

เอกัคคตาเจตสิกเกิดพร้อมจิตทุกครั้งที่ผัสสะกระทบ และยังมีอีกหกเจตสิกมาพร้อมเลย **คือผัสสะ เวทนากับสัญญาสามตัวนี้** มันจำได้ว่าสุขจะเอา ทุกข์ผลักออก พอใจไม่พอใจเกิดที่นี่ สุขจึงละยาก เพราะมุ่งแสวงหาโลกธรรมแปด(เปื้อน) มาทุกชาติก็เพราะตัวนี้

ส่วนมนสิการกับเจตนาและชีวิตินทรียเจตสิก ตัวจริงจังตั้งต้องต้องเอาให้ได้ นี้ร่วมกันทำกรรมเอาไปเกิด ทำสมาธิได้ฌานหนึ่งหรือปฐมฌานเพียงละวิตกวิจารได้ก็ตายไปเกิดเป็นท้าวมหาพรหมแล้ว

ทรงตรัสว่า เป็นของอันต่ำ หมดอายุจากพรหมโลก ลงมาเกิดเป็นนางลูกสุกรอุพพรี ท่านตรัสกับพระอานนท์ เจริญสมถยานิกะหลงฌานง่าย

ฌานก็เสื่อมง่าย ดาบสอดเหาะ พระโพธิสัตว์เหาะเข้าเมืองมาหลงรักมเหสีมุทุลักขณามเหสีของลูกศิษย์ฌานเสื่อมต้องเจริญฌานใหม่จึงเหาะกลับได้ สมถะ ยังมีขิปปา-ทันธาภิญญา จบเร็ว-ช้า ต่างกันออกไปอีก แต่ถึงอย่างไรก็ต้องมาต่อที่ *"วิปัสสนา ชนิดตัดตัวรู้ ไม่ติดในรู้"* **ไม่ใช่เจริญสติติดยึดสติ ยึดปัญญาอย่างที่สอนกันอยู่ทุกวันนี้**

อรรถกถาฎีกาจารย์รจนาตำราวิสุทธิมรรคบ้างอรรถกถาอธิบายพระไตรปิฎกขยายความออกไปมากมาย ดุจซ่อมปะเนื้อกลองอานกะของกษัตริย์กรุงทสารหะ(อาณีสูตร) แปลพระไตรถูกหรือไม่? ดูเช่น คิริมานนทสูตรเป็นตัวอย่าง ที่พูดไว้เมื่อสองวันก่อนว่า ไปคัดลอกเอามาจากเมืองเหนือ ท่านผู้รู้ได้แปลต่อมาเป็นหนังสือไทยเมื่อ ๖๐-๗๐ปีมานี้ ว่านิพพานนังนครังนามะ เป็นนครใหญ่ คนก็นำมาสวดอธิษฐานว่า *"ขอให้ถึงเมืองแก้วฯ กลายเป็นนิพพานมีสถานที่ที่จะต้องถางทางเดินด้วยปัญญาที่ดุจศัตราอันคมฯ"* ดังที่ยกมาเมื่อเช้า

ที่นำมาสอนนี่ ไม่ต้องถางทางเดิน และไม่ต้องเดินทาง เพราะคนเดินไม่มี มันอนัตตาจิต-อนัตตาธรรม

<u>ไม่เริ่ม ไม่จบ จบทันที ถ้าเริ่มก็ไม่จบเป็นกรรมทุกครั้งที่เข้าไปทำ(สมาธิ) ไม่ต้องทำ แต่ทำเหมือนไม่ทำ คือทำแบบไม่เป็นกรรม นี้เป็นวิปัสสนายานิกะ ชนิดตัดรู้ ไม่ติดรู้ ชนิดสักแต่ว่าพาหิยะ ชนิดบัวพ้นน้ำ สาธุนะ ขอขมากรรมเคยปฏิฆะ ปฏิเสธ เคยวิพากษ์วิจัยวิจารณ์พระ</u>

สัจธรรมคำสอนเลยถูกพาวน เอ้าสาธุนะ ทุกอย่างอโหสิ สาธุโสวๆๆ

สมาธิชนิดทำเหมือนไม่ทำ คือสมาธิเกิดเองตามธรรมชาติของจิตเดิม อนัตตาจิตปภัสสรเดิมเคยมี แต่ถูกปู้ยี่ปู้ยำ จนแปดเปื้อนเหมือนโลกธรรมมาแปดเปื้อนนั่นแหละ อยากได้ใคร่ดีในลาภยศสรรเสริญ สุขที่ทำให้อนัตตาจิตเดิมที่เคยผ่องใสไม่ผ่องเสียแล้ว หาอ่านในเล่ม ๒๐ หน้า ๒๗ เมื่อวานก็นำย่อๆ มาลงไว้ ขมากรรมมากๆ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิฯ โสวแล้วนะ

ขออนุโมทนาที่นำข้อธรรมมาแชร์เป็นธรรมทานแก่สมาชิกท่านอื่นเป็นประโยชน์มากนะ ขอความไม่ติดขัดข้องคาในพระสัจธรรมพระสัมมาจงทั่วกันด้วยเทอญฯ

สมาชิก B สมถะ มีสมาธิ มีนิมิต หลงรู้ หลงเห็น หลงได้ยิน หลงไปกันใหญ่ <u>หนีเข้าป่าหาความสงบเพราะผัสสะมีน้อย แต่กลับมาเข้าเมืองเจอผัสสะที่มีมากระทบเยอะแยะมากมาย ดับไม่ทัน</u> โทสะ โมหะ โลภะ เกิดอีก ยาวไปเลย จบยากเลยค่ะ คราวนี้ แถมติดกรรมนำไปเกิดอีก จ้าๆ ไร้ๆ สักแต่ว่านี่แหละค่ะ งานสบาย(ไม่ทุกข์) รายได้ดี(พ้นทุกข์) ๕๕๕ สาธุ อโหสิต่อกันค่ะทุกท่าน

สาธุโสวแล้วนะ เคยบอกแล้วนะ อุทิศบุญขอขมากรรมนึกถึงครูบาอาจารย์ให้เทพดามาดลจิตดลใจให้ได้พบกัลยาณมิตรในอดีต เรื่องนี้ต้องลงกันสนิทถูกฝาถูกตัวสนิทแน่นด้วยปุพเพกตปุญญตากันมาแต่ก่อนบางทีพบแล้ว แต่วิบากมาพรากออกไปอีกด้วยกรรมใหม่ปฏิฆะอีก จึงให้ขอขมาเสีย จะได้จบ กรรมยังขวางอยู่ แต่นี่ก็น่าจะคลายลงวันนี้นะ สาธุโสวๆๆ

ขอให้ทำความเข้าใจเสียใหม่ว่า นิพพานนี้เป็นที่สุดแห่งโลกทวารหก (ตา หูฯ) ไม่ใช่สถานที่ ไม่ใช่สภาวะ ไม่ใช่กรรม(ทำเอาไม่ได้ เอากรรมไปถึงนิพพานไม่ได้*เพราะทำเป็นกรรมเป็นเกิด) ไม่ใช่สภาวะ รู้ไม่ได้ด้วยอายตนะใด และไม่ใช่ธรรม แต่นิพพานพ้นเหนือธรรม คือว่าง เหนือพ้นไปแล้วจากธรรม เรียก วิมุติธรรมแปลว่าหลุดพ้นแล้วจากการเกิด

และต้องพ้นจากตัวเกิดด้วยการพ้นออกไปจากวิญญาณหรือวิญญาณขันธ์ หรือ มโนวิญญาณธาตุคือตัวรู้ (ทุกครั้งที่รับรู้รับทราบ และทุกครั้งที่คิดนึก)

ตัวรู้คือตัวนามทำให้เกิดรูป(ร่างกาย)อายตนะผัสสะเวทนาตัณหาอุปาทานภพชาติฯ ติดตามมาพร้อมดุจฝาแฝด ๑๒ นี้มีแฝดคนโต คือ *“อวิชชา(โมหะเจตสิกในจิต)”* แปลว่า ตัวหลงเข้าไปรู้(ทุกเรื่องทางทวารหก

คิดนึกทุกครั้งที่รับรู้รับทราบ) ตัดตัวรู้ ก็ตัดตัววิญญาณตัวเกิด แฝดตัวอื่นๆก็ฝ่อเกิดไม่ได้ ตายไป

ตัดตัวรู้ยังไง? พุทธะบอก พาหิยะ เธอเห็น ได้ยินฯ เป็นต้น คิดนึกก็เหมือนกัน *"ให้สักแต่ว่า"* นี้คือที่มาของจ้าๆ ตื่นๆวะๆ จากหลวงพ่อของอาตมาในป่า เห็นคนให้เลยคนฯนี่ เจตสิกเจ็ดดวงเกิดไม่ได้ จ้าๆนี่เจตสิกเจ็ดดวงฝ่อเหี่ยวแห้ง เพราะตัดท่อน้ำเลี้ยง (ดุจเถาบวบขมในนาต้องแสวงหารากตัดรากต้องขุดรากถอนโคน ไม่เอาหินไปทับหญ้า)

พระพุทธวจนะที่ทรงตรัสว่า *"เธอเห็น ได้ยินฯคิดนึกฯ ให้สักแต่ว่าฯ"* แปลไทยเป็นไทย คือปลง-ปล่อย-วาง-ยอม-ท่ามกลางวางเฉยอุเบกขา สุญญตา-ไม่พิพากษา-ไม่ตัดสิน-ไม่เลือกข้าง-ไม่ตรงอะไร-ไม่สแกน-ไม่โฟกัส-ไม่เน้น-ไม่น้อม-แม้บริกรรมก็ไม่ต้อง-ไม่จริงจังเจตนาตั้งต้อง-ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก-ไม่ต้องก็ของมันเอง-ไม่คอยปล่อย-มันปล่อยของมันเองฯ

<u>ที่มันปล่อยไม่ได้ ยอมไม่ได้ วางไม่ลง ปลงไม่ได้ เพราะจิตไม่คลายออก ไม่เบิกบานเหมือนดอกไม้บานยามเช้าขยายกลีบร่วงหล่นละอองเกสรเรณู ไม่เหลืออัตตา จึงทำให้คลายจิตเสียด้วยขอขมากรรม-อโหสิกรรม!</u>

นิพพาน-ว่าง เป็นผลอันเกิดจากการคลายตัวของจิต

ปภัสสรังจิตตังฯ จิตนิพพานจิตที่คลายตัวจนผ่องใสคืออนัตตาจิตปภัสสร

ทำอย่างไรจึงคลาย? ทำเป็นกรรม ทำแบบไม่ทำ"ตื่นๆ ตื่นโพล่งโล่งจ้า กว้างๆไกลๆ สว่างไสวไร้ขอบเขตคิดนึกฯ *"ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉนั้นฯ"*

นอนนั่งระวังท้องฟ้าจะหล่นใส่หัวฯ

ถ้ายังไม่คลายอีก ให้คลายเสียด้วยการขอขมากรรม-ประกาศสละถอนตัวมุ่งหวังตั้งเอามา-อุทิศบุญเทน้ำ บ่อยๆมากๆวันละหลายๆครั้ง ด้วยใจด้วยนะ(จ๊ะ)

สมาชิก B ไม่จ้า แต่มันจ้าๆของมันเอง *"ไม่มีอะไร หนักไปกว่าใจที่ไม่ปล่อยไม่วาง"ฯ*

ใจเป็นวัด ใจเป็นพระ บวชที่ใจ จ้าที่ใจ จบที่ใจ สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯ จ้าๆไร้ ปล่อยวาง เบาๆ แค่นี้จบที่บ้าน ไม่ต้องไปจบที่โรงพักนะคะ สาธุ อโหสิ สักแต่ว่า ดู รู้ เห็นฯลฯค่ะ

๒๐๑๕.๐๙.๑๘ วันศุกร์

พระอาจารย์: มีผู้ส่งข้อความวันฤกษ์ดีคือวันนั้น-วันนี้ เข้ามาอีกแล้ว

พุทธะท่านให้เชื่อกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ปลูกพืชใดก็จะได้ผลไม้อย่างนั้น คนเชื่อง่ายมักงมงายลืมเหตุผล เหตุดี ผลย่อมดี เหตุไม่ดี ผลจะดีได้อย่างไร

อย่าไปโทษเลขผานาที ปัญหาทุกอย่าง ทรงตรัสสอนให้แก้ไขที่ตัวเอง ไม่ใช่นอกตัวหรือผู้อื่นหรือสิ่งของอื่น อย่าไปกล่าวโทษสิ่งอื่น ต้องยอมรับผลลัพธ์ที่เห็น ได้ยินฯลฯเป็นต้น นี้เป็ผลกรรมเก่า (อ๋อ! กรรมของเราเคยทำเอาไว้แต่อดีต)

พุทธสอนให้เชื่อกรรม เชื่อผลของกรรม เชื่อว่าทุกคนมีกรรมเป็นของเฉพาะตัว(ตัวใครตัวมัน รับแทนกันไม่ได้ เช่นเมตตาญาติสงสารคิดช่วยเหลือนั่นดีแล้ว แต่ให้พอดีแก่กำลัง และต้องใช้อุเบกขาอีกด้วยว่า เขาก็มีกรรมของเขา ช่วยกันไม่ได้ จำไว้ว่า"หนี้ของใคร คนนั้นจะต้องได้รับการชดใช้ ใช้หนี้กรรมแทนกันไม่ได้ จึงให้เทน้ำอุทิศเอาบุญทิพย์ใช้หนี้แทนใช้ไป ดีกว่าจะต้องถูกเอากายจิตและน้ำตาไปใช้หนี้ สาธุนะหมั่นทำนะ ทุกจิตวิญญาณมีส่วนทั่วๆกัน

อ้อ! ความเชื่อที่ ๔ ต้องเชื่อตถาคตโพธิศรัทธา คือเชื่อพระพุทธเจ้า

ดังที่นำมาสอนนี่แหละ อย่าปฏิฆะปฏิเสธ อย่าคิดเอาเองว่า เราเคยได้ยินได้ฟังได้เรียนรู้มาอีกอย่าง ไม่เหมือนที่เรารู้มาจึงไม่ยอมเชื่อ อย่างนี้เป็นกรรม

พระอริยะเจ้าขั้นโสดาบันจิตคลายขั้นต้น จะไม่เชื่ออย่างอื่น เช่น เรื่องของมงคลตื่นข่าวเครื่องรางของขลังปลุกเสกต่างๆ จะเชื่อเฉพาะมงคลที่พุทธท่านสอน คือ มงคลมี ๓๘ เช่น ไม่คบพาล คบบัณฑิต(กัลยาณมิตร คนมีศีลมีธรรม)ฯเป็นต้น การทำกุศลความดี ไปจนถึงข้อท้ายๆ ทรงสอนให้ ไม่เศร้าโศก(เพราะรู้เรื่องอนิจจังเข้าจิตเข้าใจยอมรับไม่ขัดแย้ง)จนถึงทำจิตให้ผ่องใส คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง ทำที่ไม่ใช่กรรม อย่างที่ได้นำเอามาบอกนี่แหละ เอาละ สาธุโสวนะ

มีผู้ส่งข้อความ *"กฎของการสร้างความสุขมีหลายประการฯลฯ"*

ขอให้สัมมาสติสัมมาปัญญาแก่ผู้ฟัง กฎกติกาของโลก คือ อนิจจังความไม่เที่ยง ให้มองด้วยสัมมาปัญญา ให้ทะลุ แปลว่าไม่เที่ยงให้เข้าใจว่าไม่ยั่งยืน แต่ชั่วคราว ชั่วคราวยึดไม่ได้ ติดไม่ได้ แต่มันคลายสลายตัวตลอดเวลา เช่น ความสุข หรือ ทุกข์ มันอนิจจัง มันชั่วคราว อย่ายึด อย่าติด เมื่อสุขผ่านเข้ามา ก็ปล่อย ถึงไม่ปล่อยมันก็ต้องปล่อยตัวสุขของมันเอง จึงให้ทุกข์ก็ช่าง แม้สุขก็ช่างอีกด้วย เดี๋ยวมันก็จะผ่านออกไปแล้ว ก็ช่างอีกเหมือนกัน ทุกสรรพสิ่งช่างให้หมด รู้เหมือนไม่รู้ รู้ก็ช่าง-ไม่รู้ก็ช่าง นั่นคือ *"สักแต่ว่าพาหิยะ"* ไปแล้ว นิพพานไปแล้ว

<u>ถ้าไม่เข้าใจอนิจจัง ก็จะแสวงหาเอาแต่ความสุข แล้วไปผลักไสความทุกข์ แต่อนิจจังนี่มันเลือกไม่ได้ ต้องเชื่อผลของกรรม</u> ทำเหตุดี ผลต้องดี พึงอย่าทำให้เป็นกรรม อย่าทำด้วยตัณหา ทำสักแต่ว่าทำ ทำได้ก็ช่าง ทำไม่ได้ก็ช่าง ก็ช่าง ก็ปล่อย ก็ผ่านไปแล้วเลยๆ ไม่สร้างกฎกติกาอะไรมาใช้แทนกฎอนิจจัง ความสุขมันมีเจริญมีเสื่อม ให้ยอมรับอนิจจัง

ถ้าเราไม่อยากทำบาปชั่วอกุศล ขณะเห็น ได้ยินฯ ให้ยอมรับว่านี้เป็นกรรมเก่า เมื่อยอมรับ ก็ให้สักแต่ว่าไปทุกอารมณ์ทุกเวลานาที แล้วท่านจะไปโกรธเกลียดใครไหม?

แล้วให้รวมไปถึงคนที่รักที่ชอบด้วย ให้ช่าง วาง ให้สักแต่ว่าด้วยเหมือนกัน อย่าสักแต่ว่าเฉพาะคนที่เกลียดไม่ชอบเท่านั้น หรือ ถ้าเกิดกังวลจิตเศร้าหมอง ก็ใช้กฎอนิจจังนี้เช่นกัน มันก็ไม่แน่ แม้แต่จิตใสๆผ่องๆ มันก็ไม่แน่อีกเหมือนกัน ก็ให้ช่างอีกเหมือนกัน

ถ้าเชื่อกฎแห่งกรรม ไม่ต้องไปสร้างกฎของการมีความสุข เพราะทุกอย่างเกิดแต่กฎของกรรม สุขก็ไม่ต้องเอา ทุกข์ก็ไม่ผลักไส ยอมรับเสวยผลบุญบาป ก็สักแต่ว่าๆ ช่างๆ ปล่อยผ่านๆไป

คนที่กำลังสร้างกฎแห่งความสุข คือคนกำลังติดสุข ยึดสุข อุปาทานในสุข ไม่ยอมรับความทุกข์-ไม่ยอมรับอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา จึงเป็นคนหลง

แท้จริงพุทธทรงตรัสว่า ในอริยสัจ ๔ นั้น สุขไม่มี(วชิราสูตร) มีแต่ทุกข์ เกิดดับสลายคลายตัวอยู่ตลอดเวลา มันอนิจจังตลอดเวลา อนัตตา-บังคับบัญชาไม่ได้

ฉะนั้นอย่าเข้าไปยึดมัน มันยึดไม่ติดเกาะไม่อยู่ ถ้าไปยึดสุขจะทุกข์ทันที

ถ้ายอมรับความยึดเอาไม่ได้ นี่คลายแล้ว ไม่ติดคือหลุด คือวิมุติแล้วด้วยปัญญา

สมาชิก M อรรถกถาพระสูตรกล่าวถึงบุคคลผู้ทำอาสวักขยญาณให้แจ้งหรือบรรลุนิพพาน แยกเป็น ๒ ประเภทใหญ่ ๆ คือ สมถยานิก และ วิปัสสนายานิก

๑) สมถยานิกะ คือ ผู้เจริญสมาธิมาก่อนแล้วจึงเจริญวิปัสสนาตามความหมายอย่างกว้างคือ ได้สมาธิระดับอุปจารสมาธิก่อน ความหมาย

อย่างแคบคือ ได้ฌานตั้งแต่ปฐมฌาน จนถึง นิโรธสมาบัติ (รูปฌาน ๔ อรูปฌาน ๔ และ สัญญาเวทยิตนิโรธหรือนิโรธสมาบัติ)

สมถสมาธิ ได้แก่อุปจารสมาธิและอัปปนาสมาธิ เพ่งอยู่แต่อารมณ์บัญญัติอย่างเดี่ยวโดยไม่ให้ย้ายอารมณ์ ถ้าย้ายไปก็เสียสมาธิ

๒) วิปัสสนายานิกะ คือ ผู้เจริญวิปัสสนาก่อนได้สมาธิภายหลังพร้อมกับการบรรลุอาสวักขยญาณ แต่อย่างน้อยจะต้องมีสมาธิระดับขณิกสมาธิ เพื่อใช้ในการพิจารณา เมื่อพิจารณาจนวิปัสสนาญาณสูงขึ้น และเมื่อขณะบรรลุอาสวักขยญาณ สมาธิเต็มเปี่ยมได้ฌาน ๑ เป็นอย่างน้อย

สมาชิก B สาธุ "ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน" ถ้าละไป ปล่อยไป คือ จบ สาธุ อโหสิต่อกันค่ะ

มีฌาณ ๔ หูทิพย์ ใจทิพย์ ตาทิพย์ เข้าฌาณสมาบัติได้เป็นว่าเล่น พระท่านยังว่าเป็นของเล่น ไม่ใช่ของจริง *"อืมมม..สุดแท้แต่เหตุและปัจจัย"* สาธุ อโหสินะคะ

พระพุทธทรงตรัสต่อพระอานนท์ว่า *"ดูก่อนนะ อานนท์ กระทำให้มากแล้วจะสิ้นสงสัย"*

พระพุทธทรงตรัสต่ออังคุลีมาลว่า *"เราหยุดแล้ว ท่านหยุดหรือยัง"* การเกิดมีขันธ์๕นั้นเป็นทุกข์ จงกระทำความเพียรเพื่อละไป จนสิ้นสุดแห่งกองทุกข์นั้นเถิด สาธุ อโหสิต่อกันทุกท่านค่ะ

พระอานนท์บรรลุพระอรหันต์ได้เพราะ *"หยุด"* และสิ้นสงสัย สาธุ อโหสิ ต่อกันนะคะ

วาจาอมตะ *"เราหยุดแล้ว"* พระพุทธเจ้าทรงโปรดองคุลีมาล สาธุ ขอความสว่างจงมีแต่ทุกท่านเถิด สาธุ

การสำรวมอินทรีย์ *"สักแต่ว่า"* พระพาหิยะ สาธุ อโหสิต่อกันทุกท่านค่ะ

การลุได้ด้วยธรรมนั้น เกิดจากสมาธิธรรมชาติ จิตธรรมชาติ *"หินทับหญ้า"* นั้นเป็นของหนัก เบาๆไร้ๆจ้าๆไปเถิด งานสบาย(ไม่ทุกข์) รายได้ดี(ความพ้นทุกข์) สาธุ ขอความหมดไป จบไปจงมีแด่ทุกท่านเถิด สาธุ อโหสิต่อกันค่ะ

"ความทุกข์" วางดาวน์ ๑ ครั้ง ผ่อนกันไปตลอดชีวิต สักแต่ว่า ลดดอกลดต้นกันไปเถิดค่ะ สาธุ อโหสิต่อกันทุกท่านนะคะ

พระอาจารย์: พระอานท์ บรรลุธรรมอย่างไม่เป็นท่าเลยฯ พอท่านว่าหยุดแล้ว พอแล้ว วางแล้ว ปล่อยแล้ว ช่างเถอะ (มันจะบรรลุหรือไม่ก็ช่าง) ขณะย่อตัวลงจะนั่งก้มตัวลงจะนอน ความสว่างไสว จ้าไปหมดฯ โอ พุทโธ ธัมโม สังโฆ ฯ อโหสิ กรรมทุกอย่าง อโหสิ ฯ สาธุ โสวๆๆ

ทำสมาธิ เอาอัตตาเข้าไปปฏิบัติสมาธิ จะเอาสงบ เข้าป่าไปหาตัวสงบ สงบ-ไม่สงบ มันอนิจจัง เดี๋ยวสงบ เดี๋ยวก็ไม่สงบอีกแล้ว สงบ-ไม่สงบ มันอนิจจังของมัน มันพร้อมวางตัวสลายคลายตัวของมันอยู่ตลอดเวลา ไม่มีกลางวันกลางคืน มันแสดงให้ดู เรียกให้เข้าไปดูว่า *"เอหิปัสสิโกฯ"* เข้ามาดูๆ โอปนยิโกฯน้อมเข้าไปนะๆ ปัจจัตตังเวทิตัพโพวิญญูหิฯ จะรู้เห็นเอง เป็น *"สันทิฏฐิ"* เห็นชอบเห็นถูกตรงด้วยสัมมาปัญญา นี้เป็น *"สวากขาตะธรรม"* ขององค์พระผู้มีพระภาคทรงตรัสสอน

พระอาจารย์: ท่านสอน อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา (อย่าไปยุ่งกับ "อัตตา สุขขา นิจจา เพราะมันไม่มี ทั้งอัตตา ความสุข ความเที่ยง มันไม่มี จึงอย่าเอาอัตตาเข้าไปทำ ไม่ว่า ทาน ศีล สมาธิ หรือภาวนามยะปัญญาเจริญสติอะไร ๆ เพราะทำเป็นกรรมเอาไปเกิดแล้วบนพรหมโลกอันต่ำ)

ทรงตรัส *"ผู้ใดพิจารณาไตรลักษณ์ อยู่อย่างไม่มีกลางวันและกลางคืน ผู้นั้นได้ชื่อว่า ได้เป็นผู้ถือกุญแจเปิดประตูพระนิพพานแล้วฯ"*

ไม่ทราบว่าผู้แปลใช้ถ้อยคำภาษาถูกหรือไม่? เพราะนิพพานไม่ใช่

สถานที่เล่นภาษานักกวีนักเขียนนวนิยายไพเราะเพราะพริ้ง จนทำให้คนอ่านถ้าไม่พิจารณาให้ถ้วนถี่ ตีไม่ถ่องถองไม่แตกเคี้ยวไม่แหลกแล้วรีบกลืนอาจติดขัดข้องคาลูกกระเดือกเอาได้ ก็จะเหมาเอาว่ามีทั้งลูกกุญแจแม่กุญแจ มีประตู มีเมืองแก้วเมืองฟ้าฯ ดังเช่น *"นิพพานัง นครัง นามะฯ"* ในคิริมานนทสูตร

แต่เนื้อหาแห่งพระสัจธรรมยังคงมีอยู่ กล่าวคือ ถ้ามีปัญญาเห็นแจ้งพระไตรลักษณะสามนี้โดยตลอดลมหายใจเข้าและออกว่าเป็นอนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา

(ว่าสรรพสิ่งในโลกธาตุจักรวาล ล้วนผันแปรไม่หยุดนิ่งพร้อมสลายคลายตัวของมันตลอดเวลาอย่างไม่มีกลางวันกลางคืน คือยึดไม่ติด เกาะเอาไว้ไม่อยู่ จึงให้ปล่อย ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น

ปล่อยให้ปภัสสรังจิตตังฯ อนัตตาจิตเดิมแท้เขาผ่องของเขาอยู่อย่างนั้น อย่าทำอะไรมัน หรือเอาอะไรไปใส่ให้มัน เช่น โลกธรรมแปด(เปื้อน) เป็นต้น อนัตตาจิตเดิมเขาก็จะ "ว่าง" (ผ่องใสของเขาเอง ของเขาเองๆๆๆๆ)

นิพพาน ไม่ยาก ไม่ง่าย แต่เราไปหลง เพราะความหลงปิดกั้นปิดบังเสียจนมืดมิด ดุจเมฆบังพระจันทร์วันเพ็ญ ไปหาความว่าง ที่มันไม่มี เมฆบังจันทร์ ก็คือ ตัวกรรม ตัวทำ ตัวปฏิบัติ ยิ่งทำก็ยิ่งบัง ครั้นพอหยุดทำ ทันทีที่วาง ก็ว่างขึ้นมาทันที อย่างเช่นกับ ท่านพระอานนท์อรหันตเถระ ที่บรรลุอย่างไม่มีท่านั่นแหละ อโหสิๆๆทุกอย่างอโหสิ ขอทุกจิตวิญญาณจงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกันตลอดไป สาธุ โสวนะโสวๆๆ

นิพพาน ดับ–เย็น สุญญตา ว่าง สมเด็จพระบรมศาสดาทรงตรัสก่อนเสด็จดับขันธปรินิพพาน ว่า พระธรรมวินัยนี้จะเป็นศาสดาแทนเราเมื่อเราตถาคตปรินิพพานแล้ว

บัดนี้ศาสนายุกาลผ่านมากว่า ๒,๖๐๐ ปีล่วงแล้ว พระธรรมวินัยของพระองค์ คือ *"นิพพาน หรือ สุญญตา"* ยังคงอยู่ ตราบเท่าที่ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมฯ กล่าวคือ ปฏิบัติใดก็ตาม ธรรมนั้นจะต้องเป็นไปเพื่อความปล่อยวาง ความเบื่อหน่าย ความคลายกำหนัด ความไม่มีอะไรในโลกเป็นความจริงแท้ นอกจากสมมุติ แต่ความจริงแท้วิมุติ คือความว่าง นิพพาน–สุญญตา คือ ความว่าง โดยปรมัตถ์

ยังมีความหลงปฏิบัติหาความว่าง หรือนิพพานอีกแบบ คือ *"อะไรกำลังปรากฏ?"* มีลัทธิใหม่สอนให้ดูรูป-นาม ให้รู้เห็นความเกิด-ดับ ของรูปนาม คือให้เจริญสติแยกนามรูป เพื่อเจริญ "วิปัสสนาญาณ" เอาญาณไปตัดกิเลสให้เกิดเป็นอาสวักขยญาณ โดยหารู้ไม่ว่ากำลังเอาอัตตาไปเจริญวิปัสสนูป กิเลส นี่ก็ไม่ตรงต่อเนื้อหาของพระสัจธรรมที่ทรงสอนให้ *"สักแต่ว่า"* รูปนาม ก็สักแต่ว่า ให้ปล่อยวาง

แต่ลัทธินี้ไม่ปล่อย กลับไปเอาอัตตาเข้าไปดู ซึ่งทำให้เกิดมี *"ผู้ดูและสิ่งที่ถูกดู"* <u>นี่ก็เลือกจะดู เลือกจะทำ ไม่ตรงต่อกฎพระไตรลักษณ์ วิปัสสนาต้องไม่เลือกรับรู้อารมณ์ เห็น ได้ยิน ฯไม่ต้องเลือก</u> วิบากกรรม-วิบากจิตเลือกไม่ได้ เขาจะเกิดก็เกิด วิบากอเหตุกจิต เกิดโดยไม่ต้องอาศัยเหตุ เพราะเป็นกรรมเก่าต้องปล่อยดังที่สอนพาหิยะ

แต่สำนักนี้สอนให้เอาขึ้นมาดู ก็คาสติอยู่อย่างนั้น มีสติแล้วเอาไปทำอะไรต่อ ก็เอาไป ทำบุญบ้าง ทำบาปบ้าง ทำฌานไปเกิดเป็นพรหมอันต่ำบ้าง นี่ มิจฉาทิฏฐิรู้เอาไว้ จะได้ไม่หลง!

ยังมีอีกสำนัก คือสำนักดูจิต สอนให้ดูจิต เจริญสติอนิจจัง ซึ่งก็ไม่ตรงต่อเนื้อหาคำสอนที่ทรงสอนให้ปล่อยวางทั้งกาย-จิต ทิ้งรูปกาย แต่ไม่ปล่อยวางจิต กายจิตอนัตตา ธรรมก็อนัตตา

ถามว่า ท่านเอาอะไรเข้าไปดู? เอาอัตตาเข้าไปดูเป็นกรรมไปแล้ว

แล้วไปไหนก็ไปตามกรรมที่ทำนั่นแหละ นำมาบอกไว้ จะได้ไม่หลง!

นิพพาน ว่างๆ ไม่ต้องไปทำอะไรแบบไหนอีก ทำเป็นกรรมเอาไปเกิด แต่ให้ทำปลง ทำปล่อย ทำวาง แต่ทำที่ไม่ใช่ทำ ไม่ใช่ไปคอยปล่อย แต่มันปล่อยของมันเอง ๆ ๆ นิพพานของมันเอง นิพพานไม่ทำ แต่นิพพานของมันเอง ๆๆๆ

อะไรเอ่ย? มันไม่เคยเกิด มันไม่เคยดับ ไม่มีอะไรสรรสร้างมัน มันไม่มีผู้ให้กำเนิด แต่มันมีอยู่ในทุกคนทุกหนแห่ง แต่..ไม่มีใครรู้จักมัน (รู้ก็ไม่ใช่-ไม่รู้ก็ไม่ใช่)

สมาชิก M "ดูกรภิกษุทั้งหลาย วาจาสุภาษิตย่อมไม่มีประโยชน์แก่ผู้ไม่ทำตาม เหมือนดอกไม้ที่มีสีสวย สัณฐานดี แต่หากลิ่นมิได้ แต่วาจาสุภาษิตจะมีประโยชน์อย่างมากแก่ผู้ทำตามเหมือนดอกไม้ที่มีสีสวย มีสัณฐานงามและมีกลิ่นหอม ภิกษุทั้งหลาย ธรรมที่เรากล่าวดีแล้วนั้น ย่อมไม่มีผลมาก ไม่มีอานิสงส์ไพศาลแก่ผู้ไม่ทำตามโดยเคารพ แต่จะมีผลมาก มีอานิสงส์ไพศาลแก่ผู้ซึ่งกระทำโดยนัยตรงกันข้าม มีการฟังโดยเคารพเป็นต้น" (คัดลอกจาก พุทธโอวาทก่อนปรินิพพาน เรียบเรียงจากพระไตรปิฎก โดย อาจารย์วศิน อินทสระ) สาธุครับ

โบราณกล่าวไว้เป็นสุภาษิตภาษาชาวบ้านนอกฟังเข้าใจง่าย *"ฝนจะตก ขี้จะแตก ลูกจะออก"* ฯลฯ นี้ห้ามไม่ได้(ยังมีอีก เช่น *ห้ามเพลิงไว้อย่าให้มีควัน ห้ามอาทิตย์แสงจันทร์ส่องไซร้ ห้ามอาทิตย์ให้หันคืนเล่า สามสิ่งนี้ห้ามได้ จึ่งห้ามนินทาฯ* โบราณผู้รู้แต่งไว้มีความหมายสอนใจไพเราะดี

ใครเก่งโคลงกาพย์กลอนช่วยแต่งเพิ่มอีกอันนึงว่า *"ห้ามคนไม่ให้หลงคืนเล่า จึงห้ามอนิจจาฯ"*

พูดถึงความหลง สมัยพุทธกาลก็มี มีครูทั้งหกรวมทั้งลัทธิทิฆัมภรณ์(นักบวชผู้มีฟ้าเป็นอาภรณ์ หรือ นุ่งลมห่มฟ้า) ทุกลัทธิต่างอ้างว่าบรรลุอรหันต์ด้วยกันทั้งสิ้น

นักบวชแก้ผ้าที่มีมหาวีระเป็นศาสดาของศาสนาเชน ก็อ้างว่าตนเองบรรลุนิพพานที่เรียกว่า *"ไกวัล นิพพาน"* ยังดีนะที่ยังไม่มีผู้ใดนำเข้ามาเผยแผ่บ้านเรา คงจะมีคนที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบชอบปฏิบัติ ไปสมัครเรียนกันบ้างเป็นแน่ เพราะบ้านเรามีนักปฏิบัติดีปฏิบัติชอบชอบปฏิบัติกันมาก คงจะมีคนไปทดลองปฏิบัติกันคับคั่งละกระมัง เห็นทีหน่วยรักษาพยาบาลคงเหนื่อยรักษาโรคตากุ้งยิงระบาดกันไม่หวาดไหว! (ฮา)

คนหลงเพราะทรงตรัสไว้เป็นหนึ่ง ไม่เป็นสอง ว่า สัตว์ย่อมเป็นไปตามกรรม(ที่ได้ทำเอาไว้) และทรงตรัสอีกว่า "กรรมแม้เพียงเล็กน้อย ที่จะไม่ให้ผลเป็นไม่มีฯ"

คนหลงจึงเกิดเพราะทำกรรม ด้วยกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม มโนกรรมมีผลมาก และเป็นปฐมขึ้นก่อน คิดนึกเกิดขึ้นก่อน แล้วสั่งกายวาจาทำ ต่อมาให้ทำและพูดตามที่ใจสั่ง

ทรงตรัสอีกว่า *"เจตนาเป็นกรรมฯ"* แปลไทยเป็นไทยว่าอย่างไร? คนส่วนมากฟังรู้เรื่องกันบ้างหรือเปล่าหนอ?

เอ้า? ก็ถ้าหากฟังรู้เรื่องว่าทำหรือปฏิบัติเป็นกรรม แล้วเขาเหล่านั้นทำกรรมไปทำไม? ใครช่วยตอบคำถามนี้หน่อยได้ไหม?

เมื่อปฏิบัติเป็นกรรม แล้วจะนิพพานได้ด้วยใช่ไหม?

มีผู้ถามเข้ามา ว่าที่ปฏิบัตินี่ก็เพื่อสร้างสมบารมีให้เต็มจึงจะถึงนิพพานตามที่มีครูบาอาจารย์ก็สอนกันอย่างนี้ทั้งนั้น ไม่สร้างบารมีแล้วจะถึงนิพพานได้อย่างไร?

ถามว่า ท่านเห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่านั้น ที่จำเป็นต้องสร้างสมบารมีให้แก่กล้าเสียก่อนแล้วจึงนิพพาน เป็นความจริงหรือไม่? และทำไมพาหิยะจึงบรรลุธรรมทันทีเป็นเลิศกว่าสาวกทั้งหลายทางบรรลุเร็วฉับพลัน เพราะเหตุใด? ร่วมสนทนาธรรมกันหน่อย ตอบไปหน่อย

สมาชิก B เพราะได้ปฏิบัติมาจริง จึงเข้าใจว่า "หลง" เป็นอย่างไร มันทุกข์กายทุกข์ใจ เหนื่อยมากค่ะ ปฏิบัติแล้วเป็นกรรมเพราะมีตัวรู้ ตัวนึก ตัวคิด ยังมีกิเลสอยู่เจ้าค่ะ

คือยังจะเอาอยู่เจ้าค่ะ เอาสมาธิ เอาฌาณ เอาญาณ เอาบารมี เอาบุญ ยังละทุกข์ไม่ได้จริงเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: เอ้า! ถ้าหากไม่สร้างสมบารมีให้ครบก่อนแล้วจะถึงนิพพานได้อย่างไร? พุทธะท่านสอนว่าอย่างไร?

สมาชิก B พอได้แล้วก็หลงไปกับมัน กิเลสโตขึ้นไปอีกเจ้าค่ะ แล้วมันจะดับทุกข์ได้อย่างไรล่ะเจ้าคะ

ไม่ต้องสะสมอะไรเลยมันเป็นของหนัก ของร้อน นิพพานคือ ละๆๆๆ โล่งๆๆๆ จ้าๆๆๆ ไร้ๆๆๆ ไม่ต้องมีอะไรกับอะไรเจ้าค่ะ นิพพานไม่ต้องมีอะไรแก่กล้า แค่สักแต่ว่ากันไปเรื่อยๆ แต่มันก็เป็นของมันเองเจ้าค่ะ ถ้ายังมีกรรมอยู่ วิบากก็ยังนำไปเกิดอีกอยู่ดีเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: แล้วทำไมทั้งบ้านทั้งเมืองสามหมื่นกว่าวัดสอนให้สร้างสมบารมีนี่ถูกหรือไม่? เขาน่าจะมีเหตุผลนะ นี่เก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์เชียวนะ ทำไมหรือ?

สมาชิก B เหตุผลทางโลก ตามใจ(กิเลส)คุณโยม

เหตุผลทางธรรม หลง เจ้าค่ะ สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ แล้วเลยผ่านปล่อยไปตามกรรม เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: มันเป็นไปได้หรือว่า ในหนึ่งร้อยคน มีคนหลงตั้งเก้าสิบเก้าคนน่ะ?

สมาชิก B สุดแท้แล้วแต่เหตุและปัจจัยของแต่ละคนเจ้าค่ะ เรื่องจำนวนลูกไม่ทราบ ลูกไม่ตัดสินใครเจ้าค่ะ กรรมของแต่ละคนมาต่างกันเจ้าค่ะ ตัวลูกเองก็เคยหลง ได้แต่แผ่บุญไปให้เขาคิดดี คิดได้ พบทาง

สว่าง เหมือนอย่างลูก เพราะทำไว้จึงต้องวน ลูกตอบได้แค่นี้เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ

สรุปว่า ก็ต้องสักแต่ว่าพระพาหิยะใช่ไหม? ถ้าอย่างนั้น พุทธศาสนาก็ไม่เป็นประโยชน์สำหรับคนหลงใช่ไหม แล้วเรามีคนรักชอบพอญาติมิตรสหายรัก จะพอช่วยสงเคราะห์อนุเคาะห์โปรดสังสารวัฏให้พอจะได้รับแสงสว่างแห่งพระสัจธรรมได้บ้างหรือไม่หรือช่างๆไปเลย ตัวใครตัวคนนั้นอย่างนั้นใช่ไหม?

พุทธะทรงตรัสว่า *"ที่ไม่ใช่ญาติ ไม่มีในโลก"*

สมาชิก B สักแต่ว่า ไปเรื่อยๆ ไม่แสวงหา ใครมาให้ช่วยสงเคราะห์ก็สงเคราะห์ไปตามกำลังเจ้าค่ะ

ไม่ได้ตัวใครตัวมัน แต่เป็นเมตตาอุเบกขาสุญญตา และปล่อยไปตามเหตุและปัจจัยเจ้าค่ะ

มีเหตุและปัจจัยให้เกื้อหนุนกัน ก็เกื้อหนุนกันไปเจ้าค่ะ

ลูกวิเวกสันโดษ ไม่มีญาติมิตรหรือคนรักเจ้าค่ะ ลูกไม่ผูกกะใครละได้ก็ละไปทีละคนเจ้าค่ะ

ปล่อยไปตามวาสนา หมดวาสนาต่อกันคือจบเจ้าค่ะ

สงเคราะห์สรรพชีวิตตามกำลังเจ้าค่ะ สักแต่ว่าสงเคราะห์กันไปเจ้าค่ะ

สังสารวัฏก็สงเคราะห์ตามกำลังเจ้าค่ะ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมเจ้าค่ะ

สักแต่ว่ากับทุกสรรพสิ่ง สรรพชีวิต ปล่อยตามยถา เจ้าค่ะ ยึดไว้มันเหนื่อยเจ้าค่ะ

ตัวลูกเองก็กำลังเพียรที่จะละ บางคนก็ต้องปล่อยไปเจ้าค่ะ สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯ แล้วปล่อยวางเจ้าค่ะ "ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน" เจ้าค่ะ

คนที่เขาหลงบางคน เขาเหมือนคนตาบอดหลงอยู่ในถ้ำมืด เราส่องไฟให้สว่างขนาดไหน เขาก็มองไม่เห็น บางคนก็เป็นคนตาดีแต่หลงอยู่ในถ้ำมืด เราส่องไฟไปให้เขาประมาณสิบเสาไฟฟ้า แต่เขารับได้แค่ก้านไม้ขีดเดียวเพราะเขายังห่างไกลอยู่ สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯ แล้วปล่อยวาง เขามีวิบากของเขา แผ่เมตตาไปแทนเจ้าค่ะ และก็ขอโหสิกรรมต่อกันไปเจ้าค่ะ

๒๐๑๕.๐๙.๑๙ วันเสาร์

นิพพาน ไม่ยาก ไม่ง่าย แต่เราไปหลง เพราะความหลงปิดกั้นปิดบังเสียจนมืดมิด ดุจเมฆบังพระจันทร์วันเพ็ญ ไปหาความว่าง ที่มันไม่มี เมฆบังจันทร์ ก็คือ ตัวกรรม ตัวทำ ตัวปฏิบัติ ยิ่งทำก็ยิ่งบัง

ครั้นพอหยุดทำ ทันทีที่วาง ก็ว่างขึ้นมาทันที อย่างเช่นกับ ท่านพระอานนท์อรหันตเถระ ที่บรรลุอย่างไม่มีท่านั่นแหละ!

“ดอกบัวแดงโกกนุท ส่งกลิ่นหอมบานแต่เช้า กลิ่นไม่ไปปราศเลย ฉันใด เธอจงแลดูพระอังคีรสพุทธะเจ้า ผู้ไพโรจน์อยู่ ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้น”

วันนี้ ท่านอโหสิ อุทิศบุญโปรดสงสารวัฏ แล้วหรือยัง??

“ดุจตะวันส่อง จ้าๆ แล้วหรือยัง ฯ”

ใครหนอ? แซทเข้ามาอีกแล้ว ว่า”ให้ทำใจให้พร้อม..พรุ่งนี้ ไม่รู้จะเจออะไรฯ

เอ้อ! ก็เจอ “อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ซี จะเจออะไร เขาบอกอยู่ทุกเวลานาที ว่าให้เข้าไปดูๆ .. ให้รู้ให้เห็น ว่า อนัตตาจิต ว่างๆ จากอัตตา แล้วจะได้ไม่ต้องเอาอัตตาไปซ้อนอนัตตาจิต มันไม่มีทั้งกระจกและคนเช็ดกระจกก็ไม่มี มีแต่อนัตตาๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ

ทุกเวลานาที มีสิ่งไม่คาดฝัน และความไม่แน่นอน ฯ นี้คืออะไร? ถูกแล้ว ไม่คาดฝัน-ไม่แน่นอนนั้น ถามว่ามันคืออะไร ถองให้แตกนะ อย่าเพิ่งกลืน เดี๋ยวจะติดคอตาย เคี้ยวให้แหลก คืออะไร ใครรู้ โปรดสรรพสัตว์กันหน่อย ? คืออะไร ไอ้เจ้าสิ่งไม่คาดฝันไม่แน่นอนน่ะ ตอบมา

"ดุจตะวันส่องสว่างจ้าๆๆๆๆๆ แล้วหรือ ยัง อโหสิแล้วหรือยัง เทน้ำหรือยัง อุทิศบุญหรือยัง นี่เอาตรงนี้ แต่ไม่ใช่เอา แต่ให้สังสารวัฏแล้วหรือยัง?"

สมาชิก B สิ่งไม่คาดฝัน คือ อนิจจัง เจ้าค่ะ

แล้วรู้ไหมมันเป็นยังไงไอ้สิ่งไม่คาดฝันไม่แน่นอนมันเป็นยังไงจ๊ะ จ้าๆๆ

สมาชิก B เกิดได้ไม่เลือกเวลา สถานที่ ถึงเวลาจะเกิดมันก็เกิดของมันเอง ไม่ต้องเตรียมตัวเตรียมใจอะไร เกิดแล้วก็ปล่อยมันไป สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ อะไรที่มันต้องเกิด ก็ให้มันต้องเกิด มันมีเหตุและปัจจัยในตัวของมันเจ้าค่ะ แต่ไม่ต้องไปอยากรู้หรือสงสัยมัน ไม่ต้องหาเหตุปล่อยให้มันจบไปเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ถ้าไม่เห็นแจ้งแก่ใจ จะปล่อยวางไม่ได้ ทั้งที่รู้ทุกอย่าง แต่ไม่รู้ตัวเอง ไม่รู้อนิจจัง มันจึงเอาอัตตาไม่ออก ก็ตัณหามันเหนียวมันแน่นไปหมด จะเอาใจไปเตรียมรบฆ่ากิเลสเหรอ ทำสมาธิเอาปัญญาให้คมดุจอาวุธ เอาไปรบราฆ่าฟันเหรอ

นี่พวกนี้มันตั้งเอาด้วยตัณหามาหลายชาติ มุ่งมาหลายชาติ ทำสมาธิก็เอา ทำสติปัญญาเอา ทำอะไรมันเอาหมด พวกขี้ข้าตัณหาจัด สร้างแต่เหตุตัณหา สมุทัยกิเลสทั้งนั้น แจ้งหรือยัง จ้าไหม ถ้ายังก็อโหสิซะ เอ้าอโหสิๆๆ ขอให้มีส่วนบุญข้าฯ

สมาชิก B สักแต่ว่า อย่างเดียวเลยเจ้าค่ะทำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ก็สักแต่ว่า ทำๆไปเจ้าค่ะ ทำแบบไม่ทำ ทำละ ทำปล่อย ทำวาง ลูกแค่คนธรรมดาเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: คนหลงคนหลับต้องกระตุกให้พูดแรงๆ ไม่รู้ตื่นไหม จะเอาอีกยกไหม มีปัญญาคมดุจอาวุธเหรอ พุทธไม่ได้สอนนะ นี่เนื้องอกนะ เจ้ากิเลสนะมันก็เหมือนดุ้นมวนบุหรี่ที่ปาก แค่อ้าปากปล่อยก็หลุดแล้ว ไปคาบมันไว้ทำอะไรไอ้ตัวรู้นะ นี่มันติดรู้ ญาณคงเยอะเลยติดเยอะ ระวังยานโตงเว้าโตงเตงเน้อ เอ้า อ้าปากอโหสิเสีย อโหสิๆๆ!

สมาชิก B อ๋อ I see แบบไม่มีกรรมมารองรับ แปลว่า เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

เกิดมามีขันธ์ห้า นี่มันก็หนักมากพอแรงอยู่แล้ว ยังจะไปแบกไปหามเอาอิฐ เอาหิน ขนๆมาทับหญ้า ถ้ารากมันยังอยู่ ยังไงมันก็ไม่จบ แทนที่จะขุดรากถอนโคนทำทีเดียวจบก็ไม่เอา งานง่ายๆสบายๆไม่เอา จะเอางานยากๆแบกไปหามไป สาธุ ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน อโหสิ อโหสิ อโหสิ อะไรยังไงก็ชั่ง สักแต่ว่าชั่งๆไปเถิดทุกท่าน ขอความเบากายเบาใจจงมีแด่ทุกท่านค่ะ

คนหลงนี่มันหลงจริงๆ หรือแกล้งหลงให้พระเขียนธรรมสัจธรรมให้อ่าน ให้ลูกหลานได้อ่านต่อไป เอาไปไว้ที่ห้องสมุดทั่วประเทศก็ดี แกล้งแชทมาเยอะๆจะได้เขียนให้อ่านได้แตกฉาน แต่ถ้าหลงจริง ต้อง “อโหสิๆๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ ขอให้มีส่วนบุญข้าทั่วๆ กัน ฯ อย่างนี้นะ กรรมจึงจะเปิด เอายาพุทธโอสถมาป้อน แต่ไม่อ้าปาก ไข้ไม่หาย เอ้า อโหสิ ขอให้มีส่วนทั่วๆกัน

ขอต่ออีกยก ธรรมะกำลังไหล ฟังให้จงดี จะเกิดปัญญา ไม่ใช่ได้ปัญญา แต่เกิดปัญญาก็จงปล่อยเสียด้วย

เรื่องปฏิบัติกรรมฐาน ก็ตรงตัวมันอยู่แล้ว มีฐานรองรับกรรมอยู่แล้ว ก็เอาไปเกิด โน่น! พรหมอันต่ำของนางลูกสุกรอุพพรี และธนัญชานีพราหมณ์

การบริกรรม การทำเอา เพื่อจะเอาสมาธิสติปัญญา เพื่อจะไปให้ถึงนิพพาน นั้นมันไม่ใช่ กรรมไม่ใช่นิพพาน นิพพานพ้นเหนือกรรมทั้งหลายทั้งกุศลและอกุศลกรรม แต่ทรงตรัส *"กรรมไม่ดำ-ไม่ขาว"* คือความสิ้นกรรม คือว่างแล้วจากทุกๆกรรม พ้นแล้วจากกรรมการเกิดอีก

กรรมไม่ดำ-ไม่ขาวฯ ก็คือ *"สักแต่ว่าพระพาหิยะ หรือ ภาษาสมัยหน่อย คือ จ้าๆฯ ตื่นๆ วะๆฯ ของหลวงตาจ้าองค์นี้แหละ"* ถ้าจ้าได้จบเลยถึงได้บอกว่า *"ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก"* ทำเป็นกรรมเป็นเกิด

ตัวรู้ เข้าไปหลงรู้ทุกเรื่อง ก็เป็นกรรมทุกเรื่องที่รับรู้ *"รู้ คือ ตัวตอกย้ำ ตัวติดยึด มีตัวเองในรู้ตลอด ทุกข์จึงเกิดตลอด แล้วก็เอาไปเกิดตลอด มาพบมาเจอกันเพราะกรรมเก่า ถามว่า มันควรจะจบได้หรือยังกับชีวิตนี้?"*

การเรียนรู้ทางโลกกับทางธรรมนั้นต่างกัน ดุจฟ้ากับเหวนรก ทางโลกเรียนด้วยตัณหา หาหาเพื่อจะเอา

แต่ทางธรรมไม่ใช่ทางโลก คือการเรียนรู้ที่จะปล่อยวาง ถ้าหลักสูตรนักเรียนนักศึกษาข้าราชการ เปลี่ยนหลักสูตรให้เรียนรู้จักการปล่อยการวางทุกเรื่องทุกปัญหาสังคมไม่เกิด คือมีปัญหาแก้ไขที่ตัวเอง ไม่แก้คนอื่นปัญหาทุกอย่างจบง่าย ด้วยการปล่อยวาง-วางใจ ด้วยอโหสิ ด้วยแบ่งปันสังสารวัฏ กรวดน้ำอุทิศบุญ บ้านเมืองจะผาสุกร่มเย็นกว่านี้อีกเยอะ!

สมาชิก B สาธุ ธรรมะบางข้อเป็นธรรมระดับสูง จิตบางจิตยังห่างไกลอยู่ เขายังมีกรรมอยู่ ยังต้องชดใช้วิบากอยู่เจ้าค่ะ *"สัตว์โลกเป็นไปตามกรรม"* เจ้าค่ะ ทุกอย่างมีวาระ ถึงเวลาจบ เดี๋ยวเขาก็จะเข้าใจและจบได้เองเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ

สมาชิก ช ขอบคุณ ขอบคุณ ขอบคุณธรรมทานจ้า ขออนุโมทนาบุญสาธุ สาธุ สาธุจ้า

ถามว่า เมืองไทยมีวัดมากมายสามหมื่นกว่าวัด และสำนักวิปัสสนาก็มาก นักบวชนักปฏิบัติก็มาก ทำไมสังคมไม่เคยสงบร่มเย็น เป็นเพราะอะไร? ช่วยตอบมาหน่อย

สมาชิก B ก็ยัง "จะเอา" อยู่นั้นแหละเจ้าค่ะ สั้นๆง่ายๆ เจ้าค่ะ

ถ้ายัง "จะเอา" อยู่ ยังไงก็ไม่จบ เมื่อไหร่ ละ ได้ คือ จบ ทั้งนี้ทั้งนั้นสุดแท้แล้วแต่เหตุและปัจจัยเจ้าค่ะ ฝืนกันไม่ได้เจ้าค่ะ สักแต่ว่าให้ๆๆๆๆไปอย่างเดียว จบเลย จบที่ใจเราเจ้าค่ะ

ทุกข์ คือ ตัวรู้ นิโรธ คือ แจ้งๆจ้าๆ มรรค คือ ทำละ ทำวาง ทำปล่อย สมุทัย อย่าไปตามหามันค่ะ อยู่กับแจ้งๆจ้าๆ ดับ ตัวรู้ ไป สักว่ารู้เห็นฯลฯ ทำละ ทำวาง ทำปล่อย ไม่ไปตามหาเหตุ คือจบเลยค่ะ สาธุ อโหสิต่อกันทุกท่านค่ะ

ปาฏิหาริย์ทั้งหมด ทรงสรรเสริญ *"อนุศาสนีย์ปาฏิหาริย์ คือคำสอนเป็นปาฏิหาริย์"* (สักแต่ว่าพระพาหิยะ ทรงสอนให้เกิดปาฏิหาริย์ สอนให้จบทันทีต่อหน้าพระพักตร์ขิปปาภิญญาตรัสรู้เร็วฉับพลันทันที)

ท่านไม่ได้บอกนะว่า *"เออนี่ พาหิยะ เธอจงไปฝึกอบรมพัฒนา"*

ไปพัฒนาเข้านะ ไปทำกรรมมากๆนะ เธอจะได้เป็นอริยะ ท่านไม่ได้สอนอย่างนั้น ไปเอามาจากเล่มไหนกันละหรือ?

ช่วยตอบคำถามนี้หน่อย คำว่า *"จบกิจ กิจอื่นยิ่งไปกว่านี้ไม่มีฯ จบกิจคืออะไรเอ่ย?"*

สมาชิก B ไม่ต้องทำอะไรแล้ว(บำเพ็ญเพียร สมาธิ ตบะ ญาณ ฌาณ บุญ บารมี) ไม่ต้องสะสมอีกต่อไปแล้ว สักแต่ว่าจ้าๆ แจ้งๆ สักแต่ว่ากันไปเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ

เนื้อหาพระสัจธรรม เนื้อหานิพพาน คือ การไม่ยึดติด (อนุปาทาโนฯ ไม่อุปาทาน ไม่ยึดติด ก็หลุด ก็วิมุติหลุดออกจากการเกิด) เนื้อหาแห่งการไม่ยึดติดในรู้ *"สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ"* ที่ทรงสอนนี่ ไม่ยึดติดในธาตุขันธ์กายจิตออกไปแล้ว จ้าๆไปแล้ว ไม่ยึดติดก็หลุด หลุดก็วิมุติด้วยไม่ยึดติดไปแล้ว จบกิจไปแล้ว กิจอื่นยิ่งไปกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว ถ้ามีก็เป็นกรรมเอาไปเกิด

พูดถึงการทำเอาสะสมเอา เช่น ทำเพื่อเอาบุญ และ ขอให้บุญรักษานี่ คนที่จ้าๆแล้ว ไม่มีธาตุขันธ์กายจิตแล้ว ไม่รู้จะเอาบุญไปทำยาอะไร จ้าๆไปแล้ว ก็หมดอัตตาตัวตนไปแล้ว ไม่รู้จะเอาบุญไปรักษาอะไรอีก

ส่วนคนที่ไม่จ้า ยังคงมีสิ่งที่ต้องรักษาอยู่ จึงต้องสะสมบุญต่อไป และถ้าหากอัตตาใหญ่ๆ เช่น ลาภยศสรรเสริญใหญ่ๆ มีบริวารมากๆ คงต้องหาบุญไปค้ำไปรักษามากสักหน่อย เหนื่อยหน่อยนะ รักษาหน้าตาใหญ่ๆไว้หน่อยนะ(จ๊ะ)

สมาชิก ภ ครับหลวงพ่อ จบกิจ...ความเข้าใจของผมคือ..ไม่ยึด..ไม่ติด..และไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดอีกครับ

ถูกแล้ว จบกิจ ก็จบกิจกรรม จบกิจจบกรรม ไม่เกิดอีก แต่ถ้ายังทำยังปฏิบัติ ก็ยังทำกิจทำกรรมอยู่ ยังต้องไปเกิดอีก

จบกิจ ยังหมายถึง จบตัวรู้นั่นแหละ จบรู้เสียด้วย *"สักแต่ว่า"* คือ ปล่อยรู้ วางรู้ ไม่ติดรู้ ไม่ติดตามดูตามรู้ (ในกาย เวทนา ในจิตก็ไม่ต้องดูจิต ในธรรม รู้ก็ปล่อย สักแต่ว่า ช่างๆไป) แต่ให้ตัด ซะเจ้าตัวรู้ ตัวแสนล้านรู้ไปทั่วตัดซะ ดุจยกแผงคัทเอ้าท์ แต่ก็ไม่ไปคอยตัด มันตัดของมันเอง-มันวางของมันเองๆๆๆ วางแล้ว ว่าง นิพพานของมันเองๆๆๆ

สมาชิก B สักแต่ว่าคือการตัด พอมันจ้ามันแจ้งขึ้นในใจ ก็คือตัดดับ จบไปแล้วหนึ่ง ตัดภพตัดชาติไปได้อีกหนึ่ง ตัดดับได้มากๆเข้าก็หมดกรรม ไม่ต้องมาเกิดอีกเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

*ตัดตัวรู้ สักแต่ว่า จ้าๆ ไร้ๆ คือ นิโรธเป็นเครื่องดับทุกข์เจ้าค่ะ เกิดแล้วดับเลย ไม่ต้องมีการตั้งอยู่ ให้ตัวรู้ได้ทำงานเจ้าค่ะเกิดดับๆ ก็ตัดดับๆ ดับสนิทเลยเจ้าค่ะ อยู่กับแจ้งๆจ้าๆ ดับ ตัวรู้ ไป สักว่ารู้ เห็นฯลฯ ทำละ ทำวาง ทำปล่อย ไม่ไปตามหาเหตุ คือจบเลยค่ะ

ตัดตัวรู้นี่ ไม่ได้ไปคอยตัดหรอกนะ มันคลายออกของมันเราก็ไม่ได้ไปคลายให้มัน มันคลายของมันเอง จึงว่านิพพานของมันเองๆๆ และจึงได้บอกอีกว่า *"ไม่ต้องไม่ตั้ง ไม่ต้องทำอะไรๆๆๆๆๆๆๆๆ แบบไหนอีกๆๆๆๆๆๆ มันของมันเอง เราไม่มันซะเองๆๆๆๆๆๆ"*

สมาชิก B เจ้าค่ะ มันเป็นแบบเซฟทีคัท ตัดได้อัตโนมัติเจ้าค่ะ แต่ลูกยังเป็นแค่นักมวยอยู่ ยังต้องฝึกอยู่ แต่ก็ไม่ได้จ้องจะตัดนะเจ้าคะ อาการเป็นแบบนี้เจ้าค่ะ เกิด รู้แว๊บๆๆ แล้วปล่อยไป คือยังมีตัวรู้อยู่เจ้าค่ะ มันมีแสนล้านรู้เจ้าค่ะ ๕๕๕ สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ

นิพพานเกิดจากการคลายตัวของอนัตตาจิต แท้ที่จริงมันก็ไม่ได้เกิด มันไม่เคยเกิด มันไม่เคยดับ อ่านเรื่องธรรมชาติจิตเดิมแท้ในเล่ม ๒๐ ให้กระจ่าง

ปภัสรังจิตตังฯ อนัตตาจิตเขาผ่องของเขาอยู่แต่เดิม ที่เศร้าหมองเพราะแขกที่ตา หูฯ เรื่องราวคิดนึกเพ้อฝันไปเข้ามาเยี่ยม คือวิบากกรรม วิบากจิตเขามาเยี่ยมก็เป็นแขกของเราเอง ได้เชิญเขาเอาไว้ (ทำกรรมเอาไว้) แต่กาลก่อน เขาก็มาตามนัดที่เราเชิญ เขามาแล้วก็ไป มาเยี่ยมชั่วคราว ชั่วคราวนี้แต่ละคนช้าเร็วไม่เท่ากัน บางคนมาอยู่ตลอดชีวิตไม่ยอมไปก็เคยมี เช่น เจ้าชายนิทราตลอดกาล เป็นต้น

รู้ก็ปล่อย ไม่รู้ก็ปล่อย เผลอก็ปล่อย ไม่ต้องไปรู้เผลอ ถ้าไปรู้เผลอก็เท่ากับเผลอสองต่อ ไม่รู้ไม่ชี้ ช่างๆๆ ใช้หลวงพ่อช่างสติตัดก็ได้ จะรู้ก็ช่าง จะเผลอไปแล้วก็ช่าง ช่างตลอดๆๆๆๆๆๆๆ

ถ้าเป็นคัทเอ้าท์โบราณ มันไม่ตัดเอง แต่เราไม่ได้ไปยกคัทเอ้าท์เองนะ มันยกเองตัดเองเหมือนเชฟทีคัทรุ่นใหม่นี่แหละ มันตัดของมันเอง ที่จริงคำว่าตัดมันน่าจะไม่ใช่ ใช้คำอื่นจะชัดกว่า คือ เปรียบเหมือนแขกมาเยี่ยมนี่แหละ เราก็ปล่อยเขาช่างเขา เขาจะอยู่จะกลับก็ช่าง แต่เขาไม่อยู่จน *"นิจจัง"* ยั่งยืนหรอก เขาเป็นแขก *"อนิจจัง"* ชั่วคราว แต่ไม่รู้กลับเมื่อไร แต่ต้องกลับ ช้าเร็วต้องกลับ เพราะเขาชื่อแขกอนิจจัง ยึดไม่อยู่เกาะไว้ไม่ติด อย่ายึด ยึดทุกข์ทันที หรือไม่ยอมรับแขก ก็ทุกข์ทันทีอีกเหมือนกัน *"ยอม"* ปล่อยลูกเดียว กับอโหสิอุทิศบุญเท่านี้แหละ!

จำไว้ว่า อย่าไปคอยปล่อย มันปล่อย *"ของมันเอง"* นิพพาน มันว่างของมันเอง แล้วก็อย่า(เสือก)ไปรู้ว่าง เดี๋ยวไม่ว่างรู้อีกแล้ว

คนเจริญสติปัฏฐาน ชนิดตามดูตามรู้ รู้รูปนามเกิดดับๆๆ สติค้างแข็ง พวกนี้ใช้ธาตุขันธ์เปลือง เพราะกำลังรับวิบาก

สติให้พึงใช้แต่พอดี คือ สมมุติขึ้นมาใช้แล้ว ให้วางเสีย วางแล้วจบไปแล้ว ไม่ใช่ใช้ตะบี้ตะบัน จิตไม่คลายไม่เบิกบาน ไม่อิสระ ไม่ฟรีด้อม ไม่ว่าง ไม่หลุดไม่วิมุตินิโรธนิพพาน

ปล่อยอนัตตาจิตเดิมของเขา ให้เขาเป็นอย่างที่เป็น <u>ไม่ต้องดัดจริตประดิษฐ์ท่าทางตั้งนั้นต้องนี้ ไม่ต้อง</u> ของมันเอง เขาก็อิสระคลายตัวปภัสสรดังเดิม

นิพพาน เป็นผลของการคลายตัวของอนัตตาจิตเดิม แต่ผลนี้ก็ไม่เอาไม่มีประโยชน์กับใคร

จ้าๆ ก็ไม่เอา ไม่มีประโยชน์กับใคร จึงว่า อนัตตา ไม่มีใคร ไม่มีอัตตา ของใคร

สมาชิก B วันนี้ท่านพระอาจารย์มาแรง

โสวๆๆๆอโหสิต่อกันทุกชีวิต ทุกดวงจิต ทุกดวงวิญญาณ ขอจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเถิด ขอความยึดมั่นถือมั่นจงคลาย คลายออก ขอจงเป็นผู้เบาบางจางคลายทั่วทุกคนเถิด

ถ้าถูกฝาถูกตัวก็อย่าง ไม่ถูกฝาถูกตัว ก็อีกอย่าง ปุพเพกตปุญญตา สาธุโสวแล้วนะ

กลุ่มสนทนาธรรมนี้ เคยมีจำนวนมากที่สุด ๔๖ คน เข้าๆ-ออก เปลี่ยนชื่ออยู่ประมาณ ๕ -๖ คน ขณะนี้ มี ๔๓ คนในจำนวนนี้ มีจ้าๆแล้ว เจ๋งๆ น่าจะสัก ๔-๕ คน อีกสัก ๑๐ คน กำลังกลั่นกรอง อีกยี่สิบแปดไม่รู้จักและไม่เคยแชทหรือโทรเข้ามา เลยไม่ทราบว่าฟังรู้เรื่องหรือไม่ หรือว่าอาจจะกำลังต้อนรับแขกวิบากกรรมวิบากจิต ถ้ามีแขกเข้าบ้านมากก็ไม่ค่อยว่าง คนที่แขกมาเยี่ยมน้อย เวลาว่าง(จ้าๆวะๆตื่นๆ) ก็มากหน่อย ก็ไม่ต้องทำอะไร เป็นเจ้าของบ้านที่ดี ปล่อยแขกตามสบายแขก จะเป็นแขกถูกใจหรือไม่ถูกใจ ก็ต้องยอมแขก แขกชอบใจ(สุข) ก็ไม่ยึดเหนี่ยวเอาไว้ และแขกที่อาละวาด(ทุกข์)ก็ยอมหยวนๆ เดี๋ยวก็ต้องกลับไปแล้วทั้งแขกชอบไม่ชอบ ยึดไม่ได้ทั้งสิ้น หมั่นเทน้ำอุทิศบุญอโหสิขมากรรมบ่อยๆ แขกจะน้อยลง จะมีเวลา *"ว่าง"* (จ้าๆ) ได้มาก ผ่อนคลายได้มาก ก็อิสระได้มาก

อิสระ ฟรีด้อม นิพพาน ว่างๆ

สมาชิก M ขอเรียนถามว่า *"โสว"* แปลว่าอะไรครับ

สมาชิก B โสว ใช้เหมือน สาธุค่ะ พระผู้ให้กล่าว โสวๆๆ ครูบาอาจารย์อนุญาตให้ใช้แล้ว ถึงจะใช้ค่ะ

สมาชิก M เป็นภาษาบาลีใช่มั้ยครับ

สมาชิก B ไม่แน่ใจค่ะ ต้องกราบเรียนถามท่านพระอาจารย์อีกทีค่ะ สาธุ อโหสิค่ะ ขอให้แจ้งในธรรมนะคะ ไม่ง่ายไม่ยาก ไม่มีอะไรค่ะ สักแต่ว่าปล่อยๆ ไปนะคะ ปล่อยออกได้บ่อยๆจะเข้าใจมากขึ้นค่ะ สาธุ อโหสิทุกท่านค่ะ

โสว เป็นคาถาพระโพธิสัตว์ เป็นทั้งหมดของบารมีใช้โปรดสังสารวัฏ ผู้ใช้ต้องมั่นใจว่าตนมีพลังพอหรือไม่ ครูบาอาจารย์จะพิจารณาว่าสมควรใช้

หรือยัง ถ้าพลังจ้าไม่พอ ว่างไม่พอ พลังจะดูดกลับ ผู้ใช้ต้องมั่นใจตัวเองด้วย ปรารถนาให้สังสารวัฏหลุดพ้นวัฏฏะจึงใช้

สมาชิก M อยู่ในพระสูตรไหนครับ

สมาชิก B https://m.youtube.com/watch?v=BAMPLxQE5WU# สักแต่ว่าฟังๆ ไปค่ะ

อยู่ในพระสูตรอจินไตย สูตรว่าด้วยสิ่งที่ไม่ควรคิด (ขืนคิดสติอาจฟั่นเฟือน) มีสี่ คือ พุทธวิสัย กรรมวิสัย ฌานวิสัย และโลกวิสัย

สมาชิก M พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๑ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๑๓ อังคุตตรนิกาย จตุกกนิบาตอจินติตสูตร

[๗๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อจินไตย ๔ ประการนี้ อันบุคคลไม่ควรคิดเมื่อบุคคลคิด พึงเป็นผู้มีส่วนแห่งความเป็นบ้า เดือดร้อน อจินไตย ๔ ประการเป็นไฉน ดูกรภิกษุทั้งหลาย พุทธวิสัยของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ๑ ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน ๑ วิบากแห่งกรรม ๑ ความคิดเรื่องโลก ๑ ดูกรภิกษุทั้งหลายอจินไตย ๔ ประการนี้แล ไม่ควรคิด เมื่อบุคคลคิด พึงเป็นผู้มีส่วนแห่งความเป็นบ้า เดือดร้อน ฯ จบสูตรที่ ๗

เนื้อความพระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๑ บรรทัดที่ ๒๑๖๖-๒๑๗๓. หน้าที่ ๙๓.

สมาชิก B จ้าๆไร้ๆสักแต่ว่า คือ นิโรธ คือ *"ดับ"* แล้วนะคะ ปล่อยดับไปเรื่อยๆค่ะ แล้วจะชินและชำนาญไปเองของมันนะคะ สาธุ อโหสิต่อกันทุกท่านค่ะ ขอความดับไป พ้นไปจงมีแด่ทุกท่านค่ะ

ค่ำนี้จะวิสัชชนา เรื่องตัณหา ตัณหา ๑๒ หน้า มันพยายามดึงสัตว์ไว้กับโลก

ครั้งที่เสด็จออกป่ากับฉันนะกับม้ากัณฐกะสหชาติคู่บารมี มารมาล่อเอาจอมจักรพรรดิ์มาล่อ แต่พระองค์เมิน มารอาฆาตว่า เรารู้ถึงกิจใด

ที่ควรทำแก่ท่าน (แล้วจะเห็นดีกัน) นี่หน้านึงของตัณหา พวกเราก็มีสมุนพญามารอาฆาตมาแล้ว ไม่รู้ตัวเคยทำอะไรไว้บ้างกี่ภพชาติพุทธันดร ตามมาดุจเงา

ตัณหา คือ ความหลง สอง คือ ตัวเจตนาจริงจัง(ดันเข้าใส่) สาม-ตัวรู้ (บวกกับหลง และตัวจริงจังจึงเป็นหลงรู้ทุกเรื่อง แสนรู้ทัสสนาจรรู้ไปทั่ว) สี่ คือ โลภะ ราคะ ราคา รักใคร่ ห้า คิดนึกฟุ้งซ่านไป หก-ตัวชนเจ็ด-ชอบชัง แปด-อยากได้ในอารมณ์บ้างผลักไสบ้าง เก้า-ตัวยึดติดเหนียวแน่น(sticker) สิบ-หาที่ไปเกิดใหม่ สิบเอ็ด-ไปเกิดอีก สิบสอง-ตัณหามีความตายเป็นเบื้องหน้าหอบเอาความหลงไปด้วยพร้อมกับการเกิดใหม่วนเวียนว่ายในวัฏฏะ พรหมโลก เทวโลก มนุษยโลก และยมโลก ไม่พ้นไปจากโลก ตัณหามีกองทัพสมุนอีกมาก สรุปก็ กิเสสพันห้า ตัณหาร้อยแปด (สรุป คือเจตสิกในจิต ห้าสิบสอง คือตัณหาพาเกิด)พาไปเกิดในร่างประณีตบ้าง หินะหยาบบ้าง ตามวิบากที่ทำ สาธุโสวๆ

ครั้งพุทธกาล มีการแซมปริ่ง สุ่มตัวอย่าง นางวิสาขาโสดาบันตั้งแต่เจ็ดขวบ ตัวเธอเองไม่อยากไปนิพพานเร็วนัก ขอชมสวรรค์ก่อน นี่ก็หน้านึงของตัณหา เธอเที่ยวไปถามหญิงตั้งแต่สาวรุ่น กลางคน และหญิงแก่ได้คำตอบว่า ไม่มีใครปรารถนาวิวัฏฏะพระนิพพาน

พระสารีบุตรก็สุ่มตัวอย่างเหมือนกัน ไปถามพราหมณ์หลานเพื่อนกัน และลุง ต่างตอบไม่ปรารถนาวิวัฏฏะพระนิพพาน พากันไปทูลถาม ทรงตรัส *"สัตว์โลกก็แลเห็นอยู่ว่า สำนักแห่งการเกิดย่อมส่งไปสู่สำนักแห่งชราฯลฯ พยาธิฯ มรณะ ก็แลเห็นอยู่ แต่สัตว์ ท. เหล่านั้น ก็ไม่ปรารถนาวิวัฏฏะ ฯ"* นี่เพราะเหตุอันใดหรือ ?

ทรงตรัส *"โลกคือหมู่สัตว์ เป็นทาสแห่งตัณหา ไม่อิ่มในกามฯ" แม่น้ำเสมอด้วยตัณหาไม่มีฯ"* แม่น้ำมันยังมีวันพร่องวันเต็ม แต่ตัณหาไม่มีพร่องไม่มีเต็ม เห็นฤทธิ์เดชตัณหาหรือยัง?

สมาชิก B สักแต่ว่าเห็นเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ

ถามว่า แล้วพ่อแม่พี่น้อง ญาติโยม ท. จะทำอย่างไรกับเจ้ามารร้าย ตัณหาสิบสองหน้านี้ พุทธะ ทรงตรัสสอนว่าอย่างไรกับตัณหา? ช่วยตอบกันหน่อย

สมาชิก B สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ ตัดท่อน้ำเลี้ยงตัณหา ไปเรื่อยๆ เดี๋ยวมันก็ฝ่อของมันเองเจ้าค่ะ จ้าๆไร้ๆ ดับ ไปเรื่อยๆ ตัดตัวรู้ ด้วย สักแต่ว่า อยู่กับแจ้งๆจ้าๆ ดับตัวรู้ไป สักว่ารู้ เห็นฯลฯ ทำละ ทำวาง ทำปล่อย ไม่ไปตามหาเหตุ คือจบเลยค่ะ สาธุ อโหสิต่อกันทุกท่านค่ะ

ขออนุญาตนำคำชี้แนะของท่านพระอาจารย์มากล่าวอ้างเจ้าค่ะ

จำไว้ว่า อย่าไปคอยปล่อย มันปล่อย "ของมันเอง นิพพาน มันว่างของมันเองแล้วก็อย่า(เสือก)ไปรู้ว่าง เดี๋ยวไม่ว่างรู้อีกแล้ว

๒๐๑๔.๐๙.๒๐ วันอาทิตย์

ตัณหา ในความหมายโดยสรุป คือ ตัวพาลากยาวในสังสารวัฏ พาวนอยู่ในวัฏฏะ ดังนั้น เมื่อมีมัน จึงไม่ปรารถนาวิวัฏฏะ

<u>แต่นิพพาน เมื่อยังไม่รู้จัก ก็ต้องตั้งตัวปรารถนาเอานิพพานไว้ก่อน แต่นิพพาน ว่าง เปล่า (จากอัตตา) ปรารถนาว่างไม่ได้ เพราะมันไม่มี ถ้าปรารถนาว่าง-ก็ไม่ว่างจากปรารถนา จึงต้องทิ้งตัวปรารถนา แล้วว่าง ทันที</u>

<u>ขิปปาภิญญาพาหิยะทันที!</u>

กลั่นกรองคำว่า *"สักแต่ว่า"* นี้ ให้แยบคาย ก็ให้สักแต่ว่ากลั่นกรองนั่นแหละ เดี๋ยวก็ จ้าไปเอง จ้าแล้วก็ปล่อยจ้าเสียด้วย

แต่ก็ไม่ใช่คอยปล่อย แต่มันปล่อยของมันเอง

นิพพาน ไม่ต้อง ของมันเองๆ ๆ ๆ จ้า ๆ เป็นอกาลอยู่ไม่มีกลางวันกลางคืน

สรุป ตัณหา หลักสูตรการเรียนการสอนทั้งทางโลกและทางธรรม ถ้าสอนให้มี *"การปลงการวาง วางตัวปรารถนา ตัณหาก็ดับ นิโรธนิพพาน"*

ตัณหาไม่ได้มีพิษสงร้ายกาจอะไร ทั้งยังต้องขอบคุณมันอีกด้วยที่พาให้นิพพาน

แต่อย่าให้นานนักนะ (จ๊ะ) แล้ววันนี้คุณเทน้ำอุทิศบุญกับ อโหสิแล้วหรือยัง?

ไม่คอยปล่อยนั่นแหละปล่อย ไม่แบกไม่วางนั่นแหละวางของมันเองๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ

นิพพาน ไม่ต้อง ของมันเอง ๆๆๆๆๆๆ

วันนี้วันพระ ไปทำบุญวัดใกล้บ้าน ถามว่า วันพระ ๑ ทำบุญ ๑ และวัด ๑ สามอย่างนี้ คืออะไร และควรทำอย่างไร จึงชื่อว่า สมควรแก่ธรรม? ใครรู้ตอบมา

แล้ววันนี้ท่านอโหสิอุทิศบุญเทน้ำด้วยแล้วหรือยัง ?

สมาชิก B วันไหนๆ ก็เป็นวันพระ เพราะพระอยู่ที่ใจ ใจเป็นพระเจ้าค่ะ

ทำบุญ ก็ทำละ ทำวาง ทำปล่อย อโหสิกรรม ก็เป็นบุญที่ได้จากการสละออก และการให้อภัย คือว่าเป็นบุญที่เกิดจากอภัยทาน วัด ก็อยู่ที่ใจ อยู่ที่บ้าน เจ้าค่ะ

"ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา ตถาคต" สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ

สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ วันไหนก็เหมือนกัน เพราะมันเป็นสมมติเจ้าค่ะ

เกิดแล้วต้องตาย ช้าหรือเร็วต่างกันไปตามยถา ตามเหตุและปัจจัยเจ้าค่ะ

สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯ ใจเย็นๆ นะคะทุกท่าน อ่านดู รู้ เห็น ปล่อย

วางค่ะ บททดสอบมีผ่านมาตลอดเวลา เผลอไปก็ปล่อย ตามทันก็ปล่อย กระทบตา กระทบใจ ฯลฯ แล้วปล่อยดับค่ะ อย่ายึด จะเป็นทุกข์นะคะ สาธุ ขอความเบาบางจางคลาย(คลายออก) จงมีแด่ทุกท่านเถิด อโหสิ อโหสิ อโหสิ ต่อกันทุกท่านค่ะ

การอโหสิอุทิศบุญ เทน้ำก็ *"สักแต่ว่าทำๆไป"* ค่ะ สะดวกตอนไหน ก็ตอนนั้น ไม่ยึด ไม่เอาจริงเอาจัง ปล่อย "สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม" สาธุ อโหสิทุกท่านค่ะ

อะไร ยังไง เมื่อไหร่ ก็ *"สักแต่ว่า ปล่อยๆไป"* กระทบตา หู ใจ ฯลฯ แล้วปล่อยผ่าน ไม่ต้องเอาจริงเอาจัง ไม่ต้องยึด ดีก็ปล่อย ร้ายก็ปล่อย เสียใจก็ปล่อย ดีใจก็ปล่อย ร้องไห้ก็ปล่อย หัวเราะก็ปล่อย เดี๋ยวจิตเรามันจะคลายเองโดยธรรมชาติ ทำละ ทำวาง ทำปล่อย บ่อยๆ จิตจะคลายได้ไวขึ้น ไม่ทรง ไม่แช่ กับอารมณ์ หรืออาการนั้นนานจนเกินไป จนเป็นทุกข์ ใจเย็น สักแต่ว่าเพียรลด เพียรละ ไปเนืองๆ เดี๋ยวเป็นไปเองค่ะ ทุกท่าน สาธุ อโหสิต่อกันทุกท่านค่ะ

จิตคลายออก (ออกจากทุกข์)จะนิพพานหรือไม่นิพพานก็ช่าง ไม่ยึด ไม่สงสัย ไม่ใส่ใจ แค่ *"พ้นออกจากทุกข์"* นั้นๆ ในตอนนั้นๆ เวลานั้นๆ ได้ด้วยการคลายออกของจิต แค่นี้ จบค่ะ สาธุ อโหสิ สักแต่ว่าอ่านดู รู้ เห็น ฯลฯกันต่อไปค่ะ ปล่อยค่ะ

https://m.youtube.com/watch?v=EtZfn๔xKaTY# พระพุทธวจน สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ สักแต่ว่าดูบ่อยๆนะคะ ทุกท่าน จะเข้าใจแจ้งขึ้นค่ะ

ในภาพยนตร์การ์ตูน พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า "ทุกข์คือความไม่สบายกาย ไม่สบายใจ ควรกำหนดรู้" แต่ในทางกลับกัน ในการปฏิบัติจริง ถ้าเราไม่ไป *"กำหนดรู้"* คือเราก็จะไม่ทุกข์ ครูบาอาจารย์ท่านถึงได้ชี้แนะว่า *"ให้ตัดตัวรู้ออก"* ด้วย สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ แล้วอยู่กับ นิโรธ คือ จ้าๆ

แจ้งๆ ไร้ๆไปเบาๆ นี่แหละค่ะ ตรงนี้ค่ะ คือ *"ดับทุกข์"* ของจริงๆค่ะ สาธุ อโหสิ ต่อกันทุกท่านเถิด

พระอาจารย์: เอาตัวหาไปหาความสงบ นั่นแหละเป็นความไม่สงบเสียเอง

ตัวเจตนาปฏิบัติบริกรรมทำแสวงหา เหล่านี้เป็นกรรม กรรมไม่ใช่ว่าง ไม่นิพพาน

มโนกรรม คิดนึกทางใจ เป็นกรรมหนักมีผลมาก คิดนึกไม่ว่าง ไม่นิพพาน

คิดนึกก็ *"สักแต่ว่า"* พระพาหิยะฯ นั่นคือ *"ตื่นรู้ปล่อยวาง"* ว่างจ้าๆ ออกไปแล้ว หลุดพ้นกายจิต พ้นขันธ์ เป็นขันธวิมุติแล้ว นิโรธดับแล้ว นิพพาน ว่างแล้ว (จากกรรมคิดนึกความรู้สึกว่างจากอัตตาเจตนากรรม กิเลสทั้งมวล) อนัตตาจิตผ่องจ้าดังเดิมแล้ว

จึงให้ *"ตื่นๆ ตื่นรู้ ตื่นนอกตื่นใน ตื่นโพล่งโล่งจ้าออกไป กว้างขวาง กว้างไกล สว่างไสวไร้ขอบเขตและคิดนึกฯ"* ดุจ *"ตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้นฯ"*

จะนอนนั่ง ก็ให้ระวังท้องฟ้าจะหล่นใส่หัว!

ความคิด ก็ช่าง เผลอก็ช่าง ไม่ต้องไปรู้เผลอ ถ้ารู้เผลอ ก็เผลออีกแล้ว

ความคิด อย่าห้ามคิด คิดก็สักแต่ว่าคิด อย่าใส่ใจ คิดก็ช่าง คิดก็ปล่อย แต่ไม่ใช่ *"คอยปล่อย"* มันปล่อยของมันเอง

อย่าเอาอัตตา-เจตนา-กรรม เข้าไปปล่อย ไปทำอะไรๆ แบบไหนอีก เพราะทำ เป็นกรรมไปเกิด หยุดทำหยุดเกิด

กรรมใหม่ไม่สร้าง ด้วยหยุดตัวคิดนึก ด้วย "ตื่นๆ จ้าๆ ฯ" ไปเรื่อยๆ ทั้งวัน จนกระทั่งหลับ

กรรมเก่า หยุดได้ด้วย *"อโหสิกรรม-วิมุติกรรม-โมฆะกรรม"* ด้วยการอุทิศบุญ

อุทิศบุญ-ขอขมากรรม-ประกาศสละ-ถอนตัวมุ่งหวังตั้งเอามา ทั้งทางโลกทางธรรม เทน้ำและจ้าๆวะๆ กว้างไกลฯ แบบไม่อะไรกับอะไรฯ

เพื่อนสมาชิกญาติธรรมฯ ขอความไม่ติดขัดข้องคา ความสว่างไสวในพระสัจธรรม โดยทั่วกัน ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกัน อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ สาธุโสวๆๆนะโสวๆ

มีใครอ่านคำถามเมื่อตอนเช้ากันหรือยัง? ตอบกันไปหน่อย เปิดประเด็นธรรม จ้าๆ ไปนะ ขอเชิญ ว่างๆ จ้าๆ กันหรือยัง เทน้ำอุทิศบุญ อโหสิหรือยัง? อโหสิแล้วตอบคำถามไปนะ

คำถามมีว่า *"วันพระ ๑ ทำบุญ ๑ และ วัด ๑ สามอย่างนี้คืออะไร ควรปฏิบัติให้สมควรแก่ธรรมอย่างไร?"* (ถ้าสมควรแก่ธรรม อยู่ตราบใด มรรคผลนิพพานคงมีอยู่ตราบนั้น พระพุทธวจนะ ก่อนเสด็จดับขันธปรินิพพาน)

เรื่องปล่อยวางนี่ อย่าปล่อยวางแค่เฉพาะแชททางโทรศัพท์เท่านั้นนะ ให้ปล่อยวาง เสียด้วยสักแต่ว่าฯ พระพาหิยะ ไปนะ ไปตลอดทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพชีวิตจิตวิญญาณทีเดียว อย่าเลือกใช้ อย่าเลือกข้างไหน ไม่เลือกข้างไหน ไม่ตรงอะไรไป จะใช้สิ่งใดๆ ก็ให้ท่ามกลางไปนะ จะได้ไม่ต้องเป็นทุกข์กับมัน

แม้การใช้ชีวิตก็ให้เหมือนกัน อย่าให้ตัวเจตนาจริงจังตั้งต้องนัก จ้าๆ ออกไปไร้ขอบเขตแดนเลยนะ ตื่นรู้ปล่อยรู้วางนี่แหละ ตื่นนอกตื่นในโพล่งๆ จ้าๆ ออกไปนะ

การเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิต คือ การเรียนรู้ที่จะปล่อยวาง วางแล้วว่าง

คำว่า *"ปล่อยวาง"* มีความหมายเหมือนกันหลายคำ เช่น คำว่าหลุด

หลุดเอาผลของปล่อย ปล่อยก็หลุด ปล่อยก็คือไม่ยึด ไม่ติดในธาตุขันธ์กายจิต อย่างเช่น *"ตื่นๆ ตื่นโพล่งโล่งจ้า กว้างขวางกว้างไกล ไร้ขอบเขตคิดนึกฯ"* นี่มันจ้าออกไปจากกายจิตธาตุขันธ์ไปแล้ว มันไม่ยึด ไม่ติด มันปล่อยวางไปแล้ว หลุดออกไปแล้ว วิมุติจากธาตุขันธ์ไปแล้ว ขันธวิมุติแล้ว

สมาชิก B สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ วันไหนๆ ก็คือสมมติ ไม่ยึด พระอยู่ที่ใจ ใจเป็นวัด ทำละ ทำวาง ทำปล่อย อโหสิกรรมนี่ก็ทำบุญแล้วเจ้าค่ะ บุญที่ได้จากการสละออก และการอภัย เจ้าค่ะ

สาธุ *"อุทิศบุญ-ขอขมากรรม-ประกาศสละ-ถอนตัวมุ่งหวังตั้งเอามาทั้งทางโลกทางธรรม เทน้ำและจ้าๆวะๆ กว้างไกลฯ แบบไม่อะไรกับอะไรฯ"* หมั่นทำอยู่เนืองๆ ทำแล้วละ ทำแล้ววาง ทำแล้วปล่อยเจ้าค่ะ ลูกได้กระทำแล้วเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิเจ้าค่ะเกิดแล้วต้องตายช้าหรือเร็วต่างกันไปตามยถา ตามเหตุและปัจจัย เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ปล่อยวาง นี่ ไม่ใช่ไปคอยปล่อยนะ ไม่คอยปล่อย มันปล่อยของมันเอง มันวางของมันเอง ว่างๆของมันเองนิพพานว่างๆ ของมันเอง อย่าเข้าไปทำปล่อยทำวางเชียวนะ ตรงที่เข้าไปทำน่ะ *"ทำน่ะ ไม่ว่างเสียแล้ว"*

<u>เมื่อเช้าตั้งคำถาม</u> ว่า ทำบุญ คืออย่างไร? จึงสมควรแก่ธรรม จึงสมควรแก่มรรคผลนิพพาน ก็ตอบโจทย์ที่ตรงนี้ <u>ทำบุญก็ต้องปล่อยต้องวาง จึงสมควรแก่ธรรม</u> ที่ทรงสอนก่อนปรินิพพาน

ถ้าทำด้วยตัณหาพาทำ ทำบุญเพื่อเอาบุญ ไม่ปล่อยไม่วาง จะสมควรแก่ธรรมตามที่ทรงสอนได้อย่างไร?

แล้วยังถามอีกว่า ไปทำบุญที่วัดใกล้บ้านฯ ก็ถามไปว่า *"วัด"* คืออะไร วัดอย่างไร จึงสมควรแก่ธรรม ที่ทรงสอนเป็นพระวาจาสุดท้ายก่อนปรินิพพาน อันนี้ ขอเชิญสมาชิกวิสัชชนาเข้าไปฟังกันหน่อยนะ

วัด คืออะไร วัดอย่างไร จึงสมควรแก่มรรคผลนิพพานที่ยังคงมีอยู่?

สมาชิก B วัด คือการปล่อยวาง ที่ไหนก็ได้ ไม่ยึดเจ้าค่ะ ไม่ยึดสถานที่ บุคคล หรือสรรพสิ่งใดๆๆ ไร้ๆๆๆๆๆ เจ้าค่ะ สรรพสิ่ง สรรพชีวิต คือ อนัตตา ไร้ๆๆๆๆสาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

เอ้า แล้วทีนี้ เมื่อเช้า เพื่อนบอกว่า *"วันนี้วันพระ ขอเชิญไปทำบุญที่วัดใกล้บ้าน"* ควรแนะนำเป็นกัลยาณมิตร อย่างไร เพื่อนเราจะหายหลง?

สมาชิก B สักแต่ว่าแนะนำไปเจ้าค่ะ สรรพสิ่ง สรรพชีวิต คือ อนัตตา อย่าไปยึดเจ้าค่ะ ยึดปุ๊บทุกข์ปั๊บ เจ้าค่ะ

ของร้อน ของหนัก ต้องรีบปล่อยเจ้าค่ะ ไร้ๆๆๆๆๆๆๆๆ ไปเถอะเพื่อนเอ๊ย จ้าๆไร้ๆ สักแต่ว่า ปล่อยๆ ไป หลวงพ่อสอนไว้นะเพื่อน สาธุ อโหสิต่อกันทุกท่านค่ะ

กัลยาณมิตร หมายเอา ตั้งแต่องค์พุทธะลงมา พระอริยสาวก พุทธบริษัททั้งสี่สัตบุรุษ สี่คู่แปดบุคคล ควรปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ตามองค์พุทธอรหันต์ โปรดสรรพสัตว์สังสารวัฏ

เมื่อครั้งภายหลังตรัสรู้ โปรดปัญจวัคคีย์บรรลุธรรม ครั้นออกพรรษาแล้ว ทรงตรัสให้แยกย้ายกันไป เธออย่าไปทางละสององค์ จงแยกย้ายกันไปสั่งสอนสรรพสัตว์ ท. เพื่อพหุหิตายฯ เพื่อประโยชน์เป็นอันมาก คือพระนิพพาน พหุสุขายฯ เพื่อประโยชน์สุขแก่มหาชน

วัด (รวมถึงสถานปฏิบัติธรรม) ควรเป็นวัดอย่างไร จึงสมควรแก่ธรรม คือมรรคผลนิพพาน ควรสอนพุทธบริษัทญาติโยมชาวบ้าน เพื่อพหุหิตายะ พหุสุขายะฯ อย่างไร ?

เนื้อหาพระศาสนา สรุปรวมลงที่ความไม่ประมาท คือ ปล่อยวาง วิมุติหลุดพ้นออกไปจากการเกิดอีก นิโรธดับตัณหาสมุทัย นิพพาน ว่าง

สมาชิก B สักแต่ว่าเป็นวัด สอนให้ละ ให้วาง ให้ปล่อย ให้ใช้ *"นิโรธ"* ขึ้นเป็นประธาน เจ้าค่ะ

ถ้าหากมีวัดเช่นอย่างที่ว่ามานี้ แม้ไม่อยู่ใกล้บ้าน และแม้ไม่ใช่วันพระ ก็ควรหาโอกาสไปให้สมควรแก่ธรรมนะ สาธุ โสวๆๆนะ

สมาชิก B ถ้าใช้ *"ทุกข์"* ขึ้นเป็นประธาน ก็ต้องแสวงหาเหตุอยู่อะไรที่ยังแสวงอยู่ ยังไม่ใช่การปล่อยวางเจ้าค่ะ *"หลง"* มาแล้วเจ้าค่ะ

เรื่องของหลงนี่ มีคนกล่าวว่า คนหลงไม่รู้ว่าตนหลงนี่ยาก แต่คนหลงแล้วรู้ว่าตนหลงยังค่อยยังชั่ว เอ! เขากล่าวอย่างนี้ สัจธรรมทรงสอนว่าอย่างไรนะ?

สมาชิก B หลงรู้ หลงเห็น หลงได้ยิน เพราะ ตัวรู้ เจ้าค่ะสักแต่ว่าหลงก็ปล่อยไปเจ้าค่ะ

ตัดตัวรู้ออก ก็ไม่หลงแล้วเจ้าค่ะทุกข์ คือ การกำหนดรู้ เจ้าค่ะ

ทรงสอนให้ *"สักแต่ว่า"* พระพาหิยะฯ ใช่ไหม นี้เอาไปใช้ครอบจักรวาลเลยขอบเขตคิดนึกเลยเชียว

สมาชิก B ทุกข์ไม่ดับจริงๆ จากการกำหนดรู้เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

หลงก็ช่าง หลงก็ปล่อย ถ้ารู้ว่าหลง ก็หลงซ้อนหลง นี่เนื้อหาพระสัจธรรม

สมาชิก B หลงบ้าง ไม่หลงบ้าง ซ้อนบ้าง ไม่ซ้อนบ้าง ก็ปล่อยไปเจ้าค่ะ

ที่ว่า *"คนรู้หลงค่อยยังชั่วหน่อย"* หมายความว่า ตกนรกหลุมตื้นหน่อย ตื้นกว่าเจ้าคนหลงไม่รู้ว่าหลงนี่ลึกไร้ขอบเขตอีกเหมือนกัน

สมาชิก B ลูกยังเป็นคนปกติธรรมดาอยู่ วิบากมาต่างกัน ปล่อยไปแล้วแต่เหตุและปัจจัยของแต่ละคนเจ้าค่ะ ตาบอดเดินเข้าถ้ำ ส่องไฟให้แค่ไหนก็ไม่เห็น ต้องปล่อยไปตามยถาเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

นี่ก็ซ้อนรู้เข้าไปอีกแล้ว เป็นอะไรก็ปล่อย ไม่ปล่อยก็หนักนะ สักแต่ว่า นี่มีความหมาย อีกคำ *"ท่ามกลาง"* แปลว่า ไม่ตรงอะไร ไม่เลือกเอาข้างไหน สักแต่ว่าไป อย่าตัดสิน อย่าพิพากษา ไม่เป็นผู้พิพากษาซะเอง ปล่อยให้ของมันเองๆๆๆๆๆ

สมาชิก B งั้นไม่หนัก ปล่อยเลย สาธุเจ้าค่ะ *"ปล่อยเลย"*

นิพพาน พ้นธรรมดา พ้นวิเศษ พ้นสูงพ้นต่ำ พ้นดี พ้นชั่วออกไปแล้ว(อย่าให้ค่าราคาราคะ คติ-อคติ ชอบ-ชัง สรรพสิ่งใดๆ แม้ตัวเองก็ไม่

สมาชิก B *"ปล่อย"* สาธุเจ้าค่ะ ไร้ๆๆๆจ้าๆๆ สักแต่ว่า ปล่อยไป สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณที่เมตตาขัดเกลา เจ้าค่ะ

อยู่กับจ้าๆนี่ พ้นออกไปจากความเห็นความหมายใจคิดนึก ถ้าไม่จ้า ก็จะติดๆ-หลุดๆ ไม่ติด-ไม่หลุด ไม่แบก-ไม่วาง มันวางของมันเอง นิพพานว่างๆ ของมันเอง

อโหสิๆๆๆๆทุกอย่างอโหสิ มีส่วนแห่งบุญนี้จงทั่วๆกัน สาธุโสวนะ

สมาชิกใหม่ say Hello เข้าไปหน่อย เก่ามาจากสำนักไหน สมควรแก่ธรรมอย่างไร แชร์เพื่อนๆ หน่อย ขอเชิญ

ใครอยากไปเที่ยวป่า ธุดงควัตรขัดเกลา ๓ วัน ๗ วัน ไหม จะเป็นไกด์พาไป

สมาชิก B ลูกขอ say bye bye เจ้าค่ะ เข็ดแล้วเจ้าค่ะ

จะพบกับสิ่งที่ท่านไม่เคยพบเห็นมาก่อนในชีวิต พบกับอริยเจ้าอริยสงฆ์มากมาย อาจอึ้ง

สมาชิก B ปล่อยไปตามเหตุและปัจจัยเลยเจ้าค่ะ มีเหตุและปัจจัยให้ได้พบได้เจอ ก็พบก็เจอ ไม่มีเหตุไม่มีปัจจัย ไม่ดิ้นรนแสวงหาเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

ถ้าวาระโอกาสเปิด มีเหตุปัจจัย ก็ห้ามไม่ได้ วิบากห้ามไม่ให้เกิดห้ามไม่ได้ ไม่มีอุบัติเหตุ ไม่มีเหตุบังเอิญในพระศาสนา

สมาชิก B ห้ามไม่ได้ ก็ปล่อยไปเจ้าค่ะ

คำว่า ไม่คอยปล่อย บอกไปแล้ว ทีนี้ถามว่า *"ไม่คอยอยู่ คืออย่างไร?"*

สมาชิก B ไม่จ่อไม่จ้อง อะไรจะเกิดก็เกิด เกิดแล้วปล่อยเจ้าค่ะ ไม่ไปบังคับไม่ให้มันเกิด ไม่ไปบังคับให้มันปล่อยเจ้าค่ะ

คำว่า *"คอย"* นี่ มีความสำคัญอย่างไรนะ?

สมาชิก B ไม่มีค่ะ ไม่มีค่า ไม่มีความสำคัญ ไม่มีตัวตนเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ ไร้ๆๆๆๆ เจ้าค่ะ

***"จ้าๆๆ ไร้ๆๆ สักแต่ว่า"* คาถาครอบจักรวาล ศักดิ์สิทธิ์จริง ใช้งานได้จริง ได้ผลจริงเจ้าค่ะ**

คอย หรือ รอคอย เป็นความหวังแล้วใช่ไหม? คอย -รอคอย-ความหวัง เป็นของคู่ทวิภาวะ ไม่ว่างเสียแล้ว ความหวังมีสองคือ สมหวัง กับ ผิดหวัง ไม่หวังก็ไม่มีทั้งสองนั้น ก็เป็นหนึ่งเดียว คือ ว่าง

ไม่หวัง-ไม่รอคอย ก็ช่างๆ ไป ไม่สนใจ ไม่เอามาใส่ใจ(ให้รก) พอใจตามมี-ยินดีตามได้ ไม่ตัณหาแล้วนะ มันน้อมไปที่ง่ายๆ คลายๆ ออกไปแล้ว น้อมว่างๆ ไปแล้ว จึงอย่ารอคอย อย่าหวัง อย่ายึด อนิจจังมันสลายคลายตัวของมันให้ดูอยู่ตลอดเป็นอกาล หวังอะไรไม่ได้ยึดไม่ได้ จึงให้ *"ปล่อย"* ช่างๆไป เป็นอกาล

นักฟุตบอล ชอบออฟไซด์ล้ำหน้าอยู่เรื่อย ถูกเป่าฟาวล์อยู่เรื่อย ไปเกิดใหม่อยู่เรื่อย เพราะไม่เข้าใจ *"อนิจจัง"* ความผันแปร

สมาชิก B งานนี้ นักมวย รอดเจ้าค่ะ๕๕๕ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

ท่านมีเวลาว่าง(นิพพาน) ให้หาหนังสืออ่านในเล่ม ๒๐ เรื่อง ธรรมชาติจิตเดิมแท้ กับ สมาธิไม่ยากไม่ง่าย (เพื่อรู้จักสมาธิธรรมชาติของจิตเดิม) สั้นแต่ครอบคลุม ใช้สมาธิวิมุติไปสู่วิมุติ ที่ทำแบบไม่ต้องทำ

อนัตตาจิตเดิมเขาผ่องอยู่แล้วมาแต่เดิม ที่มันสกปรกเพราะตัวเจ้าของเอาจิตไปใช้จนมอมไม่ผ่องอย่างเดิม จนสมาธิธรรมชาติหายไป ดุจเมฆบังจันทร์

จึงต้องคลายจิตเศร้าหมองด้วยจ้าๆที่สอนมานี่แหละ ถ้าได้ทำความเข้าใจตรงนี้จะเร็ว อ้อ อย่าลืม ก่อนนอนคืนนี้ คุณเทน้ำอุทิศบุญแล้วหรือยัง?

ตัดซะตัวรู้ ไม่ติดในรู้ ไม่หลงรู้ รู้ก็ช่าง ไม่รู้ก็ช่าง รู้-ไม่รู้ ก็ช่าง รู้-ไม่รู้ก็ปล่อย รู้ก็สักแต่ว่ารู้ ไม่รู้ก็สักแต่ว่า เผลอก็สักแต่ว่า ฯลฯ

เหล่านี้ ฯ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธะที่ทรง *"ตรัสรู้"*

"เห็นคนให้เลยๆคน ฯ เห็นคน ภูเขาต้นไม้ ให้เลยๆๆ คน ภูเขาต้นไม้ ออกไป ฯ"

เห็น ได้ยิน ฯ รับรู้-รับทราบ อะไรๆ ให้เผินๆ ออกไป ผัสสะ-เจตนา-มนสิการ ก็สักแต่ว่าไป

สัญญา-เวทนา ก็ดับลงไปเอกัคคตารมณ์ แช่ทรง มันก็ไม่อะไรกับอะไร

ชีวิตก็ไม่อะไรกับอะไรทั้งวัน ก็อิสระ หลุดพ้นออกไป อิสระเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง

จ้าๆ วะๆ ตื่นๆ ตื่นนอกตื่นใน ตื่นตัดตัวรู้ ตื่นปล่อย ตื่นวาง ฯ ตื่นโพล่งๆออกไป วะๆ ออกไป วะแล้ววะอีก อีกๆๆๆๆ ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้นฯ

๒๐๑๕.๐๙.๒๑ วันจันทร์

จะนอนจะนั่ง ก็ให้ระวัง ท้องฟ้าฝ้าเพดาน จะหล่นใส่หัว ฯ

ดุจพระจันทร์วันเพ็ญ ลอยเด่นอยู่บนนภา ทรงกลดส่องแสงจ้า อยู่กลางเวหา ฯ

ขณะนี้ คุณอโหสิ-อุทิศบุญใช้หนี้กรรมแล้วหรือยัง?

จ้าๆวะๆ ตื่นทิ้งตื่นปล่อย ของมันเองๆๆ ว่างๆของมันเอง ไม่คอยปล่อย แต่มันปล่อยของมันเอง ของมันเอง จ้าๆ ว่างๆ อยู่แล้ว ของมันเองฯ

ปภัสสรัง จิตตัง ฯ ปล่อยอนัตตาจิตปภัสสร ดุจจันทร์ในวันเพ็ญลอยเด่น จ้าๆ เวหาหาวฯ จ้าปล่อยจ้า ปล่อยจ้าเสียด้วยฯ

ปล่อยให้มันเป็น อย่างที่มันเป็น จ้าๆ อย่างที่มันเป็น มันเป็นของมันเองๆๆนิพพานอยู่แล้ว

นิพพานอยู่แล้วของมันเอง

อะไรเอ่ย? มันไม่เคยเกิด และมันก็ไม่เคยดับ ไม่มีผู้ใดให้กำเนิด ไม่มีใครสรรสร้างมัน

อะไรเอ่ย? มันมีอยู่ในทุกคนทุกหนแห่ง แต่ไม่มีใครรู้จักมัน จ้าอยู่อย่างไม่มีกลางวันกลางคืนเป็นอกาลฯ

ก่อนนอนคืนนี้ คุณเทน้ำอุทิศบุญฯ โปรดสังสารวัฏ แล้วหรือยัง?

อโหสิกรรมเป็นการหยุดกรรม เป็นโมฆะกรรม เป็น *"วิมุติกรรม"* ด้วยการขอชดใช้หนี้กรรมด้วยบุญทิพย์

บุญทิพย์ ด้วย วาสนา-อธิวาสนาบุญญาบารมี ด้วยขอให้มีส่วนแห่งบุญการบวชการบรรพชาที่ได้เคยบำเพ็ญมาทุกภพทุกชาติพุทธันดร และขอให้มีส่วนในแสงสว่างแห่งพระสัจธรรมอันพวกข้าฯได้เห็นแล้ว (จะมากก็ตาม-จะน้อยก็ตาม) และขอให้มีส่วนในการโปรดสรรพสัตว์สังสารวัฏให้จบตาม-ดับตาม-วางตาม-ว่างตาม ว่างอยู่เองแล้ว ตามองค์มหาบารมีพุทธะ-มหาพุทธะไปตลอดกาลเทอญฯ สาธุโสวๆๆ อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ สาธุโสวๆๆ

นักกวีกล่าวว่า สายตาเป็นหน้าต่างหัวใจ องค์พุทธทรงตรัส *"มโนปุพพัง คมา ธรรมา มโนเสรฐา มโนมยาฯ ใจประเสริฐ ทุกอย่างสำเร็จด้วยใจฯ"*

ตื่นเช้าวันใหม่ ต่างคนก็เปิดหน้าต่างหัวใจ ส่งความปรารถนาดีต่อกัน เอาสิ่งดีๆ ให้กัน (พยายามด้วยตัณหาค้นหาแชทการ์ตูนรูปภาพดีๆ ให้แก่กัน) เป็นเรื่องโลก ประโลมโลก มายาโลก รุ่งขึ้นก็ทำพฤติกรรมอย่างเดิมอีก ตัวปรารถนาดี นั่นดีระดับวัฏฏะ คือ วนทำซ้ำๆ แบบเดิม กิน นอน เสพรูปเสียง ที่ตา หูฯ เหมือนเดิม ไปเกิดอีกเหมือนเดิม นี่หรือคือชีวิต?

"ชีวิต น่าจะมีอะไรที่มากไปกว่านี้ !"

มากไปกว่าที่จะต้องมาวนอยู่อย่างนี้ ควรที่จะเบื่อหน่ายคลายออกได้หรือยัง?

ขณะนี้ ท่าน ตื่นๆ ตื่นโพล่ง ตื่นนอก ตื่นใน ตื่นคลาย ตื่นปล่อยวาง แล้วหรือยัง?

อุทิศบุญอโหสิแล้วหรือยัง?

คนหลง ทรงตรัสว่า ดุจ *"เลียน้ำผึ้งบนปลายคมดาบฯ"* ดุจแมลงเม่าบินเข้ากองไฟฯ- ดุจกระโจนลงเหวเพื่อกอดเทพธิดามารฯ

ท่านกำลังอยู่ในเหตุการณ์นี้ อย่างไม่รู้สึกตัว!

ท่านหลงเข้าไปรู้ รูป รส กลิ่น เสียง เคียงสัมผัสรัดกอด เพลิดเพลินไปกับอารมณ์สุนทรีย์กามคุณตลอดเวลานาที เป็นเช่นนี้มาแล้วตั้งแต่ลืมตาดูโลก

ทรงตรัส เพราะเหตุที่มี ตา หูฯลฯ จึงชื่อว่าโลก

คือโลกทวารหก หรือ จอมปลวกหกรู ที่เหี้ยมันผลุบเข้า-ผลุบออกทั้งวัน เพลินไปหลงไปทั้งวัน

ท่านจะทำอย่างไร *"มโนเสรฐา มโนมัยยา"* ของท่าน กับใจของท่านอย่างไรจึงจะไม่ทุกข์

มีใครบ้างไหม? ขอเชิญแชร์พระสัจธรรมกันหน่อย ว่าทรงตรัสสอนให้ดูแลใจอย่างไรไม่ทุกข์? ขอเชิญจ้าๆ จ้า

สมาชิก B สักแต่ว่าดู รู้ เห็น ฯลฯแล้วเลยผ่าน เห็นคน คนต้นไม้ ฯลฯก็เลยผ่าน สักแต่ว่าต่อทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพชีวิต *"ฉันไม่เคยมีใจ (ให้เธอ) เลยสักนิด"*

อย่าไปดูไปรู้มันนะ เป็นกรรมนะ แต่ถ้าหากรู้อะไร เห็นอะไร รับรู้ รับทราบ ก็ปล่อยนะ แต่ก็ไม่ใช่คอยปล่อย ไม่ต้อง ของมันเอง ไม่ต้องคอยปล่อย แต่มันปล่อย มันวางตัวของมันเอง มันอนิจจัง (ผันแปร-ชั่วคราว) มันของมันเอง ว่างๆ ของมันเอง

ทรงสอนสัตว์สังสารวัฏ อยู่นานถึง ๔๕ ปี เพื่อประโยชน์สุขแก่ชน ท. เป็นอันมาก มีพระธรรมคำสอนถึงแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์

สรุปรวมลงอยู่ที่ *"พึงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด"* นี้ พระวาจาสุดท้ายก่อนปรินิพพาน

ความไม่ประมาท คืออะไร? ไม่เอาปริยัติวิชาการวิชาเกินมาบอกนะ แต่จะสรุปสั้นๆ แปดหมื่นสี่พันคำสอนคือ ไม่ประมาทที่จะต้องไปเกิดอีก

สมาชิก B นิโรธ คือ ความไม่ประมาท เจ้าค่ะ

จ้าๆๆไร้ๆๆสักแต่ว่า คือ ความไม่ประมาทเจ้าค่ะแต่ไม่จ่อไม่จ้อง ไม่รอไม่คอย

พระอาจารย์: เนื้อหาพระสัจธรรม รวมลงที่ *"เห็นแจ้งอนิจจัง"* ผันแปรเปลี่ยนแปลง สลายคลายตัวอยู่เป็นอกาล *"มันยึดเอาไว้ไม่ได้"* ถ้าเข้าไปยึด ตัวยึด ตัวตั้งเอามา นี่คือสมุทัย ตัวเหตุให้เกิดทุกข์ ทรงเห็นตรงนี้ ท่านจ้าเลย อ๋อ ดับเหตุ ทุกข์ดับทันที!

สมาชิก B ไร้ตัวตน กระทบตา หู ใจฯลฯ แล้วปล่อยไปเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ท่านบอก โอ้โห! หลงไปตั้งนาน บัดนี้เราไม่หลงแล้ว โครงเรือนยอดเรือน(ตัวรู้)เราหักเสียแล้ว ความเกิดใหม่ไม่มีแก่เราอีกแล้ว

สมาชิก B นิโรธ ดับ สมุทัย ทุกข์หาย ปฏิบัติมรรคต่อ เข้าใจแล้ว เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

พระอัสสชิเถระ โปรดสอน อุปปติสสะปริพพาชก นักบวชนอกศาสนาเพียงสั้นๆ *"ทรงตรัสเหตุและความดับเหตุ ทรงสอนเช่นนี้เป็นส่วนมากฯ"*

อุปปติสสะฟังเท่านี้ คลายออกเลย จ้าเลย นี่ฟังสั้นๆ บรรลุธรรมเลย พระอัสสชิไม่ได้สอนเลยว่า เธอต้องไปทำสมาธิให้เกิดปัญญาก่อนนะ ฯลฯ ไม่ได้สอนอย่างนั้น

สมาชิก B นิโรธ เป็น ประธาน ดับ สมุทัย เจ้าค่ะ

จ้าๆๆ ไร้ๆๆ แต่ว่า ดับเหตุสาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: จึงถามว่า อะไรที่ทรงตรัสเหตุ และอะไรที่ทรงสอนว่าดับเหตุ?

สมาชิก B สมุทัย เป็น เหตุ (รู้ เห็น ฯลฯ)

นิโรธ เป็น เครื่องดับเห็น(สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ แล้วเลยผ่าน)

ตัวรู้ เป็น เหตุ สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ เป็น เครื่องดับเหตุ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ปฐมเทศนา เทศน์สอนกัณฑ์แรกเป็นปฐมเทศนาในธรรมจักกัปปะวัตนสูตร *"สิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งมวลล้วนดับไปเป็นธรรมดาฯ"*

พระสูตรนี้เทศน์สอนเบญจวัคคีย์ทั้งห้า มีพระโกณฑัญญะเป็นองค์แรก และพระอัสสชิ องค์สุดท้าย พระอัสสชิบรรลุแล้วนำไปโปรดอุปปติสสะ ดังที่ยกมาข้างบนนั้น สองบทนี้ตรงกัน บรรลุล่วงธรรมต่อหน้าพระพักตร์ ทรงสอนเช่นนี้เป็นส่วนมากฯ

สมาชิก B "ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต" "สักการะเราด้วยธรรม" ทรงตรัสไว้เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ทีนี้ มาถึงเรื่อง เหตุ กับ ความดับเหตุ จะดับอย่างไร?

ท่านอุปปติสสะ ฟังพระอัสสชิเถระสอนบรรลุธรรม (คลายระดับ

หนึ่ง) รีบไปบอกสหายรัก โกลิตะ บอกอย่างที่พระอัสสชิสอนนั้นแหละ โกลิตะ ได้ฟังก็คลายอีก(ไม่ต้องไปเข้าวัดสำนักที่ไหน) บรรลุธรรมตาม เพื่อนคนบอกเล่าอีกคน เอ ไม่รู้ สมัยนั้นเขาใช้เทคนิคการพูดการสอน อย่างไร จึงบรรลุง่าย คลายง่าย ไม่ต้องถึงมือหนึ่งพระบรมศาสดาเลย

แต่ต่อมา ท่านทั้งสองก็ได้ไปบวชกับพุทธะ ได้รับแต่งตั้งเป็น อัครสาวก ชื่อ สารีบุตร กับ โมคคัลลานะ

ที่นี้ มาถึงเรื่องของเราละทีนี้ จะดับอย่างไรเหตุน่ะ เหตุมันมีหน้า ตาเนื้อตัวอย่างไร มีคำกล่าวว่า จะรบชนะทั้งร้อยครั้ง ต้องรู้เขารู้เราใช่ไหม?

สมาชิก B เหตุ ตัวรู้รู้ เห็น ฯลฯ เป็นเหตุ เจ้าค่ะดับเหตุ ด้วย *"สักแต่ว่ารู้ เห็น แล้ว ปล่อยวาง"*

ไม่รบ ไม่แพ้ไม่ชนะ ไม่รู้เขาไม่รู้เรา ไม่มีตัวตนเจ้าค่ะ

สาธุโสวนะ ถูกแล้ว ความจริง รู้มากยากนานนะ คนรู้มากเรียน มาก มีกรรมมาก มีตัวมีตนมาก ตั้งเอาก็มาก รู้น้อยก็พลอยรำคาญอีก เอาแต่พอดีๆ พอรู้ๆพอดี คือรู้เพียงว่ารู้ แล้วปล่อยรู้ทิ้งรู้เสียด้วย บอกเท่า นี้คงยังไม่เข้าใจ

คือ ทรงตรัสว่า ตาหูฯลฯ ทวารหก หรือจอมปลวกหกรู คือ โลก ความทุกข์เกิดเพราะมีโลก แต่มีที่สุดแห่งโลก คือที่พ้นออกไปจากทุกข์

ที่สุดแห่งโลก ตา หูฯ คือ *"สักแต่ว่า พระพาหิยะฯ"* นั่นเอง ท่าน พาหิยะฯ ก็ฟังแล้วเข้าใจง่าย ว่า *"เธอเห็น ได้ยิน ฯลฯ รับรู้รับทราบ ก็ให้ สักแต่ว่ารู้"* ท่านก็คลายสุดลิ่มทิ่มประตูไม่มีเหลือค้างก๊อกเลย เกลี้ยงเกลา เลย วิโมกข์เลย จบเลย จบภพจบชาติการเกิดไปเลย

ท่านสอนอีกว่า *"ก่อนรู้ มันก็ไม่ได้รู้ มันมีช่องว่างของมันอยู่ฯ"*

รู้ก็สักแต่ว่า ไม่รู้ก็สักแต่ว่า ทุกข์ก็สักแต่ว่า สุขก็ให้สักแต่ว่าเสีย ด้วย!

มันอนิจจัง ชั่วคราว ยึดไม่ติด-เกาะเอาไม่อยู่

ลาภ ยศ สรรเสริญ ความสุข โลกธรรมแปดเปื้อน มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา ดูให้เห็นแจ้ง จะไม่ทุกข์ ไม่เข้าไปยึดมัน

ก็นั่งทิ้ง นอนทิ้ง ชั่วคราวๆๆๆๆ ชีวิตก็ชั่วคราว จึงอย่าดันเข้าใส่กับชีวิต

หยวนๆ เท่าไรก็เท่านั้น เท่าไรก็เท่ากัน ไม่สั้นไม่ยาวกว่ากัน ที่ว่าสั้นว่ายาวนั้นคือเจ้าสมุทัยตัณหา ทุกข์มาทันที จึงอย่าคิดนึกให้ค่าราคาอย่าตัดสินพิพากษา มันราคะ มันตัณหา ให้จ้าๆวะๆ เข้าไว้ เอ้าสาธุ โสวนะๆๆ

"ตื่นๆ ตื่นโพล่ง โล่งจ้าๆ วะๆ ฯออก คลายออกนี่ ให้คลายอีก วะอีก วะแล้ววะอีก กว้างๆ"

ถ้าไม่วะไม่จ้าไม่คลาย ยังทรงแช่ ยังเซื่องซึม ให้เทน้ำอุทิศอโหสิ แล้วเดินคลี่คลายบ้าง มองฟ้ากว้างๆ ไม่จดจ่อไม่เน้นจ้องคับแคบ แต่ให้กว้างๆ ไม่สแกน–ไม่โฟกัส ไม่บริกรรมอะไร ปล่อยไร้ๆ ไร้ร่องรอยไป ไร้ตัวไร้ตน ก็หมดตัวหมดตนไปแล้ว ว่าง ๆ แล้วจากอัตตา

ไม่จำเป็นต้องเก็บเนื้อเก็บตัวอะไร อย่าเลือกรับรู้อะไร จงอยู่ระหว่างเขี้ยวงู ดุจลิ้นของงูอยู่อย่างไม่ถูกพิษงู

แต่ถ้าตัวกระทบตัวชนมันเยอะ อีกทั้งเราก็ดุจไม้อ่อนต้องลมกรรโชก ก็หาที่กำบังหลบหลีกบ้างก็ได้ แต่ถ้าจ้าได้พลังแล้ว มันก็ปล่อยได้ไว ช่างๆ ได้ไว ก็ท่ามกลางสบายๆ ไป ชิวๆ ไป แต่ไม่หลงชิวๆ นะ ปล่อยชิวๆ เสียด้วย

นิพพานอยู่ที่สุดโลก ทวาร ตา หูฯ ว่างๆ เกิดจากการคลายตัวของอนัตตาจิต

แต่จิตปภัสรังจิตตัง อนัตตาจิตมันไม่เคยเกิดมันไม่เคยดับ แต่มันถูกโลกธรรมแปดประการ(ลาภยศสรรเสริญสุขทุกขนินทาเสื่อมยศลาภ)

มากระทบแปดเปื้อน มาห่อหุ้มปิดบังความผ่องใสเดิมจนมืดมิด จึงให้คลายออกกว้างๆ อย่างไร้ทิศทางที่หมาย คลายมากๆบ่อยๆอุทิศบุญเทน้ำอโหสิทุกครั้ง จิตคลายหลุดออกทุกครั้ง ด้วยพลังวะๆจ้าๆไกลๆออกไป

นิพพาน ว่างๆ จึงเป็นผลจากการคลายตัวของอนัตตาจิต จิตปภัสสรเดิมถูกคลายออกจากกิเลสกลับมาผ่องดังเดิม)

สมาชิก ว หลวงพ่อครับ สมมุติว่า คนที่ทำไม่ดีมา เช่น เป็นโจร ปล้น จี้ ฆ่า มาอย่างมากมาย แล้วมากลับใจ ปฏิบัติจนถึงนิพพาน...แล้วที่เขาทำไม่ดีมา..จะตกนรก ตอนไหนละครับ อย่าง องค์คุลีมาล ถือว่าไปนิพพานหรือเปล่าครับ

สมาชิก B ทุกครั้งที่เป็นทุกข์ นั้นคือ นรก(ในใจ) วิบากดีหรือชั่วส่งผลแน่นอน ช้าหรือเร็ว ขึ้นอยู่กับเหตุและปัจจัยที่สร้างที่ทำ

องคุลีมาลได้รับวิบาก ได้ชดใช้วิบากท่านแล้ว คือ ท่านถูกรุมประชาทัณฑ์จนสิ้นลมหายใจ

"น้ำหมึกหยดลงทะเล" วิบากเบาบางจางคลายได้จากการอโหสิกรรม

พระอาจารย์: อโหสิกรรมเป็นการหยุดกรรม เป็นโมฆกรรม เป็น *"วิมุติกรรม"* ด้วยการขอชดใช้หนี้กรรมด้วยบุญทิพย์

ท่านคงเคยไปทะเล เห็นทะเล เห็นคลื่นทะเลพัดกระทบฝั่งตลอดเมื่อเชื่อวันไม่เคยหยุดนิ่ง แล้วคลื่นลูกแล้วลูกเล่า มันหายไปไหน?

สมาชิก B หายไปเองเจ้าค่ะไม่มีกรรมไม่มีลม คลื่นก็ไม่มีเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: สรรพสิ่งเป็นอนัตตา สลายไปเอง ไม่สามารถยึดได้ วิบากดีหรือชั่ว ก็ เป็น อนัตตา เช่นกัน

นิพพาน เป็นอนัตตา ไร้อัตตาไปแล้ว อนัตตา สุญญตา นิพพานว่างไปไร้ไปแล้ว ยมบาลก็คงหมดภาระจะไปตามหาจำเลย มันไม่มีแล้ว แต่ธาตุขันธ์ยังอยู่ก็รับวิบากไปตามธาตุขันธ์ องคุลีมาลก็ถูกขว้างปาเลือด

โทรมกาย ทรงตรัสว่า เธอรับวิบากอันสมควรแก่กรรมแล้วแต่ชาตินี้เท่านั้น การเกิดใหม่ของเธอไม่มี ยมบาลไม่รู้จะไปตามหาที่โลกไหนๆ ก็ไม่พบ เพราะท่านจบเสียแล้วทุกโลก

เอ้า! ตอบมาซิ คลื่นทะเลโหมกระหน่ำ(สึนามึ) มันไปอยู่ไหนล่ะ?

สมาชิก B ไม่มีที่อยู่เจ้าค่ะ มันเกิดเอง มันก็ดับเอง ไม่มีตัวตน ไม่มีที่อยู่เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ปฐมเทศนา เทศน์สอนกัณฑ์แรกเป็นปฐมเทศนา ในธรรมจักกัปปะวัตนสูตร *"สิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งมวล ล้วนดับไปเป็นธรรมดาฯ"*

ก็สาธุนะ โสวแล้วนะ เอาคะแนนไปครึ่งเดียวพอสอบผ่าน อาจได้อีกสัก๑หรือ๒คะแนน ที่ยกเถรคาถาธรรมภาษิตประกอบ

สมาชิก B เท่าไหร่เท่านั้นเจ้าค่ะ ผ่านแล้วผ่านเลยเจ้าค่ะ

จะขยายความต่อ สิ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้ จงฟังให้ดี จะ "จ้า" ไม่รู้ตัว

"คลื่นเกิดจากทะเล มันกลืนหายไปกับทะเล ฉันใด กิเลสตัณหา (ทั้งพันห้าทั้งตัณหาอีกร้อยแปดหรือล้านๆๆๆๆแปด) เกิดแล้วที่จิต มันก็กลืนหายไปสู่จิตเช่นเดียวกัน ฉันนั้น"

งงไหม? เคยบอกไปเมื่อวันก่อน คนที่ทำให้นิพพานน่ะเป็นใคร?

จะเป็นใคร ถ้าไม่ใช่คุณตัณหา นามสกุลสมุทัยอริยสัจ

ใครกันหรือ ที่เป็นคนตีราคาราคะให้ค่าความหมายกับมันว่า เอ็งน่ะตัณหา น่าขยะแขยง ใครเป็นคนตัดสิน ใครแบ่งแยกมัน ใครที่วิพากษ์วิจัยวิจารณ์มัน ปฏิฆะปรามาสมัน สารพัดสารเพ ใครล่ะใคร?

สมาชิก B "เกิดเอง ดับเองเป็นธรรมดา" สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ แล้วปล่อยวางเจ้าค่ะ

สรรพสิ่ง สรรพชีวิต ล้วนแต่เป็น อนัตตา ไม่มีใคร ไม่มีราคา ไม่มีตัวตน เจ้าค่ะ

สรรพสิ่งไม่แตกต่าง ไม่ดี-ไม่ชั่ว ใครเป็นคนให้ความหมายว่านี้แตกต่างจากนี้ นี้ดำ-นี้ขาว ใครละใคร เปิดโฉมหน้ามันมาดู

สมาชิก B *"ความหลง"* เจ้าค่ะ

เห็น ได้ยิน ฯ ไม่แตกต่าง ที่แตกต่างเพราะใคร?

สมาชิก B เพราะไม่สักแต่ว่าเจ้าค่ะ หลงรู้ หลงเห็น หลงได้ยิน ฯลฯ ยึดไว้ ไม่ปล่อยวาง เจ้าค่ะ

ไม่มีใคร ไม่มีตัวตนเจ้าค่ะ *"ความยึด"* ทำให้แตกต่างเจ้าค่ะ

ผืนแผ่นดิน จะเอาขยะของเน่าเหม็นไปใส่ เอาของหอมไปรด มันไม่เคยว่าอะไร ผืนน้ำ จะเอาอะไรของหอมของเหม็นไปทิ้งแม่น้ำไม่เคยบ่น ไฟมันเผาไหม้ไม่เคยเลือกว่าจะเผาเอาแต่ของหอมก็หาไม่ ลมมันก็พัดไม่เคยเลือกพัด แล้วใครหนอที่เลือกข้าง?

สมาชิก B "ตัณหา อุปทาน" เจ้าค่ะ ไม่มีข้างไหน ไม่มีใครเลือกข้าง ไม่มีตัวตน ความจริง คือ อนัตตา เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ถ้าหากสมมุติว่า *"ตัณหา"* เป็นทรัพย์สมบัติมีค่าหาได้ยาก จะรักมันไหม? แต่ตัณหาทรงตรัสว่ามันทุกข์ แล้วจะอยู่กับทุกข์อย่างไม่ทุกข์ได้ไหม เอาทุกข์มาอยู่เป็นเพื่อนรักกันบ้างจะได้ไหม?

ทรงตรัส *"พึงเห็นสุข โดยความเป็นทุกข์"* ทีนี้แปลกลับ "พึงเห็นทุกข์โดยความเป็นสุขบ้างได้ไหม?

สุข ทุกข์ ไม่แตกต่าง ที่แตกต่างเพราะใคร? กระชากหน้ากากมันออกมาดู มันพาเกิดตายๆมาเป็นอเนกชาติมิใช่หนึ่ง ควรจะจบมันได้หรือยัง?

สมาชิก B รักก็เป็นทุกข์ ตัณหาก็เป็นทุกข์ มีทรัพย์สมบัติมีค่าก็เป็นทุกข์ สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ สักแต่ว่ามี ว่าเป็นไปเจ้าค่ะ

ปฐมเทศนา เทศน์สอนกัณฑ์แรกเป็นปฐมเทศนาในธรรมจักกัปปะวัตนสูตร *"สิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้น เป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งมวลล้วนดับไปเป็นธรรมดาฯ"*

ก็ *"ความหลง"* อีกนั้นแหละเจ้าค่ะ หลง ยึด อัตตา ตัวตน ของเขาของเรา สิ่งชอบ สิ่งชังฯลฯ ความจริง คือ อนัตตา เจ้าค่ะสรรพสิ่ง สรรพชีวิต เป็น อนัตตา ไร้ทุกข์ ไร้สุข ท่ามกลาง ว่างๆ เจ้าค่ะ จะทุกข์ จะสุขก็คือ สมมติ แปลกลับกันยังไง ก็เป็นของมันอย่างนั้น

ความจริง คือ ไร้ทุกข์ ไร้สุข เป็นอนัตตา สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ถามว่าใครเอ่ย? เป็นคนตีราคา ตีค่าตีความเห็น ตีความหมายว่า อันนี้ดี อันนี้ชั่ว อันนี้สีดำ อันนี้สีขาว มันเป็นใครกันเอ่ย

สมาชิก B ไม่มีใครเจ้าค่ะ เป็น สมมติ เจ้าค่ะไม่มีใคร ไม่มีตัวตนเจ้าค่ะ

ถ้าหากไม่มีใคร มันก็จะไม่มีดำ-ไม่มีขาว แต่ทุกวันนี้ มันยังมีบอกว่า อันนี้ตัณหา อันนี้ไม่ตัณหา อันนี้ลูกคลื่น อันนี้ทะเล ถามว่าใคร ไอ้คนบอกอย่างนี้นะ ใครกันเอ่ย? ระวังมันจะแว้งฉกเอาไม่รู้ตัว แล้วใครกันนะมันเป็นคนสมมุตินะ? เออ

สมาชิก B มันวิ่งหนีไปแล้วเจ้าค่ะ

เออๆๆๆๆ นั่นแหละ จ้าหรือยัง มันแว้งกัดทุกวัน นอนอยู่ กินอยู่กับมัน ไปไหนก็เอามันไปด้วย

สมาชิก B ตัวตนเจ้าค่ะ จ้าแล้วเจ้าค่ะ "ตัวตนเป็นสมมติ" เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ถ้ามันหนีจริง ต่อไปนี้ก็อย่าไปเรียกมันว่าไอ้ตัณหาอีกนะ **ให้เรียกเขาว่า คุณตัณหาเจ้าขา นะ!** สาธุให้เขาด้วย อยู่เป็นเพื่อนกันไป อย่างไม่ทุกข์

ดี–ชั่วไม่แตกต่าง อย่าพิพากษาอย่าตัดสินใคร ท่ามกลาง ไม่เลือก

ข้างไหน ไม่ตรงอะไร ไม่ซะเอง **เพราะมีเจ้าคุณท่านตัณหานี่แหละจึงนิพพาน** ขอบคุณเขานะ อโหสิๆๆๆสาธุอโหสิ

เห็นทุกข์จึงเห็นธรรม ขอบคุณ ท่านเจ้าคุณชื่อทุกข์เสียด้วยนะ

มีสมาชิกถามมา ตื่นๆจ้าๆนี่ ใช้ไปจนลมหายใจสุดท้าย ถ้าจ้าๆ ตอนดับจิตปิดอบายภูมิสนิท ต่อไปมันจะจ้าของมันเอง คือนิพพาน ส่วน "โสว" นั้น วิสัยโพธิสัตว์ท่านใช้ให้พรตอนโปรดสัตว์ เป็นบารมีให้สำเร็จคลายเร็วขึ้น เป็นพุทธานุภาพท่านประทาน ต้องมีพลังพอ(ว่าง–จ้าพอที่จะใช้) จะรู้ตัวเองว่าควรใช้ได้หรือยัง หรือให้ครูบาอาจารย์บอกจึงใช้ ถ้ายังไม่มีพลังพอ จะดูดกลับคืน

เมื่อวันก่อน บอกไปแล้วว่า เจ้าตัณหานี้ เขามี ๑๒ หน้าใช่ไหม กลับไปอ่านดีๆ ตัณหา ก็คือ อัตตา อวิชชา อุปาทานวิญญาณเจตนากรรม ผัสสเวทนาภพชาติชรา ครบปฏิจจฯ๑๒

เมื่อสักครู่นี้ที่ถามเรื่ององคุลิมาลเข้ามา ได้ตอบไปแล้วตามที่สงสัย แต่เรื่ององคุลิมาลนี้มีพิสดารละเอียดออกไปอีก จะเอามาบอก เอามาเล่า ล้างโมหะผู้สาวกแห่งพระพุทธะ ก่อนบวชได้ฟังเทศน์สอนนิดหน่อยว่า เราหยุดแล้ว ท่านยังไม่หยุดทำบาปชั่ว ท่านก็คลายระดับต้น บรรลุธรรมขั้นต้น พอบวชไม่นาน ท่านก็บรรลุอรหัต นับเนื่องเป็น ๑ ใน ๘๐ อสีติมหาสาวกผู้ใหญ่ ครั้นออกบิณฑบาต ชาวบ้านโกรธแค้นที่เคยฆ่าตัดองคุลีนิ้วมือญาติของตนมาร้อยพวงมาลัย จึงเอาท่อนไม้บ้างดินหินบ้างต่างขว้างปาจนเลือดโทรมทุกข์เวทนาทรมาน มีหญิงท้องแก่คนหนึ่งกลัวลนลาน วิ่งหนีท้องไปติดคาวั้วหนีต่อไปอีกไม่ได้ ท่านจึงเข้าไปพูดกับเธอว่า

"ดูก่อนน้องหญิง ตั้งแต่เราเกิดแล้วโดยอริยชาติ(ตั้งแต่เราบวชแล้ว บรรลุธรรมแล้ว) ยังไม่เคยแกล้งปลงชีวิตสัตว์เลย ด้วยสัจจะวาจานี้ ขอความสวัสดี จงมีแก่หล่อน และครรภ์ของหล่อนเถิดฯ เอเตนะ สัจเจนะ โสตถิเต โหตุ โสตถิ คัพภัสสะฯ"

กาลผ่านมาๆ ไม่รู้เริ่มตั้งแต่ยุคใด จนถึงปัจจุบันนี้ คนจะคลอดจะไปหาขอน้ำมนต์คลอดลูกออกง่าย พระท่านก็จะว่าคาถานี้ ชื่ออังคุลิมาลปริต หรือพระเรียกว่า "ยโตหังฯ ลงท้ายด้วย โหตุ โสตถิ คัพภัสสะฯ ขอความสวัสดี จงมีแก่ครรภ์ของหล่อนเถิดฯ" ไม่รู้คลอดง่ายจริงหรือไม่ แต่อย่างน้อย คงได้กำลังใจละกระมัง!

"บ่ายนี้ คุณเทน้ำอุทิศบุญแล้วหรือยัง?"

อุทิศบุญทิพย์แก่สรรพสัตว์สังสารวัฏด้วยใจ เป็นการเสียสละอันยิ่งใหญ่ มีอานิสงส์มากเกิดขึ้น ย้อนกลับคืนผู้อุทิศให้กลับมาเป็นทวีคูณ บุญที่เกิดใหม่เป็นบุญละเอียด ผลทำให้จิตคลายตัวอิสระเบาขึ้นง่ายขึ้น หลุดพ้นได้ง่าย ปล่อยง่ายวางง่าย ให้เทแบบไม่อะไรกับอะไรด้วยนะ ไม่ต้องดูน้ำ ไม่สำรวม (สำรวมเป็นกรรม) ไม่ตั้งใจจดจ่อ แต่ให้จ้าๆวะๆออกไป ยิ่งไกลยิ่งคลาย สาธุ โสวนะ

สมาชิก B สาธุ กระทำเรียบร้อยแล้วเจ้าค่ะ

สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ กราบขอบพระคุณที่เมตตาชี้แนะ ขอน้อมถวายบุญนี้ที่ได้สร้างทำให้แด่คุณครูบาอาจารย์ทั้งหลาย และท่านพระอาจารย์สุวัฒน์ ขอท่านทั้งหลายจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯด้วยเทอญ สาธุ สาธุ สาธุ

สมาชิก B ตัณหา คือ ความหลง สองคือ ตัวจริงจัง(ดันเข้าใส่) สาม ตัวรู้ (บวกกับหลงเป็นหลงรู้ทุกเรื่อง แสนรู้ไปทั่ว) สี่ คือโลภะ ราคะ ราคา รักใคร่ ห้า คิดนึกฟุ้งซ่านไป หก ตัวชน เจ็ด ชอบชัง แปด อยากได้ในอารมณ์บ้างผลักไสบ้าง เก้า ตัวยึดติดเหนียวแน่น (sticker) สิบ หาที่ไปเกิดใหม่ สิบเอ็ดไปเกิดอีก สิบสอง ตัณหามีความตายเป็นเบื้องหน้า หอบเอาความหลงไปด้วยพร้อมกับการเกิดใหม่ วนเวียนว่ายในวัฏฏะ พรหมโลก เทวโลก มนุษยโลก และยมโลก ไม่พ้นไปจากโลก ตัณหามี

กองทัพสมุนอีกมาก สรุปก็ กิเสสพันห้า ตัณหาร้อยแปด (สรุป คือเจตสิกในจิต ห้าสิบสอง คือตัณหาพาเกิด)พาไปเกิดในร่างประณีตะละเอียดบ้าง หินะหยาบบ้าง ตามวิบากที่ทำ สาธุโส ตัณหา ๑๒ หน้า

ช่วยกันเปิดประเด็นธรรมกันหน่อย จะให้วิสัชชนาเรื่องใด หรือว่าลุล่วงกันหมดแล้ว ลุล่วงไปที่ไหนกันบ้าง

สมาชิก B จ้าๆตอนตายปิดประตูนรกได้ แล้ว โสวๆนี้ ตอนตายนี้ คือ ยังไงเจ้าค่ะ

โสวๆ อโหสิๆๆ นี้ตอนตายเป็นยังไงเจ้าคะ

นี่หมายเอาว่า อย่างน้อยๆนะ ถ้ามีจ้าๆ มั่นคง ก็ว่างๆแล้ว ต้องไร้จริงๆนะ หลุดๆ-ติดๆ อย่างนี้ ก็แค่ปิดนรกเท่านั้น ส่วนแช่ทรงฌานก็อย่างว่า พรหมอันต่ำแถวๆราชประสงค์มั้ง

มันไม่กังวลห่วงหาอาลัยในลูกผัวเมียสมบัติพัสถาน ถ้าโกนหัวเข้าป่าก็ชัวร์

อาลัยอาวรณ์นี่ นรกนะ ชั้นดีก็หมาแมวในห้องแอร์ แต่ถ้าจะอาลัยทุกสิ่งก็ ว่าง

เดี๋ยวนี้ ที่นี่เดี๋ยวนี้ๆๆ จ้าๆไม่หยุดหย่อน แต่ไม่จ้าก็ปล่อยๆๆ รู้ไม่รู้ โนอินเทอเรส–อย่าไปสนใจมัน

เรื่องนี้อยู่ที่ขอขมากรรม-ประกาศสละ ถอนมากๆ ในบทใหญ่ในหนังสือ ยิ่งขมาต่อหน้าผู้แทนองค์พุทธะที่มีพลังสูงท่านล้างได้มาก จึงอยากให้ไปพบท่านในป่าสักครั้ง

สมาชิก M ขอเปิดประเด็นนะครับ ด้วยความเคารพครับว่า เจตสิกทั้ง ๕๒ ดวง ไม่น่าจะใช่ตัณหาทั้งหมดนะครับ

ตัณหามีกองทัพสมุนอีกมาก สรุปก็ กิเสสพันห้า ตัณหาร้อยแปด (สรุป คือเจตสิกในจิต ห้าสิบสอง คือตัณหาพาเกิดใน ๓๑ภูมิ) พาไปเกิดในร่างประณีตะบ้าง หินะหยาบบ้าง ตามวิบากที่ทำ สาธุโส”

ตัวอาจารย์เอง อยู่ถึงแปดเดือนเต็มจึงแน่ใจ

สมาชิก M ตัณหาร้อยแปดนั้นมีองค์ธรรมคือโลภเจตสิกตัวเดียวครับ

วิเทโศบายการทูต เอาศัตรูมาเป็นมิตร ด้วยการขอขมา–อุทิศบุญ ชดเชยชดใช้หนี้ไป ไม่ต้องทำศึกให้เหนื่อยยาก อย่างที่บอกวันนี้ ตัณหามีคุณ พาให้เห็นแจ้งนิพพาน เอามาเป็นมิตร อยู่กับทุกข์อย่างไม่ทุกข์ ทุกข์ดับแล้ว เทน้ำให้เขามากๆ ให้เทวดามากๆด้วย สรรพเทวตานัง อนุโมทันตุฯ

สมาชิก B เข้าป่าจังหวัดอะไรเจ้าคะพระอริยะท่านไร้ตัวตนแล้วจะมีวาสนาได้เจอเหรอเจ้าคะ

แต่ก็สุดแท้เหตุและปัจจัยเจ้าค่ะมีเหตุมีปัจจัยให้ได้พบได้เจอ ก็ยินดีไปกราบฝากเนื้อฝากตัวเป็นลูกศิษย์เจ้าค่ะ

ผู้มีอธิวาสนาจะได้พบ อุทิศบุญคลายมากจะได้พบท่าน

สมาชิก B สักแต่ว่าบุญพาวาสนาส่งเลยเจ้าค่ะอะไรที่ท่านพระอาจารย์ชี้แนะ ลูกได้ทำแล้วอยู่เนืองๆเจ้าค่ะและจะต่อไปเรื่อยตามกำลังเจ้าค่ะอุทิศบุญ ลูกหมั่นทำอยู่เนืองๆเจ้าค่ะ

ที่เหลือก็สุดแท้แต่วาสนาเลยเจ้าค่ะ

ค่ำนี้ ท่านหยาดน้ำอุทิศบุญแล้วหรือยัง?

เรื่องของการหยาดหรือเทน้ำนี่ ถ้ามันเข้าที่เข้าทาง มันจะของมันเองจริงๆ รดน้ำสายยางก็ใช่ ล้างมือก็ใช่ ทุกครั้งเข้าถ่ายหนักเบาใช่หมด น้ำมากน้อยไม่สำคัญ ให้สัญญาณภูมิต่ำรับรู้ด้วย ทักษิโนทก แปลว่าใช้น้ำหลั่งเป็นสื่อให้ร่วมอนุโมทนา จะทั่วถึงทุกชั้นภูมิ บวกกับตัวจ้าแรงๆ บวกด้วยใจไร้ๆ อัตตาคิดนึกเบาๆ กว้างๆ บ่อยๆ ทันทีที่นึกได้

ว่าโดยสรุปวันทั้งวัน ทรงตรัสกรรมสูตร ว่า เห็น ได้ยิน ฯ นี้เป็นกรรมเก่า

เห็นแล้ว ได้ยินแล้ว คิดนึกอย่างไร นี้เป็นกรรมใหม่เอาไปเกิด มันเป็น ๒ ตอนติดต่อกัน ระหว่างเก่ากับใหม่

เห็น ได้ยินฯ ก็ สักแต่ว่าพระพาหิยะ จ้าๆ กรรมใหม่ไม่เกิด จบกรรมใหม่ไป๑ ไม่เพิ่ม แต่ต้องผ่านตลอดจริงๆ ไม่ใช่ไปกางมุ้งรอคอยล้ำแบค ไม่ใช่นะ อย่างนี้ถูกเป่าฟาวล์กรรมใหม่เกิดแล้ว เรียกว่า ติดๆ-หลุดๆ ยังใช้ไม่ได้ ต้องปล่อยของมันเองๆ อย่างนี้จ้าจริง ระวังคอยจะๆ นี่เรียกว่าล้ำแบคหรือออฟไซท์ ถูกเป่านกหวีดฟาวล์

ส่วนกรรมเก่า ที่กำลังจะเกิดหรือจะเกิดขึ้นในอนาคตนี้ กรรมเก่าไม่อาจรู้ได้ ก็หยาดน้ำล่วงหน้าขอขมาล่วงหน้า คือผ่อนส่งหนี้ด้วยบุญทิพย์เนืองๆ

กรรมของใครของมัน จะสังหรณ์ใจรู้ขึ้นเองว่าติดขัดข้องคาอะไร ก็แก้ที่จุดนั้น ถ้าไม่มีสังหรณ์ทำปกติไปให้ขึ้นใจไปทั้งวัน จะคลายทุกครั้ง จิตเบิกบานทุกครั้งที่อโหสิ

กรรมใหม่เริ่มจากกรรมเก่า แล้วเอามาคิดนึกต่อ ที่จ้าๆ ออกไปนี่ คัทเอาท์เซฟทีคัทมันออโตเมติก ฟลึ๊บทันที จ้าๆ วะๆ เลยๆ เผินๆ ไปนี่แหละ เมื่อมโนไม่มีกรรม กายกรรม วจีกรรมก็เกิดไม่ได้ เพราะมโนไม่สั่งงานเสียแล้ว

เรื่องพระสัทธรรม ๓ ปริยัติสัทธรรม ปฏิบัติสัทธรรม ปฏิเวธสัทธรรม นี่ต้องรวมลงที่ ปลงปล่อยวางจางคลาย สักแต่ว่าพระพาหิยะ ถ้าปฏิบัติสัทธรรม ต้องแปลว่าปฏิบัติ ปลงปล่อยวาง ไม่ใช่ปฏิบัติ กรรมเอาไปเกิดด้วยอัตตาเจตนากรรมตัณหาอุปาทาน ไม่ใช่ปฏิบัติปฏิจจฯ แต่ให้ปฏิบัติละปฏิจจฯ ทั้ง ๑๒ ตัวเอาออก ไม่เอาเข้า

ความเนิ่นนานแห่งกาลเวลา การสืบทอดย่อมผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปตามกาล

ยกตัวอย่างที่เห็นได้ชัด วัตถุ ๑๐ ประการ สังคายนาครั้งที่ ๒ (ถ้าผิดอโหสิ) พ.ศ. ๑๐๐ ศาสนาแตกออกเป็น ๑๘ นิกาย มหายานแยกไป ๑๗ ส่วนหินยานหรือเถรวาทของเรา(พม่า ไทย ลาว เขมร อินโด ศรีลังกา) แยกออกมา ๑ เดียว ยืนกระต่ายขาเดียวถือตามพระเถระมีวาทะสอนอย่างไรเอาอย่างนั้น เป็นเถรวาทหรือหินยาน สรุป ๑ ต่อ ๑๗ แต่ทั้ง ๑๘ นิกาย ต่างก็มีมรรคผลนิพพานทุกนิกาย ตรงหรืออ้อมตามความเชื่อศรัทธาสืบๆ กันมา

ทรงตรัสพยากรณ์ไว้ล่วงหน้าแล้วในอาณีสูตร ว่าด้วยกลองศึกแตกปะตอกลิ่มด้วยไม้อื่นจนไม่เหลือเนื้อเดิม

ศึกษาพระไตรปิฎกต้องกลั่นกรอง มีทั้งเนื้อไม้เดิมและไม้ลิ่มตอกปะเข้าไปใหม่ ที่เรียกเนื้องอก หรือ ถูกจับยัดใส่พระโอษฐ์ หรือ กล่าวตู่พระพุทธพจน์

ผู้เขียนอรรถกถาจารย์ ฎีกาจารย์ อธิบายขยายความพระไตรปิฎกอีกที ใช้อัตตาความเห็นของตัวใส่เติมความ น่าจะๆ อย่างนี้ๆ ซึ่งลงกันได้บ้าง ลงกันไม่ได้บ้าง

เช่น ที่อาตมาเล่าให้ฟัง คิริมานนทสูตร ว่า *"นิพพานัง นครัง นามะฯ เป็นนคร นครังนาม"* และเพิ่งแปลเมื่อหกเจ็ดสิบปีผ่านมานี่เอง

จะยกตัวอย่างพระวินัยขำๆ สักเรื่องเล็กๆ สมัยพุทธกาล โจรปล้นผ้าจีวรพระ ผ้าสมัยนั้นหายาก พระแก้ผ้าลงอาบน้ำ กองผ้าไว้ โจรยังลักเอาไป ครั้งนี้โจรปล้นกองเกวียนคาราวาน มีพระอาศัยไปด้วยจำนวนมาก ต่อมาราชบุรุษตามจับโจร ได้จีวรคืนเอามาให้พระ ปนกันไม่รู้ว่าของใครของใครจำไม่ได้ จึงบัญญัติพระวินัย ให้พระทำเครื่องหมายที่มุมผ้าด้านบน บัญญัติอย่างไรไม่ทราบ แต่วินัยสงฆ์ไทยว่า ให้ทำจุดสามจุดโตเท่าแววตานกยุงหรือไม่เล็กกว่าหัวเล็น เรียกว่า พินทุ แปลว่าหยดน้ำเท่าหัวเล็น

อาตมาบวชพรรษาแรก ไปเข้าอบรมสงฆ์พักศาลา พระร้อยกว่ารูป ตากจีวรสบงรวมกันที่ราวตากผ้ารวมข้างศาลา เวลาเก็บผ้าเกิดคล้ายกัน พินทุมุมผ้าก็เหมือนกัน เนื้อผ้าก็อย่างเดียวกัน ผ้าก็ใหม่พอกัน ก็ยุ่งละซี นี่คราวหลังต้องเขียนชื่อตัวโตๆ ในวินัยบัญญัติให้ทำพินทุเป็นจุด จะแยกกันออกได้อย่างไร?

เมื่อสองสามปีมานี้เอง มีโยมนักพุทธศาสน์บัณฑิต มาสอนพระบอกว่าพระไตรปิฎกไทยผิดพลาดไม่น่าเชื่อถือ ฟังแล้วก็ปฏิฆะ ว่ามากล่าวหาอย่างนี้ได้อย่างไร เราเคยเชื่อมาว่าของไทยเราแน่ที่สุด ไทยเป็นเมืองพุทธศาสนาโลก แต่ตอนนี้ไม่แน่ใจเสียแล้ว

สมาชิก ท มารกับพุทธะไม่แตกต่างกัน? โดยสัจธรรมแล้ว สิ่งทั้งปวงเป็นแค่สมมุติ

เพราะว่า ไทยเรามีวัดมาก พระสงฆ์นักวิชาการก็มาก ปริญญาก็มาก เปรียญธรรมเก้าประโยคมากมาย แต่ประเมินผลระดับโลก ไทยติดอันดับระดับต้นๆ ประเทศคอรัปชั่น และประเทศที่วัยรุ่นตั้งครรภ์ก่อนวัยสมควรมากที่สุดของโลก มันหมายความว่าอย่างไร วัดวาศาสนา การเรียนการสอนศีลธรรมเราอยู่ในขั้นไหนกันแน่?

ก็ต้องปล่อยนะ ไม่ปล่อยก็หนัก สักแต่ว่าพระพาหิยะไปนะ ทรงแก้ทำนายฝัน พุทธพยากรณ์ ๑๖ ประการให้พระเจ้าปเสนทิแล้วว่า จะเป็นอย่างที่เล่าสู่กันฟัง เกิดครบสิบหกประการแล้วนะ

ไม่รู้ตัณหาพาไปหรือเปล่า ปล่อยไปนะ เรื่องอนิจจังนี่ชัดเจนนะ เขาไม่อยู่คงที่ พุทธศาสนาจากพุทธภูมิก็ถึงกาลเวลา มีเจริญ-เสื่อม เป็นอนิจจังนะ ผันแปร พร้อมสลายคลายตัวของสรรพสิ่งตลอดเวลาเป็นอกาล ยึดไม่ได้ ยึดทุกข์ทันที

ทีนี้ เราควรศรัทธาอะไร? จึงจะใช้ชีวิตอย่างไม่ทุกข์ นี่อย่างนี้ดีกว่านะ!

สมาชิก B ศรัทธา ความจริง เกิดเอง ดับเอง เป็นธรรมดา ยอมรับความจริงเจ้าค่ะ

สัทธาสี่ เคยพูดไปแล้ว คือ เชื่อกรรม๑ เชื่อผลกรรม๑ เชื่อว่าสัตว์มีกรรม ๑ และ เชื่อตถาคตโพธิสัทธา ๑ เชื่อสี่อย่าง เชื่ออย่างนี้ไม่ทุกข์ แต่ถ้านอกไปจากนี้ ทุกข์แน่!

สมาชิก ท โดยสัจธรรมคือความไม่ยึดติด แต่ทุกชีวิตฝึกแต่เอามาตลอด ทำบุญก็อธิษฐานเอาปฏิบัติธรรมก็เพื่อจะเอานิพพานเพื่อหลุดเพื่อพ้น จะพ้นได้อย่างไร ทุกอย่างแค่สมมุติเท่านั้น ธรรมทั้งปวงก็อนัตตา

เพราะไม่เคยมีใครสอนมาก่อน เนื่องมาจากการแปลพระไตรปิฎกส่วนหนึ่ง เช่น *"เอกายนมรรค"* เป็นต้น ทางสายเอก นี่เริ่มสร้างทางเดินแล้ว เมื่อก่อนไม่รู้ เมื่อถูกสอนมาอย่างนี้ก็ต้องเชื่อไว้ก่อน เจริญสติจนสติค้างแข็งต้องสติปัฏฐานสี่ ไม่มีทางสายอื่นที่จะนิพพานได้ ต้องสายนี้เท่านั้น

ปัจจุบันก็คงสอนกันทั้งเมืองไทยก็ว่าได้ เคยมีโยมถามว่า ทำไมท่านสอนไม่เห็นเหมือนใคร? อาตมาว่า มีนะ อาตมาสอนเหมือนพุทธะสอนนะ ที่นี่ก็เอาพระสัจธรรมของท่านมาสอน นี่สอนแต่เรื่อง *"สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ"* เรื่องเดียวเท่านั้น ท่านสอนพาหิยะอย่างไร ก็เอามาบอกอย่างนั้น

สมาชิก B ลูกก็มาได้สัจธรรมที่พระอาจารย์นี่แหละ เจ้าค่ะ ที่ขัดที่ข้องที่คา ก็มาได้คลายที่นี่สาธุ กราบพระคุณที่เมตตาเจ้าค่ะ

คำว่า *"สักแต่ว่า"* มีความหมายที่เหมือนกันหลายคำ และคำเหล่านั้นลงกันได้กับพระสูตรรองรับ เช่นคำว่า *"ไม่ยึดติด–ปล่อย–วาง–คลายฯ"* นี่อยู่ใน เวสาลีสูตร

สมาชิก B การปฏิบัติธรรมแบบปล่อยจริงๆ เจ้าค่ะ ลูกไม่รู้สึกว่าทุกข์กายทุกข์ใจอีกเลยเจ้าค่ะ

ฉะนั้น สรุปว่า ถ้าพระไตรปิฎก เขียนว่า *"ปฏิบัติ"* พึงนึกถึงพระสูตรที่เขียนว่า *"ปลงปล่อยวาง ว่าไม่ขัดกัน-ว่าลงกันได้หรือไม่ฯ"* แต่ถ้าหากเอากาย-จิตไปปฏิบัติอย่างนี้ ไม่ใช่สัจธรรมคำสอนของพระองค์

สมาชิก B สักแต่ว่า ทำให้ชีวิตลูกง่ายขึ้น เบาขึ้น พึงนึกถึง พึงปล่อยวางเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

ทรงตรัสเป็นแม่บทไว้ชัดเจนว่า *"เรากล่าวว่าเจตนาเป็นกรรม"* นี่น่าจะชัดเจนแล้วนะ ว่าปฏิบัติเป็นกรรมเอาไปเกิด

สมาชิก B เจ้าค่ะ ปล่อย ปล่อยเฉยๆ เจ้าค่ะ ชีวิตเบาขึ้น โล่งขึ้น แต่ก็ยังติดๆ หลุดๆ ก็ธรรมดา ปล่อยไปเจ้าค่ะ สาธุ กราบพระคุณที่เมตตาเจ้าค่ะ

ทรงสอนพาหิยะ *"สักแต่ว่า"* นี้ไม่เป็นกรรม ไร้เจตนากรรมไปแล้ว ถ้าพระสูตรอื่นๆ ขัดแย้งกับที่ยกมานี้ สมควรต้องเชื่อใครต้องเชื่อพระตถาคตโพธิสัทธา นี่ถ้าเชื่ออย่างนี้ก็พ้นทุกข์ใช่ไหม?

สมาชิก B ใช่เจ้าค่ะ สักแต่ว่า จนเย็นไปเองเจ้าค่ะ อะไร ยังไง ก็ชั่งๆๆสักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯ ปล่อยๆไป บ่อยๆเข้า มันเย็นนะเจ้าค่ะ

แต่ถ้าเชื่อพระสูตรที่ให้ปฏิบัติล่ะ จะเชื่อได้ไหม? ก็ต้องใช้ปัญญากลั่นกรองควรเชื่อหรือไม่? ถ้าปฏิบัติ ก็เป็นกรรมเอาไปเกิด เกิดก็เป็นทุกข์อย่างนี้จะเชื่อได้อย่างไร?

สมาชิก B ไม่เอาอะไรแล้วเจ้าค่ะ เข็ดเจ้าค่ะ ทุกข์กายเห็นๆ ชัดๆเลยเจ้าค่ะ

เจริญสมาธิ หลงรู้ หลงเห็น หลงได้ยิน ติดนิมิต ทุกข์ใจเจ้าค่ะ เพราะไปรู้ไปเห็นไปได้ยินเรื่องชาวบ้าน เกือบต้องไปเป็นหมอดูแล้วเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: แต่ถ้าจะแปลให้ลงกันไม่ขัดกัน ก็แปลเสียใหม่ว่าจะปฏิบัติก็ได้ แต่ให้ปฏิบัติปลง-ปฏิบัติปล่อย–ปฏิบัติวาง แต่เอ เดี๋ยวก่อนเรื่องปลงปล่อยวางนี่ มันไม่ต้องเข้าไปทำปลง–ไม่ต้องทำปล่อยทำวางนี่เพราะมันปล่อยมันวางของมันเอง!

สมาชิก B ไม่ต้องเลยเจ้าค่ะ มันเป็นของมันเองเลย มันหลุดๆ ไปเองเลยเจ้าค่ะ แรกๆอาจจะติดๆขัดๆ บ่อยเข้าชิน มันเป็นของมันเองเลยเจ้าค่ะ

ถ้าอย่างนั้น ยืนยันได้แน่ๆ ว่า นิพพาน ปฏิบัติเอาไม่ได้ ปฏิบัติทีไรเป็นกรรมไปเกิดทุกที

สมาชิก B ยืนยันเจ้าค่ะ พอมันเป็นของมันเอง มันเบา มันเย็น ก็ปล่อยไป ปล่อยได้เร็วบ้าง ช้าบ้าง ก็ปล่อยเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: นี่วันนี้พูดซ้ำอีกที ที่เห็นเพื่อนๆ แชทพระไตรปิฎกข้างบนว่า ต้องเอามรรคองค์แปดไปปฏิบัติฯให้ถึงความดับกรรม

สมาชิก B เจ้าค่ะ สักแต่ว่า นี้รวมไว้หมดแล้ว ลูกยืนยันเจ้าค่ะ ลูกใช้แล้ว ใช้จริง ใช้ในชีวิตประจำวันจริงๆ สักแต่ว่าอย่างเดียวจบเลยจริงๆ เจ้าค่ะ จบช้า จบเร็ว อยู่ที่ใจเราว่าคลายช้า หรือ คลายเร็ว แต่คือจบ ลูกได้ "สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯ แล้วปล่อยไป" ลูกไม่เอาอะไรอีกแล้วเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ท่านสอนพาหิยะว่า *"เธอเห็น ได้ยิน ฯ ให้สักแต่ว่า"* นี้กรรมดับไปแล้วนี่ ขิปปาภิญญาไปแล้ว แล้วจะเอามรรคองค์แปดไปปฏิปทาตอนไหนอีกหรือ ไม่เห็นท่านบอกพาหิยะเลยว่า "นี่เธอไปรับศีล–ทำสมาธิ–ไปภาวนาก่อนนะ เดี๋ยวค่อยตรัสรู้ ท่านไม่ได้บอก !

เพื่อนสมาชิกเห็นว่าอย่างไร? พระไตรปิฎกเล่มเดียวกัน จะเชื่อพระสูตรไหนดีล่ะคราวนี้

สมาชิก B สัทธาสี่ เคยพูดไปแล้ว คือ เชื่อกรรม๑ เชื่อผลกรรม๑ เชื่อว่าสัตว์มีกรรม๑ และเชื่อตถาคตโพธิสัทธา ๑

ลูกเชื่อท่านพระอาจารย์เจ้าค่ะทำแล้ว เห็นผลแล้ว เบาจริง เย็นจริง (สบายจริงๆ ๕๕)

***"สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯแล้วปล่อยไป"* เหมือน KUMON คณิตคิดไว ง่ายๆสั้นๆ ได้เนื้อความ**

เรียนลัด เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ให้เชื่อพระพุทธะนะ อย่าให้เข้าตำรา *"รู้มากยากนาน"* ใช่ไหม แต่รู้น้อยก็พลอยรำคาญอีก ต้องขอขอบคุณเพื่อนแชร์ธรรมมาได้ช่วยกันให้สว่างไสว ขอความไม่ติดขัดข้องคา ขอความลุล่วงในสัจธรรมพระสัมมาเนื้อหาปล่อยวางจงมีแด่ทุกท่านด้วยเทอญฯ สาธุโสวๆๆๆ อโหสิทุกอย่างอโหสิ ทุกชีวิตจิตวิญญาณมีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วๆกัน

ก่อนนอนคืนนี้ ท่านเทน้ำอุทิศบุญแล้วหรือยัง?

เพื่อนสมาชิกแชทธรรมะเข้ามาว่า *"ปู่ให้โอวาทธรรม ว่า "ผู้มีศีลย่อมองอาจกล้าหาญ -ย่อมมีความสุข-จะมั่งคั่งบริบูรณ์-ไม่อดไม่ยากจนฯ"*

วิสัชชนาว่า *"เอาอะไรเข้าไปมีศีล ใครเป็นผู้มีความสุขความมั่งคั่ง-ความสุขได้จริงหรือ? และใครไม่อดไม่ยากจน"*

เนื้อหาแห่งองค์พุทธะ สมเด็จพ่อทรงสอนให้จบ จบทุกโลก ไม่สอนให้วนในวัฏฏะ ให้พ้นเหนือความสุขทุกข์ อยู่เหนือความอดอยากยากจน ไม่ต้องการมั่งคั่งใดๆ นิพพานนอกทุกข์-เหนือสุข ไม่มียากจน-มั่งคั่ง

ทรงสอนให้พ้นไปทั้งทุกข์และสุข เพราะพระองค์ทรงเห็นชัดแจ้งในอนิจจัง การสอนให้เป็นผู้มีศีล เท่ากับสอนให้ถือเอาอัตตาตัวตนเข้าไปรักษาศีล นั่นยังสอนอยู่ในระดับวัฏฏะไปเกิด ทรงตรัสว่า เกิดเป็นทุกข์

ยังไม่จบเกิด ผู้มีศีลแท้ยังมี *"ตัวผู้"* อยู่ ยังมีอัตตาอยู่ อย่างนี้แล้วจะหมดเวรหมดภัยอย่างไร?

เนื้อหาแห่งพระสัจธรรมคำสอน ทรงตรัสสอนให้จบทุกโลกไม่เกิดอีก ระดับเหนือโลก เป็นโลกุตตระ ศีล-สมาธิ-ภาวนาปัญญา อริยมรรคองค์แปด พึงรวมลงสู่วิมุติปล่อยวาง

ถ้าสอนให้ทำเอาปฏิบัติเอาด้วยอัตตา นั่นก็เป็นเพียงแค่โลกียธรรม เพราะมีตัณหาพาไปเกิด

แต่ถ้าหากทำแล้วปล่อยวาง นั่นโลกุตตระ ไม่เกิดอีก!

สมาชิก B สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณที่เมตตาเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ถ้าปล่อยวางเสียได้ ก็เป็น *"ศีลสมาธิปัญญาวิมุติ นิโรธนิพพาน"*

ก่อนนอนคืนนี้ ท่านเทน้ำอุทิศบุญแล้วหรือยัง? กว้างๆ ไร้ๆ ทั่วจักรวาลโลกธาตุสังสารวัฏ

สมาชิก B เทน้ำแล้วเจ้าค่ะ แต่เทอีกได้เจ้าค่ะ ไม่เป็นทุกข์อย่างไรเจ้าค่ะ เต็มใจอุทิศให้ เจ้าค่ะ

๒๐๑๕.๐๙.๒๒ วันอังคาร

การปฏิบัติที่ไม่ปฏิบัติ คือการปฏิบัติเพื่อปล่อยวาง

อริยะมรรคมีองค์แปด หรือศีล สมาธิ ปัญญา(หรือ ทาน ศีล สมาธิ สมถะ ภาวนา ก็ตาม) จะต้องเป็นไปเพื่อการปล่อยวาง ไม่ติดยึดด้วยอุปาทาน (อนุปาทาโน ปรินิพพายติ ฯ ไม่อุปาทาน น้อมนิพพาน *-เวสาลีสูตร)*

จะต้องเป็นไปเพื่อ *"ก็สักแต่ว่า"* พาหิยะฯขิปปาภิญญานิพพาน

จะต้องเป็นไปเพื่อไร้ซึ่งเจตนาจริงจังตั้งต้อง ด้วยไม่เป็นกรรมนำเกิดอีก *"ทรงตรัสฯ เจตนาหัง กัมมังวทามิฯเราตถาคต กล่าวว่า เจตนาเป็นตัวกรรม"*

จะต้องเป็นไปเพื่อความเบื่อหน่ายคลายกำหนัด (โคตมีสูตร)

จะต้องเป็นไปเพื่อคลายจิตไม่ติดยึด ก็เพื่อวิมุติหลุดออกจากธาตุขันธ์ เป็นขันธวิมุตินิโรธนิพพาน

จะต้องเป็นไปเพื่อความไม่ติดในรู้ ไม่ยึดติดในญาณทัสสนะ เพื่อหลุดออกจากญาณทัสสนะ ให้ถึงซึ่งวิมุติญาณทัสสนะนิโรธนิพพาน

จะต้องเป็นไปเพื่อถึงซึ่งอิสระแล้วจากกิเลส (freedom) ทั้งปวงไม่เกิดอีก

จะต้องเป็นไปเพื่อความเป็นท่ามกลางอุเบกขาสุญญตา

จะต้องเป็นไปเพื่อความไร้ซึ่งอัตตา ถึงอนัตตา

จะต้องเป็นไปเพื่อไร้ซึ่งอวิชชา ความไม่หลงอีก

จะต้องเป็นไปเพื่อความไร้ซึ่งเจตนาอภิสังขาร

จะต้องเป็นไปเพื่อตัดเสียซึ่งตัวรู้–ตัดผัสสะ–ไร้ซึ่งอภิชฌาและโทมนัส–ไร้ซึ่งตัณหาสมุทัยความมุ่งหวังตั้งเอามาปรารถนาเอามา–ไร้ซึ่งอุปาทานความยึดติด–ซึ่งความจบภพ–ชาติ–ชรามรณะโสกะฯ

-ไร้ซึ่งวัฏฏะการวนเกิดฯ

ไร้ซึ่งบาปและบุญและความเจริญก้าวหน้า–และเสื่อม

สมาชิก B การปฏิบัติ(เอา) เป็นกรรม(ทันตาเห็น) เข้าฌาณสมาบัติได้ หู ตา คอ จมูก โล่ง เย็น ตอนอยู่ในฌาณ แต่พอออกจากฌาณเท่านั้นแหละ ทุกข์ทันที หลัง เอว แขน ขา เข่า แถบพัง ขาสั่นยืนแทบไม่อยู่ คือ ไม่พ้นทุกข์เลย กลับได้ทุกข์เพิ่มอีกเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

ไร้ซึ่งโลกธรรมแปดประการ–โลกนี้–โลกหน้าแต่ถึงซึ่งปรมัตถประโยชน์ชาติอย่างยิ่งคือนิพพาน สาธุโสวนะ

สมาชิก B “สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯแล้วปล่อยไป” จ้าๆๆไร้ๆๆ นี่ ทำแล้ว ไม่เป็นทุกข์เลย จะทุกข์ก็ตอนหลงไปติดจ้าๆๆ รู้แล้วปล่อยอีก ก็ไม่ทุกข์ มันก็คลาย ไม่มีทุกข์กายทุกข์ใจเลย เจ้าค่ะ

ทำแค่นี้ แค่ *"สักแต่ว่า"* ได้ทั้งหมดที่ท่านพระอาจารย์กล่าวมาข้างต้นเลยเจ้าค่ะ

มือใหม่หัดทำ(อย่างลูก) ก็ติดๆ หลุดๆ บ้างก็เป็นธรรมดา ก็ปล่อยไป ก็คลายออก ก็ปล่อยไป ง่ายกว่าที่ลูกเคยผ่านมาเยอะ เจ้าค่ะ ที่สำคัญลูกไม่เป็นทุกข์กายเลยแม้แต่น้อยเจ้าค่ะสาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ไร้ซึ่งตัวคอยเริ่ม-คอยจบ, คอยปล่อย, คอยแบก-คอยวาง,คอยติด-คอยหลุด,คอยฝืน-คอยไหลตาม ฯลฯ สาธุ โสวแล้วนะ

สมาชิก B สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณที่เมตตาเจ้าค่ะ

ตอบอาการตามความเป็นจริงเลย ลูกทำจริงๆเจ้าค่ะ

โสวๆๆๆ อโหสิต่อกันทุกชีวิต ทุกดวงจิต ทุกดวงวิญญาณ ขอจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเถิด ขอความยึดมั่นถือมั่นจงคลาย คลายออก ขอจงเป็นผู้เบาบางจางคลายทั่วทุกคนเถิด โสวๆๆๆสาธุ อโหสิเถิด

พระอาจารย์: (โสวนี่ คำให้พรให้เสริมบารมียามเมื่อโปรดสังสารวัฏ ผู้ที่ใช้ได้ต้องมีองค์คุณพระโพธิสัตว์ว่างอยู่แล้ว ผู้ที่ไม่คลายไม่มีพลัง ต้องกล่าวคำอโหสิเทน้ำอุทิศบุญเป็นร้อยๆ หลายร้อยครั้งจนกว่าจะคลายได้ระดับว่าง ๆ อย่างพระโพธิสัตว์) สาธุโสวนะโสวแล้ว

สมาชิก B สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะกราบขอบพระคุณที่เมตตาเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ตื่นนอนวันใหม่ คุณได้เทน้ำอุทิศบุญทิพย์ใช้หนี้กรรมเก่าและโปรดสรรพสัตว์ แล้วหรือยัง?

เรื่องของความดับกรรม คือสิ้นกรรม กรรมไม่ดำ-ไม่ขาว ไม่ต้องทำก็ไม่กรรม(ทำเป็นกรรม ทำบุญเป็นกรรมขาว ทำบาปเป็นกรรมดำ ไม่ขาว-ไม่ดำ คือไม่ต้องทำหรือสักแตว่าทำทั้งหมดทั้งสิ้น)

"แต่ทำแบบไม่ทำ ทำแบบสักแต่ว่าทำไม่เป็นกรรมนั้นมีอยู่ !"

สมาชิก M ปุจฉา : ในพระพุทธศาสนามีสอนการแก้กรรมและการตัดกรรมหรือไม่ครับ?

วิสัชชนา; พระพุทธศาสนามีสอนทั้งเรื่องการแก้กรรมและตัดกรรม

การแก้กรรม เป็นการแก้กรรมโดยอ้อม คือ เรื่องของอุปปีฬิกกรรม คือการทำกุศลมากๆ เพื่อไปเบียดเบียนอกุศลวิบากให้อ่อนกำลังลง จัดเป็นการแก้กรรมไม่ดีโดยทางอ้อม

สมาชิก M ส่วนเรื่องการตัดกรรม มีเฉพาะในพระพุทธศาสนาเท่านั้น คือการปฏิบัติให้เข้าถึงความเป็นพระอรหันต์ เมื่อปรินิพพานแล้วเป็นอันตัดกรรมทุกชนิดให้ไม่มีโอกาสให้ผลอีกตลอดไปเรียกว่าการตัดกรรมตัวจริงเสียงจริงเลยครับ

พระอาจารย์: ทรงตรัสสอนพาหิยะ ด้วยคำว่า *"สักแต่ว่า"* นี้คือทำแบบไม่กรรม

ใช้ครอบจักรวาล นี่เรียกว่า *"ดับก่อนจะเกิด"* นี่เป็นยาหม้อใหญ่รักษาไข้หายทุกโรคที่ทรงประทาน

สมาชิก M ได้สอบถามผู้รู้ทางภาษาบาลีแล้ว คำว่าโสวๆๆๆ อโหสิ ได้ความว่า บทบาลีเหมือนยังไม่เต็มรูปแบบ แบบนี้ก็แปลได้ แต่ไม่ได้ความครบ น่าจะมีบทอื่นอีกที่ในเครื่องหมาย (ๆๆๆ) นะ ถ้าให้แปลก็โส=นั้น , ว=เทียว-แล, อโหสิ=ได้มีแล้ว รวมกันแล้วก็ได้ *"..นั้นแล...ได้มีแล้ว"* ประมาณนี้นะ

พระอาจารย์: ทรงสอนอย่างที่สอนพาหิยะนี่แหละ **แก้กรรมก่อนล่วงหน้า**แล้วไม่เป็นกรรมแล้ว ส่วนกรรมเก่า ก็อโหสิซี อโหสิ แปลว่า กรรมที่เป็นโมฆะ เป็นวิมุติกรรม

หาอ่านเรื่อง *"โสไรยยมาณพ"* ทำกรรมอกุศลกับพระกัจจายนะ ภายหลังขอขมาแล้ว เพศก็กลับดังเดิม มาบวชบรรลุธรรม

มีอีกหลายเรื่อง เช่น อดีตชาติหนึ่งของพระอุบาลี ย่อไว้ในเล่ม ๑๘

และ ๒๐

เรื่อง อจินตนา–อจินไตย ไม่ควรคิดนะ เอาเพียงใบไม้หยิบมือเดียว ดีกว่าใบไม้ทั้งป่านะ

เอ้า สาธุนะ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ มีส่วนบุญข้าจงทั่วๆ กันฯ

สมาชิก B *"สักแต่ว่ารู้ เห็น แล้วปล่อยไป"* สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ผลจริง ถ้าได้ใช้แล้วจริงๆ จะหยุดแสวงหา จบไปเอง (ตอบอาการตามความเป็นจริง) ทำแล้ว เกิดผล จึงตอบ เจ้าค่ะ

ไม่ข้อง ไม่ขัด ไม่คา ไม่ปฏิฆะ ใดๆ เพราะ สักแต่ว่า ปล่อยๆไป เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ถามมาว่า พุทธะท่านสอนแก้กรรมตัดกรรมไว้เล่มไหนตรงไหนใช่ไหม? อาตมาเอามาบอกตั้งแต่วันแรกแล้ว ท่านคงอ่านผ่านๆ ไปค้นอ่านนะ *"สักแต่ว่าพาหิยะฯ นี่ทั้งตัด ทั้งแก้มัด ทั้งกันไม่ให้เกิดอีกด้วย มันเบ็ดเสร็จยิ่งกว่ายำสามรสอีกนะ แซบอีหลีแล้วนะ"*

ขิปปาภิญญาพระพาหิยะ นี่ตัดครุกรรมหนัก อาจิณณกรรมทำบ่อยคิดบ่อยๆ ตัดแล้วทุกกรรม กรรมชาตินี้-ชาติหน้า-ชาติที่สามจนถึงนิพพาน ตัดให้หมดทุกกรรมไม่เหลือ กรรมเบียดเบียน-กรรมตัดรอน อุปฆาตกรรม ตัดไม่เหลือ อโหสิกรรมไม่เหลือสักกรรม เป็นวิมุติกรรมไปทั้งหมดแล้ว เกลี้ยงเกลาเลย-วิโมกข์เลยนะ สาธุโสวนะ

อ่านเล่ม๑๘ กับ ๒๐ เขียนเอาไว้ เรื่องอโหสิกรรม มีที่ห้างหนังสือใกล้บ้านทั่วประเทศ

สมาชิก B กรรมทำบ่อยๆ คิดบ่อยๆ นี่แหละเจ้าค่ะ ที่ลูกใช้ "สักแต่ว่า แล้วปล่อยไป" ตรงนี้แหละค่ะ ที่ใช้งานจริงๆ และใช้บ่อยเสมอด้วยความคิดที่มาเจ้าค่ะ

กรรมเก่า กรรมใหม่ เป็นยังไง ไม่ใส่ใจ ไม่ข้อง แต่กรรมปัจจุบัน

ที่กำลังคิดอยู่ตอนนี้ เดี๋ยวนี้ ทำยังไงถึงไม่เกิดกรรม ได้รับคาถา "สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯ แล้วปล่อยไป" จากท่านพระอาจารย์ไปใช้ คือ ใช่เลยเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

วัสสการพราหมณ์ เสนาบดีผู้ใหญ่(อัตตาใหญ่ มานะทิฏฐิมิจฉาใหญ่) เชื่อพุทธะ ว่าท่านกล่าวอะไรไม่เคยเป็นสอง แต่ไม่ยอมขอขมาอดโทษพระกัจจายนะ(ด้วยเผลอไปคิดอกุศลกับท่านว่า พระรูปนี้ทำไมเดินคล้ายลิง ตอนเดินสวนทางกันไปเฝ้าพุทธะบนเขาคิชฌกูฏะ) ถ้าไม่ขอขมาจะต้องไปเกิดเป็นลิง ทรงบอกด้วยว่าจะไปเกิดเป็นลิงเวฬุวัน

ทรงตรัสเตือนถึงสามครั้ง วัสสการพรารมณ์ก็เฉยเสีย กลับจากเฝ้าพุทธะแล้ว รีบไปสั่งคนรับใช้ ให้เตรียมเอาต้นผลไม้ไปปลูกที่วัดป่าไผ่เวฬุวัน *"โอ้! จั๋งได๋กันหน้อเจ้าอัตตานี้ร้ายกาจ?"*

อโหสิกรรมเป็นวิมุติกรรมได้ ทุกขณะจิตที่อโหสิทุกครั้งจิตคลายเป็น วิมุติกรรมแล้วทุกครั้งนะ ลองกล่าวดูนะ เอ้า *"อโหสิๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ"* ออกที่กลางทรวงอกนะ ด้วยใจด้วยนะ โอ ช่างโปร่งโล่งเบาผ่อนคลายอะไรเช่นนี้? ทดลองดูนะ ลูกๆ หลานๆ พระสารีบุตรอัครสาวกที่ปัญญามากต้องทดลองดู

สมาชิก B วัสสการพราหณ์ "เชื่อในพระตถาคต" จึงสั่งให้ปลูกต้นผลไม้ไว้รอ แต่ไม่เชื่อกรรม ไม่เชื่อเรื่องผลกรรม ไม่เชื่อว่าสัตว์มีกรรม จึงไม่ยอมขออโหสิกรรมเจ้าค่ะ

องค์พุทธะท่านสรรเสริญนะ พระสารีบุตร ว่าอย่าเชื่อง่าย อย่างมงาย

สมาชิก B ลูกทำแล้ว เห็นผล ถึงได้เชื่อเจ้าค่ะ

ก็เคยเชื่อมาแล้วตั้งร้อยเชื่อพันหมื่นเชื่อ ลองเชื่อ "สักแต่ว่าพระพาหิยะหน่อยปะไรไป เอ้า อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ โสวแล้วนะ โสวๆๆ ทุกสรรพชีวิตจิตวิญญาณ ขอจงได้มีส่วนแห่งบุญข้าจงทั่วๆกันฯ

"อโหสิ" มีความหมายเป็นสองนัย ถ้าเราเคยเข้าไปกระทำ ก็หมายถึงว่า เราขอ-อโหสิ แต่ถ้าหากเราเป็นผู้ถูกกระทำ เราก็ให้-อโหสิกรรมแก่เขาฯ

สมาชิก B ในชีวิตประจำวันของลูก มีสิ่งกระทบใจมากมาย รวมทั้งความคิดของตัวเองที่กระทบใจตัวเอง จนรู้สึกทุกข์ที่ใจ แต่พอได้ *"ยาขนานเอก"* สักว่าแต่รู้ เห็น ฯลฯ แล้วปล่อยไป ทุกข์ใจที่มีคลายออก จิตคลายออกปล่อยวาง สามารถดับทุกข์ใจในขณะนั้นๆที่ถูกกระทบได้ ช้าบ้างเร็วบ้างก็ธรรมดา ปล่อยไป เจ้าค่ะ (ใช้ได้ผลจริงๆ)

อโหสิ เอาไปใช้ที่บ้านกับคนในบ้าน ๆ ก็ร่มเย็น ที่ทำงาน ที่บนรถเดินทาง ขึ้นเขาลงห้วย ไปทะเล พูดอโหสิไปตลอดทาง ดึกดื่นมืดค่ำ อยู่ระหว่างภัยอันตรายน่าหวาดเสียวหวาดกลัวกันผีดีนัก แต่ต้องต่อด้วย "ขอให้มีส่วนบุญข้าทั่วกันทุกชีวิตจิตวิญญาณฯด้วย เทน้ำด้วย ยิ่งดี ภูมิต่ำจะได้รับด้วยน้ำที่หยาด

อยู่ที่บ้าน ที่ทำงาน เดินทาง ให้ทำทั้งวันที่นึกได้ นั่งเรือบิน กินกาแฟมีน้ำนิดหน่อยเทลงถาดกาแฟก็ได้แล้ว *"อโหสิๆๆขอให้มีส่วนบุญข้าทั่วๆ กันๆ"*

บทใหญ่มีเวลาให้ขอบ่อยๆ ไม่มีเวลาก็กางหนังสือเล่ม ๒๐ อ่านขอขมาก่อนนอน

สมาชิก B กรรมของโสไรยบุตร จากชายกลายเป็นหญิง

โสไรยบุตร เป็นบุตรเศรษฐีในโสไรยนครซึ่งเป็นเมืองเล็กๆ ใกล้กรุงสาวัตถี เขามีภริยา และมีบุตรชายแล้ว ๒ คน วันหนึ่ง โสไรยบุตรนั่งยานออกไปอาบน้ำนอกนครกับบริวาร ระหว่างทางเห็นพระมหากัจจายนเถระกำลังบิณฑบาตอยู่ พระเถระรูปนี้มีรูปสวย มีผิวพรรณวรรณะงดงามดังทองคำ

โสไรยบุตรเห็นพระเถระแล้วเผลอใจคิดไปว่า *"สวยจริงหนอ พระเถระรูปนี้น่าจะได้เป็นภริยาของเรา"* ด้วยจิตอันเป็นอกุศลต่อพระเถระขีณาสพผู้ล่วงอาสวะแล้ว เพศชายของโสไรยบุตรจึงหายไป กลับกลายเป็นเพศหญิงมาแทนที่ โสไรยบุตรกลับกลายเป็นโสไรยธิดา เป็นกุลธิดารูปงาม ด้วยความตกใจและความอายเธอจึงลงจากยานแอบหนีไป คนรู้จักแม้มองเห็นก็จำไม่ได้ว่ากุลธิดานี้คือโสไรยบุตร

โสไรยธิดาลงจากยานแล้วไม่รู้ว่าจะไปทางไหน เธอจึงเดินตามขบวนเกวียนสินค้าขบวนหนึ่งไป เมื่อเดินจนเมื่อย เธอจึงถอดแหวนให้และขอนั่งไปบนเกวียน ขบวนเกวียนนั้นเดินทางถึงตักกศิลา แคว้นคันธาระ นายเกวียนคิดว่าบุตรเศรษฐีในกรุงตักกศิลายังไม่มีภริยา กุลธิดาผู้นี้มีรูปงามสมกัน เขาจึงพาโสไรยธิดาไปพบบุตรเศรษฐีหวังได้รางวัล บุตรเศรษฐีเห็นนางแล้วหลงรัก รับนางเป็นภริยา โสไรยธิดาจึงได้เป็นภริยาของบุตรเศรษฐีกรุงตักกศิลา ต่อมาเธอก็ตั้งครรภ์ และมีบุตรกับสามี ๒ คน ตอนนี้เธอจึงมีบุตรแล้ว ๔ คน บุตร ๒ คนแรกมีเธอเป็นบิดาอยู่ที่โสไรยนคร ส่วนบุตรอีก ๒ คนมีเธอเป็นมารดาอยู่ร่วมกันที่ตักกศิลา (ต่อมาโสไรยธิดาได้ขอขมาพระเถระจึงได้กลับเพศเป็นชาย ออกบวช และสำเร็จเป็นพระอรหันต์)

กรรมของวัสสการพราหมณ์ เกิดเป็นลิง

วัสสการพราหมณ์เป็นมหาอำมาตย์แห่งแคว้นมคธ เป็นคนมีปัญญามากกว่าอำมาตย์อื่นจึงเป็นที่ไว้วางพระทัยของพระเจ้าอชาตศัตรู ได้รับมอบหมายให้ไปเฝ้าทูลถามราชกิจจากพระบรมศาสดาบ่อยๆ แต่วัสสการพราหมณ์เป็นคนนอกศาสนา แม้จะไปเฝ้าพระศาสดาบ่อยครั้ง แต่ก็ไปเพราะพระบัญชาของพระเจ้าอชาตศัตรู ไม่ได้ไปเพราะนับถือพระรัตนตรัย

วันหนึ่งวัสสการพราหมณ์เห็นพระมหากัจจายนะเถระลงมาจากเขา

คิชฌกูฏิ ด้วยความคะนองปากจึงเอ่ยวาจาเปรียบพระกัจจายนะเถระว่าคล้ายลิง พระพุทธองค์ตรัสเตือนว่า การพูดปรามาสพระอรหันต์ขีณาสพผู้พ้นอาสวะแล้วเป็นกรรมหนัก กรรมนี้จะทำให้วัสสการพราหมณ์ต้องไปเกิดเป็นลิงอยู่ในสวนภายในวัดเวฬุวัน ต้องขอขมาโทษจากพระเถระจึงจะพ้นจากกรรมนี้ได้

วัสสการพราหมณ์ฟังแล้วไม่ได้ทำตาม แต่ก็ครั่นคร้ามว่าคำของพระศาสดาไม่เคยคลาดเคลื่อน เขาจึงเร่งปลูกไม้ผลสารพัดชนิดภายในวัดเวฬุวัน และว่าจ้างคนมาดูแลสวนเป็นอย่างดี หวังเพียงว่าเมื่อต้องไปเกิดเป็นลิงเขาจะได้มีผลไม้กิน

เมื่อทำกาละแล้ว วัสสการพราหมณ์ก็ได้ไปเกิดเป็นลิงอยู่ในสวนภายในเวฬุวันวิหารสมดังพุทธดำรัส เวลาใครเอ่ยชื่อเรียกวัสสการพราหมณ์ลิงตัวนี้ก็จะเข้ามายืนใกล้ๆ ด้วยความเข้าใจ

เรื่องของกรรมวิสัยอจินไตย ไม่ควรคิด เป็นการพ้นวิสัยยากจะรู้นอกจากองค์พุทธะเท่านั้น อย่าวิพากษ์ดีกว่านะ

เรื่องของอารมณ์กระทบใจ นี่มีทุกคน มีทุกวัน ทุกเวลานาทีที่กระพริบตา สุดแต่ว่าเราจะปล่อย หรือ เก็บ ถ้าเก็บก็หนัก ปล่อยแล้วเบาแล้วว่างๆ แล้ว

สมาชิก B เจ้าค่ะ ไม่วิพากษ์เจ้าค่ะ ปล่อยเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

เรื่องการ ขอและให้ อโหสิกรรม ลูกทำอยู่เนืองๆ ทั้งขอและให้ในเวลาเดียวกัน เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: อารมณ์กระทบอายนตะที่ ตา หู ฯ ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น อย่าขัดแย้งกับมัน ปล่อยให้มันของมันเอง

เราเชื่อพุทธะท่านว่า นี้กรรมเก่า ห้ามไม่ได้ เราก็ไม่ห้าม ไม่ขัดแย้ง-และไม่ไหลตาม ไม่ต้องไปเติมเสริมต่อมัน ให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น

พระอาจารย์: นี้เรียกว่า *"ปล่อยๆ แต่ก็ไม่เข้าไปคอยปล่อย มันปล่อยของมันเอง ของมันเอง ว่าง ของมันเอง นิพพานอยู่แล้ว ของมันเอง"*

วันนี้วันไหน ก็ปล่อย ของมันเอง วันไหนๆ ไม่ดี-ไม่ชั่ว แต่ดี-ชั่วอยู่ที่ไหน ใครรู้บ้างตอบที

พุทธะสอนให้เชื่อกรรม เห็น ได้ยิน ฯ นี้กรรมเก่า ถ้าเชื่อผลกรรม เชื่อว่าสัตว์มีกรรมฯ กรรมเก่าคือวิบาก ต้องได้รับ เลือกไม่ได้

"ถ้าขอได้ดั่งใจคิด ก็อ้อนกันทุกวัน ทั้งวัน ท่านสอนหรือ ว่าขอได้?"

เป็นเรื่องโลกๆ ไม่พ้นโลก ประโลมโลก ฟังแล้วดูดี ให้กำลังใจกัน มีกำลังใจ แล้วเอาใจไปทำอะไร? ทำบุญบ้าง-บาปบ้าง ไม่จบ

"คนอายุร้อยปี ไม่เห็นธรรม ไม่ประเสริฐ สู้คนอายุน้อยๆ เห็นธรรม ประเสริฐกว่า"

เห็นธรรมคือเห็นอะไร? เอ้าเปิดประเด็นแล้ว แชทกันหน่อยจ้าๆๆๆ!

สมาชิก B เห็นความจริงที่เป็นธรรมดา และ ธรรมชาติ เจ้าค่ะ

มีกำลังใจก็ เอาไปทำบุญบ้าง เผลอไปทำบาปบ้าง อยากไปนิพพาน ไปนั่งสวดมนต์ นั่งบริกรรมภาวนาเจริญสติเจริญปัญญาตบะฌานญาณบ้าง แล้วไปไหนต่อ?

สมาชิก B ไปไหนไม่ถึงไหนเจ้าค่ะ นั่งปวดนั่งเมื่อยอยู่ตรงนั้นแหละเจ้าค่ะ (เรื่องจริงๆ) เจ้าค่ะ

เอากำลังใจไปทำพ้นทุกข์นะ ทรงสอนเพียงเท่านี้ ทรงเสด็จหนีเข้าป่า ไปหาคำตอบตรงนี้ ทำอย่างไรจะพ้นจากทุกข์โศกปริเทวะฯ?

ท่านได้คำตอบมาก็เอามาสอน ท่านสอนว่าไง?

สมาชิก ช ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูฮีติ...ขออนุโมทนาบุญทุกท่านค่ะ สาธุๆๆ ขอบคุณๆๆ ทุกสิ่งดีๆ ขออโหสิกรรมให้แก่กันด้วยกายวาจาจิตใจเป็นอโหสิๆๆ นะคะ ขอบคุณธรรมะ ขอบคุณธรรมทาน

ขอบคุณธรรมะจัดสรร เชื่อมั่นศรัทธาดูกายดูจิตใจตนทุกชีวิตมีคุณค่าและความหมายในตัวเอง ทาน ศีล ภาวนา

สมาชิก B *"ทุกอย่างเกิดขึ้นเป็นธรรมดา และดับไปเป็นธรรมดา"* ท่านสอนให้ปล่อยวางเจ้าค่ะ

"รู้เฉพาะตนอย่างไร?" แชร์กันหน่อยนะ จะเป็นประโยชน์เกื้อกูลเอาไปสอนสงเคราะห์โลกสังสารวัฏ สอนอย่างไร องค์พุทธะตรัสสอนอย่างไร? ตอบกันหน่อย เปิดประเด็นเป็นประโยชน์แก่โลก

ดูกายดูจิตใจ แล้วทำไงต่อ ทานศีลภาวนาแล้วทำไงต่อ ไปไหนต่อ พ้นทุกข์หรือยัง?

สมาชิก ช ไม่ยึดมั่นถือมั่น ไม่มีสิ่งใดไม่มีประโยชน์หรือความจริงปรากฏในตัวเอง จิตที่ฝึกมาดีย่อมนำความสุขมาให้ กุศลความดีงามเจริญ สติปัญญารับผิดชอบหน้าที่ทำทุกสิ่งให้ดีที่สุด เริ่มจากตัวเอง ขอบคุณธรรมะหลักธรรมยามเช้าวันนี้แสนวิเศษอัศจรรย์ ขอบคุณทุกปาฏิหารย์ลมหายใจในวันนี้ ขอบคุณทุกความแตกต่างที่ไม่ทำให้แตกแยก สร้างสรรค์สุขสงบอย่างแท้จริงจงมีสติมีจิตอุเบกขาอย่างแท้จริง ทำจริงปฏิบัติจริงได้ผลจริงศีลสมาธิปัญญา

ธรรมะรักษาผู้ประพฤติธรรมทุกสิ่งดีแม้ดีของเขาไม่ดีของเรามันก็ดี แม้ดีของเราไม่ดีของเขาก็ดี ทุกสิ่งดีในคุณค่าประโยชน์ได้รับสมาธิของวิเศษภาวนาสะสมพลังจิต หมั่นฝึกดูกายดูจิตใจตนทำสมาธิกันบ่อยๆ มีสติรู้สึกตัวเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานทุกวันมีจิตแจ่มใสร่าเริงในธรรมขอบคุณพระอาจารย์ ขอบคุณกัลยาณมิตรแสนดี ขอบคุณทุกสิ่งในชีวิตทุกสิ่งเกิดขึ้นดีเสมอธรรมชาติตามจริง

สมาชิก B ไปไหนไม่ถึงไหนเจ้าค่ะ นั่งปวดนั่งเมื่อยอยู่ตรงนั้นแหละเจ้าค่ะ (เรื่องจริงๆ)เจ้าค่ะ

สมาชิก ช เวทนาเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป พิจารณาความจริง ไม่ยึดตัวเราไม่ใช่ของเราอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

ดูกายก็ตาม-ดูจิตก็ตาม ดูกาย -เวทนา-ดูจิต -ดูธรรม ตาหูฯรูป เสียงฯ ก็ตาม ท่านเอาอะไรดู? เอาอะไรเข้าไปดู ดูเป็นอะไร ผลของการดูคืออะไร?

สมาชิก ช ธรรมทานแสนสุขก่อเกิดสติให้ปัญญาถูกต้องแท้จริง ขอบคุณๆๆ ขอบคุณสำนึกรู้ทุกสิ่งมีบุญคุณทาน ศีล ภาวนาขออนุโมทนาบุญสาธุๆๆ สาธุ ๆๆ ค่ะขออโหสิกรรมหากข้าพเจ้าผิดพลาดประการใดทั้งเจตนาหรือไม่เจตนา ขออโหสิๆๆ อโหสิกรรมแก่ข้าพเจ้าด้วยหนึ่งมุมมองการแลกเปลี่ยน๑ความเห็น ขอบคุณพลังเมตตาและให้สติปัญญาเจ้าค่ะ

พ้นทุกข์ได้อย่างไร พ้นตรงไหน ดูมากี่ปีแล้ว เป็นไงบ้าง จะดูต่อไปอีกนานไหม?

สมาชิก ช จิต เห็น จิต..ใครคือผู้รู้ อนิจจัง ทุกขัง อนันตา

จิตเห็นจิต เอาจิตเข้าไปดูจิต จิตเป็นอะไร? เป็นวิญญาณขันธ์ใช่ไหม? นี่ ตัวนี้อยู่ในวงจรปัจจยการ ๑๒ ปัจจยาการ ๑๒ เข้าสู่วงจรวนเกิดแล้ว วัฏฏะแล้วนะ

ทรงตรัส *"ผู้ใด เห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคตฯ ผู้ใด เห็นปัจจยาการ ๑๒ ผู้นั้นเห็นธรรม ลุล่วงธรรม บรรลุธรรมฯ"*

คำว่า *"เห็นธรรม"* คือเห็นอย่างไร? เห็นปัจจยาการ คือเห็นอย่างไร? ช่วยตอบที พูดมาจะครบหกสิบวันแล้ว วนอยู่ตรงนี้ที่เดียว ให้พ้นทุกข์ ท่านสอนให้พ้นทุกข์นะ อย่าหลง อย่าหลงประเด็น

อาตมาโดนคำถามบ่อยมาก ว่าทำไมสอนไม่เหมือนชาวบ้าน (นักบวชนักเปรียญนักวิปัสสนาจารย์ นักฯลฯ ทั้งเมือง)

เคยเอาคำว่า *"บุญบังนิพพาน"* ไปสอน เกือบอดฉันเพล

เขาอาจคิดว่าหลวงตาเป็นคอมมิวนิสต์ สอนไม่เหมือนชาวบ้าน!

สมาชิก ช จิตดีย่อมชนะทุกความจริงศรัทธามั่นคง

ทำดีบริสุทธิ์ขออนุโมทนาบุญค่ะสาธุๆๆ รู้จริงไม่ขัดแย้ง รู้แจ้งเห็นตามจริง ศีลสมาธิปัญญา

ต้องการช่วยสังคมบ้านเมือง สังสารวัฏ มีอยู่ในพระไตรปิฎกทั้งสิ้น แต่คัดเอาเฉพาะที่ลงกันได้ ที่ขัดก็บอกว่าขัดนะตรงนี้ ท่านไม่สอนนะว่าโน่นโคนไม้ นี่เรือนว่าง ไปทำซะก่อนค่อยตรัสรู้ อ่านดูนะ ตรัสตรงไหนบรรลุตรงนั้นต่อหน้าพระพักตร์ทั้งสิ้น!

มีพระแม่น้าปชาบดี กับภิกษุณีห้าร้อย นี่ช้าหน่อยเพราะค่อยๆ คลาย ฟังอายตนะ ตา หู ฯ ฟังอยู่สองวันจึงสว่าง บรรลุอรหัตด้วย ตา หูนี่แหละ!

ผลลัพธ์ที่ปรากฏออกมาสู่สังคม ทะเลาะกัน จะฆ่ากันเองคนไทยกันเอง เคยปล่อยเคยวาง เคยอโหสิกันไหม ว่านี้คนไทยทั้งนั้น มีเห็นธรรมตามที่พระองค์สอนบ้างไหม อภัยกันเป็นไหม?

ทำบุญสร้างอะไรมากมาย กับแค่บริจาคอารมณ์กันเสียบ้างทำไมมันยากนัก ก็เพราะไม่มีใครสอนตามที่พระองค์สอน ตรงข้ามสอนให้ทำบุญทานสีลภาวนาเพื่อเอาไปสร้างบารมี มีบารมีแล้วเอาไปทำอะไรต่อ สอนให้ปล่อยวางบ้างไหม?

ให้ทานก็สักแต่ว่า ศีลสมาธิ ก็สักแต่ว่า ปัญญาภาวนาก็ให้สักแต่ว่าไป ปล่อยวางไป อย่างนี้ก็จะร่มเย็นทั้งที่บ้าน และเมือง

สมาชิก ช เรื่องภายนอกกายนอกจิตใจของเราไม่ใช่ทางพระนิพพาน ความสุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี

ถูกแล้ว นี่มันนอกมันเหนือจากนิพพานไปแล้ว การโปรดสังสารวัฏ

นี่เหนือขึ้นไปแล้ว หมดห่วงตัวเองแล้ว ทรงจาริกไปตลอดหลังจากตรัสรู้ถึงสี่สิบห้าปี ท่านเคยบอกไหม เดี๋ยวขอวีคเอนด์ ซัมเมอร์ฮอลิเดย์มีไหม? เคยจัดเบิรธ์เดย์มีไหม? ท่านทำเพราะอะไร? ถ้าไม่ช่วยเหลือเวไนย!

สมาชิก ช เรื่องของโลก เรื่องของธรรม เรื่องของพระนิพพาน มีหนทางดำเนินตามแนวทางอริยมรรคมีองค์ ๘ ทุกที่ทุกเวลา ทุกคน มีแนวทางที่ดีงามสาธุค่ะ

เรื่องของเขาสิทธิของแต่ละคน พระพุทธเจ้าทรงตรัสสอนให้หมั่นดูกายดูจิตใจตนเอง การตำหนิติผู้อื่นแม้จริงจิตเราก็ขุ่นมัว เขาต่ำเราสูง เขาไม่ดีเราดี หรือเขาผิดเราถูก ทุกสิ่งยึดมั่นถือมั่นทุกความว่างและวางคือความสงบประโยชน์แท้จริง ขอบคุณเมตตาขอบคุณความจริง ขอบคุณพระอาจารย์ทำหน้าที่สอนดีที่สุดแล้ว ใครรักใครชังใครด่าว่าไม่เข้าใจ ช่างเขา

พระอาจารย์: เรื่องของอริยมรรคมีองค์แปด พึงให้รวมลงสู่วิมุติให้ทั้งหมด ให้เป็นศีลวิมุติ-สมาธิวิมุติ-ปัญญาวิมุติ ถ้าไม่เข้าใจคำว่า อนิจจังก็จะพูดอย่างที่ท่านสมาชิกพูดนั่นแหละ เพราะยังหลง ขอถามว่า สุขสงบมันมีไหม? อนิจจังมันแสดงให้เห็นอยู่เป็นอกาลไม่มีกลางวันกลางคืน มันบอกไหมว่ามีสงบ มันบอกไหมว่ามีสุข มันมีแต่บอกว่า ไม่มีอะไรยั่งยืนแน่นอน ทุกสรรพสิ่งล้วนชั่วคราว สงบ-ไม่สงบ ก็ชั่วคราว สุข-ทุกข์ ก็ชั่วคราว มันสลายคลายตัว มันผันแปรไม่หยุดนิ่ง มันไม่ยั่งยืน ท่านเอาอนิจจังมาสอน คนก็จะๆอนิจจัง เป่าปี่ให้ใครฟังหรือ? จึงสอนอนิจจังไม่เข้าใจ มันยึดเอาไว้ไม่อยู่เกาะไว้ไม่ติด

ทรงสอนว่า ไม่ยึดติดก็น้อมนิพพาน นี่ถ้าเห็นอนิจจังมันจะไม่ยึดเอาอะไรสักอย่าง ไม่ว่ามรรคองค์ ๘ หรือศีล-สมาธิ-ปัญญา หรือแม้ตัวตน ถ้าคลายตัวตนก็หมดอัตตาตัวตน มันก็อนัตตา มันคลายหลุด หมดไม่เอาสักอย่าง

สมาชิก ช พระพุทธศาสนาไม่สอนให้ว่าดูถูกเพ่งโทษใครนอกจากตนเอง

นี่ไม่ได้เพ่งโทษนะ กำลังนำธรรมะที่ทรงตรัสมาบอก ปลุกคนหลงคนหลับ ให้คลายมิจฉาทิฏฐินะ บางทีก็ต้องกระตุก สะกิดเบาๆ ไม่ตื่น ม้าบางตัวไม่ต้องใช้ปฏัก บางตัวเพียงแค่ยกปฏัก แต่บางตัวต้องลงจรดผิวหนัง ถ้าเกินนี้ก็ต้องฆ่าทิ้งละกระมัง?

สมาชิก ช ขอบคุณพระคุณเจ้าท่านเมตตา เมื่อรู้จริงย่อมพบทุกสิ่งธรรมดาไม่มีขุ่นมัวไม่มีอารมณ์ไม่มีคำพูดใดนอกจากธรรม

ถ้าเห็นว่าพระล่วงเกินก็ *"อโหสิๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ ทุกชีวิตจิตวิญญาณ ขอจงได้มีส่วนแห่งบุญข้าจงทั่วๆกันๆตลอดไป"*

สมาชิก ช ไม่มีเลยเจ้าค่ะท่าน ท่านมีแต่เมตตาจิตผู้ให้ย่อมสุขสงบ ได้แต่ขอขอบพระคุณยิ่ง และขออนุโมทนาบุญบารมีท่านบำเพ็ญสะสมมาท่านเข้าถึงและเข้าใจโลกคือธรรมทุกสิ่งธรรมชาติขอบคุณๆๆ ขอบคุณสำนึกรู้คุณท่านค่ะและทุกคนในชีวิตสาธุๆๆ ค่ะ

ต้องขออโหสิต่อสมาชิกทุกท่าน จริตนิสัยคนสอนก็ต่างๆ กันไป อาตมาไม่สอนเอาใจใคร และเอาใจใครไม่เป็นนะ *"ขวานผ่าซาก เพราะฟืนหายากต้องรีบผ่า"* ไม่รู้ว่าคนฟังธรรมะทำไมหายากเหลือเกิน ทั้งที่อยากบอกนะว่าพระสัจธรรมมรรคผลนิพพานยังไม่หายไปไหน แต่เมฆหมอกแห่งกิเลสอาสวะปิดกั้นปิดบังจนมืดมิด ตะวันจะส่องพยายามส่องก็ไม่ทะลุไม่ปฏิเวธ

ขอทุกสรรพชีวิตจิตวิญญาณจงได้มีส่วนแห่งบุญข้าจงทั่วกันๆ ตลอดไปด้วยเทอญฯ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ สาธุโสวๆๆ

สมาชิก ช อธิษฐานจิตมุ่งทางเดิน...เป้าหมาย

ไม่มีใครรู้ดีกว่าใคร...สมาธิคือพื้นฐานพระพุทธเจ้าท่านภาวนา

ตลอดหลักธรรมศีล สมาธิ ปัญญา ไตรสิกขา๓....ทำจะมีแนวทางลึกซึ้งถูกต้องดีหนทางหลุดพ้นสิ่งสำคัญคนที่เขาทำแนวอื่นก็ไม่ใช่เขาจะไม่หลุดพ้นทุกสิ่งเป็นกรรมการคือ การพูด การทำพระพุทธเจ้าทรงวางหลักไว้ให้ทำความดี ละเว้นความชั่ว ทำจิตใจให้ผ่องใส

พระอาจารย์: อะไรที่ไม่ตรงต่อเนื้อหาพระสัจธรรมคำสอน ไม่ตรงต่อพระนิพพาน ที่ต้องพาเอาไปเกิดอีก ดับทุกข์ไม่ได้ ก็หลีกๆ บ้างก็ได้นะ ถ้าสัมมาปัญญาก็จะรู้ได้เอง หาอ่านพระสูตร จูฬสาโรปมสูตร ว่าด้วยบุรุษผู้หาแก่นไม้ฯ ตั้งสัมมาทิฏฐิหัวขบวนมรรค ๘ ให้ตรงก่อน ขบวนอีกเจ็ดก็จะตามเอง

สมาชิก ช เมตตาคือความรัก กรุณาปรารถนาดี มุฑิตา พลอยยินดีความสุขสำเร็จความดี อุเบกขาใจเป็นกลางอย่างเข้าใจ

พระอาจารย์: อะไรเป็นสาระ อะไรมิใช่สาระ นี่สำคัญมากกับชีวิต แต่ทั้งรู้ บางทีอาจถูกวิบากพาวน ขอขมาอุทิศบุญบ่อยๆ สาธุโสวแล้วนะ

สมาชิก ช ขอบคุณๆๆ ขอบคุณซาบซึ้ง ท่านให้สติปัญญาความจริงค่ะ ศีล ๕ พื้นฐานศีล ๘ และศีล ๑๐ ที่สำคัญศีลของนักบวช

หน้าที่ เจตนา .... ขออโหสิกรรม อโหสิๆ เป็นอโหสิเพราะศีลที่บริสุทธิ์ย่อมนำทางสู่จิตตั้งมั่นแห่งความดีงามตามจริงเพียรรักษาศีลตามตั้งใจ

เทคโนโลยี โลกเปลี่ยนตามกาลเวลาความเหมาะสมแต่การรักษาศีลและรักษาธรรมและรักษาความจริงเป็นอากาลิโก

พระอาจารย์: *"อะไรเป็นสาระ อะไรมิใช่สาระ นี่สำคัญมากกับชีวิต แต่ทั้งรู้ บางทีอาจถูกวิบากพาวน ขอขมาอุทิศบุญบ่อยๆ"*

สมาชิก ช ขอบคุณท่านผู้เจริญในธรรมค่ะ ขอบคุณท่านเมตตาจะน้อมมาใส่ใจปฏิบัติค่ะ

ขอขอบพระคุณวันที่ ๒๒ ก.ย ๒๕๕๘ ดวงตาเห็นธรรมเข้าใจ ท่านเมตตา

สมาชิก B สักแต่ว่าดู รู้ เห็น แล้วปล่อยวาง

โสวๆๆๆอโหสิต่อกันทุกชีวิต ทุกดวงจิต ทุกดวงวิญญาณ ขอจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเถิด ขอความยึดมั่นถือมั่นจงคลาย คลายออก ขอจงเป็นผู้เบาบางจางคลายทั่วทุกคนเถิด โสวๆๆๆสาธุ อโหสิเถิด

สมาชิก ช : การจะหาจิตให้เจอ มีปัจจัยหลักอยู่หลายอย่าง ดังนี้

๑. ต้องว่างจากความคิดให้เป็น.

๒. ต้องรู้จักแยก ปรมัตถ์ กับ บัญญัติ.

๓. ต้องเข้าใจ สติ ระลึกรู้ และ สัมปชัญญะ รู้สึกตัว.

๔. ต้องรู้วิธีทำด้วยการไม่กระทำ อสังขาริกํ.

ถ้าฟังพอจ.สุรศักดิ์ เข้าใจตลอดทั้งคลิป ก็สามารถเห็นจิตในจิต รู้จัก เอกัคคตารมณ์ และ จิตผู้รู้ จริงชัดค่ะ. https://youtu.be/LH๓NsYFmvXU

พระอาจารย์: อนุศาสนีย์ปาฏิหาริย์ คือพระสัจธรรมคำสอน สอนให้คนพ้นทุกข์ นี้เป็นปาฏิหาริย์สูงสุด ยิ่งกว่าอิทธิปาฏิหาริย์ อาเทสนาปาฏิหาริย์(รู้วาระจิต)

การฝึกอบรม การปฏิบัติใดๆ ก็ตาม ถ้ายังเอาอัตตา-เจตนาเข้าไปกระทำ ไม่ใช่ปาฏิหาริย์และจะอัศจรรย์ไปได้อย่างไร เพราะนั่นมันตัณหาพาเอาไปเกิด

เรื่องการอวยพรให้กัน ส่งความปรารถนาดีต่อกันเป็นการผูกพันห่วงหาอาลัยกัน ไม่อนาลโย ไม่นิพพาน

ส่วน อะอาลัย ไม่อาลัย นั่นนิพพาน

คำ *"อธิษฐานจิต"* คือตัณหา คือตั้งเอาแล้วด้วยปรารถนาขอ ไม่ประเสริฐ ความสำเร็จไม่ถึงด้วยอธิษฐาน แต่สำเร็จได้ด้วยการกระทำ ทำดีย่อมได้ดีถ้าหากสำเร็จได้ด้วยอธิษฐาน ก็จะขอให้ทำชั่วสำเร็จก็สำเร็จได้ด้วย

คำว่า *"มุ่งทางเดิน...เป้าหมาย"* ทางเดิน คือวิบาก เป้าหมาย คือ ตัณหา รวมความคือทำกรรมด้วยตัณหาบนทางเดินวิบากลำบาก

สมาชิก ช ความจริงมีเพียง ๑ เดียว ขอบคุณพลังเมตตาพรหมวิหาร ๔ ขอบคุณหลักธรรมพระนิพพานไม่มีอัตตาตัวตน ขอบคุณสติปัญญาหนทางเจริญตามเหตุและปัจจัย ท่านทำดีแล้วเคารพนับถือท่านผู้เจริญค่ะ

อธิษฐานบารมี บารมี ๓๐ ทัศ คำสอนถูกต้องนำสู่หนทางที่ถูกทาง

ทางธรรมแท้คือดูกายดูจิตใจตน ไม่ส่งจิตออกนอก ไม่ว่าวิจารณ์ใครไม่กระทบใคร พูดเพื่อสาระและประโยชน์

พระอาจารย์: เมตตาธรรมยังค้ำคาโลก ไม่วิมุติไม่หลุดพ้นโลก ก็ยังอยู่กับโลกต่อไปอีก แต่ถ้าเมตตาควบอุเบกขาสุญญตา นี้จึงหมดอัตตา

สมาชิก ช สิ่งดีงามจิตสงบกาย วาจา จิตใจผ่องใสเดินตามทางตั้งอธิษฐานจิตอโหสิกรรม หลักธรรมคำสอนพระพุทธเจ้าทรงชี้ทางพระไตรปิฎกทรงแสดงสอนรู้แจ้ง รู้จริง รู้ชัด รู้รอบรู้ถึงการไม่กระทบผู้อื่นและเบียดเบียนทุกคนอยู่เคารพให้เกียรติกันบนหนทางเจริญที่งดงามตามจริง

พระอาจารย์: คำว่า สบายๆ นี่ถ้าติดยึดก็ไม่สบาย มันอุปาทานทุกข์ นิพพาน ว่างๆ ไม่มีสบาย-ไม่มีไม่สบาย มันว่างจากสบายไม่สบายเสียแล้ว

สมาชิก ช วันนี้โชคดีได้ธรรมทานจากพระอาจารย์ขอบคุณขอบคุณ ขอบคุณท่านพูดถูกและตรงเป็นความจริงเจ้าค่ะ จะน้อมใส่ชีวิตให้สติปัญญาแท้สาธุค่ะ

พระอาจารย์: คำว่า *"นับถือท่านผู้เจริญค่ะ"* นี่ไม่ใช่เนื้อหาพระสัจธรรม นิพพาน ว่างจากผู้เจริญ-ผู้เสื่อม

คำว่า *"ธรรมแท้คือดูกาย-ดูจิต ไม่ส่งจิตออกนอกฯ"* นี่กำลังเจริญเอาสติ เอาอะไรๆ แม้กระทั่งเอาสติก็คือ กำลังเจริญสติเอาด้วยตัณหาด้วยอัตตาเจตนาพาทำกรรม เอาไปเกิด!

เจริญสติปัฏฐานสี่ต้องตรงต่อเนื้อหานิพพาน ที่ให้ปลงขันธ์ ไม่ใช่ปฏิบัติขันธ์ คือกายก็ช่างเวทนาก็ช่าง จิตก็ช่าง ธรรมทางตา หู เห็น ได้ยิน ฯลฯ ช่างให้หมด ปล่อยวางให้ทั้งหมดทุกธาตุขันธ์ ย่อมน้อมนิพพาน ถ้ายังเจริญก็ตัณหา สมุทัย

สมาชิก ช มีเพื่อละ คือจริง ไม่มีละจริง ไม่มีอยู่จริง

ธรรมเข้าถึงเมื่อศีลถึงจิตใจปกติแล้วทุกความจริงปรากฏเพื่อสิ่งดีจริงเสมอ

บวชเพื่ออะไร ไม่บวชเพื่ออะไร นักบวชควรทำอะไร ไม่บวชควรทำอะไร ทำถูกหน้าที่ถูกสถานที่ถูกบุคคลถูกต้องตามธรรม

สัปปุริสัทธรรม ๗ .... ยึดดียังดีกว่ายึดไม่ดี จงมีพระรัตนตรัยเป็นสรณะเถิด

พระอาจารย์: พูดว่า *"จะขอน้อมใส่ชีวิตให้สติปัญญาแท้ฯ สาธุค่ะ"* ดังนี้ ถ้าจริงดังพูด ต้องขอขมากรรมอุทิศบุญก่อนอื่นทั้งหมดและบ่อยๆ นี่คือขอน้อมที่ไม่เป็นเท็จ

สมาชิก ช ความจริงคือการยอมรับทุกสิ่ง จะดี ไม่ดี จะใช่ ไม่ใช่ ก็ตามที่เป็นจริง

"จะขอน้อมใส่ชีวิตให้สติปัญญาแท้ฯสาธุค่ะ" **ถ้าจริงดังพูด ต้องขอขมากรรมอุทิศบุญก่อนอื่นทั้งหมดและบ่อยๆ นี่คือขอน้อมที่ไม่เป็นเท็จ**

อัตตาสร้างตัวตน ไม่มีสิ่งใดยึดได้จริงมีอยู่จริง คำพูดก็เพียงลมกระทบหู

พระอาจารย์: อนัตตา ไม่มีอะไรเก่ง-ไม่มีอะไรไม่เก่ง มีแต่ไม่หลง–คลายโมหะ

สมาชิก ช ภาษาแค่ตาเห็น จิตคือตัวรู้ ผู้รู้ในจิตย่อมอโหสิกัน ไม่มีสิ่งใดเกิดอกุศล ไม่มีแม้แต่อโหสิ ทุกสิ่งคือความจริง

พระอาจารย์: ถ้าวางจริงต้องไม่ถือ-ไม่ยึด หมดตัวหมดตนวางตัวตนแล้วจริงๆ ก็หมดอัตตา อนัตตาๆ

สมาชิก ช ขออโหสิกรรม อโหสิๆ ทุกสิ่งดีย่อมบังเกิดจากจิตที่ดี กุศลฉลาดมีประโยชน์เป็นธรรม

พระอาจารย์: ที่พาสอน "ให้สักแต่ว่า-ไม่ยึดติด-ปลงปล่อยวางฯ นี่เป็นทั้งหมดของ ศีล-สมาธิ-ปัญญา และวิมุติญาณทัสสนะไปแล้วนะ!

ส่วนคำว่า *"ธรรมเข้าถึง เมื่อศีลถึงจิตปกติฯ"* ไปหาอ่านสันติมหาอำมาตย์เมาอยู่บนคอช้างบรรลุธรรมหน่อยนะ

สมาชิก ช เพราะไม่บวชจึงสามารถแสดงอะไรที่มีกรอบของศีลน้อยกว่าเลยแวะเข้ามาทักทายศรัทธาพระรัตนตรัยในพระนิพพานเพราะใช้ไลน์ติดต่อเข้ามาดูงานทางโลกนะค่ะ ขอโทษเนื่องจากยอมรับต้องเรียนรู้อีกมากยังไม่ถึงธรรมท่านสอน พยายามเรียนรู้ศึกษาค่ะ

พระอาจารย์: *"พาหิยะ เธอเห็น ได้ยิน ฯ เมื่อลมกระทบหู ไม่ต้องรู้ แต่ให้สักแต่ว่ารู้เห็นนะ พ่อนะพ่อขิปปาภิญญานะ(จ๊ะ จ้าๆด้วยนะจ๊ะ)"*

สมาชิก ช ขอบคุณพระอาจารย์เมตตา ขอบคุณทุกคำสอนลึกซึ้งละเอียดยิ่งนักพระไตรปิฎกคือคำสอนตรง ขอบคุณมากๆค่ะเพราะเหตุมีจึงมีผลตามเสมอสาธุๆๆ ค่ะ

อธิษฐานบารมีคือสิ่งที่จำเป็นต้องหมั่นทำอธิษฐาน๔

พระพุทธเจ้าทรงสอนเรื่องการอธิษฐานบารมีถ้าไม่รู้จักมีจริงจะไม่รู้ตามจริง

คนจน, ไม่มี ไม่ได้แปลว่าละได้ คนรวย, มี ไม่ใช่แปลว่ามี อัตตาละไม่ได้ทุกสิ่งมีดีของตน

กระจกต้องหมั่นเช็ดใส่น้ำยา จึงใส สะอาด สว่าง จิตใจคนต้องหมั่นทำสมาธิ

พระอาจารย์: ต้องขอบคุณพุทธะ อาตมาทำหน้าที่สาวกะ ขอบคุณโอกาสที่ได้พบกันเพราะพ่วงพันแต่อดีตนี้กรรมเก่า พบแล้วคิดนึกอย่างไรกรรมใหม่เกิดแล้วนะ ทุกอย่างอโหสิ มีส่วนบุญข้าจงทั่วๆกัน ทุกชีวิตจิตวิญญาณตลอดไปเทอญฯ สาธุโสวๆ แล้วนะ

เมื่อไม่มีทั้งกระจก และคนเช็ดก็ไม่มี จะเอาอะไรไปเช็ดอะไร?

จึงได้ว่า *"ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก"* ทรงตรัส *"เจตนาหัง กัมมัง วทามิฯ เจตนาเป็นกรรมฯ ไปเกิด"*

สมาชิก ช ศีล สมาธิ ปัญญา

สอนถูกบุญ สอนผิดติดกรรม สอนให้กลางๆ พิจารณาให้แยกแยะอิสระในธรรม คนต่างสีผิวก็ยังเป็นคน เกิด แก่ เจ็บ ตาย คนทำสมาธิคือคนใฝ่ดีสนใจธรรม และไม่มีใครรู้ได้ใครจะบรรลุธรรมก่อนใคร และใครจะถึงนิพพาน ทำตัวเราให้ดีคือคำสอนของพระพุทธเจ้าแท้จริง

ที่สุดแห่งธรรมทุกความจริงต้องชัดเจนชัดเจน ความถูกต้อง ถูกธรรม ถูกตามจริง

พิจารณามิตรมอบสิ่งดีแล้วบอกดี ไม่ยึดไม่เอาอะไรคือธรรมที่แท้จริงคืออะไร ปัญหาสังคมแท้จริงคืออะไร?

ขอโทษขออโหสิกรรมให้ด้วยนะคะ ปัญญาที่ยังต้องพัฒนาเพราะยังขาดความรู้จริงขอท่านโปรดเมตตาอภัยด้วย ถ้าหากมีสิ่งใดไม่เหมาะสมอโหสิๆๆ ขอบคุณๆๆ ทุกท่านเมตตา ขอให้บุญรักษา

พระอาจารย์: การรู้จักที่จะใช้ชีวิต ก็คือ การรู้จักที่จะวางใจ ไม่มีอะไรให้ยึดเป็นสรณะได้เลย นอกจากวางใจ

ร่างกายจิตใจนี้ ก็ยึดเอาเป็นสรณะไม่ได้ประเดี๋ยวเดียวก็จะต้องพลัดกันแล้ว

รูป รส กลิ่น เสียง เคียงสัมผัส ก็พลัดกันกับ ตา หู ฯลฯอยู่ทุกขณะเวลานาที เป็นอกาล

สรรพสิ่งยึดไว้ไม่อยู่-เกาะเอาไว้ไม่ติด มันสลายคลายตัวมันเองอยู่ตลอดเมื่อเชื่อวัน

ให้เห็นแจ้งอนิจจัง ความเป็นสภาวะชั่วคราวของมัน

แล้วเราก็จะไม่เข้าไปยึดเอามาเป็นเรา-ของเรา ของเรามันไม่มี เพราะเราก็ไม่มี กาย-จิตก็อนัตตา!

ถ้ายังมี มันก็ทุกข์เพราะมี!

ขณะนี้ คุณตื่นหรือยัง? ตื่นๆ ตื่นโพล่ง ตื่นโล่ง ตื่นวะ วะแล้ววะ อีกอีกอีก จ้าๆกว้างไกลๆ สว่างไสว ไร้ขอบเขตคิดนึก ไร้แม้คิดและนึกฯ

อโหสิๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ ทุกชีวิตจิตวิญญาณ จงมีส่วนแห่งบุญข้าฯ จงทั่วกันๆตลอดไป ฯ

"ก็รู้นะ ให้วางใจก็รู้ แล้วทำไมถึงวางใจไม่ได้สักที?" มักมีคนถามบ่อยๆ

จงวางใจ เมื่อเธอ เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัส หนาว-ร้อนใจ คิดนึก ฯ ก็ให้สักแต่ว่า

รับรู้-รับทราบ ก็ให้สักแต่ว่า

"สักแต่ว่า" นี่คือ ให้วางใจ ตรงกับ never mind-don't worry แปลว่า ไม่เป็นไร-ไม่ต้องห่วง-ไม่ใส่ใจ-ไม่กังวลno interest-ไม่สน

<u>คำว่า วางใจ นี่ ไม่ใช่คอยวาง แต่มันวางของมันเอง ไม่ต้องเข้าไปทำมัน มันวางของมันเอง ของมันเองเรื่อยไป</u>

มันจบเบ็ดเสร็จในตัวของมันเอง ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น

อย่าขัดแย้งกับมัน-อย่าสนใจมัน-มันก็สักแต่ว่ามัน

<u>วางใจ เสียด้วย</u> *"ตื่นๆ จ้าๆ วะๆ ฯ ไร้ร่องรอย ไร้คิดนึก ไร้เขต*

ไร้แดน วะแล้ววะอีกอีก ขยันตื่นจ้า ด้วยการอโหสิ อุทิศบุญทิพย์ โปรดสังสารวัฏแล้วหยาดน้ำ เรื่องของการวางใจ-การตื่นจ้าฯ นี้เป็นสมาธิชนิดธรรมชาติของอนัตตาจิตเดิมแท้ เดิมจิตปภัสสรอยู่แล้วแต่เดิมตื่นจ้าผ่องใสอยู่

ผ่องใสอยู่ "ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลาวหาว ฉะนั้น"

แต่กลับมาถูกเมฆหมอกมืดมิดปิดบังปิดกั้นจนไม่แลเห็นพระอาทิตย์พระจันทร์ตะวันเดือน ด้วยมีอารมณ์ชอบชังเข้ามาแทนที่ความผ่องใส จึงให้ ตื่นๆจ้าๆอยู่ตลอดเวลานาที

ตื่นๆ ตื่นทิ้ง โพล่งทิ้ง ไร้ร่องรอย ไร้ขอบเขตคิดนึก

ไร้ขอบเขตคิดนึก แต่ก็ไม่แช่ไม่ทรง จ้าออกวะออกไกลๆ จนเลยเขตเลยแดนสลายตัวไปมีแต่ว่าง ว่างเปล่า

อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ มีส่วนบุญข้าจงทั่วๆกันฯ สรรพสิ่ง ล้วนว่างเปล่า

ดุจ พระจันทร์วันเพ็ญเด่นนภา ไร้เมฆา–ไร้มลทิน

ดุจ ตะวันส่องสว่างกลางเวหาหาว ฉะนั้น

มันจะมีช่วงนึง ที่เราคอยจะเข้าไปแอบดูมันว่ามันจ้าอยู่หรือเปล่า?

นี่เราถูกเป่าฟาวล์แล้วนะ! ว่างรู้ไม่ได้ ถ้าเข้าไปรู้ว่าง นั่นมันก็ไม่ว่างจากรู้เสียแล้ว

ที่ท่านสอนพาหิยะ ว่า *"....ให้สักแต่ว่าฯ ก็คือ อย่ายุ่งนะ ไม่ต้องยุ่งนะ!"*

สมาชิก ท กรรมคือการกระทำ ฐาน คือ ที่ตั้งหรือรองรับ ฉะนั้นกรรมฐานแปลว่าที่ตั้งแห่งกรรม พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า "เจตนาหังภิกขเว" เจตนานั่นคือกรรม ปฏิบัติแบบไหนก็ต้องเสวยผลกรรมแบบนั้น พูดแบบชาวบ้านคือ ให้แล้วไปหรือชั่งมันนั่นเอง

พระอาจารย์: อารมณ์ทางตา หู ฯ มันพัดผ่านมาเหมือนลมพัด ก็ปล่อยให้มันพัดผ่านไปตามแต่เรื่องของมัน ไม่ต้องอยากรู้ว่ามันพัดผ่านไปหรือยัง ไปทางไหนแล้ว อย่างนี้เข้าไปรู้แล้ว ไม่สักแต่ว่าฯ เสียแล้ว ถูกเป่านกหวีดฟาวล์แล้ว กรรมซ้อนลงมโน เป็นมโนกรรมไปเรียบร้อยแล้ว โรงเรียนกรรมนำเกิดไปแล้ว

สาธุ โสวแล้วครับท่านพระ อจ.ทวีชัยฯ ที่เมตตา

ปล่อยให้ของมันเองๆๆ ไม่ต้องของมันเอง นิพพาน ว่างๆของมันเอง

อนุสัยนอนตามตกค้างธาตุขันธ์เป็นไปตามที่เคยฝึกเอาสติมาก่อน มันยังเกิดกลัวว่าตัวเองขาดสติ เดี๋ยวจะไม่มีสติ เพราะว่ากลัวตัวเองจะเพี้ยนหรือเปล่า อย่างนั้น?

สมาชิก ท คนไหนรักมากห่วงมากแสดงว่าเราเป็นหนี้เขามากให้อุทิศบุญบารมีชดใช้เขาไปจะได้ไม่เป็นหนี้นาน หมาแมวตัวไหนรักมากแสดงเป็นหนี้เขามากเพราะผลกรรมบันดาล

พระอาจารย์: ทีนี้ มักเผลอไปอย่างนั้น ก็ปล่อยเลยนะ อย่าไปรู้ว่าเผลออีกนะ มันจะกลายเป็นหลงซ้อนหลงเข้าไปอีก หลงสองต่อ ให้ช่างเลยนะ!

สมาชิก ท คติ-อคติก็อโหสิๆๆ โสโสโสขอให้มีส่วนโดยทั่วกันไปตลอดกาลเทอญ.

พระอาจารย์: ใช่แล้ว คิดถึงอะไรๆ หนีไม่พ้นวิบากเก่า ทรงตรัสเห็น ได้ยิน ฯ นี้ กรรมเก่า ของเราๆ ยอมเลย จบเลย อโหสิๆๆขอให้มีส่วนบุญข้าฯทั่วกันฯ อย่างนี้เลยนะ

คำว่า *"ไม่มีความพยายามใดที่ไร้ค่าแม้ไม่สำเร็จวันนี้แต่ก็เก่งมากขึ้น"* คำนี้ ใช้กับทางโลกที่เป็นโลกธรรมแปด(เปื้อน) เป็นกรรม ไม่จบกรรม

ไม่จบกิจกรรม วนเกิดตายๆๆ

ถ้าเราปล่อยวางว่างๆ ทำแบบไม่ทำ ทำแบบไม่เป็นกรรมก็ได้นะ คำว่าสักแต่ว่าพระพาหิยะนี่ ช่างเลย มันสำเร็จก็ช่าง ไม่สำเร็จ ก็ช่าง ไม่ดันเข้าใส่นะว่าต้องสำเร็จให้ได้ นี่ถ้าอย่างนี้ก็จริงจังตั้งต้องแล้ว เจตนากรรม ทำงานหนักเลย ทุกข์ทันทีเลย!

คำว่า เราก็เก่งมากขึ้น นี่ ๑. เราคือ ยังมีอัตตา ๒. เก่ง คือ ตัณหาอยากเก่งฯ ถ้ามันเกิดไม่สำเร็จ ไม่เก่งมันก็ทุกข์ใจแล้ว แต่ถ้าเราเข้าใจกฎอนิจจัง อ๋อ มันไม่แน่ เราก็ทำงานแบบชิวๆสบายๆ ท่ามกลางวาง ไม่เครียดว่าต้องได้ ต้องสำเร็จ ว่างๆ มันไม่มีสำเร็จไม่สำเร็จทำตามกำลัง ยถาสติ ยถาพลังฯ ตามสติกำลังจะดีกว่า ไม่ต้องกังวล ตัวกังวลคือทุกข์นะ ไม่กังวลคือช่างเลยปล่อยวางเลย จบเลย ไม่เป็นกรรม ก็มันไร้ๆ อัตตาตัวตนไปแล้วนี่

สมาชิก B เรียนรู้เพื่อปล่อยวางสายป่านดึงไปก็จะบาดมือเจ็บ หย่อนไปก็จะหลุดมือไป ประคองๆ ไว้ดีๆๆ

จงอย่าทำงานแข่งกับคนอื่น แม้กับตัวเองก็ไม่ แต่ให้ *"สักแต่ว่า"!*

สมาชิก B ทุกคนเสมอกัน คือ เกิดแล้วตายเท่ากัน จะแพ้จะชนะ สุดท้ายก็คือตายเหมือนกัน ตายแล้วไปไหน "สักแต่ว่ากันไป" สุดแท้แล้วแต่ทางใคร

พระอาจารย์: คลายออกให้มาก คลายให้หมดตัวหมดตน มันช่างหลุดพ้นพันธนาการ หลุดออกสู่อิสระว่างๆ ไร้ๆ แม้กับตัวเองก็ไม่มีให้แข่งนะ ไม่ผูกตัวเองไว้กับอะไร แม้กับตัวของตัวเองก็ไม่มีไปแข่งกับอะไร

ถ้าไม่เกิดไม่ตาย นั่นประเสริฐ เพราะเกิดไม่ประเสริฐ มันทุกข์

จะพูดถึงคำว่า สักแต่ว่าพาหิยะฯ นี่นะน่าจะเอาไว้เป็นยาหม้อใหญ่แก้เจ็บไข้สารพัดร้อยแปดโรค

ชีวิตต้องรู้จักปล่อยวาง ให้สักแต่ว่าๆ *"ทำไมต้องสักแต่ว่าด้วยเล่า?"*

เราก็ใช้ให้มันคุ้มค่าที่เกิดมาแล้ว ฉันต้องเด่นดังมีเกียรติให้สูงๆๆ มีคนไหว้เยอะๆซี?

อย่างนี้ไม่ดีกว่าหรือ ถ้าสักแต่ว่า ดูเหมือนชีวิตไม่เป็นสัปปะรด ไม่มีรสชาดเลยนะ

สมาชิก B คนเราสร้างมาไม่เหมือนกัน ถ้าเหมือนกันก็คือหุ่นยนต์ หุ่นยนต์ยังมีบาร์โค้ดต่างกัน สักแต่ว่ามีชีวิตกันไปเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

หลายคนเคยพูดแบบนี้ให้ฟังและว่า เดี๋ยวก็ตายแล้ว ต้องใช้ชีวิตให้คุ้มค่า?

ตายแล้วก็ไม่รู้เรื่องอะไรแล้ว อย่างนี้ใช่ไหม?

สมาชิก B คนที่ไม่เคยกินสัปปะรด จะไม่เคยรู้ว่าสัปปะรด รสชาดอย่างไร เหมือนที่เรียนรู้ แล้วไม่ลงมือทำเจ้าค่ะ

ตายก็ตาย สักแต่ว่าตายๆๆไปเจ้าค่ะ ยึดเกิด ยึดตาย คือ ไม่ใช่การปล่อยวางเจ้าค่ะ สรรพสิ่งทุกอย่างคือ สมมติ

สมาชิก B จะประเสริฐหรือไม่ประเสริฐสุดแล้วแต่ดวงตาแต่ละดวงที่จะมอง จิตไม่เคยตาย ก็ซั่งๆๆ ไป ปล่อยๆ ไปเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ทรงตรัสว่า *"จิตไม่เคยตาย"*

จิตเกิด-ดับ เป็นสันตติสืบต่อ ชั่วหนึ่งลัดนิ้วมือเท่ากับหนึ่งแสนโกฏขณะ เห็น ได้ยิน ฯ ครั้งนึงเท่ากับสิบเจ็ดขณะ เร็วมากแค่ไหน ก็สุดคิดนะ เผลอแป๊บคิดเรื่องอะไรๆตั้งหลายเรื่อง คิดเป็นมโนกรรมทุกครั้งที่คิด มโนกรรมมีผลมาก กายกรรม วจีกรรมนี่มาทีหลังจะเกิดไม่ได้ ถ้าไม่เกิดมโนกรรม

สมาชิก B สายน้ำยามเย็น เย็นกาย เย็นใจ เบาๆคลายๆ จนไร้ความรู้สึก ไร้ตัวตน ไร้ทุกสรรพสิ่ง ไม่มี ไม่เหลือ ทุกอย่าง สาธุ ใจเย็นๆ เจ้าค่ะ

ก็มาถึงบางอ้อ จะพูดต่อไปว่าต้องใช้ยาหม้อใหญ่มาแก้ *"ตัวคิดนึก"* ไม่ให้มีกำลัง หรือตัดกำลัง ตัวคิดไม่ให้เกิดหรือเกิดน้อยที่สุด

แต่จิต เขาแปลว่าตัวคิดนะ ห้ามจิตคิดนึกห้ามไม่ได้

แต่ยาหม้อใหญ่บอกว่า *"คิดก็ให้สักแต่ว่า"*

สมาชิก B ห้ามไม่ได้ก็ปล่อยเจ้าค่ะ กรรมจะเกิดก็ปล่อยเจ้าค่ะ สักแต่ว่าอะไรจะเกิดก็เกิดเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

คิด ก็ช่าง เผลอไม่รู้ ก็ช่าง *"สักแต่ว่า"* มันเป็นอย่างนี้

จิตย่อมคิด อย่าไปรู้คิด อย่าไปดูคิด อย่าไปเห็นคิด คิด ก็ปล่อย ไม่คิด ก็ปล่อย ช่างๆไป

อย่าไปรู้ ไปดูมันทำไม? นักวิปัสสนาที่สอนให้ดูกายดูจิต ถามว่าท่านเข้าไปดูมันทำไม? ท่านเอาอัตตาเข้าไปดูอนัตตาจิต ดูเป็นกรรม รู้กายรู้จิต ถามว่ารู้ไปทำไม? ตัวรู้ ตัววิญญาณ ตัวเกิดภพชาติ มันไม่สักแต่ว่าแล้ว อย่าไปดูไปรู้มัน ก็ช่างๆ นี่แหละ ไม่ทุกข์ ไม่ไปเกิด!

สมาชิก B ลูกก็สักแต่ว่าอย่างเดียวเลยเจ้าค่ะ๕๕๕ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ เพิ่งจะเริ่มต้น ปล่อยได้ คลายได้มัน มันโล่ง ปล่อยออกโลดดดดด

มันยังมีตัวคอยจะๆ.. มันยังมีอยู่นะ มันเป็นอนุสัยนอนตามมาในขันธสันดาน

สมาชิก B ปล่อยมันไปอีกเจ้าค่ะ เดี๋ยวมันก็เลยคอยไปเองเจ้าค่ะ สาธุ เจ้าค่ะ

สมาชิก ช ขออนุโมทนาบุญสาธุๆๆ ค่ะ ผู้ให้ย่อมเป็นที่รักของหมู่เทวดาและมนุษย์ ขอบคุณๆๆ ขอบคุณทุกท่านให้ความจริงค่ะขออโหสิๆๆ ด้วยนะคะ บุญรักษาค่ะ

ยังมีขันธ์ใช้งานอยู่ อนุสัยกิเลสยังนอนตามมีอยู่นะ แต่เราไม่หลงไปกับมัน พระอริยะไม่ใช่ไม่มีกิเลสนะ ยังมีอยู่ตราบเท่าที่มีและใช้ขันธ์ มีแต่ไม่หลง ไม่ฝืน-ไม่ไหลตามมัน

ดังนั้น มีก็ช่าง ไม่มีก็ช่าง อย่าไปรู้มัน ตัวรู้นี่ตัวแสนรู้เป็นตัวทุกข์ จึงทรงตรัส *"สักแต่ว่าพาหิยะฯ"* นี่ยาหม้อใหญ่ แก้สารพัดโรคในโลกนี้

ก็จะไม่ต้องกลุ้มกับมัน นั่งทิ้งนอนทิ้ง จะกินอยู่นอนหลับพักผ่อน ไม่มีกฎกติกา มันง่าย มันไร้ร่องรอย อิสระ

มันจบจริงๆ จบไม่รู้จะจบยังไง มันหลุด-วิมุติหลุดพ้นไปแล้ว จากโลก

ส่วนสัมมาอาชีพ หาอยู่หากิน ก็สมมุติหรืออุปโลกน์ใช้ธาตุขันธ์แต่พอดี ไม่ดันเข้าใส่ ไม่จริงจังตั้งต้อง ไร้กรรมเจตนาไร้ๆไป ใช้แล้วก็ให้ปล่อยให้วางเสีย

สมาชิก B ไม่รู้ก็ปล่อยไปเจ้าค่ะ ลูกไม่ซีเรียสเจ้าค่ะ

ส่วนสัมมาอาชีพ หาอยู่หากิน ก็สมมุติอปโลกน์ใช้ธาตุขันธ์แต่พอดี ไม่ดันเข้าใส่ ไม่จริงจังตั้งต้อง ไร้กรรมเจตนาไร้ๆไป ใช้แล้วก็ให้ปล่อยให้วางเสียสาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

เรื่องของอารมณ์รอบข้างกระทบทั้งวัน ให้เห็นมันให้เหมือนกับมองเห็นคลื่นในทะเลกระทบฝั่ง

"คลื่นมันเกิดจากทะเลแล้วกลืนหายไปกับทะเล ฉันใด อารมณ์เกิดจากจิต มันก็กลืนหายไปกับจิต ฉันนั้น"

ดูให้เหมือนผู้เฒ่านั่งดูเด็กทารกน้อยกำลังเล่นเปอะเปื้อนดินก็ช่างๆ เลยๆไป ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น อย่าขัดแย้งกับมัน!

"มีและใช้ชีวิตอย่างปล่อยวาง"

"วันนี้ คุณเทน้ำอุทิศบุญแล้วหรือยัง?"

สมาชิก B ยังเลยเจ้าค่ะ วันนี้ขับรถทั้งวัน แต่จะรีบไปเจ้าค่ะ สาธุ กราบอโหสิ ท่านพระอาจารย์ แทบเท้าเจ้าค่ะ กราบขอโทษญาติธรรมทุกท่านนะคะ วันนี้(วันสมมติ)ท้องฟ้าเปิดกว้าง ธรรมะมาแบบล้นหลามเลยค่ะ สาธุ อโหสิต่อกันทุกท่านเทอญ

๒๐๑๕.๐๙.๒๓ วันพุธ

"ดอกบัวโกกนุทแดง ส่งกลิ่นหอม บานแต่เช้า กลิ่นไม่ไปปราศเลย ฉันใดฯลฯ"

อรุณขึ้นแล้ว วันนี้ คุณอุทิศบุญให้สังสารวัฏแล้วหรือยัง?

สาธุ พุทโธอโหสิ ธัมโมอโหสิ สังโฆอโหสิ สัพพสัตตานัง-เวรีนัง-เทวตานังฯอโหสิ จงมีส่วนบุญข้าจงทั่วกันตลอดไป

นิพพาน ว่าง เป็นผลอันเกิดมาจาก การคลายตัวของอนัตตาจิต

อโหสิทุกครั้ง จิตคลายตัวทุกครั้งที่อโหสิ

อโหสิกรรม คือ วิมุติกรรม กรรมหยาบและประณีตะ หลุดทุกกรรม หมดกรรมก็หมดเกิด

กรรมใหม่ไม่สร้างเพิ่ม ด้วย *"สักแต่ว่าพระพาหิยะ เห็น ได้ยินฯ รับรู้รับทราบก็ "ช่าง" (วิบากมันร้องบอกว่า "ปล่อยฉันไปๆ เมื่อหัวใจของเธอด้านชาฯ มันร้องเพลงให้ฟัง")*

ฟังแล้วก็ปล่อยฯ ไม่ต้องไปกางมุ้งนอนรอ คอยปล่อย แต่มันปล่อยของมันเอง ของมันเอง ว่างๆของมันเอง!

นิพพานอยู่แล้ว อยู่แล้ว ๆๆๆๆๆของมันเอง!

ส่วนของเก่า กรรมเก่า เห็นได้ยิน ยอมรับเลย (ว่านี่ ของกูๆๆ อโหสิๆๆทุกอย่างยอมแล้วจ้าๆขอให้มีส่วนบุญข้า) กรรมดำ วิบากดำ (บาปโทษเป็นทุกข์) ไม่ทำ กรรมขาว วิบากขาว (บุญไปสวรรค์ ไปพรหมอันต่ำ มามนุษย์ชั้นดีที่ยังมีโมหะ) แม้ทำก็ *"สักแต่ว่า"* ทำเหมือนไม่ทำ!

แต่กรรมไม่ดำไม่ขาว(อัพพยากตะ ท่ามกลาง ไม่เลือกข้าง) ย่อมเป็นไปเพื่อความสิ้นกรรม เพราะมัน *"สักแต่ว่าทำ"*

องค์พุทธะสมเด็จพ่อตรัสไว้ สิ้นกรรม ก็สิ้นเกิด สิ้นเกิดก็สิ้นทุกข์

สิ้นทุกข์ทั้งปวงเสียด้วย *"สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ"*

"ปล่อยฉันไป ๆ เมื่อหัวใจเธอไม่เคยมีใจให้ฉันเลย" นี่วิบากมันร้องบอกฯ

ปล่อยวางบ้างเถอะนะ!

เรื่องของคนหลงนะ เขาจะมองไม่เห็น สิ่งที่เป็นสาระ เห็นแต่สิ่งไม่เป็นสาระว่าเป็นสาระ เห็นดอกใบเนื้อไม้ ว่าเป็นแก่นไม้

ทรงตรัสว่า เขาทั้งหลายเหล่านั้น จะไม่ได้ประโยชน์อันใดไปจากสังสารวัฏนี้ นอกจากหลงสร้างและหลงไปเสวยรับวิบาก บุญบ้าง บาปบ้าง หลงไปสวรรค์บ้างพรหมอันต่ำบ้าง วกลงต่ำอบายภูมิ ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานได้นอนในห้องแอร์บ้าง นี่ เพราะโมหะความหลง

สมาชิก B วิบากคนเรามีมาไม่เหมือนกันเจ้าค่ะ บางครั้งก็ต้องปล่อยไปตามเหตุและปัจจัยของแต่ละคนเจ้าค่ะ ให้โอกาสเขาไปเรียนรู้มีประสบการณ์จริงๆ คือ ต้องใช้เวลาเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ สำหรับตัวลูก "แก่น คือ สักแต่ว่า" เจ้าค่ะ

คนที่ ลืมอายุ แล้วมีใจให้กับคนที่รักและรักคุณ มีเพื่อน มีงาน มีบ้านฯ นี่ลักษณะของคนหลง หลงว่ามี ไม่เข้าใจว่าอนิจจังอย่างไร อนิจจังอยู่แค่ริมฝีปาก พูดแบบนักปราชญ์ว่าฉันบัณฑิต นี่คนหลง หลงลืมอายุตัวว่าแก่ลงทุกวัน เดี๋ยวเจ็บ เดี๋ยวตายแล้ว หลงว่ายังแข็งแรง หลงว่ามีความสุข นี่หลงในสิ่งที่ไม่มีจริง หลงหาอยู่หากิน จริงจังตั้งต้อง ต้องมี ต้องร้อง ต้องเต้น ต้องใช้ ต้องหัวเราะ ต้องรักษาสุขภาพ มันหลงจริงจัง หลงตั้งต้องไปหมด มันหลงว่า นิจจัง นี่อย่าลืมไม่ควรลืมอนิจจัง จึงให้เขียนเสียใหม่ ถ้าจะสอนคนอย่าสอนให้หลง มันบาปมันวนมันมืดนะ ตัวที่ ๑ ต้องไม่ลืมอนิจจัง เขียนใส่ หน้าผากไว้ ชะโงกดูในเงาน้ำทุกวัน!

คนที่จะไปสอนคน ต้องสอนตัวเองให้หมดหลงได้เสียก่อน ค่อยไป

สอนคนอื่น

ทรงตรัสว่า *"ทำอย่างไรสอนอย่างนั้น สอนอย่างไร ทำอย่างนั้น"* อย่าไปตกแต่งถ้อยร้อยกวีไพเราะดูดีน่าฟัง แต่หลงไม่รู้ตัวว่าหลง ให้มีคำสอนที่เป็นพระสัจธรรม ทรงสอนให้จบ ไม่เคยสอนให้วนเกิดวนตาย สอนให้หลง ตัวเองยิ่งหลงทวีคูณ

เอ้า อโหสิๆๆ ลงปฏักม้าชั้นหลง บัวใต้โคลน ให้บทไปว่าอโหสิมากๆ แต่อ้าปากไม่ขึ้น ม้าตัวนี้ พุทธะให้ฆ่าทิ้ง เอ้าปล่อยไป (ปล่อยฉันไปๆๆ)

ขออนุโมทนานะที่มีข้อมูล(ขี้) โพสต์ประเด็นธรรมมาให้ได้วิสัชชนา

จะได้ลงพิมพ์รวมเล่มให้ลูกหลานได้อ่าน เป็นตัวอย่างของความหลง ขอบคุณขอบใจเพื่อนสมาชิก ถ้าไม่มีท่าน ก็ไม่รู้จะบรรยายธรรมเรื่องอะไร มีประเด็นให้พูดแก้คนหลง

คนหลงมีหลายประเภท รู้ไว้กันหลง คือ คนที่หลงสร้าง เช่นสร้างทางเดิน และเดินทาง ฯลฯ

เออ! เองเดินไปเถอะ ไม่เหนื่อยก็เดินไปนะ อย่าหยุดนะ จนกว่าจะใช้หนี้วิบากจบเมื่อไรนั้นแหละ!

อีกอันนึง หลงว่าจะไม่ตาย ต้องรักษาสุขภาพ ถ้าสุขภาพดีๆ แต่ไม่เห็นธรรม ทรงตรัสว่า หาประเสริฐไม่ สู้คนใกล้ตายเห็นธรรมประเสริฐกว่า นี่หลงสร้างและหลงเสวย(วิบากทั้งกุศล-อกุศล) ทรงตรัสว่า เขาจะไม่ได้ประโยชน์อันใดไปจากพระศาสนาเลย

ทรงตรัสสอนให้จบซะ จบทุกโลก(ทวารหก) จบทุกเส้นทาง ไม่มีเส้นทาง และไม่มีคนเดินทาง จบทันที ไม่เริ่ม-ไม่จบ จบทันที

จบที่ตา หูฯ ทุกขณะเวลานาที จบด้วย *"สักแต่ว่าๆๆๆพระพาหิยะ"*

ยังจะอยากมีคนรู้ใจคนที่รักอีกสักกี่คน? *"เมื่อความตายมาถึง*

ญาติ มิตร สหายรักลูกสามีภรรยาที่สุดแสนล้านรัก ก็ไม่อาจต้านทานได้"

ที่นี่มีธรรมะที่เป็นสัจจะความจริงอันประเสริฐ ที่สอนไม่เกิด ใครอยากฟังก็มา ใครอยากฟังธรรมะพาวน ที่นี่ไม่มีจ้า *"มีแต่จ้าๆ กว้างๆไกลๆ ไร้ร่องรอย จ้าๆ"*

สมัยหนึ่งในอนาคตกาลนานไกล จะมีคนสอนพูดเรื่อง อนัตตา-สุญญตา คนจะไม่เงี่ยหูฟัง แต่จะมีนักปราชญ์ราชบัณฑิต(หลายๆ บัณฑิตทั้งหลาย) แต่งถ้อยร้อยกวีอันไพเราะที่ไม่ใช่เรื่องของ อนัตตา-สุญญตา คนจะเงี่ยหูฟัง!

กาลจะเกิดขึ้นเมื่อล่วงเลยกึ่งศาสนาของเราตถาคตล่วงไปแล้ว

สมัยหนึ่งโจรปล้นบ้านเรือนมีมาก ชน ท. จะเก็บซ่อนทองคำไม่นำออก แล้วนำเอาทองปฏิรูป (เทียมของแท้)ออกมาสวมใส่

คนก็คิดว่าเป็นทองคำแท้ ฉันใด ก็ฉันนั้น (แต่ฉันเพลนะ ของอาตมา ๕๕๕ ตอง๕)

คนที่ชอบทองคำปฏิรูปไปหาที่อื่นนะจ๊ะ ที่นี่ไม่มีนะจ๊ะ มีแต่จ้าๆ

สมเด็จพระบรมศาสดาสัมพุทธะ ทรงตรัสรู้ท่ามกลางลัทธิศาสนามากมาย ที่ทำเอา แสวงหาเอานิพพาน ด้วย ทาน ศีล สมาธิสมถะ ตบะ (ตะแบก-หามด้วยหาบด้วยเหมือนกำลังทำอยู่สมัยนี้) ทำฌานญาณ (ได้ญาณวิปัสสนูปกิเลสเป็นของแถมฟรีมาด้วย)

ทรมานตัวอดอาหารอดนอน งดพูดปิดวาจาแต่หานิพพานไม่เจอ เจอแต่เกือบจะตาย!

จึงทรงคลายออกๆๆๆๆๆๆ จึงวิมุติ หลุดเลย หลุดออกมาเลย จ้าเลย!

ท่านหลุดด้วยสมาธิคลาย สมาธิปล่อย สมาธิธรรมชาติ

ไม่ใช่สมาธิทำเอาบริกรรมเอาแบบกัดติด แบบจดจ้องจดจ่อแบบ

กัดติดกัดไม่ปล่อยอย่างสมัยนี้

ครั้นพอคลายจิตออก จิตก็ไม่ติด(ไม่อุปาทาน ไม่ยึดไม่ติดกับสรรพสิ่งใดๆ) จิตก็หลุดออก เป็นอิสระ วิมุติหลุดออก-นิโรธนิพพาน ว่างๆ

ไม่ต้องทำอะไรแบบไหน ไม่มีกิจ จบกิจ-จบพรหมจรรย์

จบกิจ แปลว่า ไม่ใช่ทำกิจให้จบ แต่จบกิจ ทุกกิจกรรม จบทุกกรรม

อกุศลกิจกรรม ก็จบ กุศลกรรมก็จบ จบกรรม ไม่เกิดอีก

พระองค์ทรงสอนเท่านี้ ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก เพราะทำเป็นกรรม

(เอ! เทศน์แบบนี้ จะได้ปัจจัยไหมเนี่ย!)

อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ ขอให้มีส่วนบุญทั่วๆ กัน

เพลนี้ ท่านอุทิศบุญแล้วหรือยัง?

สมาชิก A อโหสิๆๆทุกอย่างอโหสิ ขอให้มีส่วนบุญทั่วๆกัน เจ้าค่ะ

สมาชิก B สาธุ ได้ปัจจัย(และเหตุ)เจ้าค่ะ

ท่านตรัสรู้ท่ามกลางลัทธิศาสนาความเชื่อหลากหลาย การที่จะทรงสอนอนัตตาสุญญตาขณะนี้ไม่สมควร จึงทรงสอนไปเป็นลำดับอนุโลมตามความเชื่อเดิมเป็นพื้นฐาน แล้วจึงค่อยน้อมให้ละคลายปล่อยวางเป็นปริโยสาน

ท่านเริ่มเอาทานบารมีออกนำ เพราะชนทั้งหลายคุ้นชิน ทำง่าย(สละทานสิ่งของง่าย แต่สละอารมณ์ยากที่สุดก็ยังไม่สอนเอาไว้สุดท้าย)

ต่อมาจึงสอนให้ *"วิรัติศีล"* (ไม่ใช่รักษานะ มะยังภัณเต นี่ทีหลังนะ, วิรัติ แปลว่า ห้าม เว้น เห็นชีวิตร่างกาย ทรัพย์ต้องห้าม บุคคลต้องห้าม เช่น คนรักหวงแหนของคนอื่นฯลฯ ก็เวรมณีฯ ห้ามทำ คือให้งดเว้นไม่ทำ)

ต่อมาก็มีศีลอื่นๆ ศีลแปด ศีลสิบของพระสองร้อยยี่สิบเจ็ด ภิกษุณี

สามร้อยสิบเอ็ดหรือไงประมาณนี้ ทรงเห็นลัทธิอื่นๆ เขานั่งสมาธิ ทรงสอน

ลำดับสาม ทรงสอน สัคคคาถา (เรื่องของสวรรค์)

ทรงสอน ทานกถา สีลกถาแล้วมาสอน สัคคกถา เป็นเรื่องของสวรรค์ เทวโลก เพราะยุคนั้นชนลัทธิพราหมณ์เฟื่องมากเขานับถือเทวดา ท่านก็สอน อยากไปเทวโลกก็ให้ทำทาน นี่ท่านค่อยๆอนุโลมตามชาวเมืองสมัยนั้นเอามาเป็นพวกก่อน

พระคาถาที่สี่ ทรงสอน อาทีนวกถา อาทีนพ แปลว่า โทษ โทษของสวรรค์ สวรรค์ คือ กาม คือกามาวจร ที่อยู่ของผู้ปรารถนากามคุณ

กามคุณอารมณ์ ท่านว่าเป็นโทษเพราะไปหลงติดยึดกับกามคุณมันเป็น อนิจจัง กามเป็นของชั่วคราว ยึดไม่ได้ มันเป็นของเสื่อม เทวดาจะตกสวรรค์เจ็บปวดมาก(คนมีสมบัติมากถ้ายึดก็เจ็บปวดพอๆกัน)

พระคาถาที่ห้าสุดท้าย หักดิบทรงสอน เนกขัมมกถา ให้สละออกบวช ละวางทุกสรรพสิ่ง

วาง ว่างๆ นิโรธนิพพาน

<u>ทรงสอน สมาธิด้วยเหมือนกัน แต่เป็นสมาธิธรรมดา ธรรมชาติของอนัตตาจิตดั้งเดิมแท้ แต่ไม่ใช่สมาธิที่ต้องบริกรรมทำเอา</u>

<u>เป็นสมาธิของจิตเดิม *“ปภัสสรัง จิตตังฯ อนัตตาจิตเดิมผ่องใสอยู่เองแล้ว”*</u>

หาอ่านเพิ่มเติม ในเล่ม ๑๘ กับ ๒๐ มีที่ห้างหนังสือฯ

พระคาถาสุดท้าย *“เนกขัมมะ”* นี่ ท่านสอนให้ปล่อยวาง ทิ้งให้ทั้งหมด ตั้งแต่ทานศีลสมาธิสมถะ ตบะฌานญาณฯ ปล่อยวาง-วิมุติ

ทีนี้ เจ้าสมาธิสมถะตบะฌานญาณ นี่ มันวิเศษมากสมัยนั้น (จนถึงสมัยนี้ก็เหมือนกัน)มีลูกเล่นละยาก คิดว่าตัวเองบรรลุแล้ว รู้โน่น เห็นนี่ (แต่ไม่รู้เห็นตัวเองที่กำลังหลง)

แต่ อนิจจังไม่เที่ยง ฌานเสื่อมง่าย ถูกอารมณ์กามกระทบทีไร ฌานเสื่อม สมัยพุทธกาล ภิกษุได้ฌานเสื่อม ทำอีกเสื่อมอีก ถึงสามครั้ง ฆ่าตัวตาย มีมาก

อ่านดาบสอดเหาะดูนะ!

พระโพธิสัตว์ พระชาตินึง เป็นฤาษี เหาะมาเยี่ยมศิษย์พระราชา หลงรักมเหสี ฌานเสื่อมฯพิมพ์ไว้ในเล่ม ๑๖

ฌานเป็นหินทับหญ้า วิปัสสนาสติปัฏฐาน ถ้าทำเอา ก็วิปัสสนูปกิเลส เอาอัตตาเข้าไปทำ ก็เป็นกรรม ถ้าทำละ ทำปลง ทำปล่อยวาง ทำเนกขัมมะอย่างที่ทรงสอน นั่นคือ ขุดรากถอนโคน (up root) ตัวมุ่งหวังตั้งเอาด้วยตัณหาเสีย

<u>แต่ปล่อยวาง ทำเอาไม่ได้ เอาอัตตาเข้าไปปล่อยวางไม่ได้ ถ้าเอาอัตตาเข้าไปปล่อยวาง ก็ไม่อนัตตา ไม่ว่างจากอัตตา ไม่ว่างจากเจตนากรรม</u>

ทรงตรัสว่า *"เราตถาคต กล่าวว่า เจตนาเป็นตัวกรรม"*

ทำอะไรก็เป็นกรรมอันนั้น กรรมเอาไปเกิด ดังที่ทรงตรัสว่า *"ทำดีได้ดี ทำชั่ว ได้ชั่ว"*

<u>ดังนั้น ท่านจึงสอนพาหิยะ ว่าทำแบบไม่เป็นกรรมมีอยู่ กล่าวคือ *"ให้สักแต่ว่า"* ทุกครั้งไปที่ทำ คือ จ้าๆฯ ที่นำมาบอกนี่แหละ!</u>

<u>สักแต่ว่า บวกกับตื่นจ้าฯ มันไม่มีตัวเจตนาจริงจัง ไม่มีตัวแช่ทรง ไม่เน้นไม่บริกรรมอะไร แต่มันไร้ร่องรอยตัวตนหมดไปแล้ว มันหลุดออกจากธาตุขันธ์ ถึงขันธวิมุติ หลุดพ้นจากการเกิด</u>

จึงว่า *"ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก"*

เพราะทำเป็นกรรมเอาไปเกิด

ขยันพูดอโหสิ บ่อยๆ เทน้ำอุทิศให้ชดใช้บ่อยๆ สลายคลายตัวบ่อยๆ ถึงวิมุติหลุดพ้นบ่อยๆ ต่อไป มันก็จะของมันเองๆๆๆไป

เอ้า ขณะนี้ ท่านอโหสิอุทิศบุญแล้วหรือยัง ?สาธุๆ โสวๆ

ตอนเทน้ำ ให้ยืนมองออกไปกว้างๆ ไกลๆ อย่างไร้ทิศทางและที่หมาย เทหรือหยาด(ใช้ขวดเปล่ากรอกน้ำเตรียมเรียงไว้หลายๆขวดนึกได้ก็ใช้สะดวก) เทลงไปมือนึง ไม่ต้องมองดูน้ำที่เท อีกมือนึงผายหงายขึ้นฟ้ากว้างไกลบวกตื่นจ้าด้วยแล้วกล่าวอุทิศ

ไม่เกร็ง-ไม่สำรวมอะไร ให้ไร้ร่องรอยอัตตาตัวตนไป มันอนัตตา จิต-อนัตตาธรรม อยู่แล้ว!

ใครทำจ้าได้ไว มั่นใจตัวเองว่ามีพลัง(จะสัมผัสได้เอง) เอาโสวไปใช้ได้นะ เหตุการณ์คับขันอันตราย ใช้คู่กับอโหสิ

สมาชิก ว สาธุหลวงพ่อครับ เราทำงานหาเลี้ยงชีพทุกวันนี้ถือว่าเป็นกรรมไหม? และจะติดไปถึงชาติต่อไปไหมครับ หมายถึง ผลของการทำงานของเรา เพราะถ้าเราทำงาน เราต้องติดต่อผู้คน จะมีผลให้เราต้องมีกรรมต่อกัน แล้วจะมีผลต่อชาติต่อไปหรือเปล่าครับ

สมาชิกถามมา ว่าทำงานสัมมาอาชีพต้องทำพฤติกรรมร่วมกันกับคนมากมายทุกวัน จะเป็นกรรมมีผลถึงชาติต่อไปไหม?

สมาชิก B ถ้า "สักแต่ว่าต่อทุกสรรพสิ่ง สรรพชีวิต แล้วปล่อยไป" คือ จบอโหสิกรรม กรวดน้ำบ่อยๆ จะเป็นโมฆะกรรม เจ้าค่ะ

ตอบว่า ๑ ทำแบบให้จบสมุจเฉทเด็ดขาด ใช้ *"สักแต่ว่าพระพาหิยะ"* จะคิด พูด ทำ อะไร กับใคร ให้สักแต่ว่า ๒ บางทีเผลอไปคิดคติ(ชอบ) หรือ อคติ(ชัง) ก็รีบพูดอโหสิ ๓ ให้เชื่อพระพุทธะนะ ว่า ได้พบเห็นใครต่อใคร ถูกใครด่าว่านินทา หรือกระทบกระทั่งอะไร อันดับแรกให้ยอมรับเลยว่านี้กรรมเก่า ไม่โต้แย้ง ไม่ขัดแย้ง รีบอโหสิ ถ้าเทน้ำด้วยยิ่งดี เราเคยทำเขามาก่อน ชาตินี้เขามาเอาคืน ยอมรับใช้หนี้ด้วยบุญทิพย์ให้ไป ไม่มีบังเอิญ ไม่มีอุบัติเหตุ แต่มันมีเหตุมาให้ต้องอุบัติ

สมาชิก B ถ้าได้ลิ้มลองรสชาดสัปปะรดแล้ว ต่อให้ปิดตากินสักกี่ร้อยครั้งก็บอกได้ว่า นี่คือ *"รสชาดของสัปปะรด"* แค่ลงมือ (ทำละ ทำวาง ทำปล่อย) แล้วจะเข้าใจ เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

ถ้าไม่ยอม มีผลแน่ ไปใช้กันชาติหน้า เจอกันอีกทบทั้งต้นทั้งดอกเบี้ย ยืดเยื้อยาวนาน เหมือนเทวทัติจองเวรพระโพธิสัตว์ทุกชาติ เท่าเม็ดทรายในท้องมหาสมุทร

อโหสิไปนะ อย่างไปจองเวรใคร ให้จบเสียในชาตินี้ สาธุโสวๆๆๆ แล้วนะโสวๆ

อย่างที่เคยบอกว่า อย่ารอให้เขามาทวงหนี้ เราสร้างไว้ทบมาไม่รู้กี่ชาติต่อกี่ชาติ อโหสิเทน้ำ ส่งต้นส่งดอกล่วงหน้ามากๆ หมดเอง เดี๋ยวคลายได้เข้าป่า!

คนหลงประเภท หลงหา-หลงอยู่ เรียกว่าหลงหาอยู่ หามาแล้วก็กินเรียกว่า *"หลงหาอยู่หากิน"* กระเพาะน้อยๆ จะกินสักเท่าไร แต่ก้มหน้าก้มตา หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน อดหลับอดนอน โอทีเยอะๆ! เป็นต้น

"โลก คือหมู่สัตว์ ไม่มีอะไร(เลย)เป็นของตน จำต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป"

ญาติๆ ยัดเงินใส่ปากผีเอาไปใช้ชาติหน้า ยังถูกสัปปะเหร่องัดปากเอาไปฉิบ!

สมาชิก ว หลวงพ่อครับ ระหว่าง พระสงฆ์ กับ ฆราวาส พระสงฆ์มีโอกาสนิพพานได้มากกว่า ใช่ไหมครับ เพราะฆารวาสจะพบปัญหาในชีวิตประจำวันมากกว่า

มันขึ้นอยู่กับเหตุและปัจจัยนะ ที่บวชสึกๆๆไม่รู้จักกี่รอบไม่รู้นิพพานหรือยัง ที่บวชพรรษาเยอะๆ ตาลปัตรพัดยศเยอะๆ ไม่รู้เหมือนกัน แต่ฆราวาสบรรลุธรรมมีมากนะ ไปอ่านเล่ม๑๖ คัดไว้เป็นร้อยเรื่อง อ่านแก้

เหงาได้ เช่น สันตติมหาอำมาตย์เมาสุราบนคอช้างบรรลุธรรมต่อหน้าพระพักตร์พุทธะ

สมาชิก ว คนที่บรรลุธรรมระหว่างเป็นฆราวาส หลังจากที่เขาบรรลุธรรมแล้ว เขาออกมาบวชเลย หรือว่ายังใช้ชีวิตเหมือนเดิมต่อครับ

อุคคหกุมารลูกเศรษฐี พานางหญิงบำเรอเสพสุขในอุทยาน พบพุทธะได้ฟังธรรม กัณฑ์แรกคลายขั้นต้น บรรลุโสดาบัน ได้ฟังอีก อนาคามีนี่ขนาดเมานะ แต่คงจะสร่างแล้วตอนนั้น

มันจัดสรรของมันเองธรรมะน่ะ พระอริยะท่านรู้ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร

รู้เองนะตอนนั้น อนิจจังกะเกณฑ์ไม่ได้ ท่านก็ทำแบบไม่กรรมอะไรก็ช่าง–สักแต่ว่า ๆ ไป

สมาชิก B สรรพสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่เป็น สมมติ เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

มีสมาชิกโพสต์ภาพนั่งสมาธิหลับตา

สมาธิในที่นี้คือสมาธิวิมุติ

อริยะเจ้ายังต้องเสวยวิบากอยู่นะ ต้องชดใช้ไปจนตลอดธาตุขันธ์นั่นแหละ

สมาชิก B สงบในที่นี้คือ สงบจากโลกทั้ง๖ประตู เจ้าค่ะ

มันสงบ-ไม่สงบก็ช่าง มันทุกข์ก็ช่างๆๆไป แม้สุขก็ไม่หลงนะ ช่างๆไปอีกเหมือนกัน

สมาชิก B “เป็นอริยะเจ้าแล้ว ยังต้องสวยวิบากอยู่นะ ต้องชดใช้ไปจนตลอดธาตุขันธ์นั่นแหละ” อย่างเช่น พระสารีบุตร พระพาหิยะ พระองคุลีมาล ฯลฯ ก็ต้องใช้วิบากเจ้าค่ะ

อนิจจังเลือกไม่ได้นะ อย่าไปนั่งหลับตาทำสมาธิหาสงบนะ มัน

ไม่แน่ๆๆๆ ท่องไว้ชั่วคราวๆๆๆ ท่องไว้

ค่ำนี้ คุณเทน้ำอุทิศบุญแล้วหรือยัง?

ใช้คำว่า เทน้ำ นี่ต่างกับ กรวดน้ำแบบเก่า เกาะกันยาวเป็นหางว่าว กรวดน้ำจะเอาด้วยกิเลสตัณหานั่นไม่ใช่นะ!

เทน้ำอุทิศบุญให้สังสารวัฏสรรพสัตว์ ไม่มีประมาณ เลยขอบเขตจักรวาลนี้โน้นนั้นไหนๆ

เทน้ำมือขวา ยืนเท ไม่นั่ง นั่งไม่คลาย ออกไปนอกอาคารยิ่งกว้างไกล ในห้องเช่นในห้องน้ำ จ้าให้ทะลุผนังห้องตึกบ้านอาคารออกไป จ้าดุจตะวันสว่างจ้ากลางเวหาหาว

อย่าสำรวม สำรวมเป็นกรรม มันรวมจะคลายได้อย่างไร ไม่มองดูน้ำที่เท มองตรงไปข้างหน้าไกลๆ ไร้ทิศทางและที่หมายฯ

อ้อ ประเด็นสำคัญ คือ มือซ้ายอยู่ที่ข้างลำตัวกางออกหงาย แบฝ่ามือส่งพลังออกไปไม่มีประมาณตามฝ่ามือที่แบหงายนั้น แล้วรำพึงขึ้นว่า

"อโหสิๆๆๆ โสวๆๆๆสรรพสัตว์ทุกชีวิตจิตวิญญาณ จงมีส่วนแห่งบุญข้าฯ จงทั่วกันๆตลอดไป สาธุโสวๆๆๆฯ"

ทำอย่างนี้บ่อยๆ คลายบ่อยๆ กรรมหลุดออกบ่อยๆ จ้าบ่อยๆ จนของมันเองๆๆ

"ว่างๆ" ก็ไม่ต้องไปหาว่างๆนะ ให้ของมันเองๆๆๆไป

นิพพาน เป็นผลจากการคลายตัวของจิต อนัตตาจิตปภัสสร เขาจ้าๆของเขาอยู่แล้วแต่เดิม

ปล่อยวางอนัตตาจิตเดิมให้เขาเป็นอย่างที่เขาเป็น!

สมาชิก B เจ้าค่ะ ฉันไร้หัวใจ ไร้ความรู้สึกเจ้าค่ะ อะไรๆก็สักแต่ว่าปล่อยไปเจ้าค่ะ

อย่าพะนอ-อย่าขัดแย้งกับเขา ช่างเขาๆ ไป

ช่างเขาไป นี่ก็ยังไม่ค่อยถูกเท่าไร แต่ให้ช่างกู(ตัวเจ้าของ) นั่นแหละ

คำว่า สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ นี่ จริตคนบางทีก็ลางเนื้อชอบลางยา แนะนำลางยาให้อีกสักคำอาจสว่างขึ้น คือ *"ท่ามกลาง"* หมายเอาอย่างไร รู้ไหม?

สมาชิก B เป็นกรรมการต้องท่ามกลางเจ้าค่ะ หมายความว่า ว่างเปล่า ไม่เลือกข้างเจ้าค่ะ

มันไม่ใช่ศูนย์กลาง เช่น เขาเดินออกไป *"ท่ามกลางสายฝนฯ"*

ใช่แล้ว เขาไม่เลือกข้างไหน ไม่ตรงอะไรไป ไม่คติชอบ-อคติไม่ชอบ- *"จะฝนเม็ดไหนก็ช่าง"*

ไร้ร่องรอย ไร้เขตไร้ขอบ ไร้คอกขื่อคาไม่ติดขัดคา มันจ้าทะลุทะลวงไร้อัตตาตัวตน อนัตตาๆๆๆ

จะให้หรือรับ ก็ไร้ๆ ไปนะ อย่าเอาอัตตาไปให้-ไปรับ ช่างๆมัน (ก็ช่างกูนั่นแหละ!) ไปนะ

สมาชิก B โชคดีนะคะ ที่ท่านพระอาจารย์ไม่บอกว่าให้ *"ซั่งมึง"* ไม่งั้นลูกแย่เลยเจ้าค่ะ ๕๕๕๕ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะเจ้าค่ะ มันกว้างๆ ไร้รอยต่อเจ้าค่ะ

พระอริยะท่านไร้อัตตาตัวตน จริงอยู่ แต่ถึงแม้จะหลุดออกไปจากขันธ์เป็นขันธวิมุติก็ตาม แต่เมื่อยังดำรงขันธ์ใช้ขันธ์ทำกิจประจำวัน หรือโปรดสัตว์ ท่านก็สมมุติใช้(ก็สักแต่ว่า)ใช้แล้วก็วาง แต่เมื่อสมมุติใช้หรืออุปโลกน์ใช้ วิบากของเก่าประจำธาตุขันธ์ที่เรียกว่าอนุสัยนอนตาม ก็ยังให้ผลอยู่ต่อไป จนกว่าจะขันธนิพพาน

สมเด็จพ่อท่านถูกอนุสัยวิบากตามมาในพรรษาหลังๆ มากมาย มีมาในอปทานสูตร ทรงตรัส *"นี้กรรมเก่าของเราๆๆๆๆ"*

ท่านเคยลงพระโลหิต(อาเจียรเป็นเลือด) ท่านว่าท่านเคยเกิดเป็น

หมอให้ยาคนไข้เกินขนาดอาเจียรเป็นเลือด

ท่านกระหายน้ำระหว่างเดินทางไปปรินิพพานที่กุสินารา เรียกขอน้ำจากพระอานนท์ แต่เกวียนสินค้าคาราวานเพิ่งลุยผ่านไปน้ำขุ่น พระอานนท์ทูลว่าน้ำขุ่นรอไปลำธารหน้าดีกว่า

ท่านว่าเคยเกิดเป็นนายโคบาลคนเลี้ยงโค ท่านห้ามโคแม่ลูกอ่อน (หรือท้องแก่จำไม่ได้แล้ว)พูดกับแม่โคอย่างที่ พระอานนท์ทูลกับท่านนั่นแหละ ท่านจึงตรัสว่า นี้กรรมเก่าของเรา!

ที่ถูกพระเทวทัตกลิ้งหินห้อพระโลหิตข้อพระบาท ท่านว่าท่านเคยลวงลูกพี่ชายไปทุบศีรษะที่ซอกเขาแย่งมรดก ตกนรกไปรับกรรมที่ทำแล้วมาเกิดอีกกี่ชาติท่านไม่ได้บอก นี่ก็เศษของกรรมเก่า!

เรื่องที่ท่านถูกกล่าวหาว่าทำผู้หญิงท้องนี่ อดีตชาติท่านเคยกล่าวใส่ความพระปัจเจกพระองค์หนึ่งถึงเรื่องแบบเดียวกันนี้

วิบาก มีทั้ง วิบากกุศล และ วิบากอกุศลกรรม ท่านจึงตรัสว่า *“กรรมแม้เพียงเล็กน้อย ที่จะไม่ให้ผล ไม่มี”*

มีคนนึงกล่าวกับพระว่า ไม่เคยคิดอกุศลกับพระ ไม่รู้จะอโหสิไปทำไม ที่กล่าวมานี่ ไม่รู้ว่าไม่เข้าใจเรื่องกรรมหรือเปล่า หรือรู้บ้างไม่รู้บ้างหลงบ้าง?

อโหสิๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ ขอให้มีส่วนบุญข้าจงทั่วกันๆตลอดไปทุกสรรพชีวิตจิตวิญญาณ โสวๆๆ ที่ท่านได้กล่าวคำว่า *“นี้กรรมเก่าของเราๆๆๆ”* องค์ท่านไม่สงวนลิขสิทธิ์ เอาไปรำพึงในชีวิตประจำวันได้นะ *“สาธุโสวนะ”*

จากคำกล่าว *“คนทำสมาธิ คือคนใฝ่ดีสนใจธรรมและไม่มีใครรู้ได้ใครจะบรรลุธรรมฯ และถึงนิพพานก่อนใคร ทำตัวเราให้ดี คือคำสอนของพระพุทธเจ้าแท้จริง”*

ถามว่า เป็นคำกล่าวพระสัจธรรมคำสอนขององค์พุทธะที่ทรงสอนให้พ้นทุกข์หรือไม่? ทรงสอนเนื้อหาพระนิพพานว่าอย่างไร? ใครจิตอาสาธรรมทาน ขอเชิญ

สมาชิก B การกล่าวคำขอโทษ ขออโหสิกรรม บางครั้งก็ไม่ได้ว่ามีคนถูกหรือคนผิด แต่มันเป็นการถนอมน้ำใจกัน รักษาสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน เปลี่ยนจากศัตรูให้เป็นมิตร "สักแต่ว่าอยู่ๆร่วมกันไป" ก็แค่ ให้อภัย ให้อโหสิกรรม ก็แค่ขอโทษ ขออโหสิกรรม งานเบาๆ สักแต่ว่าทำๆ กันไปเถอะค่ะ สาธุ อโหสิต่อกันค่ะ

คำสอนข้างต้นสอนให้ยอมรับทุกข์ แล้วก็สักแต่ว่าอยู่กับทุกข์ไปอย่างไม่ทุกข์เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

สมาชิก M "ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข้าวเปลือก ทรัพย์ เงินทองหรือของที่บุคคลหวงแหนอย่างใดอย่างหนึ่ง รวมทั้งทาส กรรมกร คนใช้และที่อยู่อาศัย สิ่งอื่นๆทั้งหมดนี้บุคคลนำไปไม่ได้ต้องทอดทิ้งไว้ทั้งหมด แต่สิ่งที่บุคคลทำด้วยกาย วาจา หรือด้วยใจนั่นแหละที่จะเป็นของเขา เป็นสิ่งที่เขาต้องนำไปเหมือนเงาตามตัว เพราะฉะนั้นผู้ฉลาดพึงสั่งสมกัลยาณกรรมอันจะนำติดตัวไปสู่สัมปรายภพได้ บุญย่อมเป็นที่พึ่งของสัตว์ทั้งหลาย ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า" *(คัดลอกจากพุทธโอวาทก่อนปรินิพพาน อ.วศิน อินทสระ)*

ขออโหสินะ ขอคั่นรายการ หรือจะรวมรายการก็ได้ เพราะทิ้งไว้กลัวจะลืม(ลืมเก่ง) คือแขวนคำถามเอาไว้ จะตอบรวมมาหรือแยกสุดแต่ใจนะ คือ นึกมาได้ว่าเคยหลง เพราะมีคนสอน สอนว่า *"จงดูคิด รู้คิด เห็นคิด เห็นคิดแล้วไม่ทุกข์ฯ นี่ใช่เนื้อหาพระสัจธรรมนิพพานหรือไม่ ขอเชิญช่วยกันแลกเปลี่ยนกันนะ จะตรงกันไหม สาธุนะ"*

สมาชิก B ทุกวันนี้ ทุกข์หนักก็เพราะตัวรู้ ตัวคิดนี่แหละ เจ้าค่ะ กรรมนี่เกิดเท่าฝอยขึ้นท่วมหลังช้างเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

ตอบ : ดูคิด รู้คิด เห็นคิด ไม่พ้นทุกข์เจ้าค่ะ ยิ่งดู ยิ่งรู้ ยิ่งเห็น ยิ่งทุกข์เจ้าค่ะ

สักแต่ว่าดู รู้ เห็นฯลฯ แล้วปล่อยไปนี่แหละเจ้าค่ะ พ้นทุกข์ตอนนั้นเลยค่ะ เดี๋ยวนั้นเลยค่ะ ตรงกับคำสอนของพระพุทธองค์เลยค่ะ ยอมรับทุกข์แล้วอยู่กับมันไปเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

ขอเชิญตอบคำถามแรก เมื่อ ๑๙.๐๙ น. กันหน่อยอันนี้เป็นประโยชน์แด่ชนหมู่มาก ถ้าใช่ก็เป็นประโยชน์ ถ้าไม่ใช่จะได้ช่วยกันทำให้เป็นประโยชน์อย่างไร ขอเชิญฯ

สมาชิก B คำสอนข้างต้นสอนให้ยอมรับทุกข์ แล้วก็สักแต่ว่าอยู่กับทุกข์ไปอย่างไม่ทุกข์เจ้าค่ะ

สมาชิกแชร์พุทธโอวาทก่อนปรินิพพานมา ช่วยกลั่นกรองแสดงคิดเห็นไปหน่อย แลกธรรมกันเป็นธรรมทาน สาธุ

สมาชิก B พระพุทธทรงสอนด้วยการกระทำ ท่านสอนยอมรับทุกข์และอยู่กับทุกข์นั้นเจ้าค่ะ

"จงถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเทิด" สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

"..แต่สิ่งที่ทำด้วย กาย วาจาใจ จะเป็นของเขาต้องนำไป เหมือนเงาตามตัวฯ ผู้ฉลาดพึงสั่งสมกรรม(กัลยาณกรรม) ติดตัวไปสู่ภพหน้าได้ฯ และบุญเป็นที่พึ่งของสัตว์ ทั้งหลายในโลกนี้-โลกหน้าฯองค์พุทธะสอนว่าไง?"

ท่านผู้แชทเสนอเข้ามา ขอเชิญแสดงความเห็นไปหน่อย ขอทราบว่าองค์พุทธะท่านสอนว่าอย่างไร?

ขออนุโมทนา ที่หาประเด็นมาเปิด จะวิสัชชนาแก้ความหลงให้ฟัง เวลาอ่าน พระไตรปิฎก จะรู้ว่าอะไรแท้ อะไรปฏิรูป(เทียมแท้)

สมาชิก M ขอเชิญรับฟังได้ทาง https://www.youtube.com/watch?v=PnuZjPwXTXw และอ่านประกอบได้ทาง http://www.watsacramento.org/w-article-๐๗๔F-t.htm สาธุครับ

คำว่า *"เป็นของเขา-เงาตามตัว พึงสั่งสมกรรมติดตัวไป" "บุญเป็นที่พึ่ง-ทั้งโลกนี้ โลกหน้า"* ท่านเห็นธรรมแจ้งธรรมตรงไหนบ้างไหม?

เป็นเนื้อหาพ้นทุกข์หรือไม่ ตรงพระสัจธรรมพระนิพพานหรือไม่?

สมาชิก B สักแต่ว่าดู รู้ เห็นฯลฯ แล้วปล่อยไป อย่ายึดๆๆมันจะเป็นทุกข์ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

เมื่อเที่ยงหรือบ่าย ได้ให้ข้อธรรม ที่ทรงสอนธรรมไปตามลำดับเป็นห้าขั้น มี ทาน ศีล สวรรค์ โทษของสวรรค์และเนกขัมมะ ท่านสอนว่าไง ทำอย่างไรจะไม่หลง เลิกหลงกันได้หรือยัง ที่นำมาให้นี่ให้รู้ว่าพระมหากรุณาคุณองค์ท่านต่อเวไนยสรรพสัตว์สังสารวัฏเกินพรรณนาเพียงใด พุทธประสงค์ท่านให้สรรพสัตว์พ้นจากทุกข์ ที่ทรงหนีเข้าป่า ทรงค้นหาคำตอบนี้ จึงอย่าหลง

สมาชิก B หักดิบ เนกขัมมะ "สักแต่ว่า" พระพาหิยะ เจ้าค่ะ

ทรงตรัส *"โลก อันความมืดปกคลุมอยู่ จะมัวหลงเพลิดเพลินอะไรกันอยู่หรือหนอ ใยไม่รีบหาแสงสว่างเล่า?"*

สมาชิก B อ๋อๆๆ รู้แล้วเจ้าค่ะ จิตเดิมผ่องใสประภัสสรเหมือนจันทรา กิเลส ตัณหา อุปทานเหมือนเมฆมาปิดบัง

ใช้แสงสว่างนะ ปัญญาคือแสงสว่าง อย่าหลงให้ความมืดมิดมาปิดกั้นแสงแห่งปัญญา อโหสิบ่อยๆ จะได้คลายออกให้แสงสว่างส่องเข้าไปบ้าง น่าจะไม่ต้องเกิดอีกหลายๆชาติ ถ้าไม่อโหสิก็วนวนวัฏฏะ หาทางออกไม่เจอ

สมาชิก B แสงสว่าง คือ จิตเดิมๆประภัสสร ไม่ต้องไปหาที่ไหนเลยเจ้าค่ะ

แค่เอา กิเลส ตัณหา อุปทานออก ก็ สว่างแล้ว เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: คลายออกไป ด้วย จ้าๆ ตื่นๆ ตื่นรู้ตื่นปล่อยตื่นนอกตื่นในตื่นปล่อยวางจางคลายอัตตาตัวตนออกมา อโหสิ พุทโธอโหสิ ธัมโมอโหสิ สังโฆอโหสิฯ นี่บทย่อนะ ใช้บทใหญ่ชัดเจนกว่า เมฆหมอกปิดกั้นอยู่คลายออกนะ ทิฏฐิมานะนี่มืดมิดเลยนะ เอ้าสาธุ อโหสิทุกอย่างอโหสิฯ

มีท่านใดจะช่วยคลายธรรมนี้บ้างไหมอ่านข้อธรรมที่เวลา ๑๙.๓๕ น.

สมาชิก ท มีวลีประโยคหนึ่งว่า ให้หาผู้รู้แล้วให้ฆ่าผู้รู้ ทำลายผู้รู้ แต่ตัวหาตัวฆ่าตัวทำลายนั่นตัวอะไร ก็คือตัวต้นเหตุ ไม่ได้เฉลียวใจนั่นแหละตัวต้นเหตุดูคิดรู้คิดเห็นคิดเหมือนไปนั่งเฝ้ายามจิตก็เหน็ดเหนื่อยแน่นอน แต่ละสำนักแต่ละอาจารย์ก็สอนตามแนวทางของท่าน ความรู้ของท่านพระองคุลิมาลฆ่าคนมามากมายเป็นพันคนก็บรรลุธรรมได้แค่พระพุทธองค์ตรัสเพียงว่า *"เราหยุดแล้วเธอซิยังไม่หยุด"* ไม่ได้บำเพ็ญเพียรอะไรเลย ถือดาบอยู่ในมือด้วย แต่ทุกคนไม่ได้เฉลียวใจหยุด ก็คือไม่ไปคิดตาม รู้เห็นตาม คล้อยตาม ไหลตาม ไม่อย่างเดียวจบกรรมจบธรรม

เรื่องของคำสอนพุทธะนี่ เคยเล่าสอนให้ไปแล้วว่า มีสองระดับยังจำได้ไหม ย่อๆ คือระดับวัฏฏะ กับ วิวัฏฏะ

สมาชิก B จิตนี้เป็นธรรมชาติ ที่ผ่องใสมีรัศมีเหมือนดวงจันทร์ แต่ถูกกิเลสที่จรมาเป็นครั้งคราว จิตนี้จึงเศร้าหมองเหมือนก้อนเมฆบดบังดวงจันทร์ให้อับแสง สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

ขอขอบพระคุณ ท่านพระอาจารย์ทวีชัย จากพะเยา ที่เมตตาวิสัชชนา นึกได้ว่าตัวเองเคยหลง(โง่)มาก่อนจึงเอามาตั้งคำถามนี้ ว่าถูกสอนให้ดู ให้รู้ ให้เห็น ก็หลงทำตาม ก็คาตัวรู้อยู่อย่างนั้น คิดว่า เฮ้ย! *"กูจบแล้ว"* นี่โง่มานาน

ทรงตรัสว่า ตัวรู้นี่ตัวแสบ แสนแสบแสนรู้ถามว่าเอาอะไรไปดู ไปรู้ไปเห็น นี่ทุกข์ทั้งนั้นเลย เจริญทุกข์มาตลอด ทิ้งทุกข์ไม่ได้เลย ใครที่กำลัง

ถูกสอนจะได้หายโง่ สำนักนี้ยังหลงอยู่อีกหรือเปล่าอย่าไปหลงกับเขานะ เตือนเอาไว้ สาธุโสวนะ

สมาชิก B สาธุ กราบอโหสิ รู้เท่าไม่ถึงการณ์เจ้าค่ะ ท่านพระอาจารย์ทวีชัย สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

ขอต่อเรื่องคำสอนสองระดับ

สมาชิก B พระอาจารย์ขั้นสุด(ยอด)วิมุติธรรม แต่ตามเว็บไซด์ ยังสอนขั้นพื้นฐาน โลกียธรรม

ระดับวนวัฏฏะไปเกิด ก็ต้องสะสมเสบียงเดินทางไปโลกนี้โลกหน้าๆๆๆๆๆๆๆไปเรื่อย ไม่จบ มีของติดตัว มีตัว มีเงาติดตัว ตัวทั้งนั้นจะจบได้ยังไง(ว๊ะ)?

ที่นี่บอกแล้วว่า วัฏฏะ สมเด็จพ่อไม่สอน ท่านอนุโลมตามยุคสมัยนั้น ก็ไล่ไปตามลำดับ ทาน ศีล สมาธิสมถะตบะ(ตะแบก) สมัยนั้นพราหมณ์เฟื่องฟูเขานับถือเทพ–พรหม แต่ลำดับสุดท้ายนี่ ท่านสอนให้ *"เนกขัมมะบวช"* หรือ วาง ปล่อยวางให้หมด ไม่ว่าทานศีลสมาธิสมถะตบะฌานญาณ

<u>สอนให้วิมุติญาณฯ ทิ้งเลยญาณตัวแสนรู้นี่ทิ้งเลย จบเลย ท่านสอนอย่างนี้ เราท่านตามพระองค์สอนบ้างไหมหนอ?</u>

ขอขอบคุณขออนุโมทนากับเจ้าของประเด็น และขอให้หยุดหลงประเด็นพุทธโอวาท พุทธประสงค์อนุเคราะห์สรรพสัตว์สังสารวัฏให้หยุดวนตามองค์ท่าน อย่าติดขัดข้องคา ให้สว่างไสวด้วยตื่นจ้าฯ อโหสิอุทิศบุญให้สรรพชีวิตจิตวิญญานจงได้มีส่วนแห่งบุญของพวกข้าฯทั้งหลายจงทั่วกันๆ ตลอดไปด้วยเทอญฯ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิสาธุๆโสวๆๆๆ

ก่อนนอนคืนนี้ คุณอุทิศบุญอโหสิแล้วหรือยัง?

๒๐๑๔.๐๙.๒๔ วันพฤหัสบดี

"สมมุติ ไม่ใช่ จริง แต่ไปคิดว่าจริง สมมุติก็บัง วิมุติหลุดอิสระไม่ได้

ธาตุขันธ์กาย-จิต สมมุติใช้ อุปโลกน์ใช้ ใช้ก็ชั่วคราว ก็วาง" (มันยึดไม่ได้-มันอนิจจังชั่วคราว)

เกี่ยวข้องคบหากันแล้วก็ละ ไม่ต้องจริง(มันสักแต่ว่าสมมุติ)ไม่ต้องจัง ไม่ต้องพยายาม ไม่ต้องคอยติด-คอยหลุดอะไร มันก็ไม่เป็นกรรม มันก็ว่างนิพพาน

อย่าให้สมมุติ มันมาบังวิมุติ เส้นผมเล็กนิดเดียวแต่บังภูเขาได้ ทั้งลูกเขี่ยเส้นผมออกก็เห็นแจ้งในธรรม ลุล่วง ไม่ติดขัดข้องคา

อย่ายึดกาย-อย่ายึดจิต อย่าทรงอย่าแช่ แต่ให้ตื่นๆ จ้าๆ ตื่นรู้ปล่อย ตื่นรู้ทิ้ง-รู้ปล่อย-รู้วาง

วาง แล้วก็ว่าง ว่างๆ ของมันเอง นิพพานอยู่เองแล้ว

"ดอกบัวแดงโกกะนุท ส่งกลิ่นหอมบานแต่เช้า กลิ่นไม่ไปปราศเลยฉันใด เธอจงแลดูพุทธะอังคีรส ผู้ไพโรจน์อยู่ ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้นฯ"

อย่าเอากรรมไปซ้อนใส่ลงมโม มโนเขาสว่างไสวอยู่แล้วแต่เดิม ดุจตะวันจ้าสว่างอยู่กลางเวหาหาว

มโน ก็จะไม่มีกรรม ไม่มโนกรรม ก็ผ่องใสบริสุทธิ์

บริสุทธิ์อิสระแต่เดิมของมัน ผ่องใสอยู่แล้วแต่เดิมของมัน มันของมันเองๆๆ

นิพพาน ว่างๆ เป็นผลจากการคลายตัวของอนัตตาจิต

คลายจิต จิตไม่ข้องขัด ไม่ติดจิตก็หลุดวิมุติด้วยตื่นจ้าตื่นวะตื่นโพล่ง ตื่นทิ้ง ตื่นโล่ง ตื่นจ้าฯ

ดุจตะวันส่องสว่างกลางเวหาหาวไม่เลือกส่อง ท่ามกลางเวหาหาวไม่เลือกส่อง

มันว่างสว่างจ้าของมันอยู่อย่างนั้นเป็นอกาล

จงอย่าเอาอารมณ์อะไรๆ ไปใส่มัน ให้สักแต่ว่า-ช่างๆ ไปทุกๆ อารมณ์ ผ่านออกไปให้เกลี้ยงวิโมกข์ วิโมกข์-วิมุติหลุดจ้าอย่างไม่มีกลางวันและกลางคืน

รุ่งอรุณเช้านี้ ส่งกลิ่นหอมบานแต่เช้า ให้เหมือนกับตะวัน

สว่างไสวไร้ขอบเขตอัตตาตัวตน

คุณเทน้ำอุทิศบุญแล้วหรือยัง?

อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ ทุกจิตวิญญาณ จงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯ จงทั่วกันตลอดไป สาธุโสวๆๆๆๆๆ

ผายแบฝ่ามือออก ส่งอานุภาพออกไปทุกหนแห่ง คลายออกไปทุกหนแห่งยิ่งกว่าจักรวาล

พระสิทธัตถะ เศร้าโศกมีทุกข์โศกรำพึงว่า โอหนอ! ทำอย่างไรจะพ้นไปจากทุกข์โทมนัสอุปายาสะฯ ความรู้ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมา๑๘ ศาสตร์ แม้ศาสตร์หนึ่งจะช่วยให้พ้นทุกข์ไม่มี!

แม้หนีเข้าป่าบวชแล้ว ไปศึกษาสมาธิสมถะ เรียนตะบะฌานญาณ สำเร็จรูปฌานสี่ และ อรูปฌานสี่ ที่เรียก สมาบัติแปด (ที่สำเร็จยากยิ่ง) พระองค์สำเร็จโดยง่าย ก็ทรงเห็นว่า ไม่ใช่ทาง ตอบโจทย์ในพระทัยไม่ได้เลย ว่าจะพ้นจากทุกข์ได้อย่างไร?

ภายหลังตรัสรู้แล้ว จึงตัดสินพระทัยจะโปรดสอนสรรพเวไนยสัตว์ให้พ้นจากวัฏฏะทุกข์ คือพระนิพพาน นี้คือพระสัจธรรมคำสอน ความไม่ยึดติด เป็นเนื้อหาพ้นทุกข์ คือนิพพาน

เนื้อหาที่ไม่พ้นทุกข์-ไม่นิพพาน ไม่ใช่คำสอนของพระองค์!

เนื้อหาวัฏฏะวนเกิดวนตาย ไม่ใช่คำสอนของพระองค์!

ให้ตั้งสัมมาทิฏฐิ(อย่ามิจฉาทิฏฐิ)ให้ตรง คือพ้นจากทุกข์ แล้วองค์มรรคอีกเจ็ดจึงจะเกิดตามได้

ถ้าไม่มีสัมมาทิฏฐิ อริยมรรคองค์แปดเกิดไม่ได้ พ้นทุกข์ไม่ได้ ไม่นิพพาน

สาธุนะ อโหสิๆๆ

"คนดื่มยาพิษตายตกนรกเพียงครั้งเดียว แต่ผู้ตั้งความเห็นผิดตกนรกถึงโกฏกัป"

เอ้า สาธุ อโหสิๆๆๆ

สัมมาทิฏฐิ แปลว่า ทิฏฐิความเห็น ชอบ-ถูก-ตรงเป็นสัมมา คือตรงต่อคำสอนพระสัจธรรม(เท่านั้น) คือ ตรงต่อความพ้นทุกข์เท่านั้น คือพระนิพพาน-เนื้อหาพระสัจธรรมความไม่ยึดติด!

ถ้าไปตรงกับคำสอนอื่นที่ไม่พ้นทุกข์ ไม่นิพพาน นั่นไม่ใช่คำสอนของพระองค์ ไม่ใช่เนื้อหา

เนื้อหาความไม่ยึดติด คือพระนิพพาน แต่ถ้าสอนให้วนวัฏฏะทุกข์ นั่นมันเนื้ออะไร?

ครั้งหนึ่งสมัยพุทธกาล โรคห่าลงเมืองเวสาลี (อหิวาตกโรค-โรคห่า) คนตายเกือบทั้งเมืองศพกองปานภูเขาเผาไม่ชนะ ห่าลงคืออหิวาตกโรคระบาด อมนุษย์ออกมาแย่งกินศพ

พระองค์ให้พระอานนท์ทำน้ำพระปริตรสวดขับไล่ผีเปรตทั้งหลายหนีแตกฮือ ประตูเมืองพังทะลายลงเพราะยื้อแย่งกันหนี โรคจึงสงบ

สมัยนี้จะว่าโรคห่าลงเมืองก็ได้ คนฟังคำสอนที่มิใช่เนื้อหา แต่เป็นเนื้อห่าพาวน วนเหมือนตายทั้งเป็น ไม่พ้นทุกข์ แถมโปรฟรีอีกหลายรายการ แจกเครื่องรางของขลังสารพัด อันนี้หลอกง่ายเห็นง่าย

แต่ที่เนียนมากคือ สอนมิจฉาทิฏฐิ วัฏฏะ สอนให้ทำทานศีลภาวนา ทำเอาด้วยอัตตาตัณหาเจตนาพาทำเป็นกรรมเอาไปเกิด ไปสวรรค์ดุสิตบุรี ไม่พ้นทุกข์ แต่กลับเพิ่มทุกข์ ยิ่งปฏิบัติ ยิ่งอัตตาตัวใหญ่ขึ้นๆ เพราะปฏิบัติทีไร เอาอัตตาเจตนากรรมเข้าไปทำโดยตลอด ไม่รู้จักปล่อยวาง "สักแต่ว่าพระพาหิยะ" ทั้งที่ คำสอนนี้ก็มีอยู่ในตำราพระไตรปิฎกเล่มเดียวกัน

"ไม่เรียกว่า "มิจฉาทิฏฐิแล้ว จะเรียกว่าอะไร?"

เนื้อหาสัจธรรมพระนิพพานมีอยู่ แต่กลับเอา *"เนื้อห่า"* ที่มิใช่คำสอนมาเผยแผ่ทั่วบ้านทั่วเมือง เช่น สอนให้ทำบุญหลายแสน จองวิมานบนดุสิตบุรี เป็นต้น!

อย่างนี้จะไม่ให้เรียกว่า ยุคห่าลงเมืองได้อย่างไร? คนฟังสอนก็หลงตามเพราะไม่รู้ก็หลงไปกู้หนี้ธนาคารมาจองสวรรค์ เท่ากับถูกห่ากินตายทั้งเป็น เมืองเวสาลี พระองค์เสด็จไปช่วยได้ แต่บ้านนี้เมืองนี้ นี่ใครล่ะจะไล่ห่าผีเปรตที่พาสอนสัทธรรมปฏิรูปพวกนี้?

อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ ทุกจิตวิญญาณมีส่วนบุญข้าฯทั่วๆ กัน

สมาชิกที่แชร์รธรรมเข้ามา ถ้าไม่แน่ใจว่า นี้ใช่หรือไม่ใช่ ให้ต่อท้ายถามไปด้วยว่า ใช่สัจธรรมไหม? มิฉะนั้น ถ้าคนอ่านๆ เผินๆ เร็วๆ ผ่านไปรวกๆ ไม่ทันคิด อาจเข้าใจผิดว่าใช่ อย่างนี้เป็นกรรมที่พาวนวัฏฏะตัวเองก็จะมีวิบากกรรมทวีคูณ

ยกตัวอย่างเมื่อค่ำวานนี้ ใจความที่ส่งไป(ส่งมา) เช่น ต้องสะสมเสบียงเดินทางไปโลกนี้โลกหน้าฯ เป็นต้น

เห็นชัดเจนไหมว่า มีอัตตาเข้าไปทำ เอามาสะสมเสบียง มีทั้งทางเดิน มีผู้เดินอีกฯ และอ้างด้วยว่า *"เป็น พุทธโอวาทก่อนปริพพานฯ"* แถมบอกอีกว่า ขอเชิญรับฟังทางเว็บ อ่านประกอบอีก นี่คนไม่รู้ก็วนไปค้นหา

อ่านฟัง เสียเวลาแล้วยังต้องเสียทั้งชีวิตนั่นแหละ ไม่เรียกว่าห่ากินตายทั้งเป็นจะเรียกอะไร?

ใช้สัมมาปัญญากรองดูนะ พุทธโอวาทของท่านนี่ มีแต่สอนให้จบทุกเส้นทาง ไม่มีทั้งทางและผู้เดินทาง!

สมาชิก B ถ้ายังไม่ลงมือทำ(ทำละ ทำวาง ทำปล่อย)จริงๆ ยังไงก็ยังไม่เข้าใจ ยังคงค้นหาข้อมูล(ทางโลก) มายืนยันไปเรื่อยๆ ยังไม่สามารถตอบอาการได้ตามความเป็นจริงได้ กี่ครั้งๆ ที่ตอบ คำตอบนั้นๆ ก็จะมาจากที่อื่น มาจากคำสอนของคนนั้น คนนี้ ถ้าทำเองก็จะได้คำตอบเอง ก็หยุดแสวงหาทุกอย่างเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

ธรรมะของท่านพระอาจารย์เป็นธรรมะระดับสูง(วิมุติ) จิตบางจิตยังเข้าไม่ถึง ยังมีวิบากอยู่ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: สัมมาทิฏฐิหัวขบวนต้องตรงก่อน ทานศีลสมาธิภาวนาก็จะตรงตาม ท่านสอน เนกขัมมะกถาสุดท้าย ท่านสอนให้วางหมดเลย!

สมาชิก B ตรงเจ้าค่ะ แต่ระดับต่างเจ้าค่ะ

สมาชิก B ทาน ศีล สมาธิ มีทั้งแบบโลกียะ และ วิมุติที่สุดแล้วคือเนกขัมมะกถา ละออก สละออก ทุกสรรพสิ่งเราควรศึกษาจากการสิ่งที่ท่านพระพุทธองค์ทรงกระทำแล้วด้วยเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ใครได้ฟังสอน บรรลุหน้าพระพักตร์ ไม่เคยสอนให้กลับไปนะ ไปหาที่สงบเสียก่อนค่อยตรัสรู้

มีสัมมาฯ กลั่นกรองหาเหตุ ทรงตรัสเหตุ-ความดับเหตุ ใช่ไหม ?

ที่ไม่อยากฟัง-ฟังไม่รู้เรื่อง-ธรรมะคนละระดับบ้าง นี่วิบากกรรมเขาบังมืดเลย ไม่จ้าเลย บอกให้อโหสิ แต่อ้าปากไม่ขึ้นเลย นี่วิบากกำลังเอาคืนลากยาวหลายชาติ ก็เคยไปพาเขาวนมาก่อนแล้ว ไม่ยอมอโหสิ

ไปสอนแนะนำเขาให้ปฏิบัติเอา ทำเอา เขาวนเขาทุกข์ ผลวิบากนั้นก็ออนไลน์กลับคืนมาเลย ส่งผลให้ตัวเองก็วนใช้หนี้ซะ บอกให้อโหสิเสีย อุทิศเอาบุญทิพย์ชดใช้เขาไปเสีย ก็ยังเขินๆ อายๆ เพราะอัตตา มานะ ทิฏฐิ มันวางยาก นี่จุดปลดล็อครหัสกรรมอยู่ที่ตรงนี้ ให้คลายกรรม ตรงนี้ อนัตตาจิต คือ จิตที่คลายอัตตาออกแล้ว

สมาชิก B ตัวตนเจ้าค่ะ ถ้ายังยึดตัวตนอยู่จะขึ้นระดับวิมุติยากเจ้าค่ะ

คนที่มีสัมมาฯ เขาจะแยกออกนะว่าอะไรสาระ-อะไรไม่ใช่ อะไรแก่น-อะไรเปลือกกะพี้

เขาจะแยกออกด้วยสัมมาปัญญา

สมาชิก B งานอโหสิกรรม งานเบาๆ แต่ทำยาก เพราะตัวใหญ่เหมือนยักษ์ เจ้าค่ะ

สิ่งนี้คือครูบาอาจารย์ชี้แนะ แล้วลงมือทำ เจ้าค่ะ จึงแยกแยะได้เจ้าค่ะ

หากไม่ลงมือทำ จะแยกแยะไม่ได้ ตอบไม่ตรงอาการเจ้าค่ะ ต่อให้เชื่อคำสอนของครูบาอาจารย์ ก็ยังตอบและแยกแยะไม่ได้อยู่ดีเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: สัมมาทิฏฐิ-เห็นถูกตรงแล้ว จะตื่นโพล่งโล่งจ้าฯ ศีลสมาธิปัญญาก็ตามมาเองครบมรรคองค์แปด เป็นมรรควิมุติหลุดแล้ว ไม่ต้องไปทำ ทำเป็นกรรมนี่เชื่อพระองค์นี่เป็สัมมาทั้งแปดครบไม่ต้องทำ-ทำเป็นกรรม

สมาชิก B ทำละ ทำวาง ทำปล่อย สักแต่ว่า ทำๆไป ทำอย่างนี้ไม่เกิดกรรมเจ้าค่ะ

สักแต่ว่า จบ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ต้องเชื่อพระพุทธเจ้า เชื่อกรรม เชื่อผลกรรม เชื่อว่าแต่ละตัวสัตว์มีกรรม (ให้ขออโหสิกรรมเสีย)

สมาชิก B กรรมที่เกิดบ่อย คือ กรรมทางความคิด ตัวคิด ตัวรู้นี่แหละเจ้าค่ะ เหตุแห่งกรรม เจ้าค่ะ สักแต่ว่าดู รู้ เห็น ฯลฯแล้วปล่อยไปอย่างเดียว สัทธา ๔ คือสิ่งที่ควรเชื่อเจ้าค่ะ

เกิดมาไม่รู้ว่าคนละกี่ชาติ วิบากกรรมเรียงคิวจะเอาคืนรออยู่แถวยาวกี่โยชน์ไม่มีใครรู้

แม้พระองค์ตรัสรู้แล้วยังตามมาเอาคืนอีก นี่เรื่องของกรรม วิสัยอจินไตย ไม่มียกเว้น

สมาชิก B สักแต่ว่าอะไรจะเกิดก็เกิดเจ้าค่ะ วิบากดีวิบากชั่ว มีมาตลอด เจ้าค่ะ ยอมรับแล้วปล่อยวาง เจ้าค่ะ

วันนี้ท่านอุทิศบุญ-อโหสิกรรมแล้วหรือยัง ปล่อยวางใจได้แล้วหรือยัง?

สมาชิก B ปล่อยได้บ้างไม่ได้บ้าง ก็ปล่อยไปเจ้าค่ะ ปล่อยได้ช้าบ้างเร็วบ้างก็ปล่อยไปอีก มันเป็นธรรมดาเจ้าค่ะ

ก็อย่าไปรู้มันซิ ช้า-เร็ว ก็ช่าง ปล่อย-ไม่ปล่อยก็ช่าง นั่นแหละปล่อยแท้

สมาชิก B เมื่อเช้ากรวดน้ำอุทิศบุญแล้วเจ้าค่ะ แต่ทำอีกก็ได้เจ้าค่ะ งานเบาๆ งานให้มันโล่งๆเจ้าค่ะ (โล่งแค่ชั่วครั้งชั่วคราวก็ปล่อยไป) เจ้าค่ะ

ลูกเข้าใจแล้ว ที่ติดๆ มันติดอะไร มันติดตัวแสนรู้อยู่เจ้าค่ะ Oh wow, I see สาธุ อโหสิ กราบขอบพระคุณที่เมตตาชี้แนะ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: มีคำถามตอนพักเที่ยงหลังอาหารว่า *"มีพระระดับเจ้าคุณ เทศน์สอนญาติโยมออกอากาศโทรทัศน์และทั้งในศาลา และตลอดเวลาที่ได้เทศน์ๆๆอยู่บ่อยๆเป็นอาจิณณกรรม"* ว่า ควรทำบุญมากๆ ทำบ่อยๆ ต้องต่อบุญเรื่อย ตายแล้ว จะได้ไปเกิดที่ดุสิตบุรี พักเหนื่อยระหว่าง

เดินทาง แล้วค่อยเดินทางต่อไปเมืองนิพพาน และ อีกประเด็น เทศน์ว่า ดุสิตบุรี ถ้าจะให้ชัวร์ๆ ให้รีบจองที่ที่ดุสิตบุรีล๊อคละห้าแสน โยมคนนึงกลัวช้าเดี๋ยวหมด รีบไปกู้เงินธนาคารมาจอง เดี๋ยวนี้ ไม่รู้ส่งธนาคารหมดหรือยัง เหตุเกิดประมาณสามปีมาแล้ว ถามว่า เทศน์สอนอย่างนี้ ตรงต่อพระสัจธรรมเนื้อหาพระนิพพานหรือไม่?

สมาชิก B ตรงค่ะ ตรงกิเลสคุณโยม แต่ไม่ตรงต่อสัจธรรมเนื้อหาพระนิพพานเจ้าค่ะ

ก่อนจะไปถึงดุสิตฯ(โรงแรม) รถคงจะติดแย่เจ้าค่ะ ร้อนๆ ก็ร้อนหิวก็หิว ใครก็ช่วยไม่ได้เจ้าค่ะ พุทธบริษัท จำกัด ไม่ใช่พุทธบริษัทสี่เจ้าค่ะ

ลูกเก่งเจ้าค่ะ ลูกมีประสบการณ์ตรง บุญนี้ผ่อนรายเดือนได้ จองไว้แล้วไปพักร้อนที่เทวโลก หรือ พรหมโลก เจ้าค่ะ

เป็นโลกียะทาน ยังไม่หมดทุกข์ กรรมทันตาเห็น ต้องรับภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มเจ้าค่ะ

อโหสิ ให้อภัย เป็น วิมุติทานเจ้าค่ะ ทำแล้วจบเลยเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: มีสมาชิกแชร์โพสต์ *"ถ้าบุคคลมีใจผ่องใสแล้ว ฯ พูด ทำ อยู่ก็ดี ความสุขย่อมติดตามเขาไป เหมือนเงาไปตามตัว ฉะนั้น"* คัดจากอรรถกถา ธรรมบท ขุททกนิกาย เรื่องมัฏฐกุณฑลีฯ"

ท่านรู้ไหม ตอนนี้ มัฏฐกุณฑลี อยู่ที่ไหน? อรรถกถา ใครคนเขียน?

ธรรมะระดับวนวัฏฏะ ยังไม่จบ ถ้าทิฏฐิ ยังมีอยู่เพียงแค่ยังอยากเป็นเทพบนเทวโลก ยังไม่อยากจบ ก็ไม่ต่างอะไรกับท่านเจ้าคุณทำโครงการจัดสรรวิมานดุสิตบุรี ตกจากดุสิตบุรีลงมา ก็จะต้องผ่อนส่งค่างวดเพื่อจะขึ้นไปใหม่อีกหรือเปล่า?

อย่างนี้ ไม่รู้จะต้องใช้มโนปุพพังฯเอาไปทำไม? เอาไปใช้เปลืองภพเปลืองชาติ เสียชาติภพ!

จะไปเกิดเป็นเทวดาก็ทุกข์อย่างเทวดา ตอนที่ใกล้จะหมดอายุสวรรค์เศร้าโศกไม่ต่างอะไรกับคนล้มละลายถูกยึดทรัพย์ หรือมหาเศรษฐีตกยาก

ถ้าเข้าใจอนิจจังก็คงไม่อยากวนวัฏฏะ ที่อยากวนนี่เพราะตัณหามันชวนพาไปกับมัน อยู่กับมันนานๆ มีตัณหาเป็นเพื่อน มีโมหะตัวหลงด้วยเป็นหัวหน้าใหญ่ มีลูกน้องเป็นโขยงเป็นปัจจัยการ ๑๒

โมหะตัวหลงหัวหน้าใหญ่นี้มิจฉาทิฏฐิ คบกับบุคคลเช่นไร ก็เป็นเช่นนั้นฯ

สมาชิก B ลูกก็ยังเอาตัวเองไม่รอด ลูกถึงต้องพึ่ง พระคาถา *"สักแต่ว่าของพระพาหิยะ เจ้าค่ะ"*

คบบุคคลเช่นไร ย่อมเป็นเช่นบุคคลผู้นั้น ท่านสอนให้คบบัณฑิตสัมมา อย่าคบพาล คบพาลไม่จบ วนไม่จบ

เรื่องไม่คบพาลนี่ไม่มีอะไรยากเลย แค่ไม่ใส่ใจ never mind-no interest ก็ the end แล้ว

สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ ก็จบแล้ว

นิพพาน เลือกเอาไม่ได้ ถ้าท่ามกลางละก็ชัวร์ป้าด!

สมาชิก B สักแต่ว่า เจ้าค่ะ ท่ามกลางเจ้าค่ะ

แต่มันหมดอยากแล้ว ไม่รู้จะเอานิพพานไปทำกระสัยยาอะไร

สมาชิก B สักแต่ว่าดู รู้ เห็น ฯลฯแล้วปล่อยไปเจ้าค่ะ

แต่เทวดาก็ยังอยากเสวยสุขอยู่ คงไปหานิพพานยาก นิพพานหมดสุข หมดทุกข์ หาไม่เจอ

สมาชิก B นิพพานหรือไม่นิพพาน สุดแท้แล้วแต่เหตุและปัจจัยบังคับบัญชาไม่ได้เจ้าค่ะ จับเอา ถือเอาก็ไม่ได้เจ้าค่ะ

ไม่ต้องไปหานิพพานที่ไหนอีกแล้ว จะไปเที่ยวหาสิ่งที่มันไม่มีได้

อย่างไร? คนหลงเท่านั้นเที่ยวทำหาๆๆไปเรื่อยๆ หาสิ่งที่ไม่มี หาไม่เจอ แต่หยุดหาทันที ที่นี่เดี๋ยวนี้ทันที จ้าๆ วะๆ ที่นี่ทันที!

สมาชิก B สิ่งที่ลูกทำอยู่ คือ ละตัวคิด ที่เป็นกรรมก่อภพก่อชาติ ให้ลูกเจ้าค่ะ

มันไม่เคยเกิด มันไม่เคยดับ มันมีอยู่ในทุกคน ทุกหนแห่ง แต่ให้รู้จักมัน

รู้ก็ไม่ใช่ ถ้ารู้ว่าง ก็ไม่ว่างอีก!

สมาชิก B สักแต่ว่า เป็นยาอายุวัฒนะ สรรพคุณ ครอบจักรวาล สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะท่ามกลาง เจ้าค่ะ

สิ่งที่ทำคือไม่ทำ–ทำแบบไม่เป็นกรรม ปล่อยๆๆๆ ช่างๆๆๆ ปล่อยก็ช่าง ไม่ปล่อยก็ช่าง ไร้ร่องรอย ไร้นึกคิด จ้าๆ นั่นแหละ สารพัดไร้ฯ

จ้าก็ปล่อยอีก ถ้ารู้จ้านั่นมันไม่จ้าแล้ว ก็ปล่อยอีก

สมาชิก B เจ้าค่ะ *"ท่ามกลาง"* สรรพสิ่ง สรรพชีวิตทั้งหลาย แค่ท่านพระอาจารย์ชี้แนะว่า ท่ามกลางสายฝนนี่ ลูกก็เข้าใจมากขึ้นแล้ว อยู่ท่ามกลางจักรวาล หลุดโลกไปแล้วเจ้าค่ะ ๕๕๕

อย่าไปยินดีกับหลุดอีกนะ ฮ่าฮ่าฮ่าก็ปล่อยอีก

สมาชิก B ยึดเอา ถือเอาอะไรไม่ได้สักอย่าง หลงไปวิ่งตาม ยิ่งห่างยิ่งไกลออกไป มันไม่มีวันไปถึงได้เจ้าค่ะ หยุดตรงท่ามกลางนี้แหละเจ้าค่ะ

กูสบายจริงโวย ก็ปล่อยอีก มีอะไรยึดได้ซะที่ไหน?

อนิจจัง มันร้องตะโกนบอกทั้งวันทั้งคืน คนหลงไม่ได้ยินมันร้อง

ไอ้ที่ ฮ่าหลายๆ ฮ่า มันไปไหนแล้ว เดี๋ยวชักจะตึงๆ อะไรอีกวะเนี่ย อ๋อ! เขามาขอให้เทน้ำให้เขาหน่อย เอ้า คุณอุทิศบุญแล้วหรือยัง?

สมาชิก B เห็นดาวเห็นเดือน สักแต่ว่าเห็น ไม่วิ่งตาม ก็จบเจ้าค่ะ ถ้าเห็นแล้วหลงยึดจะเอาๆ มันเหมือนจะได้ๆ แต่ไม่ได้ซะที เจ้าค่ะ รีบไปกรวดน้ำ เจ้าค่ะ

นั่งทิ้ง-นอนทิ้งไปนะ ไปเดินคลี่ เดินคลาย เดินปล่อยไร้ๆ บ้างก็ได้

สมาชิก ภ พระอาจารย์ครับ พระพุทธเจ้ามหาศาสดาโลก ตอนที่ ๓๔ ช่วงที่พระพุทธเจ้าเดินเหยียบก้อนเมฆ แล้วท่านเห็นตัวท่านเองด้านซ้ายและด้านขวา ทั้ง ๓ ร่างมารวมกันแล้วเป็นหนึ่งเดียว ความหมายคืออะไรครับ..

สมาชิก B สาธุ อโหสิค่ะ น่าจะตีความว่า *"สามโลก"* นะคะ ยังไงรอท่านพระอาจารย์มาเฉลยอีกทีก็ดีค่ะ กามภูมิ รูปภูมิ อรูปภูมิ น่าจะตีความตามนี้นะคะ

สมาชิก ภ ขอบคุณครับผม..ผมเองก็คิดเช่นท่านเหมือนกัน.. แต่ไม่แน่ใจครับ

สมาชิก B งั้นเรารอพระอาจารย์มาเฉลยกันค่ะ งานนี้ มีลุ้นค่ะ สาธุ อโหสิค่ะ

อย่าคิดนะ เป็นกรรม ดูแล้วปล่อยนะ!

เห็น ได้ยิน ฯ สักแต่ว่านะ เอาพระพาหิยะทูนหัวทูนเกล้าไว้นะ ทูนเกล้าเลยนะ

สมาชิก ภ พระอาจารย์ครับผมก็ไม่กล้าวิจารณ์..อะไรมากครับแต่อยากให้เข้าใจครับ

เข้าใจก็ไม่ใช่ - ไม่เข้าใจก็ไม่ใช่ ว่างไม่มีทั้งสองนะ

สมาชิก ภ ครับผมเข้าใจอย่างลึกซึ้งแล้วครับ...

จ้าไว้นะ เทน้ำบ่อยๆ ด้วย!

สาธุโสวนะโสวๆ แล้ว ให้จบๆไปนะ ช่วยกันโปรดสังสารวัฏต่อไป

พ่อผัวนางวิสาขา ชื่อมิคาลเศรษฐีมิจฉาทิฏฐิ นับถือนักบวชแก้ผ้า วันหนึ่งอนุญาตให้ลูกสะใภ้ถวายภัตพระพุทธองค์ เศรษฐีเกรงใจนาง เชิญให้ไปฟังธรรม แต่เศรษฐีขอฟังหลังม่าน บรรลุโสดาบัน ร้องไห้เรียกหาลูกสะใภ้ว่าแม่ จึงได้ชื่อว่า วิสาขามิคาลมาตา ตั้งแต่นั้น นี่เพียงฟังเสียงเท่านั้นบรรลุธรรมได้ด้วยอนุศาสนีย์ปาฏิหาริย์!

สมาชิก B พหูสูตรค่ะ

โกลิตะ ฟังสหายรักอุปติสสะ เพียงเล่าให้ฟังอีกทอดหนึ่ง ก็คลายด้วย

เย ธัมมาฯของพระอัสสชิอรหันตเถระ

"ธรรมใดเกิดแต่เหตุ ทรงตรัสเหตุ และความดับเหตุ ปรกติทรงตรัสสอนอย่างนี้เป็นส่วนมากฯ"

สมาชิก B *"สักแต่ว่า"* พระพาหิยะ เจ้าค่ะ

ภิกษุณีกับพระแม่น้ำ ฟังพระนันทกะ(นัยว่าเคยมีปุพเพสันนิวาสของแม่น้ำในอดีตชาตินึง) เทศน์อายตนะสองครั้งก็บรรลุธรรมทั้งห้าร้อย

อายตนะ นี่หัวใจบรรลุธรรมเป็นส่วนมาก ทรงแสดงไว้ในปฏิจจสมุปบาท

วิปัสสนาภูมิหก ขันธ์ อายตนะ ธาตุสิบแปด อินทรีย์ ๒๒ อริยสัจ ๔ ปฏิจจ ๑๒ ลงอันเดียวกัน เหมือนมองต่างมุม ๖ มุมเห็นตรงกัน *"สักแต่ว่า"* ให้ทั้งหมด

แต่ปฏิจจ ๑๒ นี่ ท่านทรงอนุโลมไปตาม และปฏิโลมย้อนกลับไปมาถึงเจ็ดวัน ภายหลังตรัสรู้ว่า *"ยากนักที่สัตว์จะตรัสรู้ตามฯ"* และทรงตรัสว่า *"ผู้ใดเห็นปฏิจจฯ ผู้นั้นบรรลุธรรม"*

สมาชิก B ต้องมีครูบาอาจารย์ชี้แนะเจ้าค่ะ สักแต่ว่า พระพาหิยะอีกนั้นแหละเจ้าค่ะ

ก็ไปกลั่นกรองตรง อายตนะ-ผัสส-เวทนา-ฯนี่แหละ!

มหาสติปัฏฐานสูตรว่า ให้เอา อภิชฌา-โทมนัส ออกจากโลกทวารหก(อายาตนะหก) เสียได้ฯ ก็จบ นี่ก็ตรงกัน!

สักแต่ว่าพระพาหิยะ ดูจะสั้นจบง่าย ถ้าทำความชัดเจนว่าหมายถึงอย่างไร มีความหมายแตกออกไปมากหลายนัย เช่นปล่อยวางฯ คำว่า ช่าง

ก็อีกคำ แต่ไม่ใช่ช่างมัน(คนอื่น) แต่ให้ช่างตัวเจ้าของ ว่าอย่าเข้าไป(เสือก)รู้ นี่ตัดเจตนากับอวิชชา ที่หัวขบวนปฏิจจฯ แล้วจบเลย!

สมาชิก B เจ้าค่ะ ปล่อยวาง และอยู่ท่ามกลางต่อไป ท่ามกลางจักรวาล ใดๆล้วนแต่เป็น อนัตตา ยึดไม่ได้ ก็ต้องปล่อยวาง เจ้าค่ะ

อวิชชา อย่าแปลว่า ไม่รู้แต่อย่างเดียว แม้หลงเข้าไปรู้ ก็อวิชชา ตัณหาอุปาทานเกิดครบ๑๒นั่นเลย

ตัดตัวหลงเข้าไปรู้ ด้วยสักแต่ว่าพระพาหิยะฯ ทุกอย่างจบเลย

ทุกตัวที่อยู่ข้างหลังอวิชชาฝ่อเลย เกิดไม่ได้เลย

เห็นคน ให้เลยคนฯ นี่ก็สักแต่ว่าไปแล้ว เผินๆไป ก็ไม่จดจ่อ ไม่จดจ้อง ไม่เน้น ไม่บริกรรม

สมาชิก B ยึดเอา ถือเอาอะไรไม่ได้สักอย่าง หลงไปวิ่งตาม ยิ่งห่าง ยิ่งไกลออกไป มันไม่มีวันไปถึงได้เจ้าค่ะ หยุดตรงท่ามกลางนี้แหละเจ้าค่ะ

ไม่ต้องทำกรรม(ฐาน) อะไรแบบไหนอีก

ไม่เริ่ม ไม่มีจบ แต่จบทันที แต่ถ้าเริ่ม ไม่จบ

ไม่เริ่ม ๑ ไปจนถึง ๐ แต่สูญ ทันที สุญญตาทันที

ตัณหา คือ ความหลง สองคือ ตัวจริงจัง(ดันเข้าใส่) สาม ตัวรู้ (บวกกับหลงเป็นหลงรู้ทุกเรื่อง แสนรู้ไปทั่ว) สี่คือโลภะ ราคะ ราคา รักใคร่ ห้า คิดนึกฟุ้งซ่านไป หก ตัวชน เจ็ด ชอบชัง แปด อยากได้ในอารมณ์บ้าง ผลักไสบ้าง เก้า ตัวยึดติดเหนียวแน่น(sticker) สิบ หาที่ไปเกิดใหม่ สิบเอ็ดไปเกิดอีก สิบสอง ตัณหามีความตายเป็นเบื้องหน้า หอบเอาความหลงไปด้วยพร้อมกับการเกิดใหม่ วนเวียนว่ายในวัฏฏะ พรหมโลก เทวโลก มนุษยโลก และยมโลก ไม่พ้นไปจากโลก ตัณหามีกองทัพสมุนอีกมาก สรุปก็ กิเสสพันห้า ตัณหาร้อยแปด (สรุป คือเจตสิกในจิต ห้าสิบสอง คือ

ตัณหาพาเกิด)พาไปเกิดในร่างประณีตะบ้าง–หินะหยาบบ้าง ตามวิบากที่ทำ สาธุโส

ถามว่า แล้วพ่อแม่พี่น้อง ญาติโยม ท. จะทำอย่างไรกับเจ้ามารร้าย ตัณหาสิบสองหน้านี้ พุทธะ ทรงตรัสสอนว่าอย่างไรกับตัณหา? ช่วยตอบกันหน่อย

ปฏิจจ๑๒ ความหมาย ทั้ง๑๒ มีความหมายแทนกันได้ทุกตัว เช่น อวิชชา ก็หมายถึง อีก๑๑ ตัว อันเดียวกัน

สมาชิก B สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ ตัดท่อน้ำเลี้ยงตัณหาไปเรื่อยๆ เจ้าค่ะ เดี๋ยวมันก็ฝ่อของมันเองจ้าๆ ไร้ๆ ดับ ไปเรื่อยๆเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะขอนำคำถามคำชี้แนะ ของท่านพระอาจารย์มากล่าวอ้าง กล่าวซ้ำ เจ้าค่ะ

ตัณหา ก็หมายถึง ตั้งแต่อวิชชา-เจตนา-วิญาณ-นามรูป-อายตนะฯ

ข้อสังเกต สังขารตัวที่๒ ต้องตีให้แตก ว่าอภิสังขาร๓ คือทำ๓อย่าง บุญ-บาป-ฌาน นี่ไปเกิดครบ ๓๑ ภูมิวัฏฏะเกิดรองรับ

สมาชิก B เห็น ได้ยิน ฯ สักแต่ว่า นะเอาพระพาหิยะทูนหัวทูนเกล้าไว้นะ

เรากล่าวว่าเจตนาเป็นกรรม ต้องให้ขึ้นใจตรงนี้ ก็จะไม่หลง ทำบุญ ถ้าเจตนาเอาบุญ ไม่สักแต่ว่าทำ นี้เป็นกรรมไปเกิดแล้ว

เช่น เจริญอะไรๆ ทุกอย่าง เจริญสติภาวนามยปัญญาเอาไปเกิด เพราะมีเจตนาเป็นกรรม

สมาชิก B ไม่มีเจตนา คือ จบ

ทีนี้ พอใช้ สักแต่ว่าพาหิยะฯ นี่ ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีกเลย จบทันที ไม่เริ่มอะไรเลย จบทันทีก็คือจบกิจ-จบกรรม-จบเกิด

ถ้าหากพระองค์รู้แต่แรก อย่างที่สอนพาหิยะ ถามว่า ท่านจะไปนั่งทำสมาธิไหม?

สมาชิก B ท่านก็ไม่นั่งหรอกเจ้าค่ะ

จะไปบำเพ็ญทุกรกิริยาไหม?

สมาชิก B ไม่ เจ้าค่ะลูกยังไม่กลับไปนั่ง ไปเดินเลย เจ้าค่ะ

นี่ท่านบอกว่าเราไปเสวยวิบากที่ได้เคยปรามาส พระกัสสปะพุทธเจ้า ในพุทธันดรก่อน

มีคนมาหา (คนสนิท) ถามอาตมาว่า *"หลวงพ่อไม่ปฏิบัติอะไรเลยหรือ?"*

สมาชิก B พระอาจารย์ก็ทำละ ทำวาง ทำปล่อย อยู่ทุกขณะจิตอยู่แล้ว

พระอาจารย์ก็ทำ *"สักแต่ว่า"* อยู่แล้ว ไม่ต้องทำกิจอันใดแล้ว จบแล้ว เจ้าค่ะ

จงกรมรอเรือ บาลี จังกระมะ แปลว่า เดินกลับไป-กลับมา ท่านก็เดินคลี่คลายนั่นแหละ พักผ่อนคลายอิริยาบถไม่ได้ตั้งต้องเอาอะไร เดินทิ้งเดินปล่อย

เขาสงสัยว่าทำไมไม่ทำเหมือนพระอื่น เช่น ทำวัตร สวดมนต์ นั่งสมาธิ เดินจงกรม อย่างพระอื่นเขาทำ

สมาชิก B ซ้ายย่างหนอ ขวาย่างหนอ ยกหนอ ย่างหนอ ถึงหนอ ไม่เอาแล้วเจ้าค่ะ

ก็ท่านพระอาจารย์ จบ แล้วไงเจ้าค่ะ จบที่ *"สักแต่ว่า"* เจ้าค่ะ

พระสอนกรรมฐานไม่ว่าง มานิมนต์ให้ไปสอนแทน บอกสอนไม่เป็น! *(กลัวเป็นกรรมพาเขาวนมันมีวิบาก)*

สมาชิก B วนไปวนมาแบบ จังกระมะ ไงเจ้าค่ะ กลับไปกลับมา ๕๕๕ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

ตั้งแต่ไปอยู่ในป่าแปดเดือนกลั่นกรองเข้าไปใหม่ๆ ปฏิฆะ ว่าไม่เหมือนที่เราเคยทำ ที่นั่นก็ไม่ทำอะไรเลย เช้าเย็นฟังพ่อท่านเทศน์สั้นๆ

สมาชิก B สั้นๆได้ใจความ แต่ก็จบเจ้าค่ะ

กว่าจะจบนี่ ต้องใช้หลายตัวนะ ไม่ใช้ *"สักแต่ว่า"* ตัวเดียวหรอก!

สมาชิก B ท่ามกลางไปเรื่อยๆ จบ ไม่จบ ไม่ซีเรียส ไม่ยึด เจ้าค่ะ

ใช้ ช่าง-ปล่อย-คลาย-ท่ามกลาง-ทิ้ง-ไม่ต้องของมันเอง

สักแต่ว่านี่ เอามาสอนข้างนอก เพราะพระไตรฯ เขียนอย่างนี้ คนข้างนอกก็ว่า เออใช่! เอามาจากพระไตรปิฎก แต่ *"สักแต่ว่า"* มันอ้อยอิ่งสำหรับหลวงพ่อ มันไม่สะใจ

สมาชิก B ก็คนส่วนใหญ่ยึดพระไตรฯ เจ้าค่ะ

คำว่า *"ช่าง"* นี่ คัท-เซฟทีคัท ทันทีเด็ดขาด! ก็ให้นั่งทิ้งนอนทิ้งไปแล้วอย่าไป *"คอยอยู่"* นะ

บางทีก็ต้องสมมุติใช้ทำงานการ ใช้แล้วก็ให้วาง

เทน้ำแจกสังสารวัฏอย่าให้ขาด โปรดภาคทิพย์มีผลมาก เพราะเขามีมากกว่าภาคหยาบและรู้เห็นธรรมเร็วกว่า ช่วยสังสารวัฏได้มาก ชวนให้เขาขอขมากับเราด้วยจะดีมาก ใช้บทใหญ่ก่อนนอนก็ดี

สมาชิก B สักแต่ว่าทำๆไป ท่านพระอาจารย์สั่ง เจ้าค่ะ

ส่วนใหญ่ลูกจะชวนตอนกรวดน้ำ ชวนให้อโหสิกรรมซึ่งกันและกัน เจ้าค่ะ

"ขอได้โปรดอโหสิกรรมซึ่งกันด้วยเทิด" ชวนแบบนี้เจ้าค่ะ

แต่จะทำเพิ่มเติมตามที่ท่านพระอาจารย์แนะนำเจ้าค่ะ

-การชวนมีตอนเริ่มขึ้นต้นว่า *"ข้าฯ ทั้งหลาย ทุกชั้นภูมิทุกหมู่เหล่า ฯลฯ"* ในหนังสือ แล้วขาดไม่ได้คือ พุทธังสรณังคัจฉามิฯ ๓ ครั้งตามหนังสือ

ตอนจบก็จะว่า *"ขอให้กรรมทั้งหมดทั้งมวลของหมู่เหล่าข้าฯทั้งหลาย"* (ให้มีข้าฯทั้งหลายด้วย อย่าขอเฉพาะคนเดียว เขาจะหลุดด้วยมาก)

คืนนี้ ท่านอุทิศบุญเทน้ำแล้วหรือยัง?

๒๐๑๕.๐๙.๒๕ วันศุกร์

สมาชิก ภ อโหสิๆๆ..กรรมทุกอย่างอโหสิ สรรพสัตว์ทั้งหลาย.. สรรพชีวิตจิตวิญญาณ ทุกชีวิตจิตวิญญาณ..จงมีส่วนแห่งบุญข้าๆ..นี้ ตลอดไปจงทั่วหน้ากันเทอญ....

ธรรมะโดย...ท่านพระอาจารย์สุวัฑฒโน ภิกขุ ทำให้กระผม..ได้พบธรรม..(ภพธรรม)

พระอาจารย์: มีอยู่ในทุกคนทุกหนแห่ง ถ้าเมฆหมอกไม่ปิดบัง แสงจันทร์ตะวันเดือน โลกก็สว่างไสว

"โลกอันความมืดปกคลุมอยู่ ใยไม่แสวงหาประทีปเล่า?"

อนัตตาจิตเราเคยผ่องใส แต่ถูกเมฆหมอกแห่งโมหะความหลงปิดบังอยู่

ใยไม่สลายคลายเมฆหมอก ท. เหล่านั้นออกไปเล่า!

สลายคลายความหลงที่เข้าไปรู้เรื่องสมมุติมายาโลกเสียด้วยสลายคลายความยึดติดกับสรรพสิ่ง เมื่อใจไม่ผูกยึดติดกับพันธนาการ ก็หลุดเป็นอิสระ

นิพพาน ว่าง เป็นผลจากการคลายตัวของอนัตตาจิตที่ปราศจาก

การติดยึดกับสรรพสิ่งในโลก

สรรพสิ่งในโลก คือ ทวาร ๖ -ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ

สรรพสิ่งในโลก คือ โลกียอารมณ์ ๖ -รูป รส กลิ่น เสียง เคียง สัมผัส และคิดนึกที่ใจ

สรรพสิ่ง คือ จิตวิญญาณทั้ง ๖ จึงเศร้าหมอง เมื่อ เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัสกาย รับรู้เรื่องราวคิดนึก อนัตตาจิตที่เคยผ่องใส อยู่ก่อน แต่เศร้าหมองเพราะอุปกิเลสที่จรมาทางทวาร ๖ ตา หูฯ นั่นเอง

พึงต้อนรับอุปกิเลสที่จรมาเสียด้วยพระคาถาตถาคต *"สักแต่ว่า พาหิยะฯ"*

พึงแสวงหารากไปตั้งแต่ยอด แล้วตัดเสีย ตัดตัวหลงรู้ ด้วยสักแต่ว่า อุปกิเลสที่จรมาก็อยู่ไม่ได้ ไม่ติดยึดในรู้ ไม่หลงเข้าไปรู้ในสรรพสิ่ง ท. อนัตตาจิตก็กลับมาผ่องใสเช่นเดิมดังที่มันเคยเป็น

"ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้น"

เช้ามืดวันนี้ ท่านหยาดน้ำอุทิศบุญทิพย์ให้สังสารวัฏสรรพสัตว์ แล้วหรือยัง ?

พึงสลายเมฆหมอกแห่งความหลงเสียด้วยคลายจิตกว้างๆ แล้ว หยาดน้ำอุทิศบุญทิพย์แก่สรรพสัตว์สังสารวัฏ

ถ้าใจไม่หลงในทวิภาวะ-ของคู่-ไม่เลือกข้าง ใจก็อิสระ

เมื่อใจไม่ยึดติด-คลายจิตออก จิตก็หลุด วิมุตินิโรธนิพพาน

*"ตื่นๆ ตื่นโพล่งโล่งจ้า กว้างๆ กว้างขวางกว้างไกล ไร้ขอบเขต สว่างไสว**ไร้ขอบเขตคิดนึกฯ**"* ตื่นรู้ ตื่นออก ตื่นนอก ตื่นในตื่นรู้ คลายรู้ รู้ปล่อย รู้วาง วางแล้ว???? ว่าง?? ว่าง

ทวิภาวะของคู่ ทำให้ใจตัดสินพิพากษาเลือกข้าง-ไม่ท่ามกลาง

ไม่อุเบกขา ใจก็กระเพื่อมไหว

เมื่อจิตกระเพื่อมไหว ใจก็ไม่ว่าง ไม่อิสระ!

สมาชิก B ธรรมะโดยท่านพระอาจารย์ ทำให้ลูก "หลุดโลก" เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

อยู่ท่ามกลาง(จักรวาล) ไม่สามารถเลือกข้างได้ ยึดเอา ถือเอา ข้างใดข้างหนึ่งไม่ได้เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

แต่เมื่อจิตเป็นเอกภาวะจิตคืนสู่ความเป็นอิสระ หลุดพ้นออกไป จากโลก วิมุติหลุดโลก(จ้า) เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น อนัตตาจิต-อนัตตาธรรม เช่นนั้นเอง

หลุดโลกพ้นภาระ พ้นพันธะพันธนาการ พ้นแล้วจากการยึดขันธ์และทุกข์ทั้งปวง พ้นจากบ่วงแห่งมาร ไม่เกิดอีก

"ลาแล้วลา..โอ้ อนิจจา ลาก่อน ชีวิตคือละคร ทุกข..ลาก่อนโลกเอยฯ"

สมาชิก B สาธุ กราบขอบพระคุณที่เมตตาชี้แนะ ขัดเกลาให้อยู่เนืองๆเจ้าค่ะ

แค่ไม่ยึด ก็หลุด(โลก)เจ้าค่ะ ท่ามกลาง(จักรวาล)สักแต่ว่าดู รู้ เห็น ฯลฯ ยึดเอา ถือเอาอะไรไม่ได้สักอย่าง เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: "*เช้านี้ ท่านหยาดน้ำอุทิศบุญแล้วหรือยัง?*"

ขอความไม่ติดขัดข้องคาที่หูที่ตาที่ใจ จงลุล่วงในสัจธรรมพระสัมมาจงทั่วกันฯ

<u>อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา ผู้ใดเห็นสามัญญลักษณะ ๓ อย่างเป็นธรรมดา ย่อมเห็นธรรม ลุล่วงธรรม-บรรลุธรรม</u>

<u>อนิจจัง คือ ไม่อยู่นิ่ง ยึดไม่ติด เกาะไม่อยู่ อย่าขัดข้องคากับลักษณะอันเป็นสามัญธรรมดาของโลก สรรพสิ่งยึดไม่ได้ เอาไม่ได้ ไม่มีอะไรเป็นของใคร จำต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป</u>

สรรพสิ่งในโลกล้วนตกอยู่ในอำนาจอนิจจัง โลกและธรรม-อนิจจัง แม้ธาตุขันธ์กายจิต สังขาราก็อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา

ทานศีลสมาธิสติปัญญา ก็เป็นสังขาราอนิจจา มันยึดเอาไม่ได้ ถ้าเห็นธรรมดาสามัญญลักษณะตรงนี้ชัดแจ้งใจ ก็จะไม่เข้าไปยึดมัน เพราะมันอนิจจัง ยึดไม่ได้

ครั้นแจ้งชัดใจแล้ว ก็ไม่ยึด (เพราะรู้แล้วว่ามันยึดไม่ได้) เมื่อไม่ยึดไม่ติด เมื่อไม่ติด ก็หลุด วิมุติทันที!

วิมุตินิโรธนิพพานฉับพลันทันที ขิปปาภิญญาพาหิยะทันที!

ทานศีลสมาธิสติปัญญา มันอนิจจา ไปเจริญเอาปฏิบัติบำเพ็ญเอาไม่ได้ อนิจจัง มันไม่หยุดนิ่งของมัน มันไม่ เคยสงบ มันไม่นิ่ง ยึดเอาไม่ได้สมาธิ-สงบ-ไม่สงบ มันอนิจจา ยึดไม่ได้ ถ้ายึดก็ทุกข์ทันที!

ถ้าเข้าไปยึด เอาในสิ่งที่ยึดเอาไม่ได้ คือขัดแย้งกับอนิจจา ก็ทุกข์ทันที!

สงบ-ไม่สงบ เลือกไม่ได้ ไม่ต้องไปปฏิบัติเอาสมาธิ มันมีสงบ-ไม่สงบ อะไรก็ช่าง ก็ให้สักแต่ว่าพาหิยะไป ปล่อยให้ผ่านออกไป *"ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น"* เป็นอย่างอนิจจา-คือชั่วคราวยึดไม่ติดเกาะไม่อยู่ *"ต้องปล่อย"*

ครั้นพอปล่อย ก็หลุดวิมุติฉับพลันพาหิยะ ทันที ว่างทันที ที่นี่เดี๋ยวนี้ทันที ขิปปาภิญญาทันที!

ไม่ต้องไปแสวงหา(ปฏิบัติ) นิพพานที่ไหนอีกแล้ว หยุดทำเอา ก็จบ!

ที่ทำเอาๆ เอาอัตตาเข้าไปทำเอา ก็คาอัตตา ไม่อนัตตา ไม่จบ

อนิจจา มันร้องบอกอยู่ตลอดเวลา ว่า *"อนัตตาๆๆๆ อย่าเอาอัตตาเข้าไปทำ ให้ปล่อยออกคลายออก อย่ายึด ให้วางๆๆ อัตตา-สังขารามันอนิจจา-อนัตตา"*

"สรรพเพ สังขารา อนิจจาฯ" สังขารร่างกายจิตใจ รวมทั้งสรรพสิ่งสมบัติพัสถาน อนิจจาทั้งหมดทั้งโลกธาตุจักรวาล ยึดไม่ได้ สรรพสิ่งมีไว้ใช้ชั่วคราว ใช้แล้วก็ให้วาง อย่ายึด (อย่าตัณหา-อุปาทาน)

เวลาขณะใช้ ก็สักแต่ว่าใช้ ใช้มันแล้วก็ให้วางเสีย อย่าไปยึดคาขัดข้องคาเอาไว้ ปล่อยออกไป ผ่านไป จบแล้ว-จบเลย-นิพพานทันทีเลยทันทีที่จบ

คำสอนที่ให้เจริญ สมาธิ-สติ-ปัญญา นี่ขัดแย้งกับอนิจจา ก็สวดมนต์ว่า *"สัพเพ สังขารา อนิจจา สัพเพ ธัมมา อนัตตาติฯ"* ให้เข้าใจว่าสมาธิ-สติ-ปัญญา เป็นสังขารา (สังขารเจตสิกนามขันธ์ ๓ คือ เวทนา สัญญา สังขารขันธ์)

เมื่อสังขารามันอนิจจาและอนัตตา จะเอาอัตตาไปใส่อนัตตาจิตผ่องๆ ให้ขัดข้องคาด้วยเหตุใด?

วางขันธ์ ขันธ์ก็หลุด เป็นขันธวิมุติ วางญาณ(ตัวแสนรู้สอดรู้สอดเห็น) ก็ *"วิมุติญาณฯ"*

จึงให้ จ้าๆ ด้วย *"สักแต่ว่าพระพาหิยะ"* ถ้ายังขัดข้องคา ไม่ลุล่วงก็ให้พึงลุล่วงเสียด้วย เทน้ำอโหสิ โสว-ผายมือ

ใช้หนี้ด้วยบุญทิพย์ อโหสิ ทุกครั้ง กรรมวิมุติหลุดทุกครั้ง เป็นวิมุติกรรมทุกครั้ง จิตคลายเบิกบานทุกครั้งที่อโหสิ

เอ้า! สายนี้ ท่านเทน้ำอุทิศบุญทิพย์แผ่ส่งสังสารวัฏแล้วหรือยัง?

"อโหสิ กรรมทุกอย่างอโหสิ ขอให้สรรพสัตว์มีส่วนบุญข้าฯ จงทั่วๆ กันตลอดไป"

นิพพาน นี่ แท้จริงแล้ว เนื้อหาสัจธรรมคือความไม่ติดยึด อนิจจังก็ไม่ติดยึด เพราะมันยึดอะไร-ติดยึดอะไรไม่ได้ สรรพสิ่งมันสลายคลายตัวมันเองอยู่ตลอดเวลาเป็นอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา

ก้อนหิน ภูเขา ต้นไม้ แม่น้ำฯ มันสลายคลายตัวอยู่ตลอดเวลา

สมาชิก B *"เราหลุด เขาหลุด"* สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

ร่ายกายนี้-จิตนี้ มันก็สลายคลายตัวอยู่ตลอดเวลา มันอนิจจังตลอดเวลา

วิบากกรรมเก่า มันก็พร้อมสลายคลายตัวของมันด้วย ตกอยู่ในอำนาจของอนิจจังด้วยเช่นเดียวกัน!

ฉะนั้น จงอย่าขัดแย้งกับมัน ทุกข์เข้ามา ก็ช่าง สักแต่ว่า แม้สุขสบายเข้ามา ก็ให้ช่าง-ให้สักแต่ว่าเสียด้วย อย่ายึด มันยึดไม่ได้ ปล่อยมันไป เพราะมันอนิจจัง อย่าไปขัดแย้งกับลักษณะสามัญประจำโลกธาตุ ถ้าขัดแย้ง จะทุกข์ทันที

ความทุกข์เกิด เพราะเราไม่ยอมรับ-เข้าไปขัดแย้งอนิจจัง

ทรงตรัสสอน ให้อยู่กับทุกข์อย่างไม่ทุกข์!

สมาชิก J ไม่กำไว้ ปล่อยให้หลุด หลุด หลุด จ้า จ้า จ้า สาธุ

พระอาจารย์: ไม่มีใครปล่อย ไม่คอยปล่อย แต่มันปล่อย-มันหลุด-มันปล่อยของมันเอง!

ทั้งทุกข์และสุขนั่นแหละมันไม่มี มันมีแต่อนัตตา (สัพเพ ธัมมา อนัตตาติฯ)

แต่เราเข้าไปบอกว่า สุขต้องมี ต้องเอา ต้องเป็น (ลาภ-ยศ-บริวาร

สรรเสริญ-สุข) ต้องมี เมื่อมันไม่มี จึงทุกข์โสกะปริเทวฯ

ฉะนั้น คนไม่หลง ก็จะไม่ทุกข์-ไม่สุขกับมัน หลุดพ้นจากโลกธรรม แปด(เปื้อน)ออกไปแล้ว

วิมุติหลุด-นิโรธดับ-นิพพาน-เย็น-สุญญตา-ว่าง ไม่กำไว้ แต่ให้คลายออก

"คลายออกเหมือนดอกไม้บาน ดอกบัวที่บานยามเช้า ล่วงหล่นโรยเกสรไม่เหลือแม้อัตตาฯ"

จ้าให้ดุจ *"ตะวันส่องสว่างอยู่กลางเวหาหาว ฉะนั้นฯ"*

นิพพาน เป็นผลของการคลายตัวของอนัตตาจิต คลายจิตไม่ติดไม่ยึด อนัตตาจิตก็หลุด วิมุตินิโรธนิพพาน

นิพพานไม่ยาก-ไม่ง่าย แต่ให้คลายจิตออก!

คลายจิตออกเสียด้วยอโหสิๆๆ อโหสิทุกครั้ง จิตคลายทุกครั้ง (ผายฝ่ามือหงายขึ้นยิ่งคลายมากยิ่งขึ้น)

อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ มีส่วนบุญข้าฯทั่วกันๆตลอดไป สาธุโสวๆๆๆ-ผายมือ!

เมื่อเช้า ได้ยินสวดมนต์บทนึงว่า *"ทานะปารมีสัมปันโน เมตตาไม๊ตรี๊การูณ่ามู้ธิตาอุเบกขาปาร่าหมี่ฯ"*

เอใครหนอ? แต่งและแต่งสวดทำไมเพื่ออะไรหนอ? มีที่มาอย่างไร พุทธะท่านสอนให้ทำหรือเปล่าหนอ? บารมีสิบทัศ-อุปบารมียี่สิบ-ปรมัตถ์ปารมี ๓๐ ทัศ นี่สอนให้ทำไหม? ต้องสร้างให้ครบจึงตรัสรู้นิพพานหรือ? สอนให้ทำใช่ไหม? ใครรู้ช่วยแชร์เป็นธรรมทานด้วย ขอเชิญฯ

สมาชิก B ท่านสอนให้ ละออก สละออก ปล่อยออก เจ้าค่ะ

ท่านสอนให้ อยู่กับทุกข์ด้วยการยอมรับทุกข์ อยู่กับทุกข์อย่างไม่ทุกข์ อะไรที่สร้างเป็นอัตตา เจ้าค่ะ ธรรมทั้งหลายทั้งมวลเป็น อนัตตา

นิพพาน นี่ แท้จริงแล้ว เนื้อหาคือความไม่ติดยึด อนิจจังก็ไม่ติดยึด เพราะมันยึดอะไรไม่ได้ สรรพสิ่งมันอนิจจังสลายคลายตัวมันอยู่ตลอดเวลา

แต่เราเข้าไปบอกว่า สุขต้องมี ต้องเอา ต้องเป็น (ลาภ-ยศ-บริวาร สรรเสริญ-สุข)ต้องมี เมื่อมันไม่มี จึงทุกข์!

สมมุติว่า เราปลูกข้าว เราได้ข้าวแล้วทำยังไงต่อ ปลูกสิบอย่าง ยี่สิบ-สามสิบอย่าง เก็บเกี่ยวมาแล้วทำไงต่อ?

ทีนี้ คนที่สวดบารมีสิบทัศ บอกว่าต้องหาไม้สิบท่อนต่อแพข้ามไปฝั่งนิพพานอยู่ฝั่งโน้น ท่านเห็นด้วยหรือไม่?

จะโปรดพระสัจธรรมเนื้อหานิพพานให้เขาฟังว่าอย่างไร?

สมาชิก B นิพพานไม่มีตัวตน ไม่ต้องการแพ ไม่ต้องการไม้ ไม่ต้องการอะไรเลยเจ้าค่ะ แค่ หยุด ทุกอย่างก็จบ แต่ *"ความเพียรเพื่อลดละ"* ควรจะมีเจ้าค่ะ

ปลูกข้าว ได้ข้าวแล้ว ก็ต้องนำมาขัด มาสี มากิน บางส่วนก็ฝัดเอาเศษดินเศษทรายออก เพื่อการเพาะปลูกครั้งต่อไปเจ้าค่ะ

บทสวดบารมีสิบทัศ สวดแล้วต้องกลั่นกรองดีๆ เจ้าค่ะ เหมือนฝัดข้าวเปลือก

หาไม้สิบท่อนต่อแพข้ามไปฝั่งนิพพานอยู่ฝั่งโน้น

ไม้สิบท่อนคือ บารมีสิบทัศ บารมีสิบทัศ เป็น ทางไปนิพพาน

อันนี้ไม่ตรงกับพระสัจธรรมเนื้อหานิพพานเจ้าค่ะ

การลดละปล่อยวางนี่ ถ้าเอาความเพียรไปเพียรเพื่อลดละ มันมีสองแล้วคือมีผู้ทำเพียร และสิ่งที่ทำเพียร มันเอาอัตตาตัวตนเข้าไปเพียร เพียรเป็นเจตนากรรม เพื่อๆๆ เพื่ออะไร ก็ตัณหาอุปาทาน อย่างนี้จะเรียกว่าลดหรือเพิ่ม ละหรือยึดเอาล่ะ?

บารมีเป็นทางไปนิพพาน ก็มีทางและคนหอบบารมีไปเดินทางอีก ถ้าเริ่มก็ยังไม่จบ จะครบสิบเมื่อไรล่ะ?

สมาชิก B งั้นก็ไม่ต้องเพียรเจ้าค่ะ ปล่อยมันไปตามธรรมชาติ *"สักแต่ว่า"* พระพาหิยะ จบ เจ้าค่ะ

แล้วจะมีโอกาสครบไหม มีกี่คนที่ครบ?

อาจจะมีหรือไม่มีก็รู้ไม่ได้มันอนิจจัง มันมีเหตุปัจจัยของมัน แต่ถามว่า ท่านเข้าไปแบกเสียก่อน แล้วจึงค่อยวาง ไม่เหนื่อยหรือ? เหนื่อยกันมาคนละกี่แสนชาติแล้ว?

พุทธะ ท่านก็เหนื่อยมาสี่อสงไขยแสนกัป ท่านบอกว่า พอแล้ว ไม่เอาอีกแล้ว เมื่อไม่เอา ก็จบเลย!

สมาชิก B ไม่ครบค่ะ เพราะมันวนไปวนมาเจ้าค่ะ

เพราะ มีตัวตน จึง ไม่ตรงกับพระสัจธรรมเจ้าค่ะ

สาธุ ใจเย็นๆ เจ้าค่ะ ท่านพระอาจารย์ ขอลูกจูนคลื่น(สมอง) แป๊บๆ เจ้าค่ะ๕๕๕

สรุปคือ ท่ามกลาง ไร้ตัวตน สักแต่ว่าดู รู้ เห็น ฯลฯ แล้วปล่อยวาง เจ้าค่ะ

นิพพาน คือ หลุด(โลก)ยึดเอา ถือเอา อะไรไม่ได้เจ้าค่ะ บารมีสิบทัศ ก็ไม่จำเป็นต้องไปยึด ไปสร้างเจ้าค่ะ เพราะถ้ายึดถ้าสร้างมันจะมีตัวตนและเป็นทุกข์ ไม่ตรงกับพระสัจธรรมเนื้อหาพระนิพพานเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

"ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา" สร้างบารีสิบทัศขัดแย้งต่อกฎไตรลักษณ์ เจ้าค่ะ

สร้าง เป็น ตัวตน เป็น การยึด สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: จะนำเรื่องบารมีมาเล่าให้ฟังว่าท่านสอนอย่างไร?

พรรษาสองท่านเสด็จไปกบิลพัสดุ์ พระญาติมีขัตติยะมานะกล้า ไม่เคารพพุทธะด้วยคิดว่าลูกหลาน ท่านใช้ฤทธิเหาะขึ้นบนนภากาศ โปรยธุลีพระบาทลง ฝนโบกขรพรรษสีแดงตกลงท่านแสดงธรรมว่า สัมพุทธะกว่าจะอุบัติแต่ละพระองค์ ต้องสร้างบารมีอย่างไรๆ ทรงเล่าพระเจ้าสิบชาติ ทศชาดกนิทาน ทรงบำเพ็ญบารมีสิบ-อุปปารมีอีกสิบ-ปรมัตถปารมีอีกสิบ รวมสามสิบทัศ

พระสัมพุทธะมิใช่อุบัติง่ายดังที่เห็นในชาตินี้เท่านั้น

<u>ท่านเล่าให้พระญาติคลายมานะ ไม่ได้บอกว่าให้ทำตาม!</u>

ท่านไม่ได้สอน แต่กาลนานเนิ่นมาสองพันกว่าปี รุ่นหลังๆก็เข้าใจเอา แม้สมาบัติแปด ท่านก็ไม่ได้บอกว่าให้หลงไปทำตามเรานะ ท่านไม่ได้บอก

ถ้าท่านบอก ท่านก็บอกพาหิยะด้วยแล้วใช่ไหม?

ว่าต้องทำบารมี ต้องสมาบัติแปดก่อนนะค่อยตรัสรู้ท่านไม่ได้บอก คนเข้าใจผิดคิดว่า ท่านทำอย่างไรก็คิดเอาว่าดีหมด – ทำตามหมด

รู้ไหม? ทำไมท่านหลงไปถึงหกปี ต้องหลงไปสมาบัติแปดเพราะอะไร? ท่านว่า นี้วิบากของเรา ท่านเคยปรามาสพระกัสสปสัมพุทธะองค์ที่แล้ว

ท่านผู้รู้ท่านว่า องค์ต่อไปภายหน้า พระเมตไตรยพอท่านออกบวช ก็บรรลุสัมโพธิญาณเลย ท่านไม่ได้อภิเษกสมรส

นี่วิบากเป็นไปต่างๆกันตามกฎ สัตว์มีกรรมเป็นของตัว ใครทำกรรมอันใดไว้ ย่อมได้รับผลอันนั้น

กลับมาต่อที่บารมี ถามว่า แปลว่าอะไร?

สมาชิก B คุณความดีที่ได้สร้างสม สะสมมา เจ้าค่ะ อะไรที่สร้างที่สะสม ขัดแย้งต่อกฎไตรลักษณ์ เจ้าค่ะ

บารมี มาจากคำว่า ปรม ไทยว่า บรม แปลว่า มากหรือยิ่งหรือใหญ่ ทีนี้พุทธะองค์ต่อไปท่านไม่รู้มีอันนี้หรือเปล่า แต่ท่านบำเพ็ญ *"ศรัทธาธิกะ"* นานกว่าปัญญาธิกะถึงสี่เท่าเราเคยเข้าใจว่าบำเพ็ญเร็ว เป็นเลิศกว่า บำเพ็ญนาน แต่ท่านผู้รู้กล่าวว่าตรงกันข้าม ผู้โปรดสังสารวัฏมาโดยตลอด (พระเมตไตรก็คือองค์ปฐม ท่านไม่เคยหยุดพักการโปรดสังสารวัฏเลย) ไม่รู้ยาวนานเท่าไร

กลับมาที่คำถามต่อ บางคนบอกต้องสร้างแพข้ามไปฝั่งนิพพาน แล้วสละแพขึ้นฝั่ง เข้าไปยึดเสียก่อน แล้วจึงค่อยปล่อย พุทธะท่านไม่ได้ สอนอย่างนี้ ถ้าสอนต้องมีในพระสูตร แต่เขาเอาอรรถกถาฎีกาที่มีผู้เขียน อธิบายภายหลัง ควรรับฟังได้ไหม มีอะไรสนับสนุนเหตุผลนี้บ้าง?

คำสอนบ้านเรามีความเชื่อ(ยึดถือ)แน่นเหนียวมั่นคงมาก ว่าถ้าใคร ฟังพระเวสสันดรชาดกครบสิบสามกัณฑ์ จะได้พบพระเมตไตรยบรรลุ ธรรมในชาติต่อไป

สมาชิก B ท่ามกลาง(จักรวาล)ยึดเอา ถือเอาอะไรไม่สักอย่าง ยึด อรรถกถาฎีกาไม่ได้ ยึดผู้เขียนไม่ได้ เพราะสรรพสิ่ง สรรพชีวิต ล้วนแล้ว แต่ อนิจจัง เจ้าค่ะ อโหสิ เจ้าค่ะ

สักแต่ว่า ฟังๆไป เจ้าค่ะ

สรรพสิ่ง สรรพชีวิต ล้วนแต่เป็นสมมุติ พระเมตไตรย หรือ มาร ก็ สมมุติ ยึดไม่ได้ เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ก็เชื่อตามๆกันมา ทุกถิ่นบ้านเรือนรู้เรื่องงานบุญ พระเวสสันดร จัดงานยิ่งใหญ่มาก เนื้อหาพระสัจธรรมมีบ้างหรือไม่ไม่แน่ใจ แต่เน้นพระชาติสุดท้ายบำเพ็ญ *"ทานบารมี"*

ก็ยึดถือเอาทานนำไปศีล-สมาธิ-ภาวนามาจนทุกวันนี้

ทีนี้ อาตมาเอามาสอนนี่ไม่เหมือนที่ชาวบ้านเขาเชื่อกันมานาน ไม่แต่ชาวบ้านเท่านั้น พุทธบริษัทหมู่สงฆ์ นักวิชาการพระศาสนาเขาก็สอนและเผยแผ่บารมีสิบทัศ ดังที่ได้ยินสวดทั่วไปทั้งประเทศนี่แหละ ก็ต้องเอาคำสอนแม่บทมาดูว่าพุทธะท่านสอนว่าไง?

สมาชิก B ทาน ศีล ภาวนา มีทั้ง โลกียะ และวิมุติ ถ้าทำแล้วยึดเป็นโลกียะ กรรม(ดี-ชั่ว) ต้องวนไปเกิด แต่ถ้าทำแล้ว ปล่อยๆไป ไม่ยึด ไม่เกิด เป็นวิมุติ กรรม(ดี-ชั่ว) ก็จบไป ไม่เกิดเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: *"เจตนาหัง กัมมัง วทามิฯ เจตนาเป็นกรรม และสัตว์โลกเป็นไปตามกรรม"*

เมื่อเป็นไปตามกรรม ก็คือวัฏฏะ ๓ มี กิเลสวัฏ-กรรมวัฏ-วิปากวัฏ วนเป็นวงกลม ขยายเป็นปัจจยาการ ๑๒ ที่เรียกว่าวงจรอุบาทว์ ไม่พ้นการเกิดอีกใน ๓๑ ภูมิ

สมาชิก B ครั้นพอปล่อย ก็หลุดฉับพลันพาหิยะ ทันที ว่างทันที ที่นี่เดี๋ยวนี้ทันที ขิปปาภิญญาทันที ทาน ศีล สมาธิ สติปัญญา ก็เป็นสังขาราอนิจจา มันยึดเอาไม่ได้ ถ้าเห็นธรรมดาสามัญญลักษณะตรงนี้ชัดแจ้งใจ ก็จะไม่เข้าไปยึดมัน

สรุป คำสอน พุทธะท่านสอนให้พ้นการเกิดอีก พ้นจากทุกข์ ท่านไม่สอนวัฏฏะวนเกิดเป็นแน่ จึงกลับมายืนธง *"สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ"* ถูกตรงพระสัจธรรมคำสอนเนื้อหานิพพาน

พระอาจารย์: ก็ดีไหมล่ะ หรือยังอยากสร้างแพ แล้วถ่อแพต่อไปอีกไหม?

อยากถ่อแพไหม? เข้าไปยึดเสียก่อนแล้วค่อยปล่อยดีไหม?

พระพาหิยะฯตรัสรู้เร็ว ไม่ค่อยได้ยึดเส้นยึดสายใช่ไหม? ไม่ได้

สร้างแพ-ถ่อแพใช่ไหม?

ไม่ค่อยได้ยืดเส้นยืดสายใช่ไหม?

สมาชิก B "สักแต่ว่า" พระพาหิยะ ที่ท่านพระอาจารย์บอกให้ทูนหัวทูนเกล้าไว้ ตอนนี้ซึมเข้ากระดูกดำไปแล้วเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

สาธุดีแล้ว ถ้าไม่ได้ชิมก็ไม่รู้รส แต่ชิมด้วยตนเองแล้วก็รู้เห็นชัดแจ้งแล้วนะ ไม่มีใครหลอกให้หลงอีกนะ!

สมาชิก B พระพาหิยะ มีประสบการณ์ เรือแตก ท่านเลยไม่สร้างแพ เดี๋ยว แพแตก อีกเจ้าค่ะ ไปไหนไม่ถึงไหน วนอยู่อย่างนั้นเจ้าค่ะ

พระพาหิยะ ท่านก็ปรกติ ธรรมดาทั่วๆไป แต่ท่านสักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ แล้วปล่อยวาง เจ้าค่ะเส้น สาย อะไรๆท่าน ก็สักแต่ว่าปล่อยไปตามธรรมชาติ เจ้าค่ะ ส่วนลูก *"ขี้เกียจ"* เจ้าค่ะ

ใครชวนลูกสร้างแพ ลูกวิ่งหนี (สักแต่ว่าวิ่งๆๆโกยเถอะโยม) ตั้งแต่เขาอ้าปากแล้วเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ทีนี้ จะขยายความ *"สักแต่ว่า"* อีกนิด เผื่อจะสว่างมากขึ้น ให้แปลว่า สรรพสิ่งมันอนิจจังยึดไม่ได้

สักแต่ว่า คือ มันยึดไม่ได้ เห็น ได้ยิน ฯลฯ ยึดไม่ได้

เมื่อยึดไม่ได้ ก็ให้ยอม ยอมจนหมดตัวเอาในรู้ ในเห็น ในได้ยิน ให้หมดตัวเอา

รับรู้รับทราบอะไร ก็ให้หมดตัวเอา เพราะว่าเอามันไม่ได้

มันไม่มีอะไร มันสักแต่ว่า ว่างๆ

มันก็บริสุทธิ์ อนัตตาจิตเดิมมันก็บริสุทธิ์ผุดผ่องอย่างเดิมของมัน

อีกคำ คือสักแต่ว่า คือ อนิจจังมันไม่แน่ **มันไม่นิ่งเฉย มันไม่สำรวม มันไม่รวมแต่มันคลาย สักแต่ว่า ไม่เป็นกรรม ไม่สำรวม ก็ไม่เป็น**

กรรม (แต่สำรวมเป็นกรรม)

ทีนี้ คำว่าไม่ต้องสำรวมนี้ เอาไปใช้ตอนหยาดหรือเทน้ำอุทิศบุญ มันไม่รวมมันก็คลี่คลายกระจายกว้างไกลออกไป ถ้าสำรวมอุทิศบุญไม่ออก ไม่กว้างไกล

ดังนั้น ไม่ต้องสำรวมนี้ใช้ได้ตลอดชีวิต มันเป็นอิสระ ถ้าสำรวมเป็นกรรม ไม่อิสระ

ก็ตรงกันหมดนะ ปล่อย-คลาย-ไม่ต้องสำรวม-อิสระฯ ตรงกัน ที่เน้นไม่ต้องสำรวมบุญแผ่กว้างกว่า

ไม่สำรวม คือให้ยืนเทน้ำมือนึงไม่ต้องดูน้ำมองไปข้างหน้าแบบไร้จุดหมายกว้างๆไป ส่วนมือที่เหลือให้แบมือหงายขึ้นส่งพลังจิตแผ่ทั่วจักรวาล

สาธุนะโสวๆๆๆทุกจิตวิญญาณมีส่วนบุญข้าฯทั่วๆกันตลอดไป

บ่ายนี้ท่านเทน้ำอุทิศบุญแล้วหรือยัง?

เรื่องการให้ทาน หรือ ทานบารมี เป็นบารมีแรกที่ทรงบำเพ็ญสั่งสมมา เมื่อครั้งตั้งความปรารถนาขอเป็นพระพุทธพระองค์หนึ่งในอนาคตกาล ทรงเริ่มด้วยทานบารมี

ทาน การให้ การเสียสละ นับเป็นการสละละคลายเริ่มต้นด้วยสิ่งของ และเลื่อนขึ้นไปถึงสิ่งที่บริจาคได้ยาก เช่น ร่างกาย และชีวิต จิตเริ่มคลายตัวออกจ้าๆไปแล้ว ได้สัมผัสนิพพานอนัตตาจิตปภัสสรเดิมแท้ไปแล้ว

แต่พระโพธิสัตว์ต้องบำเพ็ญบารมีจนเต็มตรัสรู้สัมโพธิญาณด้วยเวลาอันยาวนานหลายอสงไขยกัป

ส่วนสาวกภูมิ ให้นำท่านพาหิยะฯ มาเป็นบทเรียนท่านฟังคำสอนสั้นๆก็บรรลุธรรม แต่ท่านไม่ได้บวชเพราะท่านไม่เคยได้บริจาคทานจีวรและ

บาตรมาเลยตลอดหนึ่งแสนกัป

ดังนั้น เรื่องทานบารมี จึงพึงบำเพ็ญไว้กับพระศาสนา รวมทั้งปัจจัยทานอื่นๆตามกำลังทรัพย์และศรัทธา การอุทิศบุญจะยิ่งเพิ่มพลังบุญแผ่ให้สังสารวัฏได้กว้างขวางกว้างไกลยิ่งขึ้นไปอีก

บุญบวชบรรพชา ก็มีอานิสงส์มาก อุทิศได้พลังมากกว่าทานที่เป็นวัตถุสิ่งของ

ในชีวิตควรถวายชุดเครื่องบวชสักครั้ง หรืออย่างน้อยมีผ้าจีวรกับบาตร

สมาชิก B บวชบรรพชา นี้ รวมถึง บวชที่ใจ ด้วยหรือเปล่าค่ะ

นี่นำเอาท่านพาหิยะฯมาเป็นบทเรียน ความจริงครอบครัวท่านเป็นพ่อค้าแต่สมัยนั้นยังไม่เลื่อมใสศรัทธาพุทธะ เพราะยังไม่ทราบจนกระทั่งเทวดาสหายมาบอก

บวช คือ อุปสมบท ถือตามพระวินัย คือบวชพระภิกษุ-ภิกษุณี บรรพชา หมายเอาสามเณร-สามเณรี ถ้าว่าตามพระธรรมบาลี ปวชะ แปลว่า ละชีวิตฆราวาสมาสู่ชีวิตนักบวช แล้วแต่นักบวชแบบที่ตนเชื่อศรัทธา อาจเรียกบวชใจอยู่กับบ้านก็ได้

นางวิสาขา ได้โสดาบันตอนเจ็ดขวบ ก็ไม่ได้บวชเพราะตั้งปรารถนาขออุปฐากพระพุทธะพระองค์หนึ่งในอนาคตกาล นี่ครั้งพระปทุมุตระ หรือพระวิปัสสีพุทธะ ไม่แน่ใจ

เรื่องนี้ ปล่อยอีก ธรรมะเขาจัดสรร จะลงตัวไปเอง ถ้าเทน้ำและขมาบทใหญ่ ประกาศสละ-ถอนบ่อยๆ จะเป็นไปของมันเอง อย่าเร่งรัดจัดทำแผนกำหนด โครงการ เป้าหมายอะไร นั่นเป็นกรรมเป็นตัณหาเป็นทุกข์ ช่างๆไปนะ!

สมาชิก B เจ้าค่ะ ไม่เคยวางแผนกำหนดอะไรเลยเจ้าค่ะ "สักแต่ว่า มีชีวิตอยู่ อย่างเดียวเลยเจ้าค่ะ ปล่อยไปตามเหตุและปัจจัยเลยเจ้าค่ะ

ห่วงใยตรงไหนมาก ต้องชดเชยชดใช้ให้เขามากๆนิมิตหน้าอโหสิ อุทิศส่งตรง ใช้โสวกำกับต่ออโหสิด้วยพลังมาก สาธุดีแล้วนะ โสวแล้วนะโสวๆๆ

สมาชิก B โสวๆๆๆอโหสิต่อกันทุกชีวิต ทุกดวงจิต ทุกดวงวิญญาณ ขอจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯเถิด ขอความยึดมั่นถือมั่นจงคลาย คลายออก ขอจงเป็นผู้เบาบางจางคลายทั่วทุกคนเถิด โสวๆๆๆสาธุอโหสิเถิด

ก่อนนอนคืนนี้ ท่านอุทิศบุญสังสารวัฏแล้วหรือยัง?

๒๐๑๕.๐๙.๒๖ วันเสาร์

ชีวิต คือ การเรียนรู้ที่จะปล่อยวาง

ชีวิต คือ สมมุติ ไม่วิมุติ ไม่พ้นแก่ เจ็บ พลัดพราก และชรามรณะ ความตาย

ความตาย เป็นสิ่งแน่นอน ว่าต้องนอนแน่ๆ สุดแต่ว่า นอนโลงหรือนอนอะไร นอนในโลงหรือนอกโลง อันนี้ เรารู้ แต่สิ่งที่ไม่รู้ก็คือ จะตายเมื่อไร ที่ไหน ด้วยเหตุอะไร และชีวิตหลังตายจะเป็นอย่างไร?

ชีวิต เกิดตายไม่จริง เกิด-ตายเป็นสิ่งสมมุติ จิตไม่เคยตาย

จิตเกิด-ดับ เป็นอเนก เป็นอกาล ไม่ว่าจิตของสัตว์ใด เวียนว่ายวนวัฏฏะอยู่อย่างนั้น

ตราบใดที่ยังไขลานนาฬิกาอยู่ นาฬิกาก็จะยังคงเดินอยู่ตราบนั้น

ชีวิตก็ยังคงอยู่ ตราบเท่าที่ยังไม่หยุดสร้างและหยุดเสวยวิบากกรรม สังสารวัฏ

นี่หรือ คือชีวิต?

ชีวิต น่าจะมีอะไร ที่มากไปกว่า เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด วนกลับมาที่เดิม แล้วๆเล่าๆ ไม่รู้จักคำว่าจบ!

จบ คืออะไร? อย่างไรจึงจบ ควรที่จะเบื่อหน่ายกันได้หรือยัง กับน้ำตาที่หลั่งลงแล้ว มากกว่าน้ำในมหาสมุทรทั้งสี่

เช้านี้ ท่านเทน้ำอุทิศสังสารวัฏแล้วหรือยัง?

สมาชิก B ชีวิตไม่มีอะไร สักแต่ว่ารอวันแตกสลายไปตามกฎอนิจจัง ยึดเอา ถือเอา อะไรไม่ได้เลยสักอย่าง เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

สักแต่ว่ามีชีวิตอยู่ สร้างประโยชน์(ธรรมะ)เพื่อตัวเองและผู้อื่นไป สุดท้ายแล้วก็ปล่อยวาง *"ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา"* เป็นทุกข์ ไม่เที่ยง ไม่มีตัวตน ยึดเอา ถือเอา ไม่ได้เจ้าค่ะ

จบ คือ ไม่ยึด เจ้าค่ะ ปล่อย คือ จบ แล้วค่ะ

ไม่ต้องทำอะไร ไม่มากกว่านี้แล้วเจ้าค่ะ

ชีวิต คือการเรียนรู้ที่จะปล่อยวาง

แต่ปล่อยวาง ก็ไม่ต้องไปรู้เสียก่อน ไม่ต้องไปดูเสียก่อน ไม่ต้องสังเกตเสียก่อน ปล่อยวางทันที ของร้อนวางทันที!

ชีวิต เป็นของร้อน ปล่อยวางเสียได้ เย็น-ว่าง-อิสระ ทันที วิมุติหลุดพ้นทันทีที่วาง

ชีวิตของร้อน ตาหู รูป เสียง เป็นของร้อน จมูกลิ่นลิ้นรส ของร้อน กาย-ร้อนหนาว ของร้อน รับรู้รับทราบคิดนึก เป็นของร้อน

อายตนะตา หูฯ รูป เสียง ฯ เห็น ได้ยิน ฯของร้อน ไม่ต้องรอให้รู้ซะก่อน มันของร้อน รีบปลง-รีบวาง ทันที ที่นี่ดี๋ยวนี้ ทันที

สมาชิก B ขันธ์ ๕ เป็นของร้อน เป็นของหนัก ต้องปล่อยวาง *"สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ แล้วปล่อยวาง"* เจ้าค่ะ

วางแล้ว ว่างแล้ว(นิพพาน) ดับตัณหาสมุทัยแล้ว(นิโรธแล้ว) นิพพานแล้ว

ไม่ต้องไปทำอะไรแบบไหนอีกแล้ว

นิพพาน ไม่ยาก-ไม่ง่าย แต่ให้รู้จักปล่อยวาง

ปล่อยวาง ที่เห็น ได้ยิน ฯก็ให้ *"สักแต่ว่าพาหิยะฯ"*

รับรู้รับทราบอารมณ์ ทางตา หู ฯ ก็ *"สักแต่ว่าพาหิยะฯ"*

คิดนึกทางใจ ก็สักแต่ว่าคิด

คิดก็ปล่อย ไม่คิด(เฉยๆ)ก็ปล่อย รู้ก็ปล่อย ไม่รู้ก็ปล่อย สงสัยก็ปล่อย(ไม่เอ๊ะ-ไม่อ๊ะ -ไม่ลังเลสงสัย) เผลอไปก็ปล่อยอีก!

อย่าเข้าไปรู้เผลอ ถ้ารู้เผลอ ก็เผลออีกแล้ว(ที่เผลอเข้าไปรู้เผลอ-หลงสองต่อ-วนไม่จบ)

ไม่คอยปล่อย แต่มันปล่อยของมันเอง!

วิบากทางตา หูฯ เห็น ได้ยิน ฯ มันวางตัวอนิจจังชั่วคราวของมันเอง

นิพพาน ว่างๆ ก็ของมันเอง ไม่อยู่ในอำนาจใคร แต่เป็นอำนาจอนัตตา มันของมันเอง

ตถตาเช่นนั้นของมันเอง นิพพานของมันเอง!

ชนทั้งหลายส่วนมาก หลงเข้าไปทำ ไปแสวงหานิพพาน เอาอัตตาไปหานิพพาน

เอาอัตตาไปหาอนัตตา ไปหา ความว่าง ที่มันไม่มี!

มันอยู่ที่สุดแห่งโลกทวารหก ที่สุดแห่ง เห็น ได้ยิน ฯ คือว่างๆ

ไปหาความว่างที่มันไม่มี ไปหาความไม่มี ไปหาเท่าไรก็ไม่เจอ

แต่หยุดหา ว่างทันที ไม่เริ่ม-ก็ไม่ต้องจบ แต่จบทันทีที่ไม่เริ่ม

ถ้าเริ่ม ก็ไม่จบ มันทำ มันเริ่ม มันปฏิบัติ มันมุ่งไปเรื่อยๆ-ไปเกิดเรื่อยๆ เป็นทุกข์เรื่อยๆ ควรจะจบกันได้หรือยังกับชีวิตวนวัฏฏะนี้

สัพเพ สังขารา อนิจจา สัพเพ ธัมมา อนัตตาติฯ

ทรงสอนเช่นนี้เป็นส่วนมาก ปัจจุบันนี้สอนตรงที่ท่านทรงสอนหรือไม่หนอ?

ท่านตรัสว่า *"เราตถาคต กล่าวว่า เจตนาเป็นตัวกกรรม และสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมฯ"*

เป็นไปตามกรรม คือ เจตนาที่ได้ทำ ทำบุญความดี ไปมนุษย์-เทวโลก ทำบาปชั่วไปยมโลก ทำฌาน ไปพรหมโลก มีชั้นภูมิรองรับ ๓๑ ภูมิ

ถ้าไม่ติดยึดแม้สักโลก ก็ไม่มีโลกที่จะต้องไป คือ ปล่อยวาง ว่างๆ ก็ไม่ต้องไป-ไม่ต้องมา คือ นิพพาน

คือ หยุดเกิด หยุดตาย อมตะคือไม่ตาย คือ นิพพาน

การปฏิบัติ เป็นกรรม กรรมฐาน แปลว่า ที่ตั้งแห่งกรรม มีแท่นฐานรองรับกรรมเอาไปเกิด!

เอากรรมไปเกิด สมถกรรมฐาน-วิปัสสนากรรมฐาน ล้วนเป็นกรรมเอาไปเกิดทั้งสิ้น!

เจริญสติปัฏฐานสี่อย่าง กล่าวกันว่า เป็นเอกายนะมรรค เอกายโนมรรคโค อยังภิกขเว จัตตาโร สติปัฏฐานาฯนี้เป็นทางสายเอกสายเดียวที่ดับเสียได้ซึ่งทุกขโทมนัสอุปายาสะฯ

คำกล่าวนี้ ลงกันไม่ได้ กับที่ทรงตรัสว่า *"เจตนาเป็นกรรม"*

เมื่อเจริญสติทำกรรมอยู่อย่างนี้ ก็เป็นกรรม เอาไปเกิดจะดับทุกข์ได้อย่างไร?

ถามท่านว่า เมื่อลงกันไม่ได้ จะต้องมีอันใดเป็นทองคำแท้ อีกอันเป็นทองคำปฏิรูปเทียมของแท้ เป็นเนื้องอก กล่าวตู่องค์พุทธะ จับใส่พระโอษฐ์องค์พุทธะ

เอาคำสอนอีกอันมากลั่นกรอง คือ ทรงตรัส *"สัพเพ สังขารา อนิจจา สัพเพ ธัมมา อนัตตาติฯ"*

สติ-ปัญญา-กาย-เวทนา-จิต-ธรรม เป็นสังขารา

เป็นสังขาราเจตสิกในจิต เป็นสังขารขันธ์ ส่วนจิต เป็นวิญญาณขันธ์ล้วนตกอยู่ในอำนาจ อนิจจัง -อนัตตา ทั้งสิ้น

เอาอัตตาเอาเจตนาไปทำกรรมฐาน ไปหาอนัตตาได้หรือไม่?

ตอบว่า ไม่ได้ เพราะทำกรรมใดไว้ ย่อมได้รับผลกรรมนั้น

เจริญสติ ก็ไปเทวโลก-พรหมโลก ตามอำนาจกรรม

เอากรรมไปหานิพพานไม่ได้ นิพพานพ้นเหนือกรรมทั้งปวง

นิพพานพ้นบุญ-เหนือบาป นิพพานว่าง

ฉะนั้น การปฏิบัติทั้งหลาย ไม่ว่าจะทำอะไรก็เป็นกรรมเอาไปเกิดทั้งสิ้น เพราะทำทีไรเอาอัตตาเจตนาเข้าไปทำทุกที ก็เป็นกรรมเอาไปเกิดทุกที

แต่ทำชนิดที่ไม่เป็นกรรม-ไม่อัตตา-ไม่เจตนา นั้นมีอยู่

ทรงสอนให้ทำแบบ *"สักแต่ว่าพระพาหิยะ"*!

บำเพ็ญ ทานศีล-สมาธิ-ภาวนา เจริญสติ-ปัญญา ก็ให้ *"สักแต่ว่า"*

ใช้ธาตุขันธ์ทำความดีกุศลบุญทานศีลภาวนาแล้ว ให้ปล่อยวางเสีย

อย่าเอา เอาคือตัณหา ถ้าตัณหาก็ไม่ว่าง เพราะไม่ว่างที่จะต้องไปเกิดเสวยวิบาก จึงไม่ว่าง

ก่อนทรงตรัสรู้ พวกศาสนาพราหมณ์ บำเพ็ญทานศีลภาวนากันมาก่อนแล้ว แต่ทำไมไม่ตรัสรู้? ขอเชิญแสดงธรรมแก้คำถามนี้หน่อย ทำไมเขาทำกันมาก่อนตรัสรู้ ทำไมไม่นิพพาน?

สมาชิก B ทำแล้วเป็นกรรมไปเกิดตามวิบาก(ดี-ชั่ว)อีกอย่างนั้น ตอนนั้นพระพุทธองค์ยังไม่ตรัสรู้ จึงยังไม่มีใครรู้นิพพานเจ้าค่ะ

แต่หลังจากที่พระพุทธองค์ตรัสรู้แล้ว ทรงสอนให้ ละ วาง ปล่อย ทรงตรัสสั่งสอนว่า *"รู้ เห็นฯลฯก็สักแต่ว่า เจ้าค่ะ"*

ท่ามกลาง(จักรวาล)เสียแล้ว จะรู้ได้อย่างลึกซึ้งว่า ยึดเอา ถือเอา เลือกข้าง ไม่ได้เลย แม้แต่ตัวเราก็เป็น อนิจจัง สักว่าย่อมดับย่อมแตกสลายไปตามกาล สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

ปล่อยวางทุกอย่างลง เบาๆ คลายๆ ไม่จริงจัง แล้วจะเข้าใจได้เองเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ที่พวกเขาทำบำเพ็ญเมื่อตอนก่อนตรัสรู้ที่ไม่นิพพานก็จะเพราะอะไรเสียอีกเล่า ถ้าไม่ใช่ทำเอาด้วยอวิชชา-ตัณหา-อุปาทาน

ถ้าทำปล่อยทำวางก็จบ ถ้าทำ สักแต่ว่าทำแบบพาหิยะ ก็นิพพาน

ก็เหมือนกันกับปัจจุบันนี้ ถ้าพวกเราทำบำเพ็ญแบบพระพาหิยะ ก็นิพพาน เพราะทำก็สักแต่ว่าทำ ทำแบบไม่เป็นกรรม ก็สิ้นกรรม ไม่มีกรรมไปเกิดอีก

แม้พระองค์บวชใหม่ๆ ก็ไปเรียนกับพวกเขาเหล่านั้น เพราะตอนนั้น ไม่มีใครรู้จักนิพพาน ต่างคนก็ต่างหานิพพาน ก็สอนกันไป เหมือนคนตาบอดจูงคนตาบอด ฉะนั้น

ในบ้านเราก็คงไม่ต่างกัน คนสอนไม่รู้จักนิพพาน แต่อวดว่ารู้ว่านิพพานังนครัง นามะฯ แล้วก็สอนให้เดินทางไปให้ถึงนครนิพพานอยู่ที่สุดโลก นอกโลก ที่ไม่ใครไม่อาจไปถึงได้ด้วยกำลังและยานใดๆ ไปอ่านคิริมานนทสูตร ซึ่งแปลมาจากเมืองเหนือ เมื่อ๗๐ กว่าปีมานี้

ก็คงไม่ต่างกันกับสมัยก่อนตรัสรู้ แต่ครั้นภายหลังตรัสรู้ล่วงแล้วศาสนายุกาลกว่าสองพันหกร้อยปี คำสอนของพระองค์ถูกลืมไปหมดแล้ว จึงนึกเอาว่าน่าจะควรจะเป็นนครใหญ่เมืองแก้วเมืองฟ้าโดยหาได้เข้าใจเนื้อหาพระสัจธรรมของพระองค์ไม่

ปากก็สวดๆๆๆว่า *"สัพเพ สังขารา อนิจจา สัพเพ ธัมมา อนัตตาติฯ"* แต่ไปปฏิบัติเอาทำเอาด้วยอัตตา-เจตนากรรม ซึ่งตรงกันข้ามกับเนื้อหาที่สวด

อนิจจา หรือ อนิจจัง มันแปลว่า ไม่เที่ยง มันยึดไม่ได้ เจริญเอาไม่ได้ มันอนัตตา ไม่อยู่ในอำนาจของการทำเอา ไม่อยู่ในอำนาจของอัตตา-เจตนากรรม ส่วนอนัตตาพ้นเหนืออัตตากรรมเจตนา

นี่ก็วิบากกรรมบังมิดเลย บังทั้งบ้านทั้งเมืองเลย!

พระอาจารย์: เอ้า อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ ขอความสว่างไสวในเนื้อหาพระสัจธรรมนิพพานจงมีแก่ทุกสรรพชีวิตจิตวิญญาณทั้งภาคทิพย์ภาคหยาบทุกชั้นภูมิ จงทั่วกันๆด้วยเทอญฯ

อ่านธรรมะนอกตำราวันนี้ ไม่ถูกต้องตรงด้วยเหตุผลอื่นอย่างไรกรุณาแชร์แบ่งปัน หรือทักท้วงไปบ้าง ขออนุโมทนาล่วงหน้า หากผิดพลาดเข้าใจคลาดเคลื่อนยินดีรับฟังเพื่อให้ถูกต้องต่อการเผยแผ่พระสัจธรรมต่อไป

สมาชิก ว ผมเข้าใจที่หลวงพ่อสอนแล้วครับ

สาธุๆ อย่าให้มีเข้าใจ-ออกใจนะ นิพพาน-ว่างๆ ไม่มีเข้า-ออกนะ โสวแล้ว *"อโหสิ"* คำนี้ หากนำเอาไปพูดกันในครอบครัวๆ ก็ร่มเย็น พ่อ-แม่-ลูก พี่กับน้องก็ยิ้มแย้ม มีใจคลายเบิกบานเข้าหากัน แม้อยู่ไกลกันก็ส่งอโหสิให้กันได้

เจ้าหน้าที่ ผู้นำบ้านเมือง หัวหน้า-ลูกน้อง จะมีความรู้สึกดีๆ ต่อกัน ใช้ควบกับ *"ขอโทษ"* ด้วยก็ไม่เคอะเขิน และตอบว่า *"ไม่เป็นไร-ขอบคุณ-อโหสิค่ะ-ครับ"* น่ารักดี ให้กำลังใจแก่กันขึ้นเป็นกอง ทดลองดูนะ อโหสิ-ขอบคุณ-ขอบใจ-ขออนุโมทนานะ สาธุๆโสวๆๆ

อโหสิ มีความหมายว่า ขออโหสิ-ให้อโหสิ อยู่ในตัวของคำเดียวกัน พูดอโหสิคำเดียว กินความหมายทั้งสองไปในคราวเดียวกัน

กรรมแยกออกไปมากมายหลายหมวดกรรม เช่น หมวดว่าด้วยฐานะของกรรม ได้แก่ อกุศลกรรม กุศลกามาวจรกรรม กุศลรูปาวจรกรรม กุศลอรูปาวจรกรรม

หมวดว่าด้วยเวลาการให้ผล ได้แก่ กรรมชาตินี้(ทิฏฐธัมมเวทนียกรรม) กรรมชาติหน้า(อุปปัชชเวทนียกรรม) กรรมชาติที่๓ จนถึงนิพพาน และ *"อโหสิกรรม"* (กรรมหยุดหรือเลิกให้ผล)

เรื่องกรรม เป็นไปตามกำลังของจิตขณะที่ทำกรรม ส่งผลออกไปเป็นวิบากแตกต่างกันไปประกอบกับกรรมนั้นทำกับใคร เช่น ทำกับผู้มีคุณก็มีผลมาก เช่น พระรัตนตรัย บุพการีพ่อแม่ครูอาจารย์ เป็นต้น มีผลมากทั้งกุศลกรรม และมีผลมากทั้งอกุศลกรรม

ตอนกำเนิดในครรภ์มารดา จะเริ่มถือกำเนิดด้วย-ชนกกรรม(นำเกิด)-คลอดแล้วด้วย อุปถัมภกกรรม-อุปปีฬกกรรม(เบียดเบียน)-อุปฆาตกกรรม(ตัดรอน)

ส่วนตอนใกล้ตาย เริ่มด้วย-ครุกรรม(กรรมหนัก ทั้งฝ่ายกุศล-อกุศล)-อาจิณณกรรม-อาสัญญกรรม-กตัตตาหรือพหุลกรรม(เล็กน้อยที่ขาดเจตนา)

ส่วนกรรมโดยการกระทำ ทำได้ ๓ ทาง คือมโนกรรม(มีผลมากที่สุด)-กายกรรม๓ ศีลข้อ๑-๓)-วจีกรรม๔(เท็จ-คำหยาบ-ส่อเสียด-เพ้อเจ้อไร้สาระ)

มโนกรรม ๓ โลภ-โกรธ-หลงผิดโมหะอวิชชา มโนนี่แหละ ที่ว่าสำเร็จด้วยใจ หรือมโนมยา หรือ มโนมัย เราไม่เอากรรมซ้อนมโน ด้วยสักแต่ว่าพระพาหิยะฯ ที่ตรงนี้"มโนจึงไม่มีกรรม"

ไม่กรรมซ้อนลงมโน ด้วย เห็น ได้ยิน ฯ สักแต่ว่า คิดนึกรู้ทราบอะไรฯสักแต่ว่าฯ มโนไม่มีกรรม ไม่มีมโนกรรม อยู่ตรงนี้

เมื่อมโนกรรม ไม่ทำงาน กายกรรม-วจีกรรม ก็ไม่มี คือ ปล่อยผ่านวิบากได้สำเร็จ คือจบไป ๑ วิบาก **มีศีลบริสุทธิ์ไปแล้ว โดยไม่ต้องมะยัง ภัณเตฯ**

เป็นไปเช่นนี้ให้เป็นอาจิณณกรรม ไปตลอดจนลมหายใจสุดท้ายก็ผ่านตลอดได้อีกเพราะคุ้ยชินกับสักแต่ว่าจนชำนิชำนาญ มันจ้าของมันเองก็คือจบ จบภพชาติ

นิพพาน ว่าง (จ้า) เกิดจากผลของการคลายตัวของอนัตตาจิต (ไม่ติดยึด)

ความตาย จึงเป็นโอกาสที่จะเข้าสอบเอ็นทรานซ์ชีวิตครั้งสุดท้าย

ความตาย จึงไม่น่ากลัวอย่างที่คิด!

แต่กลับจะสามารถทำวิกฤติให้เป็นโอกาส โอกาสที่ไม่ควรจะพลาด

ถ้าหากพลาด คุณมีโอกาสไปซ่อมในภาคทิพย์ได้อีก จึงขออย่าได้กลัวกับความตาย แต่ให้รีบเผชิญหน้ากับมันอย่างท้าทาย

อย่าไปหนี ถึงอย่างไร ก็ต้องเข้าห้องสอบอยู่ดี จึงไม่ให้หนี แต่เราฝึกซ้อมมาดี กำลังใจย่อมดี หาเพื่อนในภาคทิพย์ไว้เยอะๆ ตอนเทน้ำถึงตอนนั้น ก็สบายๆ

ครั้งพุทธกาล อุบาสกใกล้ตายฟังธรรมขณะที่พระกำลังสวด แกชื่อธรรมะอุบาสก แกเห็นเทพขับราชรถมารับทั้งหกชั้น มาแย่งกันเชิญแกไปอยู่วิมานของตนๆ แกเลือกจะไปดุสิตาเทวโลก อันมีองค์พระโพธิสัตว์สันดุสิตซึ่งจะลงมาตรัสรู้เป็นพุทธะองค์ต่อไป แกเอาพวงมาลัยอธิษฐานโยนขึ้นไปคล้องงอนแอกราชรถ ทุกคนต่างก็แลเห็นแต่พวงมาลัยลอยอยู่บนนภากาศเป็นที่อัศจรรย์

ใครจะไปชั้นไหน หรือไม่ไปไม่มา ก็เชิญสุดแต่ใจจะไขว่คว้า

แต่ถ้าจะวางใจว่างๆ คว้าอย่างไรก็คว้าน้ำเหลวนะจ๊ะ (จ้าๆดีกว่านะจ๊ะ-จ้าๆจ้า)

แม้น้ำเหลวก็คงไม่ได้คว้า เพราะมันว่างเปล่าเสียแล้ว-อนัตตาจิตเสียแล้ว!

สมาชิก B ไม่ต้องคว้าอะไรแล้ว เจ้าค่ะ ปล่อยไปอย่างเดียวเจ้าค่ะ ตายคือตาย สักแต่ว่า ตายๆๆไปเลยเจ้าค่ะ เพื่อนพ้อง น้องพี่ แม่พ่อ ลูก ผัว ไม่เอาอะไรแล้วเจ้าค่ะ เพื่อนภาคทิพย์ก็ไม่เอาค่ะ เอาแล้วยึดไปเกิดอีกเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

นิพพาน ว่าง หลุดออกไปแล้วจากธาตุขันธ์-ขันธวิมุติ

นิพพาน ว่าง จาก ญาณตัวรู้ หลุดออกไปแล้วจากญาณ-วิมุติญาณทัสสนะ

สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ วิมุติ-หลุดออกจากทุกขันธ์ แม้วิญญาณขันธ์และญาณทัสสนะถึงแก่นวิมุติแก่นพระสัจธรรมคำสอนแห่งพุทธะ

ไม่มีใครรู้ดอกว่า พระพาหิยะฯท่านบำเพ็ญสาวกภูมิ มาครบตลอดหนึ่งแสนกัปจึงถึงซึ่งพุทธสาวก

ใครจะรู้ได้ว่า ในจำนวนในไลน์กลุ่มที่ได้รับพระสัจธรรมนี้ ครบหนึ่งแสนกัปแห่งสาวกภูมิไปมาแล้วทุกคน

สมาชิก B No need to know anything. let's be !!! just it is..

แค่คำว่า *"ท่ามกลางสายฝน"* ของพระอาจารย์ที่เมตตาชี้แนะ ลูกก็ byebyebye bye bye โลกนี้ไปเลยเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะสาธุ กราบขอบพระคุณที่เมตตา ขัดเกลาให้ลูกอยู่เนื่องๆเจ้าค่ะ

พระอาจารย์: นิพพาน ว่างๆ จ้าๆ สักแต่ว่า ในความหมายอีกนัยหนึ่ง คือ นอกเหนือกาลเวลาทั้งสาม นอกเหนืออนาคต-นอกเหนืออดีต-และนอกเหนือปัจจุบัน (นิพพานไม่ใช่ปัจจุบัน)

ว่างๆ จ้าๆ เป็นอกาล จ้าอยู่อย่างไม่มีกลางวัน-ไม่มีกลางคืน แม้ปัจจุบัน ก็ไม่มี

จ้าแล้วก็ปล่อย ไม่จ้าก็ปล่อยอีก ไม่เคยสงสัย มันไม่เคยมีใจ มัน never mindก็ช่างๆไป

ไม่สนใจไม่สนใจก็ ว่าง ใจ ว่างรู้-ก็สักแต่ว่ารู้

ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น ไม่ขัดข้องขัดแย้ง ลุล่วงไป ก็ลุล่วงธรรม บรรลุธรรม

ลุไปแต่ละขณะ เป็น ขณิกะ-ตทังคะ ชั่วขณะ-ตทังควิมุติ-ตทังคนิโรธ-ตทังคนิพพาน

แล้วก็จ้าอีกๆปล่อยอีก ทิ้งอีก ฯลฯ ไปเนืองๆ...

อโหสิ โปรดสังสารวัฏไปด้วย จบกิจพรหมจรรย์-กิจอื่นยิ่งไปกว่านี้ไม่มีฯ

สรรพสัตว์ ท. ขอจงได้มีส่วนแห่งบุญของข้าฯทั้งหลายจงทั่วกันตลอดไป อโหสิ ทุกอย่าง อโหสิ

คำว่า *"อุปาทาน"* ให้แปลว่า "ยึดติด" อุปาทานขันธ์ คือ การเข้าไปยึดติดกายจิต-อายตนะ ตาหู ฯ

คำว่า *"อนุปาทาน"* หรือ อนุปาทาโน ในเวสาลีสูตร แปลว่า *"ไม่ยึดติด"* เป็นเนื้อหาพระสัจธรรมนิพพาน

กล่าวคือ ไม่ยึดติด ในเห็น ได้ยิน ฯลฯคิดนึกไม่ยึดติด รับรู้-รับทราบ ไม่ยึดติด ย่อมนิพพาน

ไม่ยึดติด มีความหมายตรงกันกับ อนิจจัง-อนัตตา-สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ คือนิพพาน

ไม่ยึดติด คือ ไม่มีตัวเองในเห็น ในได้ยิน ฯลฯ คือนิพพาน

"อนุปาทาโน ปรินิพพายติฯ ไม่ยึดติด ย่อมน้อมนิพพานฯ" จากเวสาลีสูตร

"เห็นคนให้เลยคนฯ เห็นคน ภูเขา ต้นไม้ฯลฯ ให้เลยๆ คน ภูเขา ต้นไม้ฯ ออกไป"

ให้เผินๆออกไป ไม่สแกน-ไม่โฟกัส-ไม่จ้องจะต้องเห็น ไม่เป็นเจตนากรรม

จบกรรม-จบกิจ จบกรรม เผินๆ ออกไป มันคลายตัวชน มันคลายผัสสะ-เจตนา-มนสิการฯ มันไม่เป็นกรรม เผินๆ ก็คือ สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ เผินๆ-กว้างๆ-ไกลๆ-ไร้ขอบเขตคิดนึก วิมุติหลุดออกไปแล้วหลุดออกไปแล้วจากกายจิตธาตุขันธ์ทั้งปวง ขันธวิมุติไปแล้ว

วิมุติญาณทัสสนะไปแล้ว!

ค่ำนี้ คุณเทน้ำอุทิศบุญแล้วหรือยัง โปรดสังสารวัฏแล้วหรือยัง?

๒๐๑๔.๐๙.๒๗ วันอาทิตย์

คืนนี้ ท่านเทน้ำอุทิศบุญแก่สังสารวัฏแล้วหรือยัง?

ขอให้มีส่วนโดยทั่วกัน คำว่า โดยทั่วกัน โดยทั่วๆกันฯ นี้ แปลว่า กว้างๆไกลๆ จิตคลายแล้ว จิตเบิกบานไปแล้วอีกครั้งหนึ่ง

ทำร้อยครั้งพันครั้ง จิตก็คลายร้อยพันครั้ง คลายมากเข้าๆๆๆๆๆ แสงตะวันก็สาดจ้า ส่องสว่างได้ง่าย

จึงให้มองไปกว้างๆ อย่ากระจุกๆ อย่ารวม อย่าสำรวม

สังคมสอนสำรวม ดัดจริต แปลว่า ปั้นแต่งมายาเข้าใส่ สำรวม คือต้องตั้ง ต้องอย่างนั้นอย่างนี้เป็นกรรม นี้ไม่ใช่เนื้อหาสัจธรรม ไม่อิสระ จิตไม่คลาย

คนคลายจิตไม่รู้เบื่อหน่าย คือ ผู้เบิกบาน แต่ก็ไม่มีตัวตนผู้เบิกบาน มันเบิกบานของมันเอง ไร้อัตตาตัวตนไร้คิดนึก

คราใดอึดอัดขัดเคืองปฏิฆะ หรือหงุดหงิดงุ่นง่านฟุ้งซ่านรำคาญใจ ให้ตั้งนโมนอบน้อมองค์พุทธะ แล้วเชิญไตรสรณคมน์ เชิญจิตญาณพ่วงพันและบริวารของข้าฯ ทั้งหลายทุกจิตวิญญาณและชั้นภูมิหมู่เหล่า พาเขาขออโหสิด้วยพาเขาอุทิศบุญด้วยกัน เนื้อตัวจะคลายออกเกลี้ยงเกลาเบากาย จิต โปร่งโล่ง จิตก็จ้า ดุจตะวันฯไปแล้ว

ฉะนั้นฯ ยิ่งอโหสิเทน้ำ จิตยิ่งคลาย กรรมยิ่งหลุด ยิ่งสว่างไสว ไร้เขตไร้แดน

ความเป็นความอยู่ จะไม่ติดขัดข้องคา มันลงตัวไปเอง ธรรมะจัดสรร-ภาคทิพย์ภาคหยาบช่วยจัดสรร เราก็จ้าไปทั้งวัน

กิจอื่นยิ่งไปกว่านี้ไม่มีฯ

จะทำกิจหาอยู่หากิน ก็สมมุติอปโลกน์ใช้กายจิต ใช้แล้วก็วางเสีย ไม่จริงจัง(ไม่มีอะไรจริงมันสมมุติอย่าให้บังวิมุติ) อย่าตั้งต้อง อย่าดันเข้าใส่ใจก็เบิกบาน

เหมือนดอกไม้บานยามเช้าล่วงหล่นโรยกลีบเกสรไม่เหลือ ไร้ร่องรอยคิดนึกฯ

จ้าไม่มีประมาณ อปมาโณพุทโธ อปมาโณธัมโม อปมาโณสังโฆ อโหสิ มีส่วนบุญข้าฯ ท.จงทั่วๆกันตลอดไปเทอญฯ สาธุโสวๆๆ

นึกขึ้นมาได้ถ้าไม่บอกไว้ จะขาดไป คือ เรื่องของจิตญาณซ้อนนิวรณ์ปฏิฆะขัดเคืองอาจเกิดจากภายนอกที่พ่วงพันสัมพันธ์กันมา หรือบริวารของเรา ถ้ารู้เท่าทันรีบ อโหสิ เอา "โสว" กำกับอโหสิทุกจิตวิญญาณมีส่วนบุญข้าฯ ทั่วๆกันๆ ตลอดไป ว่าหลายๆเที่ยวกับเทน้ำ ให้พูดอโหสิๆๆ-โสวๆๆ ให้หนักแน่น หงายฝ่ามือส่งพลังออกไปกว้างๆ ไกลๆ ไป จนความอึดอัดคลายออก บางทีมึนหัวตึ้บ ไม่รู้สาเหตุ บางครั้งเดินๆ หนักขาหนักตัวเดินหนักๆ พึง "อโหสิ โสววว" ใช้ดังที่บอก ไม่มีน้ำก็รำพึงถี่ๆ หลายๆเที่ยว

สมาชิก B สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ กราบขอบพระคุณที่เมตตาชี้แนะ ขอน้อมถวายบุญนี้ที่ได้สร้างทำให้แด่คุณครูบาอาจารย์ทั้งหลายและท่านพระอาจารย์สุวัฒน์ ขอท่านทั้งหลายจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯ ด้วยเทอญ สาธุ สาธุ สาธุ

สมาชิก B "สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯแล้วปล่อยวาง" อนิจจัง ไม่เที่ยง ยึดเอา ถือเอาไม่ได้ ทำใจยอมรับและปล่อยไป เบาๆ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ ทุกข์กายทุกข์ใจเป็นเรื่องธรรมดา

วิบากมีวาระ บุญกุศลผลทานมีวาระ ไม่ควรยึดให้ต้องเป็นทุกข์ เจ้าค่ะ

ปล่อยให้มันเป็นไปของมัน แค่ไม่ยึด ใจก็คลายออกได้กว้างๆเบาๆ ลุ่มลึกอยู่ในอก แล้วก็ปล่อยไปอีกเรื่อยๆเจ้าค่ะ

จากที่ลูกได้เคยปฏิบัติธรรมมา คือ ครูบาอาจารย์ทางนั้นจะบอกว่า ให้อยู่กับปัจจุบัน แต่มาตอนนี้ ท่านพระอาจารย์ได้เมตตาชี้แนะให้ลูกใช้"สักแต่ว่า *"พระพาหิยะ ลูกรู้สึกได้เลย"* สักแต่ว่า *"เร็วกว่า ปัจจุบัน เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ"*

พระอาจารย์: สอนให้อยู่กับปัจจุบัน ก็คือ การเจริญสติ สติเป็นสังขารขันธ์ เจริญคือเจตนาอัตตากรรม เอาอัตตาไปเกิด ไม่จบ

ส่วน *"สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ"* ไม่ติดรู้ ตัดตัวรู้ตัดทุกขันธ์ วิมุติ หลุดจากขันธ์ -ขันธวิมุติทันที

ไม่ใช่เร็วกว่ากัน มันต่างกันคนละฟาก มันวัฏฏะ กับ วิวัฏฏะ มันเกิด กับไม่เกิด

ท่านพาหิยะฯ เพียงได้ยินคำสอนว่า *"เธอเห็น ได้ยิน ฯลฯ ให้สักแต่ว่า รับรู้รับทราบ ก็ให้สักแต่ว่าฯ"*

พาหิยะฯก็บรรลุอรหัตขิปปาภิญญา ตรัสรู้เร็วฉับพลันทันที

ทันทีที่คุกเข่าฟังสอนที่ริมทางบิณฑบาตในเช้าวันนั้น!

ถ้าเข้าใจอนิจจัง-อนิจจา ว่ามันไม่หยุดนิ่ง ยึดไม่ติด มันหลุด(วิมุติ) ตลอดเวลา มันคลายตลอดเวลา ไม่มีเวลาคือ "อกาล คือ ไม่มี อนาคต-ปัจจุบัน-อดีต

ก็จะไม่ไปอยู่กับปัจจุบัน-ไม่ไปอยู่กับสิ่งที่ไม่มี

แล้วที่ไปอยู่กับปัจจุบันนั้น เอาอะไรไปอยู่ไปดูไปรู้กับปัจจุบัน? (ถ้าไม่ใช่อัตตา!)

สมาชิก B เอาตัว ๑๐๐,๐๐๐ + ๑,๐๐๐,๐๐๐ รู้ไปอยู่เจ้าค่ะ สาธุ

แต่ตอนนี้ ไม่มีที่อยู่เจ้าค่ะมันไม่มีตัวตน ไม่ต้องมีที่อยู่เจ้าค่ะ

ท่ามกลาง สามเวลาเจ้าค่ะอดีต ปัจจุบัน อนาคต ระบุไม่ได้เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: ถ้าหลุดออกไปจาก อนาคต-ปัจจุบัน-อดีต อนาคตก็สักแต่ว่า ปัจจุบันก็สักแต่ว่า อดีต ก็สักแต่ว่า ก็หลุดวิมุติทันที

คำว่า *"คอยอยู่"* อีกคำ ที่ ไม่สักแต่ว่า เพราะฟุ้งไปอยู่กับ อนาคตบ้าง-ปัจุบันบ้าง-อดีตบ้าง-แช่ทรงบ้าง อย่างนี้ไม่หลุดไม่ตื่นไม่จ้า

แก้โดย *"ช่าง ไม่อะไรกับอะไร ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ให้ตื่นจ้าฯ ไร้คิดนึกไป ย้อนกลับไปใช้ของเดิม จ้าๆกับเทน้ำ"*

"ตัวคอยอยู่หรือตัวฟุ้ง ดุจเมฆบังแสงแห่งจันทรา"

คำที่เป็นตัวอย่างอุทาหรณ์ที่ควรกลั่นกรอง ที่มีคนกล่าวบ่อยว่า *"รู้ทุกอย่าง แต่ปล่อยวางไม่ได้"* (คือ ไม่ว่าง-ว่างไม่ได้เลย)

เพราะอะไร? ช่วยหาคำตอบหน่อยซิ เพราะอะไรจึงปล่อยวางไม่ลงปลงไม่ได้

คำถามต่อ *"จะแก้อย่างไร?"*

สมาชิก B รู้มากยากนาน๕๕๕ เจ้าค่ะ สาธุเจ้าค่ะ ชั่งมันฉันไม่แคร์เจ้าค่ะ

พระอาจารย์: คำตอบง่ายๆ ก็กลับไปหา สักแต่ว่าพระพาหิยะเหมือนเดิม ที่ให้ทูลหัวทูลเกล้าฯไง!

มันวางได้ก็ช่าง วางไม่ได้ ก็ช่าง!

ท่ามกลางวางเฉยอุเบกขาสุญญตา ไม่อะไรกับอะไร ว่างก็ช่างไม่ว่างก็ช่าง!

<u>ถ้าคิดว่า ฉันจะต้องปล่อยวางให้ได้ นี่แค่คิดก็ไม่ว่างเสียแล้ว</u>

<u>ถ้ายิ่งเอาอัตตาเจตนาเข้าไปทำวาง ยิ่งไม่ว่างใหญ่ เพราะว่า อัตตา</u>

<u>เจตนา เป็นกรรม เอาไปเกิด!</u>

และถ้าหากมันปฏิฆะขัดเคือง ข้องคาติดขัด ก็ต้องคลายออกเสียด้วย อโหสิอุทิศบุญและตื่นจ้าไร้คิดนึก ตัวคิดตัวนึก เป็นกรรม เป็นทุกข์

ตัวรู้-รับรู้รับทราบ คือตัวทุกข์!

จึงให้ตื่นจ้าๆ**ไร้คิดนึก** กว้างๆไกลๆ (ตะวันส่องสว่างกลางหาว) บวกกับเทน้ำผายมืออุทิศบุญช่วยคลี่-ช่วยคลาย

*"**สักแต่ว่า** จึงเท่ากับ **ไร้คิดนึก** เท่ากับ ไม่ติดรู้-ตัดตัวรู้-คลายจิตออก-คลายจิตไม่ติดยึดฯ*

***ท่ามกลาง** ก็เท่ากับ **ไร้คิดนึก**-ไร้อัตตาตัวตนไปแล้ว*

เหตุที่ปล่อยวางไม่ได้ ก็เพราะรู้ทุกอย่าง-เพราะรู้มากมาย-ติดตัวรู้-ไม่ตัดตัวรู้(ผัสสะ)

ไม่ติดรู้-ตัดตัวรู้ จึงตรัสรู้"

ขอความไม่ติดรู้-ไม่ติดขัดข้องคาทวารใดๆ-คลายจิตออกไป ไม่ติดยึดกับสรรพสิ่งใด(ในโลกทวารหก)จงมีแด่ทุกชีวิตจิตวิญญาณ ขอให้มีส่วนในการโปรดสรรพสัตว์ ให้จบตาม ให้ดับตาม พุทธอรหันต์ด้วยกัน ขอให้มีส่วนแห่งบุญของหมู่เหล่าข้าฯ ท.จงทั่วๆกันทุกท่านเทอญฯ

ดึกค่ำคืนนี้ คุณเทน้ำอุทิศบุญแก่สังสารวัฏแล้วหรือยัง?สาธุโสวๆๆๆ

ที่ ศธ ๐๕๑๔.๘/๒๑๑๒๗

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น อำเภอเมือง
จังหวัดขอนแก่น ๔๐๐๐๒

๗ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขออนุญาตนำนักศึกษาเข้าปฏิบัติธรรม

นมัสการ พระอาจารย์ สุวฑฒโน ภิกขุ

ด้วยหลักสูตรภาษาเยอรมันเพื่ออาชีพ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จะจัดโครงการ พัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ จำนวน ๒๔ คน และอาจารย์ ๔ คน ในหัวข้อ "การใช้ชีวิตให้มีความสุขหลังสำเร็จการศึกษา" ณ อุทยานธรรมวิปัสสนามวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี ในระหว่างวันที่ ๓ - ๔ เมษายน ๒๕๕๙

ในการนี้ ทางหลักสูตร จึงใคร่ขออนุญาตใช้สถานที่ดังกล่าวเพื่อจัดกิจกรรม และใคร่ขอความอนุเคราะห์วิทยากรในการบรรยายธรรมในหัวข้อดังกล่าว ให้แก่นักศึกษาและคณาจารย์ของหลักสูตร เพื่อนำหลักธรรมคำสอนไปใช้ในชีวิตประจำวันและการปฏิบัติงาน

จึงนมัสการมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตให้ใช้สถานที่จัดโครงการฯ และให้ความอนุเคราะห์วิทยากร ขอการบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอนมัสการด้วยความเคารพอย่างสูง

(อาจารย์สุขุม วลุนธราโศภิต)
รองคณบดีฝ่ายบริหาร ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

สำนักงานคณบดี
โทร. ๐-๔๓๒๐-๒๘๖๑
โทรสาร. ๐-๔๓๒๐-๓๐๕๐

DEUTSCH
NIKE

รายชื่อผู้บริจาคเงินร่วมพิมพ์ หนังสือชุดมนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๒๑-๒๒-๒๓ รวมเงิน ๒๓๐,๒๒๐ บาท

รายละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท: คุณรุจิพัชร นิชิมุระ และครอบครัว

รายละ ๓๐,๐๐๐ บาท: คุณแม่ศิริ–คุณสุวรรณา พิทักษ์วงษ์

รายละ ๒๒,๘๗๐ บาท: คุณธิติพัทธ์ ธุวชิตอภิวิชญ์

รายละ ๒๐,๐๐๐ บาท: คุณจงถนอม พิทักษ์วงษ์ และบุตร–คุณแม่ม่วย คุณกุลิสรา รุ่งมณี

รายละ ๘,๐๐๐ บาท: ผศ.วัสมิลล์ วัชระกวีศิลป์ และคณะนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น(คณะสังคมศาสตร์-ภาษาเยอรมัน) และบำรุงค่าไฟฟ้า-ประปา ๑,๐๐๐ บาท

รายละ ๕,๐๐๐ บาท: คุณสนอง–คุณรอดขวัญ เชื้อไทย

รายละ ๔,๕๐๐ บาท: คุณสมพล อัฒรัตติพันธุ์

รายละ ๔,๐๐๐ บาท: คุณสันทัต ตัณฑนันท์ และครอบครัว

รายละ ๓,๐๐๐ บาท: คุณสเฐียรพงศ์-คุณพรรณศิริ-ด.ช.ศิริพงศญาณ์ ฤทธิเรืองเดช

รายละ ๒,๔๐๐ บาท: คุณธนิตศักดิ์–คุณณัฐนันท์ พิศาลกุลพัฒน์ และครอบครัว

รายละ ๒,๐๐๐ บาท: คุณวิเชียร ปิยะวรากร และครอบครัว

รายละ ๑,๘๐๐ บาท: คุณครูอรนุช ลิ้มเทียมเจริญ

รายละ ๑,๒๕๐ บาท: คุณเกรียงศักดิ์ บุญเกิดทรัพย์สิน, คุณวันเพ็ญ บุญเกิดทรัพย์สิน, คุณชุติกาญจน์ บุญเกิดทรัพย์สิน, คุณปุญญพัฒน์ บุญเกิดทรัพย์สิน, คุณปุณณภพ บุญเกิดทรัพย์สิน, คุณปัญญากร บุญเกิดทรัพย์สิน, คุณชนัฐปภา บุญเกิดทรัพย์สิน

รายละ ๑,๒๐๐ บาท: ญาติธรรมนิมิตใหม่

รายละ ๑,๑๐๐ บาท: คุณรัตนา ทองชมแสง

รายละ ๑,๐๐๐ บาท: คุณศรีนาถ อินทโชติ, คุณประทีป บุญทราพงษ์, คุณอาภรณ์ ยงพาณิชย์, คุณจินตนา รัตนจรัสโรจน์, คุณกันต์ สุสังกรกาญจน์, ผศ.วัสมิลล์ วัชระกวีศิลป และครอบครัว, จ.ส.อ.ขวัญชัย ทิมทอง–คุณปรณา ขันธ์ดวง, คุณวิลัด พอกพูน, คุณยายแฮม (ม.สีวลี), คุณกัญญารัตน์ เลิศธนาฉัตร, คุณฐิดารินทร์ แสงรัตนเสฏฐ์

รายละ ๗๕๐ บาท: คุณอรศรี มรุตัณธ์,

รายละ ๕๐๐ บาท: คุณอภิเษก วัฒนมงคล, คุณบำเพ็ญ-อำพรรณ น่าบูรณะ, คุณนภาวัณณ์ โรจน์วรุตย์, คุณวสวรรธน์ สิชาปกรณ์รัช, คุณขวัญสิริ บุรหาญ, คุณกชกร เปลี่ยนแก้ว, คุณสมบูรณ์ นุกูลอุดมพานิชย์และครอบครัว, ผ.อ.นิคม หน่อเต็ม, คุณวรงค์ งิ้วเรือง และครอบครัว, แม่ทองปาน ปานสมบุญ, คุณธิติ-น.ส.ปณิชา อัธยาจิรกูล, ญาติธรรมซอย ๙

รายละ ๔๐๐ บาท: คุณสนธยา พูลประโยชน์-คุณสมาน สุขสัมพันธ์

รายละ ๒๕๐ บาท: คุณหนุ่ม-ด.ญ.พัชภรณ์ แจ่มใส, คุณจิราวรรณ จั่วกลาง, คุณอำนาจ ชัยบุญ, คุณบุญช่วย ฟักเพ็ชร, คุณเกษมศรี สังข์ศิลป์ไชย และครอบครัว, คุณสมศักดิ์ นุชแดง, คุณสุกัญญา ทองสวัสดิ์ และคุณสมศรี แย้มพราย, คุณฉวีวรรณ ยุวมิตร, ญาติธรรมซอย ๑ นิมิตใหม่

สายบุญ อาจารย์วัฒนา วังบุญ (๓,๗๐๐ บาท)

รายละ ๑,๐๐๐ บาท: คุณทองสุข-คุณสนุ่น ศุภปัญญาพงศ์,

รายละ ๕๐๐ บาท: คุณวัฒนา วังบุญ และครอบครัว, คุณจิตรา จันทร์ศรี

รายละ ๒๘๐ บาท: นักเรียน มัธยมศึกษา ๓/๑ ปี ๒๕๕๘

รายละ ๒๕๐ บาท: คุณคุณภาคภูมิ ฉิมพาลี, คุณกมลทิพย์ อยู่พงษ์ไพบูลย์, คุณสุชัย อ่อนศรี, คุณเพ็ญนภา เมฆพัฒน์, คุณนิพนธ์-คุณเสาวนีย์-พญ.อลิสา-คุณจิดาภา จิรการพงษ์

ปัจจัยร่วมทำบุญอุปสมบท ๓,๐๐๐ บาท

ด้วยผู้จะอุปสมบทป่วยกะทันหัน ต้องเข้ารับการรักษาเข้าโรงพยาบาลฯ จึงได้ขออนุญาตสมทบพิมพ์หนังสือ

คุณจรัญฯ ซอย ๑๕ นิมิตใหม่	๑,๐๐๐	บาท
คุณกรองกาญจน์ พร้อมพงษ์	๑,๐๐๐	บาท
คุณพรรณศิริ พิทักษ์วงษ์	๕๐๐	บาท
คุณวิเชียร ปิยะวรากร และครอบครัว	๕๐๐	บาท